

Giới thiệu Học Viện Thiên Tài

Học viện thiên tài, câu chuyện đưa chúng ta trở về thời học trò nhưng sự khác biệt ở đây là các nhân vật trong truyện sẽ là những thiên tài được tuyển vào ngôi trường danh giá này ...

Cô là một học viên thứ 299 được trúng tuyển vào trường và bắt đầu trở thành tâm điểm của lớp chỉ vì có mỗi mình cô là nữ trong này, cô đã gặp được cậu, thiên tài top một của trường với chỉ số IQ không tưởng ...

Sự gặp gỡ này sẽ là một con dấu chấm cho mọi chuyện li kỳ bắt đầu từ đây, đó có thể là chuyện gì ???

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Niềm vui chiến thắng hay khởi nguồn của những rắc rối?

Ads Sau những tháng ngày chờ đợi trong mõi mòn, lo lắng, sợ hãi, hy vọng. Cuối cùng, tờ lịch trên tường cũng uể oải chuyển sang con số 12: NGÀY CÔNG BỐ KẾT QUẢ THI VÀO HỌC VIỆN THIÊN TÀI!

Ánh nắng gay gắt rọi chiếu xuống tấm bảng tin chặt cứng người, càng làm cho độ nóng và sự mệt mỏi tăng lên. Khiến sân trường nhanh chóng trở thành một lò hấp thứ thiệt.

Tuy nhiên, không một ai có ý định thoát ra khỏi lò hấp ấy, mà ngược lại, ai ai cũng cố chen vào, liếc cho được tấm bảng vàng dán sau lớp song sắt với dòng chữ vàng sấp nổi bật, in đậm trên nền giấy trắng

DANH SÁCH HỌC SINH TRÚNG TUYỂN

Góc trong cùng, nơi tôi đang khỏ sở ôm lấy tấm bảng, người bị xô đẩy đến không đứng thẳng được. Chỉ cần sẩy tay chút thôi là coi như bị hát văng xuống đất. mồ hôi chảy ra còn hơn đi tắm

Bên cạnh, hai cô bạn thân yêu (quái) quý đang ra sức lôi kéo tôi ra khỏi cái đám đông bụi nhùi này.

- Tôi sắp không chịu được nữa rồi! – Phương hét lên, giật tay tôi lia lịa

- Chút nữa thôi!

Tôi vừa nói, tay vẫn giữ chặt tấm bảng, lần mò từng cái tên trong danh sách. Hai mắt căng ra, muốn lòi hẳn vào tờ giấy

1: Hoàng Thiên Vũ

2 Lưu Chí Anh

3 Đặng Ngọc Mai

.....

.....

20: Vương Đình Nam

.....

100: Lê Uyên Nhi

...

Hai mắt đã muốn rớt ra nhưng cái tên thân yêu của tôi vẫn chưa xuất hiện. Tia hy vọng vốn mỏng manh giờ chỉ bằng sợi chỉ, tưởng như thổi là bay mất.

Yến lại hét vào tai tôi lần nữa

- Đừng núm kéo nữa, tôi sắp chết ngạt bây giờ

Tôi không để tâm, giờ trong mắt tôi chỉ có bảng tên dài dằng dặc với những cái tên chạy nhảy trong đầu

203: Kim Thế Thành

204:..

.....

.....

280: Phạm Thùy Dương

.....

Danh sách chỉ còn 20 cái tên nữa. Niềm tin trong tôi đã sụp đổ gần hết.

Giữa lúc đấy, Phương túm tay tôi, giật thật mạnh. Tôi không kịp bám vào bảng, suýt đập mặt xuống sàn.

Tôi bị lôi ra khỏi đám đông, càng xa rồi ước mơ đổ vào học viện.

Nhưng chỉ trong một thoáng, khi đôi mắt tôi chạm tới con số 299, con người bỗng lờ ra, sáng lấp lánh.

Bằng tất cả sức lực, tôi vùng lên, vồ ập lấy tấm bảng, đập cả người vào song sắt. Tuy nhiên, không hề có cảm giác đau đớn, mà trái lại, tôi thấy người bay bay, mắt nở hoa rầm rộ

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!

Tiếng hét chói tai của tôi vang lên, cả không gian ồn ã bỗng yên tĩnh hẳn lại. Tất cả mọi người đang chen chúc cũng ngừng lại, dòm tôi như quái vật.

- Bà bị cái gì vậy? – Phương đập vào vai tôi, rồi lại chuẩn bị kéo đi. Tôi lập tức tóm lấy nó, chỉ sát vào mặt giấy

- Nhìn.nhìn....đi!

- Nhìn gì chứ? Hai đứa cùng thắc mắc, vừa cúi xuống phần tay tôi chỉ.

Nổi trên nền giấy trắng, cái tên bật lên

299: Phương Tuyết Mai

Phương Tuyết Mai! Phương Tuyết Mai! Ba chữ ấy cứ nhảy múa trong đầu tôi.

Không.không phải là mơ đó chứ? Tôi kéo tay Phương, kêu nó bầu mình thật đau. Con nhỏ ban đầu hơi ngạc nhiên, nhưng rồi cũng làm theo. Nó lấy tay, kéo tôi suýt rách má.

Đau! Đau chảy nước mắt!

Vậy là thật rồi, tôi không hề mơ rồi!

Tôi ngước mặt lên trời, cười như điên dại

- Tôi đậu rồi! Rốt cuộc đã đậu rồi!!!!!!!

.....

Một tuần trước

- Sao? Học viện thiên tài ư? Cậu nghĩ gì mà dám thi vào đó?

- Đó là nơi chỉ dành cho các thiên tài, cho dù là con ti phú mà học không giỏi cũng chẳng vào nổi!

- Tỉnh lại đi, chưa đến giờ mơ ngủ đâu!

Thậm chí đến hai cô bạn thân nhất của tôi, khi nghe tôi nói sẽ thi vào học viện thiên tài, cũng hét lên rằng

- Bà có bị chập chỗ nào không vậy? Cần đi khám không hả?

Không một ai tin, tôi – kẻ không có gì nổi bật lại thi đỗ nổi vào ngôi trường danh vọng biết bao người mơ ước ấy! Cũng đúng thôi, đến cả tôi, bây giờ,

vẫn nghĩ đó là một giấc mơ. Tôi thật sự đã thi đỗ sao? Đỗ vào học viện thiên tài sao?

.....

Ngày khai giảng

Khoác lên người tấm áo trắng có in phù hiệu của trường thiên tài ở cầu vai trái, tôi nhìn khuôn mặt đang toe toét trong gương, không dám tin là mình không nằm mơ.

Tôi lấy tay, phúi phúi lại chiếc váy, kéo nó thật chỉnh tề.

Xoay một vòng trước gương, đeo nốt cái băng tên nhỏ lên ngực, miệng tôi lại muốn ngoác ra.

Từ ngày biết mình thi đỗ, lúc nào tôi cũng toe toét, suýt nữa sai cả quai hàm.

Nhìn lại mình một lần nữa, tôi hài lòng, ôm chiếc cặp quen thuộc, phóng lên xe.

Có cảm giác như con đường, mọi nơi tôi bước qua đều nở hoa rầm rộ.

Chiếc xe bus của trường thả tôi xuống trước cổng. Cảm giác đầu tiên của tôi là choáng, sau đó là mới mẻ!

Cổng trường trường to tổ chảng, báo hại tôi ngược nhìn rớt mắt, trọ cả đốt sống cổ.

Hai bên cổng là bốn cây cột to bự cỡ hai cột đình, sơn vàng lấp lánh, chống lấy phần mái hình bán nguyệt, nổi bật lên dòng chữ

HỌC VIỆN THIÊN TÀI

Tôi nắm chắc chiếc túi, hít một hơi thật sâu, sau đó hiên ngang bước qua cổng.

Tôi được xếp vào lớp 12A, tất cả mọi thứ đều tuyệt. Từ bàn học, dụng cụ, máy chiếu. Duy chỉ có một điều khiến tôi không thoải mái: Tại sao lớp học chỉ cómình tôi là nữ!!!!

Ba tám cái mạng tôi đếm nhanh được đều mang nhiễm sắc thể XY

Vừa thấy tôi vào lớp, họ đồng loạt giương cặp mắt ngó nghê lên nhìn, như thể tôi là quái vật hồ Lockness mới được phát hiện không bằng.

Chẳng lẽ bọn họ không biết trên đời còn có thứ gọi là “con gái” sao???

Tôi tiến về chỗ của mình, tránh những ánh nhìn soi mói đó. Vừa an tọa thì một âm thanh vang lên bên cạnh. Âm vực vừa đủ nhưng không có vẻ gì thân thiện.

- 299!

Tôi quay lại, thấy tên con trai tóc tém đang nhìn mình, khuôn mặt đẹp trai trắng trẻo, đôi mắt to, sáng lấp lánh ẩn dưới cặp lông mi dài, cong vút.

Rõ là phi lý, sao con gái như tôi mà lông mi lại ngắn cụt ngủn, còn cậu ta, lại có hàng lông mi đẹp thế cơ chứ?

Bất công! Đúng là quá bất công!

Không nhận thấy biểu hiện bất mãn của tôi, tên con trai lại tiếp tục gọi

- 299! Nè, tôi gọi cô đấy!

Lúc này tôi mới tỉnh ra chút ít, nhưng rồi lại ngay lập tức rơi vào trạng thái ngơ ngác.

- Gọi.gọi tôi?

Cậu ta đang dùng từ “cô”. Còn ai là “cô” ngoài tôi nữa chứ. Nhưng 299 là cái gì? Sao gọi tôi là 299? Mật mã chăng?

- Cậu là Phương Tuyết Mai phải không? Người xếp thứ 299 trong bảng xếp hạng!

Tôi cuối cùng cũng hiểu ra, cậu ta là muốn ám chỉ đến thứ hạng của tôi. Tôi có chút không vui vẻ với cách gọi của cậu, hơi khó chịu đáp lại

- Phải, là tôi!

Tên con trai khoanh tay, dòm sát mặt tôi xem xét. Ánh nhìn lóe lên một tia ranh mãnh.

Rồi bất giác, cậu ta quệt một ngón tay lên má tôi, làm tôi rùng mình, lùi cả người lại

- Cậu....cậu làm cái gì thế hả?

Cậu ta cười cười, vuốt vuốt tay

- Mìn thật đấy, ha ha!

Trông bộ dạng tên này biến thái không chịu nổi!

Tôi có chút sợ hãi với cái nơi được gọi là “học viện thiên tài” này, không lẽ ở đây ai cũng....không bình thường như vậy sao????

Thấy cậu ta vẫn không thôi nhìn, tôi càng đâm lo lắng, ấp úng nói

- Cậu.....nhìn....cái gì chứ?

Tên con trai hứng thú nhìn tôi, một tay chống cằm nói

- Mặt cậu....đỏ lên kìa! Chưa thấy trai đẹp bao giờ sao?

- Gì chứ? – tôi bất giác đưa tay lên mặt. Tức thì tên con trai đó liền cười ha hả

- Nói vậy cũng tin sao? Ngốc thật! Ha Ha!

- Cậu....- Tôi giận đến tím mặt, tự tưởng tượng ra mình như con lừa ngu ngốc bị cậu ta dắt mũi vậy. Hắn vẫn không dừng châm chọc

- Hối thật, IQ của cậu bao nhiêu vậy? Khoan! Để tôi đoán nhé, chắc chưa đến ba chữ số đúng không? Cậu vào được đây quả là may mắn!

Tôi giận đến run người, dám nói tôi IQ chưa đến ba chữ số sao, lại còn bảo tôi vào đây được là nhờ may mắn. Tôi đã phải nỗ lực thế nào, ôn tập khổ sở thế nào, quên ăn quên ngủ thế nào để vào được đây. Vậy mà chỉ là hai từ “may mắn” sao?

Tôi giận giữ bật lại

- Tôi vào đây nhờ thực lực của mình, chẳng phải do may mắn như cậu nghĩ đâu!

Nghe vậy, lông mi dài bỗng bật cười, điệu bộ vô cùng đáng ghét mà giảng giải

- Cậu nghĩ mình vào được đây nhờ thực lực ư? Nực cười! Nói cho cậu biết, chỉ tiêu của trường ban đầu là 290 người. Xếp từ người có điểm cao nhất, tức là tôi đây! Rồi lấy thấp xuống đến người thứ 290. Nhưng sau đó, thầy hiệu trưởng muốn có một con số hoàn hảo, muốn tăng thêm mười người, hiệu phó không đồng ý, do đó đã nghĩ ra cách bóc thăm mười người cuối cùng. Như vậy, họ sẽ sớm bị đuổi khỏi đây, hiệu trưởng cũng không thể phản đối được. Hiểu chứ? Cậu vào được đây là nhờ lá thăm may mắn đó, chứ chẳng có thực lực hay tài năng gì ở đây hết!

Tôi điếng người trước lời thuyết giáo của hắn.

Công sức của tôi? Cố gắng của tôi? Tất cả đều không tồn tại, chỉ là nhờ một chữ may mắn sao??

Nhưng không muốn để hắn đắc ý, tôi cố nén nổi tủi hờn, cứng giọng

- Cứ cho là vậy, nhưng tôi sẽ chứng minh được mình có thể vào đây không phải là chỉ do may mắn.

- Rất có khí phách – Lông mi dài ngả người ra ghế, mỉm cười, không rõ là đang khen ngợi hay mỉa mai tôi nữa.

Bất chợt, tôi nhớ lại lời cậu ta vừa nói

Xếp từ người có điểm cao nhất, tức là tôi đây!

Tức là tôi đây? Cậu ta là người đứng đầu bảng, vị trí số một: Hoàng Thiên Vũ!

Tôi không tin được, lắp bắp hỏi lại

- Cậu....cậu là Hoàng Thiên Vũ?

Hắn bật dậy khỏi ghế, kiêu hãnh nhìn tôi

- Nhận ra rồi sao? Tôi chính là Hoàng Thiên Vũ, thiên tài của những thiên tài, học sinh tài năng nhất của học viện. Với chỉ số IQ người người mơ ước : 230. Sao hả? Ần tượng chứ?

Tôi nghe những lời ba hoa của Hoàng Thiên Vũ, cảm thấy không ngờ thiên tài của trường lại là một kẻ ngổ ngàng và khoe khoang như vậy.

Và tôi lại nhớ đến lời của anh trai hay nói

“con bò không chết vì ngu, mà chết vì bệnh hoang tưởng!”

Với tôi, anh ta chính là một con bò, một con bò mắc bệnh hoang tưởng!

Thấy tôi yên lặng, Hoàng Thiên Vũ nổi hứng chọc ngoáy

- Sao vậy? Đang ngưỡng mộ tôi đấy à? Ha Ha! Ngoan ngoan nghe lời một chút, rồi tôi sẽ truyền cho cô ít mảnh khốc, giúp cô len lỏi đến số 290, chịu không?

Tôi không buồn trả lời, nói chuyện với những kẻ như vậy chỉ tốn calo, không giúp ích gì cho xã hội.

Tôi mở sách, lẩm nhẩm đọc trước bài.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Kể thích đùa

Ads Bị phốt lờ, Hoàng Thiên Vũ hơi bực tức, gào nặng lên

- Cô không nghe gì hả? 299! Này.....IQ hai chữ số!!!

Tại tôi lúng búng trước hàng tá biệt danh hằn tụt đặt cho tôi!

Mặc kệ! Mặc kệ! không quan tâm!

Ta đại nhân không chấp tiểu nhân, cho người tự nói tự nghe!

Vừa hay chuông vào lớp réo lên, ông trời ra tay cứu khổ cứu nạn cho cái tai của tôi. Một cô giáo khá đúng tuổi bước vào, khuôn mặt nghiêm trang, lại thêm cặp kính dày cộp, trông có vẻ nghiêm nghị. Cô đặt quyển sách xuống bàn, giới thiệu đôi chút về mình. Hình như cũng chẳng quan tâm đám học sinh phía dưới có lắng nghe hay không, sau đó thì bắt đầu học bài.

Hoàng Thiên Vũ không gọi tôi nữa, hẩn chăm chú vào bài học. Tôi cũng vội lấy vở ra, ghi chép lia lịa. Nhưng lời cô giảng nhanh quá, viết dẫn khớp xương vẫn không kịp.

Tôi liếc qua vở Thiên Vũ, thấy nó trắng trơn, không có chữ gì cả.

Cậu ta liếc lại vở tôi, thấy đầy đặc những chữ, cười khẩy một cái

- Cậu cười gì? – Tôi cau có, tay vẫn chép lia lịa

- Tôi cười cậu ngốc, học mà chỉ biết chép như vậy thì được ích gì chứ?

Thấy tôi ngơ ngác, cậu ta bắt đầu giảng đạo

- Ở đây giáo viên chỉ góp một phần nhỏ, phần lớn là do tự tìm hiểu và phương pháp học của từng người. Khi giảng bài, chỉ nghe rồi dung nạp những thứ cần thiết, học xong thì đã hiểu hết rồi. Ghi chép lại như vậy vừa tốn thời gian, lại không thể nghe kịp. 299! Cậu phải sửa lại cách học của mình đi!

Nói xa nói xôi, rốt cuộc cũng là chê tôi không biết tiếp thu chứ gì. Đúng là tên kênh kiệu đáng ghét!

Tôi bỏ ngoài tai lời cậu ta, tiếp tục ghi chép kín hết cuốn vở.

.....

Buổi học đầu tiên kết thúc không như tôi mong đợi, chép nhiều quá nên tay tôi đau nhức, tai thì lúng búng, mớ kiến thức nạp quá tải như chực trào qua hai tai, thoát ra ngoài.

Học viện thiên tài! Quả nhiên chẳng dễ dàng chút nào!

Nghỉ ngơi một lát, tôi đi tìm đồ đặc hồi sáng gửi ở phòng đựng đồ, sau đó đến khu kí túc xá nữ.

Ngôi trường mới rộng thênh thang, tòa nhà nhiều không đếm xuể, khó khăn lắm tôi mới tìm đến được kí túc xá, ị ạch vác hành lí lên tầng ba.

Hai dãy nhà cho nam và nữ nằm sát nhau, chỉ ngăn cách bằng một bức tường sơn trắng có đục vài lỗ hoa nhỏ, vuông vuông bằng lòng bàn tay.

Số lượng học sinh nam trong trường nhiều hơn học sinh nữ, nên kí túc xá nam cũng có vẻ bự gấp đôi bên này!

Tôi lần tìm căn phòng số 300, vừa đi vừa quan sát cảnh vật.

Bên ban công tầng hai, cứ cách vài ô cửa lại có một chậu hoa màu tím. Tôi không biết đây là loại hoa gì, chỉ thấy nó rất đẹp. Các cánh hoa tím phớt rất đặc biệt. Lại còn có mùi hương thơm ngát.

Tôi tò mò tiến lại gần một chậu, dí sát mũi mà hít hà, tay định níu một cánh lại gần.

Nhưng khi sắp chạm đến, thì tay tôi bị nắm chặt, kéo giật lại

- Muốn chết à?

Người vừa kéo tôi hét lên, tôi ngạc nhiên ngược nhìn, nhận ra khuôn mặt đáng ghét của Hoàng Thiên Vũ

- Cậu làm gì vậy? – Tôi bức bối

- Còn hỏi tôi nữa, cậu suýt chết đấy!

Thấy tôi há hốc miệng, cậu ta giải thích

- Đây là lan rừng, là một trong tứ loại lan độc. Có độc tố rất mạnh, chạm vào là chết liền

- Thật...thật sao? – Tôi lắp bắp hỏi lại, mặt cũng trở nên tái mét. Suýt...suýt nữa thì tiêu rồi!

Hoàng Thiên Vũ tiếp tục nói

- Bởi vì trường đang có chiến dịch giết côn trùng nên mới để lan ở đây, loại hoa này nếu không may hít phải hương thì sẽ....

Vũ đột nhiên không nói nữa, tôi bỗng trở nên sợ hãi, bấn loạn hỏi

- Thì...thì sao?

Thấy vẻ đáng sợ trên khuôn mặt Vũ, tim tôi đập như chơi chơi. Cha má ơi! Hồi nãy tôi còn cố hít nữa chứ!!!!

Vũ nghiêm lại nhìn tôi, hạ giọng

- Nếu không may hít phải hương hoa, lục phủ ngũ tạng sẽ bị thối rữa, chưa đầy hai tiếng sẽ chết, không gì cứu chữa nổi!

Tôi điếng người, lập tức co lại, nồn thốc tháo

Tôi còn trẻ, tôi không muốn chết! Tôi vừa mới thi đỗ thôi, tôi còn nhiều ước mơ lắm. Còn chưa tìm được người cần tìm nữa, tôi không thể chết được!!

Tôi không ngừng gào thét trong lòng, không ngờ lại nghe thấy một âm thanh lạ phát ra

- Hức! Hức!

Tôi quay sang, thấy Hoàng Thiên Vũ đang bịt miệng, cả người rung lên.

Thấy tôi ngạc nhiên, hẳn càng không kiềm chế được, cuối cùng bật cười ha hả, lẫn lộn như vừa hít NO

- Cậu... Ha HaCậu...ngốc.....ngốc....ha ha....

Ngay lập tức, tôi nhận ra mình bị hấn lừa một vô quá đau. Sao mà tôi lại ngu thế nhỉ, bị lừa vậy cũng tin.

Mặt tôi đỏ lên dần dần, máu nóng từ từ trào lên đầu. Chỉ hận không thể lập tức giết chết Hoàng Thiên Vũ

Tôi gằn giọng

- Cậu được lắm! Hoàng Thiên Vũ...

Thấy biểu hiện tức giận của tôi, cậu ta thôi cười, nhìn tôi cợt nhả

- Bình tĩnh chút đi! IQ đã không cao, EQ cũng kém nữa!

- Cậu.

- Được rồi! Được rồi! Không đùa nữa! Về phòng thôi!

Thiên Vũ xua xua tay, cúi xuống xách túi đồ của tôi.

- Cậu....cậu làm gì vậy? – Tôi la toáng lên, mặt hầm hầm, chạy đến giật lại túi đồ của mình.

Cậu ta lại muốn gì nữa đây??

- Đang xách giùm cậu đó – Hoàng Thiên Vũ phân bua

- Không cần! Đồ tôi tôi tự xách! – tôi cau kinh nhìn cậu ta.

- Tốt thôi!

Thiên Vũ khoát tay, thân nhiên đi trước.

Tôi không biết cậu ta có ý đồ gì, hay là lại chuẩn bị nghĩ ra trò xấu xa nào treu chọc tôi cũng nên. Tốt nhất là cứ đề phòng vẫn hơn.

Tôi đi theo sau Thiên Vũ mà cứ có cảm giác đi theo quả bom nổ chậm. Banh xác lúc nào không biết. Dù sao thì độ trí thông minh, tôi tu mười kiếp nữa cũng chẳng bằng cậu ta được.

Tôi còn đang suy nghĩ thì Thiên Vũ bỗng dừng lại, tôi suýt nữa va vào cậu ta, lúc ngừng lên mới thấy cái biển 300 to đùng.

Cậu ta dẫn tôi về phòng? Tốt bụng quá nhỉ?

- Chia khóa đâu? – Vũ ngao ngược đưa tay về phía tôi.

Cứ làm như phòng mình không bằng. Tôi hậm hực đặt đồ xuống, lần tìm chiếc chìa khóa vừa mới được phát.

Nhưng...đâu mất rồi! Túi áo tôi trống trơn, không có gì cả. Chẳng lẽ là làm mất rồi??

- Đâu? – Vũ lặp lại câu hỏi, nét mặt hơi cau có

- Mất rồi!

- Mất rồi??

- Mất rồi!

Hai mắt Thiên Vũ tròn lên, nhìn tôi như người ngoài hành tinh.

- Cậu đúng là....

Cậu ta lắc đầu, rồi thực tay vào túi, lần mò.

Tôi còn đang thắc mắc thì đã thấy cậu ta rút ra một chiếc chìa khóa, rất nhanh nhẹn, Vũ tra chìa, ổ khóa kêu cách một tiếng, rồi cánh cửa bật mở.

Sao?...Sao cậu ta lại có khóa phòng tôi chứ??

Chưa kịp thắc mắc, Vũ đã tự tiện vào phòng, còn quay lại nhắc tôi

- Không vào hả?

Tôi lẻo đẻo vác đồ vào, đặt đồng hồ li sang bên cạnh rồi ngồi thở.

Căn phòng mới khá đầy đủ, thứ gì cũng có. Bàn học hướng ra cửa, bên cạnh có vài chậu hoa nhỏ, hương thơm dịu dịu.

Tôi mân mê chiếc ghế mền như nhung, mỉm cười hài lòng. Căn phòng này tiện nghi hơn tôi tưởng nhiều!

Bất chợt liếc qua chiếc giường lớn, tôi tròn mắt thấy Thiên Vũ đang thân nhiên lăn ra giường.

Sao lại có kẻ vô duyên như vậy được cơ chứ? Tự tiện vào phòng con gái, lại còn là người xa lạ vừa mới gặp chưa đầy 12 tiếng mà đã nhảy phóc lên giường.

Tôi cố giữ chút bình tĩnh, lịch sự nói

- Cảm ơn cậu đã đưa tôi về phòng. Giờ thì tôi cần nghỉ ngơi, phiền cậu ra ngoài!

Vũ ngay lập tức ngồi bật dậy, ngơ ngác

- Ra ngoài, ý cậu là sao?

Hoàng Thiên Vũ đứng là lơ đãng, chẳng lẽ cậu ta muốn ở luôn phòng tôi sao? Thật không biết xấu hổ

Tôi bình – tĩnh giải thích

- Đây là phòng của tôi, và tôi đang có như cầu nghỉ ngơi, nên phiền cậu trở về phòng mình!

Vũ càng ngơ ngác

- Nhưng... đây chính là phòng tôi mà!

Phòng cậu ta???? Rõ ràng trên chìa khóa phòng của tôi có số 300 cơ mà.

Thấy tôi hoang mang, Thiên Vũ tiếp tục nói

- Hai chúng ta ở chung một phòng mà, cậu không biết sao?

Tôi choáng váng nhìn cậu ta. Trong phút chốc không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sao tôi lại ở cùng phòng với kẻ xấu xa đáng ghét này được chứ? Mà hơn nữa chúng tôi một nam một nữ, sao có thể...

Tôi lắp bắp

- Sao....sao được....cậu không phải ở kí túc xá nam sao??

Vũ ngạc nhiên nhìn tôi, sau đó dường như sự tỉnh, cậu cười

- Hình như có chút hiểu lầm. Tôi là CON GÁI. Girl 100%

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cô bạn kì cục

Ads Mặt tôi ngu ra như vừa bị tát. Gì chứ? Con gái? Cậu ta là con gái?? Hoàng Thiên Vũ là con gái????

Tôi há miệng nhìn cậu...à không...cô ấy, trên mặt hiện to là một chữ: shock!

Giá mà không có cái ghế dựa đằng sau thì tôi đã ngã đập mặt xuống sàn rồi.

trước vẻ mặt không-thể-ngạc-nhiên-hơn của tôi. Vũ cười thản nhiên

- khó tin lắm hả? Cần kiểm tra không?

- không...không cần!

Tôi lắc đầu, trong óc vẫn cứ vang lên câu nói:

Hoàng Thiên Vũ là con gái? Là con gái?

Bất chợt cậu ấy cười lớn, lăn cả ra giường. Vừa cười vừa nói

- Biểu cảm rất thú vị, đúng như những gì tôi mong đợi!

Mặt tôi càng ngu hơn nữa. “Rất đúng những gì tôi mong đợi”. vậy là tôi...tôi lại bị lừa tiếp sao????

- cậu...cậu... – tôi ức đến nỗi không nói nên lời, chỉ chò liên thiên cả.

- Nghe tôi giải thích đã.- Vũ ngừng cười, nhìn tôi điềm đạm- Hoàng Thiên Vũ đích thực là con trai, nhưng tôi thì đúng là con gái!

- ??????

- Nói vậy cũng không hiểu sao, tôi không phải Hoàng Thiên Vũ!

Tôi bắt đầu hiểu ra chút ít, nhưng mặt vẫn nghệt lại

- cậu...cậu lừa tôi, sao lừa tôi chứ?

- Vì ở lớp chỉ có mình tôi là con gái, chán quá nên muốn tìm người chơi cùng thôi. Ha ha công nhận trên cậu thú vị thật! ha ha

Thú vị? hay thật! cậu ta lôi tôi ra quay 360 độ, giờ tôi chẳng dám tin lời nào của cậu ta nữa.

Không ngờ ngày đầu tiên đi học đã gặp phải những người kì dị như vậy, không biết cuộc sống sau này của tôi còn khủng khiếp thế nào nữa. Tôi thoáng nghĩ mà rùng mình.

- Sao cậu im lặng vậy? - Cô bạn xua xua tay trước mặt, làm tôi chột tính. Thắc mắc nói

- Vậy...thì cậu là ai chứ?

- Quên giới thiệu nhé- cô bạn chỉ về phía mình, mỉm cười tinh nghịch- tôi là Trương Diên Vĩ, rất vui được làm quen với bạn. Cùng giúp đỡ nhau nhé!

Sau đó Vĩ đưa tay về phía tôi, ý là bắt tay hợp tác.

Tôi lặp lại tên cậu

- Diên Vĩ?

- Ừ! Sao? không hay hả? tôi cũng không thích tên này đâu, nhưng vì mẹ tôi thích hoa diên vĩ nên đặt luôn tên cho tôi. Cậu gọi Vĩ là được rồi! Thôi tôi mệt rồi, ngủ trước đây!

Dứt lời, cậu liền lăn ra giường, nhắm mắt lại.

Tôi quả thật bị làm cho thần điên bát đảo, không biết câu nào của cậu ta là thật. Hix hix

Nhưng mà...sao lại đẹp trai như vậy chứ?

Tôi nhìn khuôn mặt say ngủ nhưng vẫn đầy quyến rũ đó, nuốt nước bọt. Chẹp! chẹp! dù có là con gái, nhưng ở với kẻ như vậy, thật chẳng an toàn chút nào! Amen!

Buổi chiều không có giờ học, tôi được dịp tha thẩn quanh trường.

Vì trường rộng quá nên chưa có dịp quan sát hết. Lúc đi ngang qua vườn hoa của trường, tôi bất chợt dừng lại.

Một người đang xách nước, tưới nhẹ lên khóm hoa vàng. Cừ chỉ vừa thanh tao, vừa dịu dàng.

Và khi cậu quay ra, dưới ánh nắng xiên xiên vàng nhạt, người cậu như tỏa ra một thứ hào quang chói lọi. Khiến tôi bất ngờ phải dùng tay che bớt lại.

Tại.....tại sao.....sao có thể có người.....đẹp trai đến như vậy????

Tôi suýt thì hét lên khi nhìn rõ mặt cậu ta. Đôi mắt ưu tú, cái mũi thanh tao, khoe miệng hơi nhếch, tạo nên một đường cong tuyệt mỹ. Khuôn mặt hoàn hảo đến nỗi không phải di chuyển vị trí cái gì nữa.

Không phải người. Cậu ta là một thiên thần!

Đỉnh chính là tôi không thuộc loại hám gái, thấy gái đẹp là sáng mắt lên. Nhưng quả thật, kẻ nào nhìn thấy cậu ta mà không điên đảo, quả không phải là con gái!

- Vũ! Vũ! – Một người lạ từ đâu chạy tới, tôi vội núp sau lùm hoa.

Hai người nói chuyện gì đó, nhưng nói nhỏ quá nên tôi chẳng nghe thấy gì. Thực tình thì tôi cũng không muốn nghe trộm, chỉ là không muốn bị phát hiện.

Thiên thần đặt bình nước xuống chỗ vừa tưới. Rồi cùng người kia đi mất dạng.

Tôi nhòe dậy thì chỉ còn trơ chiếc bình không

Đi rồi! Thiên Thần đi mất rồi!

Tôi ngồi tiếc ngẩn ngơ. Chợt nhớ lại lời người kia gọi: “Vũ!”

Vũ ư? Vũ? Chẳng lẽ.....cậu ta.....cậu ta chính là Hoàng Thiên Vũ?

Tôi nhớ lại 300 cái tên trong bảng danh sách, đúng là chỉ có một người tên Vũ.

Thiên tài của những thiên tài. Hoàng Thiên Vũ....chính là thiên thần này ư?

Lúc này tôi mới cảm nhận rõ được sự bất công của ông trời. Những kẻ đã tài giỏi thì càng được hậu đãi. Còn những kẻ như tôi vừa không tài lại không sắc. Công lí ở chỗ nào????

Bất chợt nhớ lại lời hai bà bạn trước lúc tôi nhập học

- Cậu vào đó rồi, cô xin cho được chữ kí Hoàng Thiên Vũ nhé!

- Hoàng Thiên Vũ?

- Không biết hả, cậu ấy là tuyệt thế mỹ nam, thiên tài bậc nhất của học viện đó. Danh tánh vang xa, ai mà không biết.

Lúc ấy tôi đã cười khẩy, nghĩ “ai mà không biết, tôi đây không biết chứ ai?”. Nhưng giờ nghĩ lại, thấy thiên hạ đồn chẳng ngoa chút nào.

Tôi lật đặt trở về phòng, hình ảnh thiên thần tưới cây cứ lớn vồn quanh óc. Đi không nhìn nhòm, đâm vào người đối diện.

Cả hai cùng ngã ra sàn, giấy tờ văng tung tóe.

- Xin.....xin lỗi! Tôi vội đứng dậy, nâng cả nạn nhân lên, cuống quýt xin lỗi.

Cô ấy không bận tâm, chỉ lo gom lại đồng giấy. Miệng nói

- Không sao!

Tôi lúi húi chạy ra nhặt giùm, xếp lại ngay ngắn.

Khi tôi đưa lại tập giấy cho cô gái, mắt bất thần liếc thấy dòng chữ trên bìa: “Danh sách học sinh tốt nghiệp!”

Trong phút chốc tôi bỗng khựng lại, cô gái kia thấy tôi như vậy thì ngạc nhiên, kéo lại tập giấy trong tay tôi.

Tôi hấp tấp nói

- Chị.....chị mang chúng đi đâu vậy?

Chị ta có vẻ thắc mắc nhìn tôi, giải thích

- Đây là hồ sơ tốt nghiệp, tôi đem cất vào phòng hồ sơ!

- Phòng hồ sơ?

Cô gái gật đầu, chỉ tay lên căn phòng trên tầng hai.

Theo hướng tay chỉ, tôi nhìn thấy căn phòng đóng kín. Tách biệt hoàn toàn, trên bảng còn in to rõ ba chữ “phòng hồ sơ”

- Sao không?

Cô gái hỏi lại, tôi lắc đầu

- Không! Không sao!

Chờ khi cô gái đi rồi, tôi mới quay trở về phòng, trước khi đi còn ngoái lại nhìn căn phòng đó một lần nữa. Trong lòng vừa hồi hộp vừa vui mừng.

Rốt cuộc thì cũng tìm được thứ cần tìm. Công sức, nỗ lực để thi vào đây. Tất cả đều đền đáp được căn phòng đó.

Tôi sắp tìm được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đột nhập

Ads Vĩ đón tôi bằng một cử chỉ vô cùng thân mật, điều này khiến tôi hơi sợ. Không biết là cô ấy có định làm gì tôi không nữa!

Thấy khuôn mặt lo lắng của tôi, Vĩ cười

- Mình không làm gì đâu mà cậu sợ! Lại đây, ăn tối đi!

Trong phút chốc tôi có nảy ra một ý nghĩ đáng sợ

Không chừng cậu ta bỏ độc vào đồ ăn của tôi cũng nên!

Như đọc được suy nghĩ trên mặt tôi, Vĩ cười

- Yên tâm đi, tôi thích cậu lắm, chơi chưa chán tôi sẽ không để cậu chết đâu. Ăn đi!

Tôi cảm thấy cuộc đời mình đúng là khốn khổ. Toàn gặp những kẻ chẳng ra gì. Xưa kia thì bị hai bà bạn thân bắt nạt, bây giờ thì lại bị đàn áp mà chẳng vùng vẫy được gì.

Tôi yên lặng, nuốt cho hết bát cơm rồi đứng dậy.

Cực đoan nghĩ: Tôi sẽ phải sống cùng con người ngày một năm nữa ư? Ác mộng có phải là đây?

Vĩ đang ăn bỗng ngừng lên nhìn tôi cười. Tôi bất giác thấy ớn lạnh khắp sống lưng.

Giờ học khoa học buổi sáng, tôi thanh thản ngồi trong bàn, lăm nhăm đọc bài. Vĩ vẫn vui vẻ tìm kiếm cái gì đó để chọc ngoáy. Nhưng 37 kẻ còn lại không khác gì robot lập trình. Có bị trêu tới cỡ nào cũng không đáp trả. Như thể cái máy bị điều khiển sai sẽ nói

- Xin lỗi! Tôi không được lập trình chức năng này!

đúng là thấy thương cảm cho Vĩ chút ít. Sống với người máy lâu như vậy, hèn chi tính tình cũng trở nên cổ quái.

Tính ra lớp này chỉ có hai người được coi là “người”. Một là tôi, hai là Diên Vĩ. Mà tôi cũng không chắc nữa, tính khí cậu ta cũng đâu có được bình thường.

Phải chăng nhờ IQ của tôi không được cao, nên mới không bị như vậy!

Tôi đang suy nghĩ lung tung thì cửa lớp bỗng bật mở, người vừa bước vào lướt nhẹ như không chạm đất, cả người tỏa hào quang rực rỡ.

Thiên thần lại xuất hiện!

Tôi ngây người, đơ ra như khúc gỗ.

Chói mắt thật! Tôi ngồi sau cậu ta mà vẫn bị ánh sáng lấp lánh lấn áp. Trong lòng hiện lên một suy nghĩ: Về nhà nhất định phải đi mua cái kính râm!

Ý nghĩ đó tan đi rất nhanh, tôi bất chợt nhớ đến phòng hồ sơ. Một mảng kí ức ủa đến

.....

- Anh sẽ thi vào trường thiên tài sao? – Cô bé hoang mang nhìn anh hỏi

- Đúng thế, ở đó không cần lo học phí, ra trường lại có việc ngay lập tức!

- Vậy anh có về thăm em nữa không? – cô bé níu tay áo anh, mắt rơm rớm

- Tất nhiên rồi!

Cô bé ôm chầm lấy chàng trai, khóc nức nở

- Anh nhất định phải về! Nhất định phải về với em!

.....

Cô bé ấy chính là tôi, còn chàng trai kia là anh trai tôi. Nhưng tôi chờ mãi, chờ mãi mà anh không quay lại.

Để tìm anh, tôi đã quyết thi và học viện thiên tài. Mặc cho bị chế nhạo hay can ngăn.

Với tôi, anh trai là người quan trọng nhất, là người thân duy nhất của tôi. Anh nhất định không bỏ tôi, nhất định đã có chuyện gì đó.

Tôi sẽ tìm anh, bằng mọi giá!

7.30 PM

Ăn xong, Vĩ lăn ra giường, đọc truyện tranh

Tôi hồi hộp liếc đồng hồ, canh thời gian. Một lúc sau, Vĩ đã ngủ mất, tôi gọi

- Diên Vĩ! Cậu ngủ chưa? Này.....

Không động tĩnh gì cả. Tốt! Tôi đứng dậy, đóng cửa cẩn thận rồi ra khỏi phòng.

Sân trường tối đen, thấp thoáng vài ngọn đèn từ mấy căn phòng hơi hé cửa. Còn lại thì chìm vào khoảng không mù mịt.

Tôi trèo lên tầng hai, tiến đến căn phòng cuối dãy.

Tim đập thình thịch như đánh trống. Tôi xưa nay vốn lương thiện, không có làm chuyện xấu bao giờ. Lần này còn đi trộm đồ, bảo sao không sợ.

Nhưng để tìm ra sự thật, tôi bất chấp!

Căn phòng vẫn còn sáng đèn, người coi phòng chưa về. Tôi nán lại bên ngoài, chờ đợi.

Chỉ 15 phút sau, có tiếng bước chân, tôi rời khỏi chỗ nấp, tiến đến sát mép tường.

Cô giám thị lách cách đóng cửa, rồi xuống sân. Chờ bóng cô khuất hẳn, tôi mới từ từ tiến tới, thận trọng nhìn ngó xung quanh rồi ấn tay mở cửa.

Tôi chỉ kéo nhẹ một cái, cánh cửa đã mở ra. Thực ra là lúc lên đây, tôi thấy khóa cửa này giống kiểu khóa phòng khách sạn nên đã lấy một ít cao su bôi lên khe cửa. Khi nhìn từ bên ngoài sẽ giống như đã khóa nhưng thực chất vẫn còn mở. Trời lại tối nên cô giám thị không để ý.

Như sợ có người phát hiện, tôi nhảy vọt vào trong. Cánh cửa to đóng sập lại, khiến trái tim yếu ớt của tôi đập một cái thịch!

Cả căn phòng tối om như một cái hũ nút.

Từng tờ giấy chất cao tận nóc nhà. Tôi kéo dây đèn pin thủ sẵn, soi từng kệ giấy.

Hồ sơ của tất cả học sinh trong trường đều được lưu lại ở đây. Có những bộ từ ngày mới thành lập, lớp vỏ bên ngoài đã vàng ố cả.

Căn phòng có tổng cộng ba dãy kệ, được sắp xếp cẩn thận theo số thứ tự, đếm lùi qua các năm.

Tôi soi một lượt, cuối cùng cũng thấy chiếc tủ chứa hồ sơ năm 2008. Nhưng nó bị khóa lại bằng một chiếc khóa cũ.

Có là gì! Tôi là cao thủ mở khóa, chưa có loại khóa nào là không mở được.

Kéo chiếc cặp ghim trên tóc, tôi vừa ngấm đèn pin, soi vào ổ khóa, tay còn lại tra ghim vào ổ.

Nhưng vừa đút vào thì chiếc đèn pin rơi xuống đất. Tôi bị bịt miệng, túm ra đằng sau

- Hmm.....hmm.....

Chương 5: Đột nhập bất thành

Ads - Suyt!

Giọng nói quen thuộc vang lên, tôi ngỡ ngàng quay lại nhìn kẻ vừa kéo mình, miệng há to đến mức có thể nuốt vừa hai chiếc đèn pin

- Cậu.

Chiếc đèn trong tay Vĩ rọi ngược lại, chiếu thẳng vào khuôn mặt đang toe toét của cậu ấy

- Xin chào!

- Cậu làm gì ở đây? Không phải cậu. – tôi kinh ngạc hỏi

Cậu ta ngủ rồi kia mà. Không lẽ cũng là...lừa đảo sao???

- Tất nhiên là cùng mục đích với cậu rồi! Tôi đến giúp cậu đây! Sao, muốn trộm thứ gì...Hmm hmm. ...

Đến lượt tôi bịt miệng Vĩ lại, miệng vừa nhấc

- Nói nhỏ thôi, làm việc khuất tất mà hiên ngang vậy!

Vĩ ra hiệu hiểu chuyện, gật gật đầu tôi mới thả cậu ra. Vĩ thì thảo vào tai tôi, cười gian xảo

- Thì ra cậu đang làm việc khuất tất!

Tôi có đôi chút chột dạ, cảnh cáo Vĩ

- Cậu không được nói cho ai biết!

- Tất nhiên! Nhưng cậu phải cho tôi chơi cùng!

- Đây không phải trò chơi – tôi bực mình

- Sao cũng được, miễn là tôi vui! – Vĩ cười xòa

Tôi đứng là không thể thoát nổi cậu ta. Bất chợt quay ra hỏi

- Sao cậu biết tôi đến đây?

Vĩ hồn nhiên

- Ngốc thật, tất nhiên là theo dõi cậu rồi!

- Theo dõi tôi? – tôi không kìm được, nói hơi to, Vĩ nhăn mặt nhưng vẫn cười

- Cậu muốn bị phát hiện sao?

Tôi cảnh giác nhìn xung quanh, thì thảo

- Sao lại theo dõi tôi? Cậu muốn gì?

Vĩ cũng giả bộ thì thảo

- Ai bảo cậu có trò vui mà chơi một mình, tôi tất nhiên là phải đi theo rồi! Cậu cũng thông minh lắm, biết dùng kẹo cao su chặn cửa, nhưng lại để lại sơ hở. Dính lên đó mà không bóc ra, ngày mai phát hiện mất đồ, họ sẽ từ đó mà tìm ra cậu.

- Vậy để tôi.

- Không cần! – Vì kéo tôi lại khi tôi định đến bóc cao su, xòe tay trái ra – Xem nè, tôi phi tang giùm cậu rồi!

Sau đó tiếp tục nói

- Cậu mở khóa mà không đeo găng tay, nhất định sẽ để lại vân tay. Ở trường này, không khó khăn gì để tìm ra thủ phạm khi có dấu vân tay đâu! Tôi mà không ngăn lại thì cậu tiêu rồi!

Tôi nín thở nghe Vi giải đáp, cứ như thể cậu ta vẫn hay làm thế này vậy. Quả nhiên kinh nghiệm hơn người.

- Nói thật đi, cậu hay vào đây đúng không? – tôi hỏi đầy cảnh giác

- Đúng thế, nhưng mấy lần trước chơi một mình, chán lắm, giờ có cậu vui hơn – Vi cười ngây thơ.

Hay thật! Làm việc khuất tất mà cậu ta chẳng sợ chút nào. Còn vui nữa. Tôi háng giọng

- Đã nói tôi có việc mà!

- Có ai nói gì đâu!

Tôi lắc đầu

- Để tôi mở khóa trước, chỗ này không ở lại lâu được.

Vừa nói tôi vừa cúi húi cầm cặp ghim, soi lại vào ổ khóa. Vi bỗng kêu lên

- Khoan đã!

Tôi ngơ ngác

- Có chuyện gì?

Vi bỗng thích thú nhìn chiếc cặp trong tay tôi, giọng nói phấn khích

- Tôi chưa mở khóa bằng ghim bao giờ, để tôi mở thử cho!

- Không được – tôi vội ngăn – tôi chỉ có mỗi cái này thôi!

- Cậu không cho mở tôi sẽ kêu lên! – Vi đe dọa

- Cậu.

- Đưa cho tôi!

- Không được!

- Đưa tôi!

- Không!

Hai bên giành nhau một hồi, chiếc cặp bỗng bật ra, rơi vào góc tủ.

Tôi bức bối nhìn Diên Vi, cậu chỉ cười, thản nhiên nhún vai. Tôi không nói được gì, cúi húi soi tìm chiếc ghim, Vi lại nhảy vào

- Để tôi giúp!

Vừa dứt lời cậu xô đến, đập vào chiếc kệ

Và chuyện gì đến cũng đến

ẦM!

Chiếc kệ đổ kênh ra đất, xô theo những kệ khác đổ theo hiệu ứng domino. Trong khi tôi há hốc miệng không nói nên lời thì Vi nhìn chiến trường do chính mình gây ra, tự tán thưởng

- Wow! Diệu nghệ thuật!

Bên ngoài bỗng có tiếng bước chân chạy rầm rầm. Tiêu rồi! Tiếng động lớn như vậy. Sao mà không bị phát hiện chứ? Tôi sợ hãi nắm chiếc đèn pin. Trong lòng trở nên bấn loạn

Làm sao đây? Phải làm sao đây?

Tiếng chân càng lúc càng gần, rồi tiếng mở cửa. Ánh sáng từ chiếc đèn pin rọi từng khoảng.

- Ai? Ai ở trong này?

Tôi tự tưởng tượng ra cảnh người đó mở cửa, tôi thì bị tóm gọn, và cuộc đời cũng chấm hết, trong lòng càng sợ hãi.

Vì nép sâu vào thùng giấy, thì thầm với tôi

- Tắt đèn đi, chờ điện mở, lập tức lao ra ngoài. Ok?

Đằng nào cũng chết cả. Tôi im lặng, đồng thuận với kế hoạch tác chiến của Vì.

Ánh sáng bật lên như tia chớp, cả căn phòng sáng rực. Vì hét lên

- Chạy!

Nhanh hơn cả ánh sáng, tôi và Vì lao ra ngoài, người mới đến không kịp phản ứng, ú ớ chạy đuổi theo.

- Đứng lại!

Tôi chạy không dám ngoái đầu. Ý nghĩ duy nhất là: Không thể để bị tóm! Không thể để bị tóm!

Đằng sau chúng tôi, đám người bảo vệ đang đuổi theo, hò hét í ới, huyên náo cả sân trường

- Đứng lại!

- Chúng ta tách ra đi, phân tán bọn họ! – Vì bày cách

Chẳng chờ tôi đồng ý, cậu rẽ ngoặt, chạy tốt về vườn hoa.

Tôi lao như thiêu thân, không biết trốn đường nào. Trời thì tối đen

- Đứng lại! Đứng lại!

Tiếng hét chói tai vẫn không ngừng bám đuổi phía sau.

Làm sao? Phải làm sao đây?

Trong một thoáng, tôi liếc thấy cánh cửa đang hé, đèn còn bật. Không suy tính, tôi lao ngay vào, sập cửa lại, tưởng đứt hơi!

Từ bé tôi đã ghét nhất chạy bộ, không ngờ có ngày phải chạy bán sống bán chết như vậy.

May mắn cho tôi, không có ai trong phòng cả. Tôi đứng quan sát một hồi, thấy căn phòng này rộng hơn phòng tôi nhiều, cũng đầy đủ và thoải mái hơn. Chỉ có điều hơi bừa bộn.

Nhớ không nhầm thì trước lúc tôi chạy vào, tôi có liếc thấy cái biển “kí túc xá nam”!

Chết cha! Chạy nhầm rồi! Nhưng ngoài kia vẫn đang tìm kiếm tôi, tôi không thể ra được!

Có tiếng bước chân trở lại căn phòng. Tôi càng thở gấp. Chủ nhân căn phòng đã quay lại ư?

Trốn! phải trốn!

Tôi chạy vào trong phòng, phát hiện ra là đang đứng ở phòng tắm.

Kệ! Lúc nguy cấp đắn đo làm gì!

Tôi nhảy lên bệ, kéo rèm, không dám thở.

Chủ nhà đi vào, vút thứ gì xuống sàn đánh bịch một cái. Rồi tất cả im lặng, thông qua một cái khe nhỏ xíu, tôi nhìn trộm ra ngoài. Anh ta quay lưng lại phía tôi, không nhìn rõ mặt nhưng từ đằng sau vẫn thấy đẹp trai sáng láng. Ất hẳn cũng là một mỹ nam. Mà hình như có chút gì quen quen.

Anh ta đứng dậy, quay mặt về phía tôi, tôi lập tức thụt xuống.

Có tiếng bước chân tiến vào phòng tắm.

Lạy chúa, đừng vào đây! Xin anh đẩy, để lúc khác hãy tắm!

Chốt cửa bắt đầu rung lên, mồ hôi tôi vã ra ướt cả áo.

Đừng! Đừng!

Cạch!

Tiếng bước chân giờ đã ở trong phòng. Tôi không dám nhìn ra, cứ ôm chặt lấy đầu, cầu khẩn

Hết nước! Hết nước đi!

Xòe!

Tiếng vòi nước phun ra đầy thách thức tôi. Tôi bắt đầu mường tượng trong đầu những hình ảnh tiếp theo. Cậu ta cởi áo rồi. ...Ôi không! Không! Đừng lại!

- Ra đây đi!

Tiếng nói vang lên làm tôi bừng tỉnh.

Nói ai vậy? Tôi sao? Không đâu, làm sao biết tôi ở đây chứ? Chắc là đang nói mơ.

- Muốn nhìn tôi tắm lắm hả?

Giọng nói lại cất lên lần nữa, lần này thì đúng là nói tôi rồi. Hu Hu Mất mặt quá!

Tôi từ từ tụt xuống, bước ra ngoài, ngượng không dám nâng mặt lên.

Anh ta im lặng một hồi, tôi thu hết can đảm, ngược lên nhìn, suýt thì té bở chùng.

Hèn gì tôi thấy quen như vậy. Hóa ra, người đang đứng trước mặt tôi, căn phòng tôi nhảy vào, chính là phòng của Hoàng Thiên Vũ. Trước cặp mắt sắp rớt lồm bồm xuống bồn nước của tôi, Vũ thản nhiên

- Cô là ai?

- Hơ...tôi...tôi...

Biết nói thế nào đây? Nói là tôi vừa đột nhập vào phòng hồ sơ và đang bị truy đuổi sao? Liệu cậu ta có ném tôi ra ngoài không nhỉ?

Có tiếng đập cửa bên ngoài. Tôi giật thót

- Mở cửa! ...Mở cửa!...

Cộp! Cộp!

Không hay rồi, họ bắt đầu kiểm tra từng phòng. Mặt tôi tái mét lại, lồm lét nhìn Thiên Vũ

Quả nhiên với bộ óc thiên tài, cậu lập tức hiểu ra vấn đề. Vũ khoanh tay lại, hất đầu ra phía cửa

Cậu ta để tôi tự nộp mạng ư? Tôi vội vàng dùng ánh mắt khẩn thiết, năn nỉ

- Xin đừng đưa tôi cho họ! Làm ơn giúp tôi!

Tiếng đập cửa càng dồn dập

- Mau mở cửa!

- Xin hãy giúp tôi! Làm ơn!

-Cộc cộc! Mở cửa ra!.....mở cửakhông mở chúng tôi sẽ. ...

....

Cách!

Cánh cửa vừa bật mở, hai cái đầu cùng thò vào

- Có chuyện gì sao?

Tôi từ bên trong, len lén nhìn Vũ đang đứng trước hai người bảo vệ to lớn, mặt đờ đờ sát khí.

- Chúng tôi đang tìm kẻ đột nhập vào phòng hồ sao. Có người nói đã thấy hắn chạy vào đây.....

- Nên các người muốn kiểm tra! – Vũ ngắt lời bọn họ

- Đúng thế! Vì vậy nên phiền cậu.

- Nếu tôi không cho phép thì sao? - Cậu lại tiếp tục ngắt lời.

Hai nhân viên bảo vệ không chịu được tên nhóc ương ngạnh, bắt đầu khó chịu

- Đây là quy định!

- Quy định có nói là được phép tự tiện khám xét nơi riêng tư của người khác sao? Có cần tôi cho anh nhớ lại không? – Vũ cao giọng đáp

- Nhưng chúng tôi cần tìm kẻ đột nhập!

Vũ đứng khoanh tay trước cửa, dáng vẻ ngạo nghễ vô cùng.

- Vì một ai đó nói rằng hắn chạy vào đây mà các người muốn khám xét ư? Tốt thôi! Cứ tự nhiên, nhưng nếu không tìm được, tôi sẽ cho các người ở nhà nghỉ ngơi luôn thể!

- Cậu.

Hai tay bảo vệ tức giận đến tím mặt, thật chỉ muốn cho tên nhóc vô pháp này một trận nhưng lại không thể làm gì. Lát sau mới bình tĩnh nói

- Thôi được! Vậy chúng tôi đi xác nhận lại. Đã làm phiền!

Nói rồi cùng bỏ đi

Vũ không đáp, trở về phòng đầy oanh liệt!

Tôi nhảy xuống khỏi chỗ nấp, thở phào

- Cảm ơn cậu!

Tôi vừa nói vừa tiến đến cánh cửa, nhưng mới nắm được chốt thì cậu gọi lại

- Đi đâu?

- Thì.về phòng!

- Tôi đã giúp cậu, không trả ơn sao?

- Trả ơn thế nào? – tôi ngơ nghe hỏi lại

Vũ rời khỏi vị trí, tiến sát đến chỗ tôi đứng. Khuôn mặt thiên thần kẻ sát vào mặt tôi, làm tôi mê mẩn.

Cậu tiến sát đến mức chỉ cách mặt tôi chưa đầy 5cm

Một tay Vũ đẩy cửa, vịn chốt đánh cạch. Tim tôi bỗng đập loạn xạ.

Nhìn nụ cười trên gương mặt Vũ lúc này, tôi thấy sợ lạ thường.

Cậu mỉm cười mà mị, nói dành dọt từng tiếng một:

- Cậu phải.ở lại với tôi đêm nay!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Hang hùm miệng cọp – bản chất thật của thiên thần!

Tick tak! Tick tak!

Chiếc đồng hồ treo tường thỉnh thoảng lại gõ vài tiếng như thương cảm cho số phận chẳng ra gì của Phương Tuyết Mai này.

Tôi khệ nệ bung đồng hồ vừa được giặt sạch, là ủi tươm tất, xếp gọn gàng vào trong tủ. Quay ra nhìn Thiên Vũ, tôi gượng nở nụ cười, mong cậu ta khoan hồng đại lượng, tha cho cái thân tội nghiệp này.

Vũ ngước mắt khỏi tờ báo, nhìn căn phòng đã được dọn sạch sẽ, không còn hạt bụi. Tay quệt quệt xuống sàn.

- Xem này!

Cậu ta giơ tay lên, nhưng tôi có thấy gì đâu, tôi ngo ngác

- Gì chứ?

- Không thấy sao? Là bụi! – Cậu ta quát lên – Cậu dọn không sạch sẽ gì hết. Lau lại cho tôi!

- Nhưng.....

Không để cho tôi phản bác, Vũ cúi mặt xuống tờ báo, lạnh lùng.

Tôi thật sự muốn giật phất tờ báo ấy ra, rồi cho mấy cú vào mặt cậu. Cuối cùng tôi cũng biết, bản chất thật sự của Hoàng Thiên Vũ, cậu ta vốn chẳng phải thiên thần gì, mà là một tên ác ma, tên ác ma đội lốt thiên sứ!

So với Hoàng Thiên Vũ giả mạo của Diên Vĩ, nỗi thống khổ mà tôi phải chịu đựng chẳng thấm vào đâu. Cậu ta bắt tôi dọn dẹp, cọ sàn, lau ủi quần áo và chăn mềm. Thật cực hơn cả tên giúp việc. Biết trước cơ sự này, thà tôi nhảy phốc ra, bị tóm cho rồi.

Cả người tôi mệt rũ, chân tay bủn rủn, bê chậu nước mà cứ run bần bật. Vậy mà cậu ta vẫn thản nhiên, lại còn để thêm

- Sạch sẽ vào đó!

Thề có chúa, tôi chỉ muốn phi ngay tấm giẻ này vào khuôn mặt giả nhân giả nghĩa đó mà thôi. Nhưng tôi nào dám, nuốt đau khổ vào trong, tôi cắn răng, lau lại căn phòng lần thứ...3

.....

- Xong rồi! – Tôi nói như hết hơi, nhìn Vũ chờ đợi.

Cậu ta ngáp dài, đặt quyển sách xuống, miết miết tay vào sàn.

- Tương đối!

Đúng là tên thối tha! Dầu vậy, tôi vẫn phải cố nặn ra một nụ cười khả ái nhất, giọng ngọt lịm.

- Vậy....tôi đi được rồi chứ?

Cậu suy ngẫm một hồi, cuối cùng cũng quyết định buông tha cho tôi.

Tôi lao ngay ra ngoài, không muốn ở lại đó thêm một giây nào nữa. Nhưng rồi tôi lại phát hiện ra, cậu ta chẳng từ tế gì. Trời đã sáng tỏ còn đâu!

Tôi bị bắt lao động khổ sai suốt một đêm liền.

Lê lết chút sức lực ít ỏi, tôi trở về phòng, chuẩn bị đến lớp học Hóa.

Nhìn thấy gương mặt bơ phờ của tôi. Vĩ vội hỏi

- Có chuyện gì thế? Bộ gặp ma hả?

Tôi lắc đầu

- Không phải ma! Là quý! Ác quý!

Vì nhìn tôi với một đồng đầu hỏi, tôi không buồn giải đáp, nằm phục ra bàn. Quên cả hỏi việc Vì đêm qua làm sao trốn thoát được.

Suốt buổi học, tôi mơ mơ màng màng, lúc tỉnh lúc mê.

Lời cô giảng cứ bập bõm, chạy vào tai này rồi lại chui qua bên kia trôi mất.

Rồi hình như còn có tiếng quát mắng. Cái gì ngủ trong giờ, cái gì học hành tôi tệ....bla....bla....

Điều cuối cùng tôi nhận thức được là mình đã ra khỏi ghế, bước như một kẻ mộng du ra ngoài.

12.30

Tôi hé mắt, ngáp một cái trợn quai hàm.

Tôi vron vai, vắn vắn vài khớp xương kêu răng rắc. Được ngủ đã thật! Tinh thần cũng lên cao!

Đương lúc phấn khích, định hiên ngang trở về phòng, thì tôi mới nhận ra, hàng chục cặp mắt và hàng trăm biểu cảm đủ loại đang nhìn mình. Kinh hãi có, ngạc nhiên có, buồn cười có và thương cảm, cũng có luôn.

Tôi giật mình nhìn lại bản thân, thấy đầu tóc te tua bù xù hơn tổ quạ, quần áo xộc xệch. Nhưng khủng khiếp nhất là, kẻ khốn kiếp nào đó đã đeo lên người tôi một tấm bảng đen, với dòng chữ viết bằng phấn trắng to tó chẳng

TRIỂN LẦM THÚ QUÝ HIỂM!

Tôi giận đến run người, vừa cảm kè đã khiến tôi trở thành trò cười trước thiên hạ, vừa giận bản thân mình quá mất cảnh giác.

Tôi lao ngay vào nhà vệ sinh. Ngượng đến chín mặt.

Khi tôi bước ra ngoài thì đám đông đã giải tán. Nổi cảm hận như ngọn lửa bốc lên ngàn ngút, khói xi qua tai và mũi.

Có lẽ lúc này nhìn tôi giống Nguru Ma Vương chuẩn bị đi giết Tôn Ngộ Không lắm!

Tôi lao về phòng, đập cửa đánh rầm một tiếng. Miệng gào lên

- TRƯỞNG – DIÊN – VĨ!!!!!!!

- Có...có chuyện gì vậy? – Vì từ trên ghế nhảy phốc xuống, nhìn tôi ngơ ngác.

- Cậu.....là cậu làm đúng không?

- Cái gì?

Tôi trở vào tấm bảng trên tay, cậu ta lăm lét lùi lại.

- Khoan đã. Nghe mình giải thích, không phải mình!

- Vậy thì là ai chứ? tôi gào lên

- Là...Hoàng Thiên Vĩ!

Cái gì? Là tên trời đánh, ác ma, vô nhân tính, xấu xa, bỉ ổi đó sao? Người tôi run lên bần bật, các mô cơ bấu chặt lại, hẳn rõ đường gân xanh lè.

- Tôi phải giết....giết....giết!

Nhìn thấy sự phẫn nộ trong mắt tôi, Vì hơi e ngại, cậu giật giật tay tôi

- Thực ra, cũng không hoàn toàn là cậu ta làm cả. Cậu ta chỉ thực hiện thôi, còn người đưa ra ý tưởng là...mình!

Tôi trợn ngược mắt lên, lấp bắp

- Cậu....cậu....cậu.....

Thật may là tôi không bị bệnh tim, nếu không thì đã đột tử, chết lâu rồi. Sống ở đây thêm mấy tháng nữa, chắc tôi đứt mạch máu não mà chết quá!

Vì rót cho tôi li nước mát, vừa hạ hỏa

- Bình tĩnh một chút. Để đền bù cho cậu, xem nè...

Cô bạn giờ ra một tập giấy vàng, cười vui vẻ

- Gì thế?

- Xem thì biết!

Tôi cầm lấy tập giấy, chính xác hơn là một tập hồ sơ dày cộp. Ghi rõ

“Danh sách tốt nghiệp năm 2008”

Miệng há hốc

- Sao...sao cậu có được nó???

- Chuyện nhỏ thôi. IQ của tớ dư sức lấy cho cậu vài bộ nữa. Lúc đó, khi mọi người chạy đuổi theo chúng ta, tớ đã quay trở lại phòng hồ sơ, giả vờ làm người giám sát kiểm lại đồ đạc rồi mang về đây.

Nói xong đắc ý nhìn tôi cười.

Nếu không phải cậu ta vừa mới làm tôi điên lên, thì chắc tôi sẽ biết ơn cậu ta lắm lắm.

Tôi hồi hộp rút tập giấy bên trong ra, tìm từng tờ một

Vì tò mà sấn lại

- Trong này có thứ gì thế? Sao cậu lại muốn lấy?

- Cậu không biết đâu!

Tôi đáp qua loa, cẩn thận tìm tất cả những người trong danh sách 250 người. Nhưng không hề thấy tên anh tôi, cũng không có tài liệu nào ghi chép.

- Cậu không lấy thiếu tờ nào đấy chứ?

Tôi hỏi lại Vì, giọng nói đầy thất vọng

- Làm sao được! Tớ đã mang đi hết mà! Sao? Không có thứ cậu cần tìm à?

Tôi buồn bã gật đầu.

Lạ thật! Tại sao mọi hồ sơ đều đầy đủ, chỉ có tập của anh tôi là thiếu. Phải chăng, nó có liên quan đến sự mất tích của anh?

Tôi nhất định, phải điều tra ra!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nhân vật bí ẩn thứ nhất

Ads 2.30 PM

Tôi lang thang trên các con phố, tìm đến những địa điểm tìm việc làm trong tờ rơi. Tuy rằng ở Học viện thiên tài không mất chi phí sinh hoạt và học phí, nhưng tôi cũng cần một công việc làm thêm để có thêm khoản chi tiêu. Nhưng lý do to lớn và hợp lý hơn cả là: để tránh bị Diên Vĩ chọc tức chết!

Khả năng kiềm chế của tôi giờ kém hơn trước rồi, kích động là sẽ nổ bùm ngay!

Tuy nhiên, đến cửa hàng thứ sáu rồi, câu trả lời tôi nhận được vẫn như cũ

- Không cần! Chúng tôi đủ người rồi!

Tôi thiếu nǎo ra về, trời cũng nhá nhem tối. Thôi thì để hôm khác vậy!

Đang lần mò từng bước trên cầu thang thì cái gì đó bay tới, đập vào mặt tôi.

Là một tờ giấy!

Tôi bực mình, định vứt đi thì chợt trông mắt lên. Tờ giấy in hình một cô gái đang đi ra từ cửa phòng Hoàng Thiên Vũ, bên dưới ghi rõ:

Chuyện tình mờ ám của Hoàng Thiên Vũ đã bị phơi bày!

Việc này sẽ chẳng liên quan gì đến tôi, chẳng có gì đáng bận tâm nếu cô gái trong ảnh kia không phải tôi. Chính là bức ảnh chụp tôi ra khỏi phòng Thiên Vũ sau khi bị bóc lột sức lao động. Vậy mà kẻ khốn kiếp nào lại dám khơi khơi tráo trở, bôi đen sự thật như vậy??? Còn đâu thanh danh của tôi nữa!

Kẻ nào? Rốt cuộc là kẻ nào?

Tôi vo viên tờ giấy lại, nắm chặt trong lòng bàn tay, giả mà nó là quả cam thì đã nát vụn rồi!

Tôi lao ngay lên phòng, nhưng khắp hành lang, đâu đâu cũng thấy hình của tôi.

Trên tường, dưới sàn, ngoài sân, dòng chữ đáng ghét cứ đập vào mắt. Mọi người thì nhau xì xầm bàn tán, chỉ chỉ trỏ trỏ. Tôi vội lấy tờ giấy vừa nhặt được, che vào mặt. Di chuyển sang ngang rồi vọt lẹ vào phòng.

Rắc rối vẫn chưa hết, Vĩ nhào đến chỗ tôi, oang oang

- Cậu đi đâu chiều nay thế? Biết tin chưa? Cậu.

Tôi đập mạnh tờ giấy xuống bàn, làm Vĩ chưa nói hết câu, giật mình

- A! Cậu biết rồi hả?

- Cậu biết là ai làm không?

- Làm sao tớ biết được! – Vĩ nhún vai, khoanh tay lại, thả người ra ghé dài – Đừng nói làcậu nghĩ tớ làm đấy chứ?

Tôi quả thật đúng là có suy nghĩ này. Còn ai đủ thời gian để làm cái trò điên rồ này chứ?

- Nghe này, đúng là tớ thích trêu chọc cậu, nhưng những chuyện quá đáng như vậy tớ sẽ không làm đâu. Mà nhớ lại xem, tớ còn đi lấy lại hồ sơ cho cậu, lấy thời gian đâu mà đi chụp ảnh chứ? Chưa kể tới đó cậu chạy vào đâu tớ còn chẳng biết. – Vĩ phân bua

Tôi suy nghĩ lại, cũng thấy lời cậu ta có lí. Nhưng không phải cậu ta thì là ai? Kẻ nào muốn phá hoại thanh danh Phương Tuyết Mai này? Tôi luôn sống với chủ trương: Hòa bình, thân thiện, đoàn kết. Nào có gây hiềm khích với ai bao giờ?

- Bây giờ cậu thành cái tên siêu hot được sreach trên google rồi! Xem nè, đâu đâu cũng thấy hình cậu!

Vĩ chìa chiếc laptop cho tôi xem, làm tôi chỉ muốn bẻ cổ, vật trụi lông kẻ đã chụp tấmm ảnh đó. Tại sao thanh danh cả đời của tôi lại bị phá hỏng trong tay tên xấu xa Hoàng Thiên Vũ chứ? Thà tôi yêu chó mèo gà lợn, cũng không thêm yêu hắn!

- Phải.phải làm sao bây giờ? – Tôi lo lắng hỏi Vĩ, mong cậu ta sẽ nghĩ ra cách gì đó, nhưng cậu chỉ lắc đầu

- Mấy chuyện như vậy tớ cũng chịu thôi!

Không được! tôi không thể để yên như vậy, tôi phải tìm lại sự trong sạch cho mình!

Nghĩ thế, tôi quyết tâm đứng vụt dậy, nhưng rồi quyết tâm đó lại nổ bung như bong bóng xà phòng. Nếu họ hỏi tôi vì sao có mặt ở đó thì biết làm sao? Chẳng lẽ nói là tôi vào phòng hồ sơ rồi bị bắt, chạy đến phòng cậu ta sao? Hay là thú nhận việc tôi bị đàn áp bắt phải phục dịch cậu ta suốt một đêm. Như vậy còn mất mặt hơn!

Cách nào cũng không ổn cả. Tôi vò đầu bứt tai, lăn phịch xuống giường.

Ông trời! Sao ông cứ nhắm con mà gây sự chứ!!!!

Sáng hôm sau

Khi tôi vừa bước ra khỏi phòng, đâu đâu cũng thấy xì xào bàn tán, đi qua là chỉ trỏ không ngừng. Cứ nghĩ những kẻ ở đây chỉ toàn là robot, sao cũng tọc mạch vậy chứ? Tôi cầm đầu, bước thật nhanh.

Chỉ đến khi bào lớp, tôi mới được yên thân. Có lẽ do mấy tên trong lớp máu lạnh hơn những kẻ khác. Hoặc bộ não đó chưa được cài đặt chức năng nhiều chuyện.

Vũ không thèm đến xia đến rắc rối đó. Cậu ta bình thần coi như không có chuyện gì. Tôi cũng không biết tại sao cậu ta có thể bình thần đến như vậy trong khi tôi vẫn không ngừng rủa xả cái kẻ đã đăng bức hình đó. Tôi mà tìm được hắn, tôi sẽ băm vằm hắn ra làm nghìn mảnh.

Mấy ngày như vậy, tôi và Thiên Vũ đều không nói gì đến chuyện đó, không biết có phải vì sự im lặng của hai chúng tôi không mà vụ việc cuối cùng cũng đã kết thúc sau một tuần. Cũng có thể tốc mạch là bản tính của con người, nhưng khi có một sự kiện khác cuốn hút hơn thì sự tốc mạch sẽ nhảy sang hướng đó. Nhờ vậy mà tôi cũng có thể thờ phào một tiếng.

Dù thế, thanh danh của tôi ít nhiều cũng đã bị phá hủy.

Tôi cũng không muốn mất thêm thời gian vào những rắc rối đáng ghét này nữa, việc quan trọng bây giờ của tôi là phải tìm được anh trai.

Đắn đo rất nhiều, tôi cũng quyết định vào phòng hồ sơ một lần nữa. Nhưng để chắc chắn là Vũ không đi theo, tôi đã pha thuốc ngủ vào nước cam của cậu ta. Đảm bảo sau 12 tiếng mới tỉnh dậy. Vũ không nghi ngờ chút gì, uống hết ngon lành.

Chờ cậu ta gục xuống, tôi mới đi ra ngoài. Chạy một mạch tới thư viện tầng hai.

Rút kinh nghiệm lần trước, tôi thủ sẵn một tá cặp ghim. Đút vào túi áo, rình rập trước cửa.

Người trông coi vừa đứng dậy, tắt điện ra ngoài. Tôi nhẹ nhàng rời khỏi chỗ nấp, mon men đến gần. Bóng người vừa đi khuất, tôi định đưa tay mở cửa thì đột ngột có cái gì bịt miệng. Bàn tay rắn chắc lôi tuột tôi xuống tầng một!

Người lạ chỉ chịu thả tôi khi hai chúng tôi đã hoàn toàn chìm vào góc khuất. Dù không thấy mặt, nhưng tôi cảm nhận rõ đó là con trai. Anh ta đứng cách xa tôi, mặc một bộ đen từ đầu tới chân. Đôi chiếc mũ lưỡi trai, che khuất hoàn toàn khuôn mặt.. Xem chừng vẫn còn khá trẻ. Trời lại tối nên tôi chẳng thấy gì hơn.

- Anh là ai? Muốn gì chứ? – Tôi vừa hỏi vừa nhìn anh ta cảnh giác, thân người xoay một góc 45 độ, nhờ có chuyện gì sẽ chạy luôn.

Người thanh niên cất giọng hơi ồm ồm

- Cô không cần quan tâm điều đó. Cô có phải là Phương Tuyết Mai, bạn gái của Hoàng Thiên Vũ?

Bạn.bạn gái? Cái tin chết tiệt ấy đã lan truyền đến tận đâu vậy chứ? Tôi lắc đầu, khẳng khái phủ nhận

- Không phải. Tôi không phải bạn gái của Hoàng Thiên Vũ

- Mặc kệ có phải hay không, nhưng cô phải làm cho tôi việc này!

- Tại sao?

Người lạ giơ tay lên, trên tay anh ta là một tập giấy, được bọc bởi tấm bìa vàng. Nhếch mép cười

- Cô muốn tìm thứ này đúng không?

Tôi ngờ ngác không hiểu rốt cuộc có gì trong phong giấy đó. Người lạ bèn kéo ra, chậm rãi đọc to

- Họ tên: Phương Anh Tuấn!

Ngày nhập học: 15/9/2008

Ngày tốt nghiệp:

Anh ta đang nói thì bỏ lửng, ngược lên nhìn tôi. Tôi thì ngạc nhiên không nói lên lời.

Làm sao.....làm sao mà anh ta....lại có hồ sơ của anh trai tôi chứ?

Mũ lưỡi trai cất tiếng

- Có đúng thứ cô cần tìm không?

Tôi nhìn chăm chăm vào tập giấy đang lơ lửng trong tay người lạ. Trong đầu hiện ra hàng nghìn ý nghĩ. Anh ta dốt cuộc là ai? Sao lại có được tập hồ sơ ấy? Chẳng lẽ anh ta đã lấy nó trước khi tôi và Vũ đến trường. Nhưng một điều quan trọng hơn nữa, sao anh ta lại lấy tập hồ sơ đó, tại sao lại biết tôi đang tìm nó?

Nhưng ý nghĩ không ngừng bủa vây. Khiến tôi chỉ có thể ngây người. Rất lâu mới nói

- Anh.....tại sao anh có được nó?

- Cô không có quyền đặt câu hỏi. Cô chỉ cần trả lời tôi, cô có cần thứ này không?

Tôi nhìn hồ sơ, nhìn anh ta, gật đầu nói

- Cần!

Mồ lười trai mỉm cười

- Vậy hãy làm theo điều mà tôi bảo! Hãy nhớ, cô chỉ cần nói có, hoặc không!

Đến lúc này thì tôi hoàn toàn không biết mình nên làm thế nào. Nhưng anh ta có tập hồ sơ ấy, vậy thì anh ta cũng biết anh tôi ở đâu. Không chừng những việc liên quan đến anh tôi anh ta đều biết.

Tôi không thể để mất một cơ hội tốt như vậy. Hơn nữa chỉ có tập hồ sơ kia là manh mối duy nhất giúp tôi tìm anh. Tôi không thể bỏ nó.

Đầu vậy, tôi vẫn nói một câu mà mình biết chắc là không cần thiết

- Tôi muốn biết đó là việc gì trước!

Mồ lười trai xoay thân người gần như chìm hẳn vào bóng tối, tôi cảm thấy hình như anh ta định bước đi. Tôi vội vã ngăn lại

- Được rồi! Tôi sẽ làm! Anh muốn tôi làm gì?

Mồ lười trai dừng lại, trong bóng tối nhưng tôi lại có cảm giác như nhìn thấy nụ cười nửa miệng đáng sợ trên khuôn mặt anh. Nụ cười đầy ẩn ý

- Đơn giản thôi! Tôi muốn cô.....

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Tuyên chiến với ác ma

Ads - Cậu đi đâu về thế?

Vừa thấy tôi về, Vĩ đã chạy ra đón, cười toe toét

Tôi ngay lập tức nhớ đến li nước cam mà mình đã pha cho Vĩ, không khỏi kinh ngạc nói

- Cậu.....cậu....không phải cậu....

- Sao mình không ngủ đúng không? Ha ha đừng quên mình là Hoàng Thiên Vũ giả nhưng IQ cũng đến 170 đó. Cậu nghĩ một viên thuốc ngủ thì hạ được mình sao? – Vĩ vỗ ngực đắc ý. Khiến cho tôi không khỏi cảm thấy mình đúng là quá ngây thơ. Tôi lại hỏi

- Vậy sao cậu không đi theo? Không phải cậu vẫn thích vậy à?

- Đúng vậy! – Vĩ trèo lên ghế, khoanh hai chân lại, cười – Nhưng cậu đã dùng đến cả cách đó, nên mình không thích nữa. Mình cũng đâu phải người quá đáng!

Tôi nghe Vĩ nói thì rất cảm kích, không ngờ cũng có lúc cậu hiểu chuyện như vậy! Vĩ bỗng xoay người qua nhìn tôi, tò mò

- Nhưng rốt cuộc thì cậu đã đi đâu thế? Không phải lại đến phòng hồ sơ đấy chứ?

Tôi cũng ngồi xuống ghế, gật đầu

- Vậy có tìm được không?

- Không! Nó không có ở đó, có người lấy đi rồi! – Tôi ngán ngẩm

- Ai?

Tôi lắc đầu

- Tớ không biết!

- Vậy cậu không tìm nữa hả? – Vĩ nghiêm túc

- Không! Tớ sẽ tìm, cho đến khi tìm ra thì thôi! Thôi, tớ mệt rồi, đi ngủ trước đây!

Tôi nói rồi lăn ra giường. Trước khi nhắm mắt lại, tôi thấy Vĩ ngồi thờ ra, vẻ suy tính điều gì.

Tôi nhắm mắt lại, nhưng những hình ảnh về cuộc gặp gỡ với người thanh niên lạ không ngừng hiện lên.

.....

- ...Anh muốn tôi làm gì?

Mồ hôi trai dừng lại, trong bóng tối nhưng tôi lại có cảm giác như nhìn thấy nụ cười nửa miệng đáng sợ trên khuôn mặt anh. Nụ cười đầy ẩn ý

- Đơn giản thôi! Tôi muốn cô.....đánh bại....Hoàng Thiên Vũ!

-

.....

Đánh bại Hoàng Thiên Vũ? Chuyện không tưởng ư? Chênh lệch IQ đến cả trăm lặn (tôi: 130, hấn: 230). Tôi làm sao mà dùng cái đầu này đánh bại cậu ta được chứ? Tên ngốc ấy quá đề cao tôi rồi!

Tuy nhiên, thú thật mà nói, tôi cũng rất muốn thấy bộ mặt thua thê thảm của Hoàng Thiên Vũ. Tôi sẽ trả thù mấy vụ cậu ta gây ra cho tôi. Tội lớn tội bé đều tính vào một lượt.

Nhưng đánh bại bằng cách nào? Bằng cách nào?

.....

Tranh thủ thời gian chưa vào học, tôi rút bánh mì ra, vừa đi vừa gặm. Trong đầu không ngừng bày mưu tính kế. Đánh bại trực tiếp thì không thể rồi, nhưng dùng thủ đoạn thì tôi vốn hiền lương, đâu có biết. Vậy mà hấn dám nói “Đơn giản thôi!” Đơn giản sao không tự đi mà làm. Đúng là một kẻ khoác lác!

Tôi cứ như vậy đi thẳng tới lớp học. Nhưng sau đó tôi nhận ra một điều rất rất rất bất bình thường, ấy là mọi người xung quanh đều nhìn tôi. Vụ ảnh tôi đã kết thúc rồi kia mà??? Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì nữa sao?

Dự cảm có điều không lành, tôi dậm bước nhanh hơn. Khi đến gần bảng tin, tôi lại thấy nó bị bao chặt kín. Tôi bèn tò mò mà tiến lại.

Khó khăn lắm mới chen vào nổi. Đám người bầu lại đông hơn kiến, làm tôi mệt không thở nổi!

Ngước nhìn tấm bảng, tôi tròn mắt nhìn thấy một tờ giấy đỏ dán trên đó. Mảnh giấy gấp làm đôi. Một mặt viết tên tôi, còn mặt kia là tên.Hoàng Thiên Vũ!

Trò khi gì thế này? Sao lại viết tên tôi và hấn cùng nhau chứ? Thật đáng ghét!

Tôi giờ tay, định giật phắt đi nhưng một bàn tay túm tôi lại.

Là Vĩ

- Dừng lại!

Tôi ngạc nhiên

- Sao vậy? Mình chỉ muốn gỡ xuống thôi mà!

- Cậu có biết đây là gì không? – Nét mặt Vĩ trở nên trầm trọng. Khiến tôi có chút chột dạ, không hiểu hỏi

- Là gì chứ?

Vĩ nhìn vào mắt tôi, nói rành rọt từng chữ

- Là thư – khiêu – chiến!

Khiêu chiến? Khiêu chiến gì chứ? Mà ai khiêu chiến?

Tôi càng không hiểu. Vì giải thích

- Ở trường này thường phân thứ tự theo bảng điểm. Những kẻ không phục sẽ dán thư khiêu chiến lên bảng tin. Trên thư có viết tên của người khiêu chiến và kẻ bị khiêu chiến!

Tôi bắt đầu hiểu ra, há hốc miệng

- Nói...nói như vậy là..... là mình đang khiêu chiến với Hoàng Thiên Vũ sao?

- Chính xác! – Vì búng tay. Nét mặt nghiêm trang bỗng biến mất, cậu ta ôm chầm lấy tôi

- Cậu thật dũng cảm đó, dám khiêu chiến với IQ 230. Ha Ha, sắp có trò vui rồi! Cậu ta cười phớt lờ, còn tôi thì khổ sở giải thích

- Không.....không phải mình. Lá thư đó.....không phải mình dán!

- Hả? Vì đang cười thì ngừng lại, thắc mắc nhìn tôi – Vậy chẳng lẽ là Hoàng Thiên Vũ?

- Không biết! - Tôi lắc đầu – nhưng phải tháo cái này xuống trước đã!

Vừa nói tôi vừa đưa tay định bóc, nhưng Vũ lại cản lại

- Cậu không biết hả, thư khiêu chiến này, đã dán là không được bóc ra! Chỉ có người bị khiêu chiến mới có quyền bóc. Nhưng bóc ra rồi thì phải nhận lời khiêu chiến! – Cậu giải thích

- Vậy nếu thua thì sao? – Tôi lo lắng hỏi

- Điều đó phụ thuộc vào người thắng. Người thua sẽ phải làm theo mọi yêu cầu của người thắng. Thậm chí là....chết!

Chết? Chết á? Không! Tôi không muốn chết! Tôi còn trẻ, còn nhiều việc chưa làm. Còn chưa tìm được anh trai nữa.

- Vậy nếu mình tháo xuống thì sao?

- Nếu người khiêu chiến tháo xuống, thì coi như thua cuộc. Mà thua cuộc thì.....cậu biết rồi đó!

- Không còn cách nào tránh được việc này sao? Tôi tái mặt, bảo tôi khiêu chiến với Hoàng Thiên Vũ ư. Đùa không vậy?

- Nói thẳng ra thì không, trừ khi.....

- Trừ khi cái gì? – Tôi mở tròn mắt, tưởng tìm được tia hy vọng thì Vũ nói

- Trừ khi Hoàng Thiên Vũ không chấp nhận lời khiêu chiến. Nhưng trường hợp này....chưa từng xảy ra!

Mặt tôi bỗng chốc lại xị dúm như cái bánh bao nhúng nước.

Đúng lúc đó, hàng người vây quanh tấm bảng tin tự nhiên dạt sang một bên. Hoàng Thiên Vũ từ xa đi đến, dáng bộ ung dung, từ từ tiến đến chỗ tôi. Cậu ta ngược nhìn tấm bảng. Tức thì xung quanh đều trở nên yên lặng, không có thêm bất kì âm thanh nào. Như thể chờ đợi quyết định của Vũ.

Tôi thì không ngừng gào thét trong lòng. Đừng! Xin cậu đó! Đừng có giật xuống!

Thế nhưng Vũ lại đưa tay lên cao, rồi trong một cử chỉ chớp nhoáng, cậu giật phắt lá thư đỏ choét, nhìn thẳng vào mặt tôi.

- Tôi nhận lời!

Ồ điên! Nhận lời cái gì chứ? Ai khiến cậu nhận lời hả? Tại sao lại giật xuống chứ???

Mắt tôi cứ giật giật từng hồi, thật tình muốn khóc mà không có nước mắt.

Hoàng Thiên Vũ bỏ lá thư vào cặp, rồi lại ung dung bước ra ngoài.

Đám người lăm chụm bắt đầu xì xào bàn tán, trước khi tản về lớp học

- Sắp có chuyện hay rồi đây!

- Tuyên chiến với Hoàng Thiên Vũ cơ đấy! Đúng là gan cùng mình.

Và họ lén lút nhìn tôi, với cái ánh mắt đầy vẻ “ngưỡng mộ” và “khâm phục”!

Chúa ơi! Người nhất định...nhất định không thể để con sống yên được sao????

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Trận đấu đầu tiên

Ăn cơm tối xong, tôi lao ngay ra ngoài, đến địa điểm lần trước đã gặp mũ lưỡi trai, gọi toáng lên

- Anh ra đây đi, tôi biết là anh ở đây, mau ra đi!

Từ trong bức tường gạch, một cái bóng đen từ từ bước ra, mũ lưỡi trai đứng trước mặt tôi, lạnh lùng hỏi

- Có chuyện gì?

- Là anh làm đúng không? Đừng có giả vờ, tôi biết chính anh đã dán lá thư đó!- tôi tức điên lên, xả như súng liên thanh

Hắn chẳng có vẻ gì ngạc nhiên, vẫn nhìn tôi, bình thản

- Đúng! Là tôi!

- Anh...anh điên sao mà làm thế? – Tôi hét lên

- Cô đã nhận lời đánh bại Hoàng Thiên Vũ, việc tuyên chiến có gì là lạ?

- Đó là việc của tôi, tôi sẽ tự nghĩ cách

- Nghĩ cách? – Hắn cười nhạt – cô có thể nghĩ ra cách gì? Hay là định giành chức vô địch của hắn bằng trí thông minh đáng ngưỡng mộ đó?

- Đừng có nhạo báng tôi! Tôi tức giận, hắn học nhìn hắn

Đúng lúc đó thì có người đi đến. Tôi quay lại nhìn, vừa quay ra thì đã không thấy mũ lưỡi trai đâu nữa. Chỉ có tiếng hắn vọng lại

- Nếu cô muốn lấy lại hồ sơ. Hãy chiến thắng trong lần này!

Sau đó thì cả người lẫn tiếng đều mất dạng.

Khuôn mặt tôi xeo xuống, không biết nên dùng biểu cảm gì để diễn tả cảm xúc lúc này của mình. Chiến thắng ư? Chiến thắng Hoàng Thiên Vũ ư?

Có thể chiến thắng nổi sao?

Tôi lần thần trở về phòng. Cả đêm nằm trên giường mà cứ lăn qua lăn lại. Câu nói trong đầu cứ vang lên không ngừng

Đánh bại Hoàng Thiên Vũ! Phải đánh bại Hoàng Thiên Vũ!

Thật không ngờ có ngày, tên xấu xa đó lại chui cả vào giấc mơ của tôi. Đúng là ở đời, không thể nói trước được điều gì!

Sáng hôm sau

Vừa gặp tôi ở lớp, Hoàng Thiên Vũ đã đồng đặc tuyên bố

- Ba ngày sau chúng ta sẽ thi vòng một, tổng cộng ba vòng thi, ai thắng hai vòng coi như chiến thắng. Đề thi và địa điểm cho cậu tự chọn. OK?

Nhìn vẻ mặt đắc thắng của cậu ta, tôi quả thật muốn thắng ghê ghớm. Nhưng mong muốn và hiện thực, quả thật cách nhau rất xa!

Cả buổi chiều, tôi loay quanh trên phố, nói là đi tìm việc làm thêm nhưng trong đầu chỉ quẩn quanh mỗi ý nghĩ làm sao đánh bại được Hoàng Thiên Vũ. Phải ra đề thế nào để hắn không giải được.

Có lẽ do không để ý, tôi va ngay vào hai người đi đường. Tôi vội cúi người xin lỗi, rồi lại lật đật bỏ đi. Bất ngờ hai người đó kéo mạnh tôi lại, tôi mới giật mình nhận ra hai bà bạn quý hóa.

- Ô...các...các cậu!

Trong khi tôi ngờ ngạc lẫn ngạc nhiên thì Phương oang oang, gạt phất lời tôi

- Có thật là bà đã tuyên chiến với Hoàng Thiên Vũ không vậy? Bà có bị làm sao không thể? Hà? Hà?

- Đúng đó, bỏ ngay cái ý định điên rồ đó đi! - Yển để thêm vào

Tôi tức nổi mắt, chứng nó rõ ràng là bạn thân của tôi. Ấy thế mà cứ có chuyện lại nhảy qua bên người ngoài, trù dập tôi. Ai nói là tôi không thắng nổi Hoàng Thiên Vũ. Hắn ta thì có gì là ghê gớm!

Tôi lườm lườm hai con bạn, giọng chắc nịch.

- Tôi nhất định sẽ đánh bại hắn! Chờ xem!

Tôi đâu có phải người dễ dàng bỏ cuộc vì vài lời khiêu khích. Tôi không tìm việc nữa, vội vã trở về Kí Túc Xá. Tiền giờ không phải là vấn đề, quan trọng là tôi đánh bại được hắn, tên Hoàng Thiên Vũ đó!

Tôi chống tay lên cằm, mắt nhú lại suy tư, noron trong não được hoạt động hết công suất, tôi nghĩ ngợi, đắn đo. Một hồi vẫn chẳng nghĩ ra gì cả.

Đề gì thì Hoàng Thiên Vũ không giải được?

Câu đó? Đúng rồi, là câu đó. Cậu ta có tài giỏi đến đâu, ắt vẫn phải gặp câu nào bó tay.

Mừng hóm khi tìm ra đề, tôi chạy vọt ra khỏi phòng, suýt nữa và vào Vĩ đang đi vào. Tôi hót hải chẳng kịp giải thích, một mạch chạy tiếp.

Điểm đến của tôi chính là thư viện thành phố. Nơi tập hợp tất cả sách của thành phố. Thư viện rộng mênh mông, toàn sách là sách. Tôi nhìn mà muốn hoa cả mắt.

Không có thời gian cho tôi chần chừ nữa, tôi lao đầu vào kệ sách, lục tìm quyển câu đó.

Câu thứ nhất:

“Một con ốc sên mỗi ngày leo được 4 mét, đến đêm lại tụt xuống ba mét, cây cao 12 mét, hỏi sau bao nhiêu ngày sẽ leo đến ngọn cây?”

Hừ! Xoàng quá! Trả lời ngon ơ!

Bỏ qua!

Câu thứ hai:

“Tai trái con voi giống cái gì?”

Ngớ ngẩn! Không ổn!

Tôi vớt quyển sách vừa rút được qua một bên, lục tìm đồng khác. Cô thủ thư nhìn tôi ôm mấy chồng sách câu đó to vật vữa, cứ trợn mắt nhìn không thôi.

Tôi khệ nệ ôm chúng đến chiếc bàn lớn, từ từ đọc từng quyển.

Câu hỏi ba: “con chim...”

Dễ quá! Trẻ con cũng biết!

Câu hỏi bốn: “Làm sao để.....

Chưa đọc hết câu hỏi đã biết đáp án! Tệ!

Chồng sách voi đi một nửa, tôi vẫn chưa tìm được câu hỏi ưng ý. Tôi mệt nhoài, nằm bò ra bàn.

Tôi mở quyển sách khác ra, uể oải đọc từng câu hỏi.

Hơ! Khoan.....Đôi mắt tôi bỗng sáng lên, tôi bật dậy. Cười như điên dại.

Hoàng Thiên Vũ, phen này cậu tiêu rồi, chắc chắn cậu sẽ phải bó tay thôi! Phấn khích, tôi lật tiếp, toàn câu học cả.

Kiểu này cậu chỉ còn nước than khóc van xin tôi chịu thua thôi!

Tôi mừng rỡ ra cảnh mình chiến thắng, đang tự mãn cười thì bỗng nhiên nhìn xuống, nụ cười tắt ngấm.

Khi tôi đọc đến chương cuối cùng, có một dòng chữ màu đen tròn trịa được ai đó viết vào. Nét chữ khá non nớt, dường như từ rất lâu nên đã mờ đi ít nhiều.

“Thế này mà cũng gọi là câu đó. Trẻ con cũng biết!”

Bên dưới to lù ba chữ: Hoàng Thiên Vũ – 5 tuổi

5 tuổi? Cậu ta giải được mấy câu đố này khi mới 5 tuổi?

Úc! Úc! Tức! Tôi liệng quyển sách qua một bên, chộp lấy cuốn sách khác.

Nhưng quyển khác, quyển khác nữa, cuối trang đều có nét chữ đáng ghét.

“Ngớ ngẩn, vậy mà cũng in thành sách!”

“Đồ ngốc mới không biết!”

Có khác gì cậu ta đang **** thẳng vào mặt tôi???

Phuong Tuyết Mai 17 tuổi mà vẫn thua một Hoàng Thiên Vũ 5 tuổi sao???

Xem ra cách này không ổn, tôi đứng bật dậy, đi ra ngoài, lúc ngang qua cửa, người thủ thư gọi tôi lại.

- Có chuyện gì thế ạ? – Tôi vừa hỏi, bụng nghĩ thầm, chắc không phải do tôi lộn tung đồng sách nên bị phạt đó chứ?

- Có người gửi cho em cái này!

Chị ấy đưa tôi một tờ giấy A4 gấp tư, tôi ngạc nhiên cầm lấy, vừa mở ra, máu đã sôi lên sùng sục. Trong tờ giấy là nét chữ ngay ngắn của Hoàng Thiên Vũ, nhưng là của Hoàng Thiên Vũ 17 tuổi.

“Tôi biết là cậu sẽ đến đây mà. Tôi đã đọc hết sách ở đây sau khi tốt nghiệp cấp một rồi! Xin lỗi đã làm cậu thất vọng!”

- “..!?!?...”

Tôi vo viên tờ giấy trong tay, đầu bốc khói, miệng lắp bắp không ngừng nguyên rủa Hoàng Thiên Vũ. Khuôn mặt tức giận bước ra ngoài. Có lẽ vì tức giận nên tôi không chú ý, đâm phải một người đang mang sách mới vào.

Nạn nhân và tôi đồng thời ngã ra đất, đồng sách trên tay anh ta thì văng tung tóe khắp sàn. Tôi vội vã bò dậy, vừa cuống quýt xin lỗi, vừa thu lượm mấy quyển sách lại. Đúng lúc đưa quyển sách cho anh ta thì mắt tôi bỗng liếc thấy cái tựa đề

“ 100 câu đố hóc búa nhất”

Tôi bèn tò mò mở ra đọc thử. Nhưng vừa mới đọc câu hỏi, hai mắt tôi đã nhú lại...nhú lại... Câu hỏi kiểu gì mà đọc đề cũng không hiểu nữa. Trong phút chốc tôi cảm thấy dường như đã tìm được đúng thứ rồi, vội vàng lật ngay trang cuối cùng.

Tờ giấy trắng tinh!

Ha Ha Ha Hoàng Thiên Vũ, dám cá là cậu ta chưa thể đọc được cuốn này. Kẻ ngạo mạn kia, chuẩn bị chịu thua đi!

Ý nghĩ mới làm tôi muốn nhảy cẫng lên vì sung sướng, nhanh chóng thanh toán rồi ôm quyển sách như báu vật, một mạch trở về kí túc.

Thấy bộ dạng hớn hờ của tôi, Vĩ đoán ra ngay. Cậu cười ranh mãnh

- Sao hả? Đã thu hoạch được gì rồi?

Tôi cười bí hiểm, khiến cho cậu tò mò thêm chút nữa rồi mới từ từ đưa quyển sách ra trước mặt. Phấn khích nói

- Xem đây! Đây là sách câu đố mới nhất. Toàn là những câu hóc không à. Đảm bảo tên Hoàng Thiên Vũ đó có nghĩ nát óc cũng không tìm ra câu trả lời.

Nhưng trước biểu hiện của tôi, Vĩ chỉ hơi nhú mày một cái. Tôi thắc mắc

- Sao vậy? Sao không nói gì?

Vĩ xoa xoa đầu, thờ dãi một tiếng làm tôi càng không hiểu

- Tổ nói sai gì sao?

- Đúng thế! Sai trăm trọng nữa!

Tôi tròn mắt, nhìn Vĩ giải thích. Cô bạn chỉ tay vào phần khung đỏ trên đầu cuốn sách, tôi nhìn theo

- Thấy gì không? – Vĩ hỏi

- Ủ. Có! Tên tác giả. – Tôi đáp

- Là gì nào? – Vĩ hỏi tiếp

- H.T.V!

Tôi lại ngây thơ đáp lại, nhưng sau đó thì bỗng giật mình. H.T.V Chẳng lẽ....Chẳng lẽ là tên viết tắt của Hoàng Thiên Vũ??? Không thể nào!

Tôi liếc nhìn Diên Vĩ, thấy cô bạn đang gạt đầu khẳng định. Tôi đánh rớt bịch cuốn sách xuống sàn. Miệng méo xệch, không biết nên cười hay nên khóc.

Tại sao vậy chứ? Đòi đúng là bắt công!!!!!!

Chẳng lẽ tôi không còn cơ hội nào để đánh bại cậu ta sao? Tôi thất vọng ngồi phịch xuống ghế. Vĩ xoa xoa tôi, ra chiều an ủi rồi ra ngoài.

Cả ngày hôm đó, tôi không có tâm trạng ăn uống gì cả, cứ lẩn lóc trên giường. Nghĩ muốn rụng cả tóc.

Tờ lịch đáng ghét lại trôi nhanh hơn bao giờ hết. Thoát cái đã hết ba ngày, nếu sáng mai tôi không tìm ra được câu đó, tôi sẽ thua mất. Nghĩ vậy, tôi thực tình muốn khóc toáng lên.

Không được! Phương Tuyết Mai! Chẳng lẽ mày kém cỏi đến thế cơ à? Mày nhất định làm được! Nhất định tìm được! Nhất định đánh bại Hoàng Thiên Vũ! Niềm tin của tôi trong phút chốc được củng cố. Tôi nhất quyết đứng dậy, lấy áo khoác rồi ra ngoài.

Dù thế, tôi vẫn chẳng thu hoạch được gì khá khẩm. Cả một buổi chiều loay quaoanh hết chỗ này đến chỗ khác. Nổi chán nản và thất vọng càng dâng cao. Đã vậy cái bụng không nghe lời cứ kêu lên òng ọc.

Hix! Hix! Cả ngày tôi vẫn chưa ăn gì thì phải. Cũng thấy hơi đói. Cổ nhân đã từng nói “có thực mới vực được đạo!” quả thật đúng vô cùng. Đúng lúc đó thì mùi bánh bao thơm phức từ đâu bay tới chỗ tôi, kích thích mọi giác quan. Thơm quá!!!

Ồ! Khoan đã! Bánh bao? Là bánh bao sao? Một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi. Tôi kiểm chế để không hét toáng lên, vội vàng chạy về Kí túc xá. Chưa kịp thở đã nói

- Vĩ, cậu có tiền không? Cho mình vay!

Vĩ nhìn bộ dạng khẩn trương của tôi, rất ngạc nhiên

- Ồ có. Cậu muốn mua gì?

- Mình sẽ nói sau. Nhanh lên!

Vĩ tuy không hiểu gì, nhưng cũng lấy tiền cho tôi vay. Tôi cầm tiền rồi lại chạy như ma đuổi xuống phố. Trong đầu cứ hét lên

Hoàng Thiên Vũ! Cậu thua chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Bánh bao

Học viện thiên tài

Hội trường đông chật người, vòng trong vòng ngoài, ai cũng chen lấy một chỗ để xem trận thi đấu có một không hai giữa người đứng gần chót bảng (is me!) và thiên tài của những thiên tài, người liên tục đứng đầu trong tất cả các bảng điểm. Gần như trên mặt ai cũng hiện rõ dòng chữ: “Cậu ta thua chắc rồi!”

Tôi không hề lung lay, đứng cười tự mãn, thậm chí còn rất đắc ý mà nhìn Thiên Vũ bằng ánh mắt chắc thắng. Vì rất khoái vụ này, nằng nặc đòi làm trọng tài. Cô bạn đứng ở vị trí trung tâm, đồng dục tuyên bố

- Vòng thi đầu tiên này sẽ do bạn Phương Tuyết Mai ra đề. Nào! Chúng ta hãy cùng xem đề thi của bạn Phương Tuyết Mai!

Vừa nói, Vũ hướng thẳng về phía tôi. Tôi tràn đầy tự tin, trịnh trọng bước đến chiếc bàn gần đó. Ở trung tâm chiếc bàn là hai chiếc đĩa lớn, được phủ khăn màu đỏ. Tôi thần bí cầm lấy chiếc khăn, mọi người đều nhất loạt dồn hết tò mò về phía tôi, không ngừng suy đoán

- Cái gì thế nhỉ?

- Cậu đoán xem!

- Chịu thôi!

Tôi từ từ chờ mọi người ổn định, rồi mới nhẹ nhàng kéo tấm vải ra. Rất oanh liệt nói

- Xem đây!

-??!?!.....

Cả không gian bỗng yên ắng hẳn khi nhìn thấy vật trên bàn, rồi sau đó bắt đầu ồn ào như chợ vỡ

- Bánh....bao sao?

- Câu đó là bánh bao?

- Đúng thế! Tôi mỉm cười nhìn mọi người và Hoàng Thiên Vũ – Đây chính là đề thi! Chúng ta sẽ.....thi ăn bánh bao!

- Cái gì?

- Đề gì kì cục vậy? Chẳng hóa ra là.....thi ăn sao?

Tất cả mọi người không khỏi bất bình lên tiếng. Riêng tôi vẫn đứng cười trước ý tưởng vô cùng sáng suốt của mình. Ban đầu tôi cũng là định thi giải câu đố. Nhưng với một kẻ như Hoàng Thiên Vũ thì chẳng khác nào tôi cảm chắc thất bại. Từ đó tôi nghĩ đến việc phát huy thế mạnh của mình. Mà thế mạnh của Phương Tuyết Mai là gì nào? Ha Ha Chính là ăn! Như vậy là dùng thế mạnh của mình để đánh bại Hoàng Thiên Vũ, tôi có phải rất khôn ngoan không. Chắc chắn là cậu ta cũng không thể ngờ đến tôi sẽ thi như vậy.

Quả nhiên Hoàng Thiên Vũ chỉ đứng nhìn trân trân hai đĩa bánh bao to đùng trên bàn, mặt không hề biến sắc. Nhưng dường như có chút gì đó....nực cười!

Tôi tiến đến chỗ Hoàng Thiên Vũ, nói

- Là cậu đề tôi tự chọn đề, đừng hối hận. Sao hả, bắt đầu chứ?

Vì ở một bên giờ tay làm dấu với tôi, cười toe toét. Đại khái như nói

- Như vậy mà cậu cũng nghĩ ra được!

Tôi mỉm cười chiến thắng, sau đó lại quay qua nhìn Thiên Vũ.

- Cậu không ngờ đúng không? Ha Ha. Tôi thông minh hơn cậu tưởng đấy! Nào, tôi bắt đầu nhé!

- Không cần! – Vũ từ nãy im lặng, giờ mới cất tiếng ngăn tôi lại.

Cậu ta kẻ sát mặt tôi, làm tôi bất giác phải lùi lại một bước. Giờ sao đây? Ăn không được tính chạy làng sao?

Tôi còn đang không biết phản ứng thế nào thì Vũ đã mỉm cười, làm tôi càng ngơ ngác

- Thật không ngờ cậu lại ấu trĩ đến như vậy. Thật làm tôi thất vọng!

Nói rồi cậu khoát tay, ung dung ra ngoài. Bỏ lại một mình tôi đứng trơ trơ

- Vậy.....vậy là sao? – Những người xung quanh bắt đầu bàn tán

- Tất nhiên là không thi nữa rồi! Bảo thiên tài của chúng ta thi ăn, không phải quá mất mặt sao?

- Đúng vậy! Thật không thể hiểu nổi cô ta nghĩ gì!

Tôi dường như cảm thấy ánh mắt coi thường liếc về phía mình. Nhưng tôi không bận tâm. Sao chứ? Thiên tài thì không phải người sao? Không cần phải ăn sao? Bỏ cuộc tức là tôi thắng. Đúng là kẻ kiêu ngạo, không làm được thì bỏ đi. Còn nói tôi là ấu trĩ. Cậu không phải vẫn thua kẻ ấu trĩ này sao?

Tôi lấy lại ý chí, hích hích tay Vĩ, cô bạn cũng đang ngây người trước cục diện không ra thế nào, trở lại với công việc của một trọng tài.

- Bởi vì người thách đấu của chúng ta đã bỏ cuộc. Vậy nên chiến thắng sẽ thuộc về bạn Phương Tuyết Mai. Kết quả là 1- 0

- Chán thật!

- Ngớ ngẩn quá!

Ai đó bất chợt kêu lên, sau đó tất cả mọi người cùng lục tục quay về.

- Tưởng là đối đầu với Hoàng Thiên Vũ thì ghê ghớm lắm cơ. Mất công chúng ta tới xem!

- Hừ. Không biết lần sau còn bắt ăn gì nữa đây. Thật không chịu nổi!

Tôi vẫn còn loáng thoáng nghe tiếng họ bình luận trước khi rời đi. Trong lòng không khỏi dâng lên ý nghĩ tự ái.

Tôi trở về kí túc xá, nhưng chiến thắng “oanh liệt” của tôi lại hoàn toàn chìm vào quên lãng. Tôi ngồi trong phòng, một mình gặm nhấm bánh bao chiến thắng.

Ngon tuyệt!

Cũng may là Hoàng Thiên Vũ không ăn, nếu không tôi đã chẳng còn bánh mà nhâm nhi. Nhớ hồi nhỏ, tôi rất thích ăn bánh bao, chỉ vì không có tiền nên không bao giờ được ăn nó. Nhưng anh vẫn tìm cách mua bánh bao cho tôi. Trong phút chốc tôi dường như nhớ lại những kí ức đã hằn sâu...

Đó là một buổi chiều khi anh trở về với khuôn mặt đầy những vết bầm tím

- Anh...mặt anh sao vậy? – tôi lo lắng nhìn khuôn mặt thâm tím của anh, vừa xoa vừa hỏi

- Um...không! không sao! – Anh cố quay đi, lấp liếm

Tôi vẫn gắng hỏi

- Anh...anh nói đi! Sao anh lại bị thương?

- Em đừng hỏi nữa! Anh không sao! – Anh quay mặt đi, dường như không muốn để tôi phải lo lắng. Sau đó bỗng đưa cho tôi một bọc giấy

- Em ăn đi!

Tôi ngạc nhiên cầm bọc giấy trong tay anh, lúc mở ra mới thấy rất nhiều bánh bao, những chiếc bánh bao vừa tròn vừa thơm. Tôi càng kinh ngạc hỏi

- Sao....sao anh có bánh bao?

- Là anh mua! Em mau ăn đi! Đừng có hỏi nữa!

Lúc đó tôi thật sự rất ngạc nhiên, không hiểu anh lấy bánh bao ở đâu. Bởi vì những đứa trẻ trong cô nhi viện như chúng tôi chẳng thể nào dùng tiền để mua bất kì thứ gì, đừng nói là nhiều bánh bao như vậy. Tôi càng không tin anh có tiền để mua chúng. Nhưng vì anh không nói nên tôi cũng không dám hỏi nữa.

Sau đó có một lần tôi bí mật đi theo anh xem anh rút cuộc đã đi đâu. Chỉ thấy anh rẽ vào một chiếc ngõ rất sâu, tôi e dè không dám đi tiếp nữa. Cùng lúc đang định quay về thì nghe thấy tiếng đầm đá. Tôi vội vàng chạy vào, không ngờ thấy anh bị một đám học sinh lớn hơn bắt nạt. Anh cứ đứng yên cho bọn chúng tha hồ đầm đá, chỉ dùng tay che mặt để khuôn mặt không bị bầm tím. Có lẽ vì anh nghĩ, nếu mặt bầm tím thì tôi sẽ phát hiện ra, còn nếu trên người bị thương thì tôi không thể biết được.

Lúc đó tôi mới biết để có tiền mua bánh bao, anh phải chịu làm bao cát cho chúng tập luyện. Nhìn anh trên người đầy vết thương, lê đến lấy vài đồng lẻ bọn chúng vứt dưới đất coi như tiền công sau khi bọn chúng đánh đã tay bỏ đi, tôi không khỏi khóc nức lên.

Bánh bao trắng trẻo mà tôi ăn hóa ra lại vì anh phải đổ máu mới có được. Cho dù cả người bị thương nhưng anh cũng ôm bánh bao thật chặt rồi đem về cho tôi. Khi tôi nói anh ăn cùng anh lại bảo không thích ăn, bảo tôi cứ ăn một mình. Chỉ cần tôi vui thì anh cũng vui.

Tôi cảm thấy tại sao mình lại ngu ngốc như vậy, nếu tôi cố gắng hỏi, nếu tôi nằng nặc đòi anh nói, nếu tôi nhất quyết đi theo anh sớm hơn, có lẽ anh tôi sẽ không cần vì tôi mà bị đánh như vậy.

Tôi vừa khóc vừa ôm lấy anh, không ngừng nói

- Emkhông ăn ..bánh bao nữa! Em không...ăn nữa. Không...bao giờ...ăn bánh baonữa! Hức! Hức!....

- Nín đi! Tuyệt Mai! Anh xin lỗi! Anh xin lỗi! – Anh dùng đôi tay đầy vết thương ôm chặt lấy tôi, không ngừng xin lỗi tôi. – Xin lỗi vì anh không thể lo được cho em!

Tôi càng khóc lớn hơn. Lắc đầu nói

- Emkhôngcần bánh bao, emchỉ cần anhthôi!

- Tuyệt Mai! Đừng khóc nữa! Anh xin lỗi! Đừng khóc!..

.....

Kỉ niệm dường như mới chỉ hôm qua thôi. Cũng sau ngày hôm ấy, tôi đã tự nói với lòng mình, sẽ có một ngày, tôi kiếm thật nhiều tiền rồi cùng anh ăn bánh bao đến bội thực thì thôi. Nhưng tại sao anh lại bỏ đi? Anh không còn thương tôi nữa sao? Vì sao không đi tìm tôi?

Trong phút chốc trái tim tôi bỗng chùng xuống, bánh bao thơm tròn nghẹn ứ ở cổ.

Anh à! Anh đang ở đâu? Em đang ăn bánh bao này! Rất nhiều bánh bao, em ăn mãi cũng không xuể. Ước gì có anh ở đây!

Có thứ gì long lanh trong mắt. Tệ thật! Tôi đặt miếng bánh bao xuống, giọt nước mắt cứ chảy dài, rơi xuống sợi dây hình tròn trước cổ.

- Nè! – Một bàn tay vỗ mạnh vào vai tôi làm tôi giật mình. Tiếng Vĩ tinh nghịch

- Ăn lễ một mình sao?

Tôi vội vàng quay đi, lau nhanh giọt nước mắt. Tôi không muốn Vĩ thấy tôi trong bộ dạng như vậy. Nhưng hình như cậu ấy vẫn nhìn thấy

- Cậu. – Vĩ bỏ lửng câu nói, dường như hơi bất ngờ rồi bỗng bật cười – Chiến thắng tên đó nên vui quá hả? Đồ ngốc! Trong này cũng có phần của tớ nữa đó! Cậu không được ăn một mình!

Nói rồi Vĩ giật miếng bánh bao trong tay tôi, cho vào miệng nhai nhồm nhoàm. Vừa nhai vừa xuyết xoa

- Ngon! Ngon!

Tôi bật cười trước biểu hiện trẻ con của Vĩ. Đúng là cô ấy rất hay trêu chọc mọi người, thỉnh thoảng rất trẻ con nhưng cũng vô cùng thấu hiểu người khác. Vĩ thấy tôi cứ nhìn mình, tròn mắt rồi chớp chớp

- Sao hả? Lần đầu thấy mỹ nhân ăn bánh bao sao?

Và cậu lại chớp lấy cái bánh bao khác, ngặm một miếng thật to

- A! Cậu ăn hết phần của tớ! – Tôi kêu lên, giành lại cái bánh trong tay Vĩ

- Đây là tiền của tớ mà! – Vĩ nháy lên giật lại, và cứ như thế

- Nhưng tớ mua chứ!

- Nè! Nè!...Bánh của tớ!

- HaHa... Ha....

Có lẽ là rất lâu, rất lâu rồi, tôi đã không còn ăn bánh bao vui vẻ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Căn nhà gỗ

Ads Hai ngày nữa trôi qua nhanh chóng. Tôi và Hoàng Thiên Vũ lại bắt đầu vòng thi thứ hai. Nhưng lần này, đề thi sẽ là do Diên Vĩ ra. Về việc này thì tôi có thể yên tâm. Vĩ đã nháy mắt tôi trước, như là một biểu hiện rằng tôi có thể hoàn toàn đặt lòng tin tưởng vào cậu.

Vĩ dẫn chúng tôi đến sau trường. Không ai biết Vĩ định đi đâu, chỉ tò tò đi theo. Đến một ngôi nhà cũ bằng gỗ đã bỏ hoang, nhìn tòi tàn và gần như sắp đổ, Vĩ mới dừng lại, giới thiệu.

- Đây! Đây chính là đề thi của vòng thi thứ hai!

Tất cả chúng tôi đều tròn mắt, há hốc miệng

- Căn nhà này chính là đề thi?

- Đúng vậy!

Cậu vừa nói vừa bình thần tiến đến gần cánh cửa, mở toang nó ra, sau đó tiếp tục nói

- Đây là căn nhà rỗng, bên trong không có gì cả. Cửa sổ cũng bị đóng đinh dính chặt lại, lối ra duy nhất chính là cánh cửa này. Hai người sẽ cùng bị nhốt trong đó, nếu ai tìm được cách ra trước, người đó sẽ chiến thắng.

Giờ thì tôi đã hiểu dụng ý của Vĩ. Căn nhà bị bít kín, chỉ có một lối ra duy nhất bị khóa chặt. Cậu biết tôi là cao thủ mở khóa nên mới bày ra cách này đây mà. Hoàng Thiên Vũ! Lần này dù cậu có là thiên tài thì cũng phải chịu thua dưới tay Phương Tuyết Mai tôi mà thôi!

Vĩ nháy mắt cười với tôi rồi giải tán mọi người

- Cuộc thi sẽ diễn ra vào 8.00 tối nay. Được chứ?

Tôi tất nhiên không phản đối gì. Hoàng Thiên Vũ cũng không có ý kiến. Chúng tôi cùng trở về phòng. Nhưng chắc chắn, chiến thắng đã nằm trong tay tôi rồi!

8.00 PM

Nhà kho bị bỏ hoang bấy lâu của trường bỗng trở nên nhộn nhịp. Tôi đến từ sớm, nhưng Hoàng Thiên Vũ vẫn chưa xuất hiện. Ha Ha! Nhất định là vẫn chưa nghĩ được cách ra nên mới tới muộn. Tôi đắc ý đứng mỉm cười. Cảm thấy thách đấu với Hoàng Thiên Vũ hóa ra cũng chẳng phải là việc gì khó khăn. Trong lòng tôi bỗng có đôi chút thất vọng về cụm từ “thiên tài” hoa mỹ kia.

Đương lúc còn đang tự mãn, Hoàng Thiên Vũ từ phía sân trường mới dùng đinh xuất hiện, nét mặt không có vẻ gì lo lắng. Chỉ giữ nét lạnh lùng khó đoán.

Vĩ vui vẻ với nhiệm vụ quen thuộc của mình

- Được rồi! Cả hai người đều đã có mặt đầy đủ. Vậy thì chúng ta sẽ bắt đầu!

Vừa dứt lời, cánh cửa gỗ được mở ra, tiếng kety kety của thanh gỗ làm tôi hơi rùng mình. Nhưng vẫn giữ phong độ, tôi ngẩng cao đầu, cùng Hoàng Thiên Vũ bước vào trong. Chúng tôi mới bước qua thì cánh cửa to lớn đã đóng chặt lại, làm tôi giật thót. Tiếng khóa cửa lách cách. Chờ cho tiếng động im lặng hẳn, tôi mới lần mò quanh căn nhà. Đúng là không có gì hết thật!

Toàn bộ căn phòng kín mít, bị bao trùm bởi bóng tối đen đặc. Tôi thấy hơi sợ sợ. Từ nhỏ tôi đã sợ bóng tối, lúc nào đi ngủ cũng bật đèn rồi trùm chăn kín đầu. Tôi lên tiếng bắt chuyện với Thiên Vũ để trấn an mình.

- Cậu đã nghĩ ra cách gì chưa?

Im ắng!

Tôi nuốt nước bọt đánh ực! Hix! Cậu ta bị ma ăn thịt rồi sao? Tôi lại hỏi

- Cậu sợ thua tôi chứ gì?

Không một tiếng động!

Hu Hu Tôi đang đứng đây nói chuyện một mình ư? Sợ quá, Hoàng Thiên Vũ! Cậu đây rồi chứ?

- Này! Này Hoàng Thiên Vũ!

Tôi lò dò bước về phía trước, bắt thần dẫm phải vật gì mềm mềm. Tôi sợ quá, hét toáng lên

- ÁÁÁ! ...M...M.a..

- Chân!

Hoàng Thiên Vũ bực dọc lên tiếng. Là chân cậu ta! Hú hồn! Tôi đưa tay vuốt vuốt, trấn an trái tim bé nhỏ tội nghiệp của mình. Vừa thầm nghĩ Thiên Vũ không lên tiếng làm tôi một phen hoảng sợ. Thôi thì thấy kệ cậu ta, tôi tốt nhất nên mở khóa rồi ra khỏi đây. Ở lại chỗ này thật chẳng vui chút nào.

Tôi lần tới cánh cửa, tay sờ thấy ổ khóa. Diên Vĩ đúng là rất chu đáo, còn chuẩn bị cả loại khóa đặc biệt này cho tôi nữa. Nó có hai phần, khi khóa bên ngoài, phần bên trong cũng bị khóa lại. Vì vậy nếu tôi mở khóa từ bên trong thì sẽ ra được. Tôi kéo chiếc cặp tóc “gia truyền” xuống. Tách nhẹ một cái, nó gập thành hai chiếc chìa nhỏ. Loại khóa vạn năng này là của anh cho tôi. Đúng là rất hữu dụng!

Hoàng Thiên Vũ! Cậu có thua cũng đừng trách tôi. Tôi chẳng qua chỉ là bị ép buộc thôi. Coi như một bài học cho tính kiêu ngạo của cậu. Tôi quay ra, thấy Hoàng Thiên Vũ hoàn toàn im lặng, như bị mất hút vào bóng tối. Chẳng lẽ cậu ta chịu thua đơn giản như vậy sao? Ít nhất thì cũng phải nghĩ ra cách gì đó chứ?

Tôi nghĩ rồi lại tự đánh bản thân mình, mất thời gian lo cho đối thủ. Tôi trở lại với ổ khóa, tra chiếc chìa thứ nhất vào. Tiếng “cách” vang lên. Tôi xoay nhẹ chìa khóa, nhưng nó bị mắc

Khí thật! Tôi lại rút ra. Mình mở sai ở đâu à?

Tôi suy nghĩ lại, trấn tĩnh bản thân. Cứ từ từ! Mình sẽ mở được. Hoàng Thiên Vũ không thể ra ngoài, mình không cần vội. Sau khi lấy lại niềm tin, tôi tiếp tục tra chiếc chìa thứ hai. Lần này vang lên là âm thanh “lách cách” quen thuộc. Tôi nhẹ nhàng đẩy mạnh hai chiếc ghim, ổ khóa nói lòng rồi tách ra. Hai thanh khóa tự động rời khỏi nhau.

Ha Ha! Tôi thành công rồi!

Nhanh nhẹn, tôi kéo thanh sắt chốt cửa rồi dùng hai tay kéo cửa, kiêu hãnh bước ra ngoài. Những con mắt chờ đợi nhìn tôi đầy bất ngờ, bởi chắc ai nấy đều nghĩ người ra phải là Hoàng Thiên Vũ. Tôi mỉm cười chiến thắng với Diên Vĩ. Trong lòng dâng lên cảm giác vô cùng sung sướng. Tôi quay lại nói vọng vào trong ngôi nhà

- Cậu thua rồi!

Đáp lại tôi là một sự yên lặng tuyệt đối. Tôi còn chưa kịp thắc mắc thì đã thấy phía sau mình vang lên giọng nói quen thuộc đầy ngạo nghễ!

- Cậumới là người thua!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trận đấu quyết định

Đúng là giọng của Hoàng Thiên Vũ! Không thể nào! Làm sao cậu ta ra trước tôi được! Tôi cùng mọi người không ngừng tìm kiếm nơi phát ra tiếng nói vừa này. Khi chúng tôi chạy đến gốc cây gần đó, cành cây trên cao khẽ rung rung. Hoàng Thiên Vũ nhảy từ trên đó xuống. Đắc thắng nhìn tôi

- Cậu thua rồi!

Tôi không tin nổi vào mắt mình. Rõ ràng... rõ ràng không còn đường nào ra ngoài được. Cậu ta làm cách nào chứ?

- Công bố kết quả đi chứ! – Thiên Vũ quay sang nhắc Vĩ không quên nhiệm vụ của mình. Cô bạn liếc tôi buồn rầu, thông báo

- Mọi người! Trong trận này, người chiến thắng là Hoàng Thiên Vũ! Tỷ số là 1- 1!

Tất cả những người xung quanh dường như chỉ chờ có vậy, không ngừng vỗ tay tán thưởng

- Giỏi quá! Đúng là thiên tài!

Thiên Vũ không nói gì, ung dung trở về phòng. Trước khi đi còn nhìn tôi rất khiêu khích. Đại loại như nói “Vòng thi thứ ba cũng sẽ như vậy thôi! Nhận thua đi là vừa!” Tôi không biết phải đáp trả như thế nào, đứng ngơ trên mặt đất. Vẫn không thể lí giải nổi làm sao Thiên Vũ thoát ra được. Rốt cuộc thì cậu ta đã làm thế nào chứ? Chẳng lẽ cậu ta biết thuật đi xuyên qua tường? Nếu không thì tại sao? Tại sao? Buồn bã trở về phòng, tôi lăn ra giường. Cứ tưởng đã thắng chắc vậy rồi! Hoàng Thiên Vũ đúng là không phải con người! Trong phút chốc tôi có cảm giác trời đất tối lại. Chỉ còn một vòng thi nữa. Tôi nhất định.....nhất định phải chiến thắng!

Sau buổi tối hôm đó, uy danh của Hoàng Thiên Vũ càng nổi hơn. Đến đâu cũng thấy nhắc Hoàng Thiên Vũ. Tôi ngồi gặm bánh mì trên ghế đã, nhưng lại bị hai cô bạn khác lóp lăm phiền. Họ bàn tán về cuộc đấu giữa tôi và Vũ.

- Con nhỏ đó thật không biết lượng sức mình. Cuối bảng mà dám đấu với Thiên Vũ! – Một người lên tiếng

- Ủ! Chắc cô ta ăn nhầm cái gì!

Hừ! Đáng ghét thật! Có nói xấu người khác thì cũng không nên nói to như vậy chứ! Tôi tức tối gặm nát cái bánh trong tay, vừa gặm vừa tưởng tượng đó là khuôn mặt Hoàng Thiên Vũ. Không ngờ tôi ăn miếng to quá, bị nghẹn. Lập tức ho sặc sụa. Hai cô bạn ngồi bên kia thấy tôi ho, nhìn sang,

- Ồ....chào....chào!

Tôi giờ tay lên cười. Hai người họ nhận ra tôi, vội lùi đứng dậy, bỏ đi chỗ khác. Tôi ngồi một mình trên khoảng sân rộng, tự nhiên cảm thấy rất trống trải. Hình như ở học viện, tôi chỉ có mình Diên Vĩ là bạn. Nhớ lại hồi ở trường cũ, tuy hay bị bắt nạt, nhưng chỉ ít tôi cũng có rất nhiều bạn bè. Cả hai bà bạn thân nữa. Tuy rằng chúng đôi lúc xấu xa, nhưng tôi vẫn muốn nói chuyện với chúng lúc này. Tôi chán nản bỏ bánh mì xuống, lững thững trở về phòng.

Vĩ đã đi từ sáng sớm, nói là chuẩn bị đề thi cho tôi. Bảo tôi cứ an tâm, trận này sẽ đại thắng. Tôi thật sự không thấy tin tưởng lắm. Nhưng cũng đành chờ đợi vậy thôi!

Nhân lúc không có việc gì làm. Tôi quyết định đi dạo một chút. Đúng lúc đang dạo qua vườn hoa phía sau trường thì bắt gặp một người khác đang ngồi ở đó. Cậu ta dựa hẳn người vào ghế, hai mắt nhìn vào khoảng không vô định. Từ đằng sau, tôi chỉ thấy mái tóc ngắn bị gió hất rối tung, nhưng hình như người kia cũng chẳng hề có ý định vượt lại. Tôi nhìn rất lâu, giống như bị hình ảnh ấy thôi miên, mãi cho đến khi người đó đứng dậy, rút vật trong tay: Một bức ảnh vào túi áo. Tôi mới bất ngờ nhận ra, người đó không ai khác, chính là Hoàng Thiên Vũ. Trong một khoảnh khắc, ánh mắt Hoàng Thiên Vũ chạm phải cái nhìn đầy ngạc nhiên có chút tội lỗi khi bị phát hiện của tôi. Cậu ta yên lặng, sau đó bỏ đi! Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn chưa thể lí giải nổi hành động và ánh mắt của Vũ ngày hôm ấy. Sau đó tôi mới ước, nếu mình không có lí giải, có lẽ, cuộc sống của tôi cũng sẽ không thay đổi như vậy!

6.00 sáng chủ nhật

Theo lẽ thông thường, hôm nay là ngày nghỉ của học sinh, mọi người sẽ tranh thủ về nhà hoặc rủ nhau đi chơi bên ngoài. Nhưng tất cả học sinh lại tụ tập ở sân trường, khiến cho vài ánh mắt xa lạ cũng phải tò mò ngó vào một cái rồi mới đành lòng bỏ đi. Vĩ bắt đầu với công việc MC của mình

- Qua hai vòng đấu trước, kết quả bây giờ đang hòa 1-1. Vì vậy nếu ai chiến thắng trong vòng thi thứ 3 này, người đó sẽ giành chiến thắng chung cuộc!

Tôi nhìn Diên Vĩ sau đó lẳng lặng liếc qua Hoàng Thiên Vũ, thấy cậu ta thản nhiên như là sẽ thắng ngay vậy. Tiếng Vĩ tiếp tục vang lên

- Các bạn thân mến! Vòng thi này không chỉ cần đến sự thông minh, bền bỉ và dũng cảm mà còn cần một tinh thần can đảm nữa!

Vòng vo một hồi vẫn chưa vào được vấn đề chính. Mọi người bắt đầu sốt ruột, không ngừng thúc dục

- Mọi người cứ bình tĩnh, vì đây là trận quyết định, không thể sơ sai được!

Cô bạn chợt quay lên phía hội trường, ra hiệu cho đồng nghiệp ở bên dưới máy quay. Bên trên tấm màn phòng từ từ hiện lên hình ảnh một khu rừng rậm rạp. Tất cả đều ồ lên ngạc nhiên. Vĩ hào hứng nói vào mic

- Đây chính là.....đề thi thứ 3!

Là một cánh rừng? Tôi vẫn không hiểu Vĩ định làm gì, chờ đợi cậu giải thích

- Các bạn sẽ có chỉ dẫn để đến được cánh rừng đó. Sau đó, hãy vận dụng trí thông minh và khả năng của mình để tìm được điều bí mật ẩn giấu trong khu rừng! Các bạn sẽ có thời gian để chuẩn bị trước khi lên đường. Thời hạn trở về là trước 7.00

sáng mai. Còn nữa, mỗi người sẽ phải tự mình tìm lời giải, không được nhận bất cứ sự giúp đỡ nào, kể cả là từ người còn lại.

Vĩ nói câu này quả thật là thừa rồi. Tôi chắc chắn sẽ không giúp Thiên Vũ, mà thực ra có muốn giúp cũng không có khả năng. Cậu ta thì chắc chắn không bao giờ giúp tôi rồi!

- Còn một điều cuối cùng này! – Vĩ tự nhiên tỏ ra bí hiểm, rồi cầm một vật nhỏ như mic mini, gắn vào áo tôi. Sau đó lại gắn một chiếc tương tự vào áo Hoàng Thiên Vũ, giải thích

- Cái này là máy thu hình mini, sẽ được dẫn trực tiếp đến màn hình đằng kia, để tất cả mọi người đều có thể theo dõi trận đấu. Đồng thời đảm bảo sự công bằng cho cuộc thi.

Tôi nhìn chiếc máy trước áo mình. Thấy Vĩ quả thật là công phu. Cô bạn hướng về phía màn hình, cao giọng

- Nếu hai người không có gì phản đối, hãy trở về phòng lấy đồ đi! Tôi tuyên bố! Trận đấu chính thức....bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chỉ dẫn

Đồ đạc của tôi không có nhiều, cũng không nghĩ phải ở đó một đêm nên tôi chỉ mang những vật dụng cần thiết để vào rừng. Đồng thời cũng để đi được nhanh hơn, tôi đã không thông minh bằng Hoàng Thiên Vũ, ít nhất cũng phải thắt phần tóc độ. Tôi kéo căng dây buộc túi đồ lại, sau đó ra ngoài. Vừa hay chạm phải Hoàng Thiên Vũ từ phòng bước ra. Cậu ta chỉ nhìn tôi kiểu ngạo một cái, không vội vàng bước đi. Tôi mặc kệ sự coi thường của Vũ, một mạch chạy đến địa điểm thách đấu. Lần theo bản đồ của Vi đưa, tôi đi hết đường lớn đến đường nhỏ, mỗi như chân, cuối cùng cũng tìm được khu rừng trong ảnh. Thật ra địa điểm này là mỗi người phải tự tìm ra, vì không phải ai cũng biết đường đến khu rừng. Nhưng Vi đã bí mật chỉ đường cho tôi từ trước. Tôi bước đầu có lợi thế hơn Vũ.

Vừa đến nơi, tôi không kịp thở đã mở chỉ dẫn đầu tiên ra xem. Cả tờ giấy chỉ có 3 câu:

Phía cuối cầu vòng

Nơi con rồng đang say ngủ

Hãy tìm viên ngọc, sẽ có lời giải!

- “....”

Gì thế này? Sao lại có cầu vòng với rồng ở đây? Không phải là bảo tôi lên trời chứ? Tôi ngó ngàng nhìn lên trời, chỉ thấy mây đen xám xịt, lấy đâu ra cầu vòng. Chỉ dẫn kì cục thật! Tôi vò đầu bứt tóc, suy nghĩ. Phương Tuyết Mai, nghĩ xem, cái gì có thể là cầu vòng?

....

....

Hay là ám chỉ cái cây có bảy màu như cầu vòng? Hừ! Làm gì có loại cây ấy chứ! Tôi nghĩ rồi lại gạt phăng đi. Hay là con gì bảy màu, hay là hoa? Cũng không phải. Tôi càng lúc càng bức mình, phật nát cả một vạt cỏ gần chân. Tự nhiên nhớ ra tối qua, Vi đã dúi vào tay tôi một tờ giấy, nói là đáp án. Vậy mà tôi cũng quên. Tôi vội quay hướng mấy quay đi, mở tờ giấy mà Vi đưa. Hai mắt tôi từ từ nhú lại....

Nhú lại....

Cái....cái gì thế này hả trời? Trên giấy là mấy hình vẽ nghịch ngoạc của Vi. Không rõ là con dê hay chó nữa. Bên cạnh lại có mấy tua dài dài quay tròn. Tôi đã quên mất khả năng vẽ tranh trừu tượng của Vi! Đúng là ngốc mà. Thôi thôi tự dựa vào mình còn hơn.

Tôi vớt tờ giấy lại, ngồi thụp xuống mỏm đá. Tiếng chim vang lên yên bình, không khí trong lành, thoang thoảng mùi lan rừng. Khung cảnh này, đúng là vô cùng dễ chịu, khác xa cuộc sống bon chen ở ngoài kia. Tôi đang mơ mộng thì bỗng chợt cốc vào đầu mình. Tôi đang suy nghĩ cái gì vậy chứ? Không biết chừng trong lúc tôi ngồi đây suy nghĩ vẩn vơ, Hoàng Thiên Vũ đã giải ra và đến lấy mật thư thứ hai rồi. Nghĩ vậy, tôi vội vã đứng lên, tiếp tục suy nghĩ.

Phía cuối cầu vòng? Phía cuối cầu vòng? Đợi đã nào! Muốn có cầu vòng thì phải có nước, ánh nắng chiếu qua nước sẽ tạo ra cầu vòng. Câu nói này có phải là nói tìm nơi có nước và ánh sáng không? Mà nơi như vậy thì chỉ có thể là thác nước cao. Cuối cùng cũng tìm ra. Tôi nhảy cẫng lên sung sướng, mau chóng chạy tới con sông gần đó.

Ngược theo dòng chảy, tôi kiên trì tiến về phía trước. Con sông dài lê thê, như thể thách thức sức chịu đựng của tôi. Đến lúc hai chân mỏi rã rời thì tôi bắt đầu nghe tiếng nước đổ, bước chân phấn khích, bước nhanh hơn hẳn. Tôi vịn vào một tảng đá, cẩn thận trèo lên cao. Vừa nhìn thấy khung cảnh trước mặt, hai mắt liền mở to kinh ngạc. Trước mắt tôi, một thác nước đang chảy ào ào, phóng xuống bên dưới làn nước trắng xóa, nổ tung bọt. Ánh nắng chiếu xuyên qua lớp sương bạc, hắt lên hình ảnh bảy màu rực rỡ. Tôi sung sướng cúi người xuống, hóp lấy làn nước mát lạnh. Một môi trước đó dường như tan biến. Tôi hóp thêm vài ngụm, sau đó ngồi xuống nghỉ, tiếp tục suy nghĩ hai câu cuối.

Tôi đã tìm được đến phía cuối cầu vòng, vậy còn con rồng và viên ngọc? Tôi nhìn ra xung quanh, chẳng có cái gì giống con rồng cả. Nhưng trong một chốc, mắt tôi bỗng liếc thấy một cụm hoa màu đỏ, cánh khép lại từng chiếc chiếc vẩy mọc dài như con rồng. Nếu tôi nhớ không nhầm, đây là hoa móng rồng. Tôi vội chạy đến, mở những cánh hoa đang khép ra. Quả nhiên trong nhụy có một tờ giấy. Viên ngọc ở đây chính là nhụy hoa. Tôi hấp tấp cầm lên đọc. Lần này còn ngắn hơn, chỉ vồn vện có hai câu

Tìm được viên đá mặt trời

Hãy hỏi con thuyền không người lái

Đá mặt trời? Thuyền không người lái?

Lại cái gì thế này? Xưa nay tôi chưa từng nghe có loại đá đó. Rốt cuộc nó muốn chỉ dẫn gì đây? Diên Vi ngốc! Biết tôi IQ đã không cao còn hỏi câu

khó như vậy. Tôi hăm hực chống tay vào cằm, thăm trách móc Diên Vĩ. Trong phút chốc nhớ tới đối thủ của mình, tôi bỗng lo lắng, liệu Hoàng Thiên Vũ đã đến đâu rồi?

Tôi mất nhiều thời gian suy nghĩ như vậy, cậu ta đã bỏ xa tôi là cái chắc. Nhưng tôi không biết đá mặt trời là gì, làm sao mà tìm nổi chứ? Trời bắt đầu tối dần, nỗi lo lắng trong tôi càng tăng lên. Tôi sẽ phải ngủ lại đây qua đêm ư? Nghĩ thôi đã thấy kinh khủng rồi. Không biết chừng ở đây còn có thú dữ nữa! Nghĩ đoạn, tôi đảo mắt nhìn quanh, khẽ rùng mình. A! Phải rồi! Lửa! Thú dữ sợ lửa. Lúc đi tôi hình như có mang theo. Tôi vội tháo balo xuống, lục tìm bên trong, nhưng cái bật lửa đã biến đâu mất tiêu. Không phải chứ? Không có lửa làm sao đuổi được thú dữ? Đang lúc thất thểu thì một ý nghĩ vụt sáng lên.

Ngày xưa khi chưa có bật lửa, con người vẫn hay dùng đá đánh lửa. Đó có phải là loại đá mặt trời mà Vĩ muốn nói? Nếu là như vậy thì tôi biết phải tìm đá mặt trời ở đâu rồi!

Không chần chừ, tôi chạy ngay đến con sông vừa đi qua, giống như sợ chậm một chút thì sẽ bị Thiên Vũ lấy mất. Vừa đến nơi, tôi đứng thở hổn hển, nhìn những viên đá xám xịt trước mặt. Trong lòng sung sướng reo lên. Tìm thấy rồi! Cuối cùng cũng tìm thấy đá mặt trời! Tôi cầm hai viên đá lên, cố soi vào máy quay cho rõ. Nhưng ông trời bất công, niềm vui của tôi còn chưa trọn vẹn thì đã đau khổ nhận ra, tôi còn một vế nữa chưa giải được.

Con thuyền không người lái? Liếc nhìn khúc sông ngắn ngủn, tôi tự nhủ, làm sao có cái thuyền nào qua nổi. Lại còn thuyền không người lái? Bực thật!

Bình tĩnh nào! Đừng nóng vội! Dục tốc bất đạt. Tôi tự trấn an bản thân, dùng mọi trí lực, tập trung suy nghĩ. Bỗng nhiên, cái gì đó bay bay rồi rớt bụp xuống đầu tôi. Á! Tôi giật mình đứng dậy, hét lên một tiếng. Hù hồn! Chỉ là một cái lá, cứ tưởng là sâu chứ. Từ thời cha sinh mẹ đẻ, tôi sợ nhất là mấy con vật không xương nhảy nhẩy ấy. Tôi lại ngồi xuống, thả chiếc lá vừa rớt vào dòng nước.

Một trận gió ào tới, cuốn theo một trận mưa lá xuống khúc sông. Rồi theo ngọn gió, những chiếc lá lao về bờ bên kia. Phăng phăng. Tôi nhìn như bị thôi miên. Chúng trông giống như...Sao nhỉ...Như là những chiếc thuyền vậy!

Thuyền? Tôi ngạc nhiên trước phát hiện của mình. Sau đó bỗng hét toáng lên. Lá cây là thuyền không người lái. Ngay lập tức, tôi nhìn lên cây cổ thụ to lớn, nơi những chiếc lá khác vẫn không ngừng rơi xuống. Tôi tìm thấy trên ngọn cây một tổ chim. Vui sướng, tôi thò tay vào tìm chi dẫn thứ ba. Nhưng...kì lạ thay, chiếc tổ hoàn toàn trống rỗng!

Gì thế này? Tôi tìm lại một lần nữa. Vẫn chẳng có gì cả! Chẳng lẽ tôi đã giải sai đáp án? Không thể nào! Tôi tiếp tục tìm ở những cây khác nữa. Nhưng kết quả chỉ là sự thất vọng. Và tôi chợt nghĩ đến một khả năng khác: Thiên Vũ đã đến lấy nó trước tôi!

Ý nghĩ đó làm tôi choáng váng. Nếu quả thật như vậy, tôi sẽ không thể tìm được đáp án. Tôi thua rồi! Không cam tâm! Tôi không cam tâm! Tôi đã vất vả như vậy, vậy mà vẫn thua Hoàng Thiên Vũ! Tên đáng ghét, sao không để lại cho tôi chứ! Tôi vừa nghĩ, thực tình chỉ muốn khóc toáng lên. Làm sao đây? Làm sao đây? Thua rồi ư? Trời càng lúc càng mờ mịt, một vài tiếng sấm vang lên báo hiệu sắp mưa. Gần tối rồi. Tôi nên bỏ cuộc, quay về ư? Nhưng còn anh trai? Còn tập hồ sơ?

Đúng lúc ấy, tôi chợt nhìn thấy thứ gì phát sáng trên nền đất. Nhìn kĩ lại, tôi nhận ra những dấu chân, tuy hơi mờ và không đủ nét, nhưng rõ ràng là dấu chân người. Còn thứ phát sáng chắc là bột lân tinh. Những dấu chân tụ lại ở cái cây có chi dẫn cuối cùng, rồi kéo dài vào sâu trong rừng. Tôi chợt nhớ lại chuyện tối qua

.....

- Cái gì vậy? – Tôi tò mò khi thấy Vĩ lôi về một đôi giày nam, đáng điệu lén lút

- He he! Tớ đang giúp cậu đó! – Vĩ kéo một chiếc hộp trong gầm ra, rồi dùng bàn chải nhỏ, chát chát lên đế giày. Tôi vẫn không hiểu gì cả, thộn mặt ra nhìn Vĩ.

- Cậu làm cái gì thế? Mà đó là giày ai vậy?

- Rồi cậu sẽ biết thôi!

.....

Hóa ra Vĩ đã quét bột lân tinh lên giày của Hoàng Thiên Vũ. Chỉ cần đi theo những dấu giày này, tôi sẽ tìm ra cậu ta. Tôi chưa thua! Tôi nhất định phải vượt qua Vũ. Tôi vội chạy theo những vết dây trên mặt đất, với vận tốc nhanh nhất có thể.

Một tiếng nổ lớn vang lên như muốn xé toạc cả bầu trời. Ánh chớp làm tôi giật mình. Ngược lên trời, có cái gì rơi vào trán tôi. Mưa!

Tôi chỉ kịp nghĩ thế thì mưa đã tuôn xuống xối xả, mau lẹ và dữ dội. Dòng nước nhanh chóng tưới đầm ướt khu rừng và mặt đất. Những mảng cây nhỏ cùng đất bị cuốn trôi theo. Tôi giật mình nhìn những dấu chân đang bị nước mưa xóa nhòa, kêu lên

- Không!

Tôi phải nhanh! Phải nhanh! Tôi chạy hết tốc lực, nước mưa tạt vào mặt lạnh rát. Cả người tôi ướt đầm hai mắt cay xè, không thể mở ra. Cứ chạy theo những dấu vết nhỏ xíu, sáng lấp lóa như tia hy vọng cuối cùng.

Mưa càng xối xả hơn bao giờ hết, hai tai tôi bị nước mưa làm ù đi. Mặt đất dưới chân tôi như sụt ra, mềm nhũn như đầm lầy. Từng mảng đất cứ trôi

dần, trôi dần, như thể sắp cuốn theo cả bước chân vội vã của tôi. Bất ngờ, tôi trượt chân, ngã sòng xoài trên mặt đất. Chiếc mic và đồ đạc đều trôi đi mất. Tôi định với lại thì cả thân người cũng trượt dài. Tôi chỉ nghe tiếng nước dữ dội càng lúc càng gần.

Tôi trượt ra khỏi mặt đất, rơi tự do trong không trung. Và đến khi tôi nhận ra mình sắp rơi xuống vách núi, tôi chỉ còn có thể hét lên

- Khôngggggggg!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chỉ dẫn cuối cùng

Ads Trong khoảnh khắc sắp lọt thỏm xuống dòng nước sâu thẳm bên dưới, tôi nhanh tay với được một nhánh cây đang chia ra. Cả người đập vào vách núi đau điếng. Tôi hú hồn, bám chặt lấy vật cứu mạng cuối cùng. Bên dưới tôi 200 mét, mặt nước đục ngầu, chảy dữ dội như muốn nuốt chửng lấy mọi thứ không may rớt xuống. Mưa vẫn không ngừng rơi, tôi cheo leo giữa lưng chừng vách núi. Chỉ một cái buông tay là coi như chết chắc.

Cành cây nhỏ đột nhiên phát ra những tiếng răng rắc, cảnh báo sự hiểm nguy. Tôi cố đưa chân chạm vào vách đá, mong có thể trèo lên nhưng vô ích. Tôi lại bị trượt ra, kéo theo đất đá văng xuống dưới và tiếng cảnh sắp gãy kêu lên khô khốc.

Tôi sẽ chết ở đây! Đó là ý nghĩ duy nhất trong đầu tôi lúc này. Tôi sợ hãi kêu lên

- Cứu tôi với! Có ai không? Cứu tôi với!

Đáp lại tiếng kêu của tôi là sự im lặng vô vọng. Tiếng mưa đập vào vách lạnh lùng. Bàn tay tôi sưng tấy lên, những vết xước rỉ máu, chảy dọc theo khuỷu tay đau rát. Những giọt mưa quái ác càng khiến tay tôi trơn tuột. Tôi sắp không níu được nữa, bàn tay dần dần lỏng ra. Đúng lúc đó thì vang lên một giọng nói cứu mạng

- Mau đưa tay đây! – Tôi ngược lên nhìn, ngạc nhiên thấy Thiên Vũ ở bên trên.

- Nhìn gì nữa, mau lên! – Cậu ấy giục tôi, một tay đang chìa ra chờ tôi nắm. Tia hy vọng sáng lên trong mắt tôi. Nhưng vừa chạm phải chiếc mic trên áo cậu ấy, mọi ý nghĩ đều tiêu tan

- Đưa tay đây! – Vũ tiếp tục nói

- Không!

- Cái gì? Vũ nhìn tôi bằng ánh mắt không thể kinh ngạc hơn – Cậu muốn chết hả?

- Tôi không thể nhận sự giúp đỡ của cậu! Cậu đi đi!

Những ngón tay của tôi đã không trụ được nữa, nhưng tôi vẫn gắng hết sức mình, hét lên. Vũ cũng từ bên trên gào lại

- Cậu cần chiến thắng đến như vậy sao?

- Đúng thế! Tôi cần chiến thắng! Tôi cần phải chiến thắng! Cậu có hiểu không?

Hai mắt tôi cứ nhòa đi, những hình ảnh bị nước mưa làm ướt nhoẹt. Tôi thấy Vũ im lặng. Rồi bất ngờ, cậu gạt chiếc mic trên áo, quăng xuống bên dưới. Tôi ngỡ ngàng

- Sẽ không ai thấy tôi cứu cậu. Cậu sẽ không thua! Mau đưa tay đây! – nói rồi Vũ lại giơ tay để tôi nắm. Tôi thật sự đã không giữ được nữa. Tôi từ từ đưa tay ra, rụt dè. Nhưng rồi rắc một tiếng, cành cây gãy vụn, tôi lao cả người xuống dòng nước xanh thẳm.

Tùm!

Âm thanh dội lên khi tôi vừa rớt xuống. Tôi cảm nhận xung quanh mình toàn là thứ chất lỏng kì dị. Chúng len lỏi vào tôi, cả một không gian ngập chìm trong làn nước xanh mòng. Ngộp thở quá! Tôi cố gắng vùng vẫy nhưng không có một điểm tựa nào. Thứ chất lỏng như muốn nhấn chìm tôi xuống. Cảm giác ngạt thở bao trọn lấy tôi. Tôi không vùng vẫy được nữa, thấy người hình như nhẹ bẫng, cứ chìm dần, chìm dần. Trước khi ngất lịm, tôi thoáng thấy vật gì lao xuống nước. Rồi tất cả chìm vào bóng tối.

.....

Tách! Tách!

Chất lỏng mát lạnh chảy vào má tôi từng giọt một. Tôi từ từ mở mắt, khẽ xoay người làm giọt nước trượt dài. Điều đầu tiên đập vào mắt tôi là hình ảnh Thiên Vũ, cậu ta ngồi song song với tôi, trước một đồng lửa đang cháy, phát ra những tiếng lách tách của củi khô. Tôi đưa mắt quan sát xung quanh, nhận thấy mình đang ở trong một cái hang. Nước từ bên ngoài chảy xuống men theo vách núi. Bên ngoài, mưa không hề có dấu hiệu thuyên giảm.

Tôi dần dần nhớ lại, mình đã giải được chỉ dẫn thứ hai, nhưng lúc đi tìm Vũ và chỉ dẫn thứ ba thì bị rơi xuống vách núi. Nói như vậy, Thiên Vũ đã cứu tôi? Chính cậu ta đã cứu tôi?

- Tỉnh rồi sao?

Giọng nói của Vũ làm tôi giật mình, cậu vừa nói, mắt vẫn hướng về đồng lửa. Tôi ngáp ngừng

- À...Ừ...

Cả hai chúng tôi đều im lặng. Tôi không biết Vũ đang nghĩ gì, cậu ta cứ nhìn chăm chăm vào đồng lửa, như thể bị thôi miên, bên cạnh còn hai viên đá lửa, chắc lấy được sau khi giải mật thư. Nhìn kĩ hơn, tôi phát hiện ra cậu ta đang hong áo. Chiếc áo sơ mi trắng đã gần khô.

Tôi nhìn lại mình, thấy cả người ướt nhẹp. Áo bó sát người, khó chịu vô cùng. Gió thổi qua làm tôi run lên, dùng hai tay xoa xoa người cho đỡ lạnh.

Vũ bất chợt quay sang nhìn tôi và rồi....làm một động tác mà tôi không thể hiểu nổi. Tôi tròn mắt, nhìn cậu ta đang...cởi dần các cúc áo. Cái...cái gì thế này?

- Cậu...cậu làm gì thế?

Không phải cậu ta muốn lợi dụng thời cơ để làm điều bậy bạ chứ? Không! Không!

Tôi hốt hoảng tìm xung quanh xem có gì phòng thân không, một tay nắm chặt áo, nuốt nước bọt ừng ực

- Tôi...tôi cảm cậu, không được....

Vũ nhìn tôi, điềm tĩnh nói

- Cậu còn làm gì thế? Còn không mau cởi đồ ra đi!

- Há?...Há?

Chẳng lẽ cậu ta....cậu ta....

Bụp!

Chiếc áo trắng của Vũ trùm lên đầu tôi, làm tôi giật mình ngơ ngác. Quay ra nhìn Thiên Vũ, tôi đỏ mặt, vội vàng quay đi.

Cậu ta lôi một chiếc áo cộc từ trong túi xách, khoác vào. Thì ra là có mang áo dự phòng. Vũ nói đều đều

- Mau thay đồ rồi qua đây hong, để lâu sẽ bị cảm lạnh!

Sau khi nói những lời trên, cậu ta tự động đứng dậy, bước ra ngoài.

- Tôi đi kiếm chút gì để ăn!

Tôi chưa kịp nói gì thì Vũ đã đi mất hút. Tôi kéo chiếc áo của Vũ xuống, mùi hương thoang thoảng tỏa ra rất dễ chịu. Không ngờ có ngày tôi và Vũ lại rơi vào hoàn cảnh này. Lại còn mặc áo của kẻ tôi ghét nhất nữa. Thật trớ trêu.

Thay đồ xong, tôi ngồi hong chúng trước lửa, vừa hơ tay, đồng thời rũ rũ mái tóc ướt của mình. Trên tay tôi có hai miếng dán nhỏ, hình như lúc tôi chưa tỉnh lại, Vũ đã dán chỗ bị thương lại giúp tôi. Nghĩ lại vài ý nghĩ không được trong sáng lúc này, tôi tự nhiên đỏ mặt.

Vũ quay lại với một đồng củi và rất nhiều trái cây. Cậu ngồi xuống đối diện tôi, chia ra một quả táo chín đỏ.

- Ăn đi!

Tôi liếc trái táo trên tay, e dè nhìn Vũ

- Cậu biết phân biệt trái độc đấy chứ?

Vũ nhún vai, như thể nói: Không tin thì tùy!

Tôi hơi ngáp ngừng nhìn trái táo. Thôi được rồi! Hoàng Thiên Vũ có phải là kẻ ngốc đâu. Điều sơ đẳng này chắc cũng phải biết. Tôi không do dự cắn

một miếng táo. Vũ lại quay về tiếp tục ngồi sưởi. Lúc này tôi mới nhận ra, mái tóc ngắn của cậu ấy bị nước mưa làm cho ướt nhẹp. Vài giọt nước chảy xuống vai và cổ. Hai chúng tôi đều im lặng, chỉ có tiếng lửa lách tách không ngừng. Tôi nhìn Vũ như bị thôi miên, quên mất cả chuyện cảm ơn cậu ta đã cứu mình.

Tôi mệt mỏi dựa đầu vào hai đầu gối. Ngoài kia, mưa vẫn rơi không ngừng. Cả không gian chìm vào yên lặng.

- Đây! – Vũ bất chợt quay về phía tôi nhưng tôi không đáp

- Ngủ rồi sao?

Tôi vẫn tiếp tục im lặng

Vũ không gọi nữa, được một lúc, cậu ta từ từ tiến lại phía tôi, như một phản xạ, tôi tự nhiên nhắm mắt lại. Thiên Vũ khẽ chạm vào tay tôi

- Đây!

Tôi giả vờ đã ngủ say, chỉ nghe tiếng cậu lầm bầm

- Tư thế ngủ khó coi thật!

Tôi thấy cậu đứng dậy, suy nghĩ gì đó. Sau đó lại cúi xuống. Tôi có cảm giác một bàn tay ôm lấy mình, rồi luồn qua chân, nhấc bổng tôi lên.

Cậu...cậu ta làm cái gì vậy chứ? Muốn lợi dụng sao? Tôi định vùng vẫy, thì thấy Thiên Vũ đặt tôi xuống một chỗ đất bằng, gối đầu tôi lên chiếc balo của cậu. Sau đó quay ra ngoài.

Tôi hé mắt, nhìn bóng dáng Thiên Vũ ngồi bên ngọn lửa. Cho đến khi tôi ngủ thật, hình ảnh ấy vẫn chui cả vào giấc mơ.

.....

Vài tia sáng hiếm hoi lọt vào mắt tôi. Tiếng chim ca ríu rít ở ngoài nghe thật thanh bình. Khung cảnh đẹp thế này? Có phải là mơ không? Tôi mỉm cười một cách ngơ ngẩn, từ từ mở mắt, khoan khoái hít thở không khí trong lành

Nhưng mà cảm hứng có tốt đến đâu, tôi vừa quay ra, thấy Hoàng Thiên Vũ là nó lại xep lép hết cả. Mới sáng sớm đã ngồi lù lù trước cửa, tính dọa ma người ta chắc?

Tôi ngồi dậy, vận vận mình cho đỡ mỏi. Thiên Vũ không để ý đến tôi, cậu ta cứ cặm cụi đan đan tết tết cái gì đó. Hình như là tết dây bằng cây leo. Cậu ta muốn làm gì vậy chứ?

Tôi chưa kịp thức giấc thì Vũ đã đứng dậy, kéo căng sợi dây mới làm, về hài lòng. Liếc thấy tôi đã tỉnh, Vũ chỉ thông báo một câu

- Tôi đi đây!

Đi đâu? Cậu ta muốn đi đâu chứ?

Chỉ dẫn! Đúng rồi, sao tôi lại quên nhỉ. Nhất định là cậu ta đến nơi mà chỉ dẫn thứ ba chỉ. Không được! Tôi phải lấy được nó trước cậu ta. Tôi vội vã chạy theo

.....

- Cậu đi theo tôi làm gì? – Thiên Vũ vừa hỏi vừa đưa tay gạt những lùm cỏ vương vãi sang hai bên để tạo thành lối đi. Ở dưới vách núi này, cỏ mọc um tùm. Chẳng thấy đường đâu cả. Tôi nhăn mặt vật vờ đi qua một bên, lên giọng

- Tôi đi lấy thứ mà Vũ cần chứ không đi theo cậu!

- Vậy mời đi trước! – Vũ tự dè đường rồi nhìn tôi.

- Tôi đi trước hay không là quyền của tôi. Cậu cứ tự do đi đường của mình, tôi đi đường tôi! – Tôi nguyệt dài. Vũ không nói được gì, lại quay lên tiếp tục đi. Tôi giả bộ không để ý nhưng vẫn tò tò đi theo.

Bỗng nhiên cậu dừng lại, quay qua nhìn tôi. Tôi bèn quay đi, giả như tìm phương

hướng.

- Cậu không biết chỉ dẫn thứ ba là gì đúng không? – Vũ về ngạo mạn nhìn tôi. Trên khuôn mặt tự tin phảng phất ý cười

- Ồ...đúng...vậy...- Tôi miễn cưỡng thừa nhận, song vẫn cố cao giọng – Nhưng tôi có thể tìm thấy nó mà không cần chỉ dẫn thứ ba!

- Vậy sao? – Vũ chợt mỉm cười, móc trong túi ra một tờ giấy gấp tư

“Vượt qua vũ điệu mê hồn

Sẽ tìm được câu trả lời cho tất cả”

- Đó chính là chỉ dẫn thứ ba!

Tôi hơi sững ra. Sao cậu ta lại tốt bụng nói cho tôi như vậy? Như thể đọc được suy nghĩ của tôi. Vũ nói tiếp

- Tôi nói cho cậu biết, vì dù có giải được, cậu cũng không lấy được nó đâu!

- Tại... Tại sao hả?

Vũ bắt chợt quay đầu, hướng về phía trước. Tôi cũng nhìn theo. Hai mắt từ từ mở lớn ra....lớn ra....

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Hình phạt

Ôi chúa ơi! Thánh Amen! Ala ơi!

Trước mắt tôi, một xoáy nước vĩ đại đang cuộn cuộn chảy, cuốn mọi thứ rơi vào vòng tròn đồng tâm ở chính giữa. Sâu hun hút và đen sì. Tôi nhìn mà lạnh toát cả người.

Xoáy nước là vũ điệu mê hồn ư? Chúa ơi! Cái tên Vĩ đó giấu đâu không giấu, sao lại đặt ở chỗ này chứ? Tôi vốn đã không biết bơi, rơi xuống nước là chết chắc. Mà với cái xoáy nước này, có là kiện tướng quốc tế thì cũng bị chìm xác mà thôi. Họa có kẻ nào thần kinh không bình thường mới cố tìm cách vượt qua nó. Và kẻ thần kinh ấy hiện thời đang đứng ngay bên cạnh tôi.

Vũ bình thần cầm đồng dây của mình, một đầu buộc vào chính giữa que gỗ lớn, đầu kia giữ chặt lấy. Cậu ta muốn vượt qua nó, chỉ với sợi dây leo mỏng manh đó sao?

- Này...không phải là...cậu...định....

Vũ không nghe tôi nói, vừa quay quay đầu dây kia như cao bồi chuẩn bị quăng thòng lọng. Chiếc dây bằng cây leo bay vút sang bờ bên kia. Đập vào một chạc cây rồi rơi xuống đất. Vũ không có vẻ gì thất vọng, cuộn sợi dây lại. Sau đó lại tiếp tục ném sang bên kia. Lần này sợi dây đã mắc được vào thân cây, rơi vào chính giữa hai nhánh cô thụ to lớn. Vũ mỉm cười, kéo căng sợi dây, lập tức thanh gỗ bị chặn lại. Tôi bắt đầu lơ mơ đoán ra Vũ định dùng cách gì để vượt qua cái xoáy. Nhưng vẫn không thoát khỏi cảm giác lo lắng.

Vũ nhẹ nhàng trèo lên một cành cây to lớn ở đầu bên này. Buộc đầu còn lại của sợi dây leo vào thân cây. Vậy là căng được đoạn dây để trèo qua. Tôi ngược nhìn sợi dây leo được đan tết to hơn sợi dây thừng, quả thực nếu đem so với cái xoáy nước, nó chẳng khác gì một sợi cước mỏng manh, trong lòng thầm kêu lên: Cậu ta điên rồi! Nếu không may rơi xuống nước thì toi mạng là cái chắc. Có cần liều mạng như vậy không chứ?

Tôi lo lắng nhìn Vũ, nói

- Cậu định vượt qua thật sao?

- Đúng thế! – Vũ trả lời đơn giản, cứ như cậu ta định nhảy qua một vũng nước ấy!

- Cậu điên sao? Rơi xuống là chết đó! – Tôi không thể không hét lên với sự liều mạng của Vũ

- Vậy thì không để bị rơi xuống là được chứ gì? – Vũ thản nhiên nhìn tôi cười

Cái...gì...ơ? Cậu ta đúng là điên! Điên thật rồi! Nhưng cho dù tôi có hét lên như thế thì Hoàng Thiên Vũ cũng chẳng hề thay đổi quyết định. Cậu ta leo lên cây, đu người bám lấy sợi dây căng ra. Sức nặng làm sợi dây bị kéo xuống. Người cậu đu đưa trên sợi dây. Tôi quả thật không dám nhìn nữa. Nhưng vẫn không thể dời mắt khỏi Vũ.

Cậu từ từ dịch chuyển thân người theo sợi dây, hai tay nắm chắc linh hoạt đưa cả thân người về phía trước. Một lúc đã ở giữa xoáy nước. Tôi đứng tim nhìn Vũ cheo leo cùng sợi dây, cảm thấy chỉ một cái sẩy tay là chấm hết. Bên dưới xoáy nước vẫn cuộn cuộn chảy, như bánh xe khổng lồ muốn nghiền

nát rồi nhún chìm tất thấy mọi vật rơi vào cái trục của nó. Sợi dây leo trùng xuống vì nặng, có dấu hiệu bị cửa đứt. Từ một khoảng cách nhất định, tôi thấy những sợi dây nhỏ bắt đầu rung lên cảnh báo một sự hiểm nguy. Vũ vẫn còn cách bờ bên kia một khoảng nữa. Tôi sợ hãi nhìn cậu chằm chằm dịch chuyển vừa không ngừng cầu nguyện. Cho dù tôi có ghét cậu ta như thế nào, tôi cũng không mong Vũ sẽ bị rơi xuống nước. Tôi nín thở nhìn Vũ dịch chuyển. Sợi dây bắt đầu vang lên vài âm thanh lạ

Xoẹt! Xoẹt! Phụt!

Ngay trước khi tôi kịp nghe thấy những âm thanh kia, thì sợi dây được mắc vào hai đầu đã đứt lìa kéo theo người đang cheo leo trên đó lao thẳng xuống mặt nước bên dưới.

- Không!!!!!!

Tôi hét lên, hoảng loạn nhìn Thiên Vũ rơi xuống xoáy nước. Trong một phút tôi thấy cậu túm chặt lấy đầu dây leo còn lại, kéo căng nó bằng tất cả sức lực. Sợi dây căng ra, cả người Vũ ngập trong nước. Vòng xoáy chính giữa quay điên cuồng, dường như muốn kéo phăng cậu ra khỏi sợi dây cứu mạng. Tôi xanh mặt nhìn Vũ chơi voi giữa dòng nước. Cả người đều tê cứng lại vì sợ.

Hai tay Vũ gồng lên, bám chắc lấy sợi dây, cả thân người từ từ được kéo lên. Cho đến khi cậu đã ra khỏi vòng xoáy dữ dội kia, cả người ướt sũng ngời ngời thớ dóc ở bên bờ, tôi mới có thể tiếp tục thở. Tôi sợ hãi thét lên

- Hoàng Thiên Vũ! Cậu không sao chứ?

Vũ trên khuôn mặt ướt đầm nước quay lại nhìn tôi. Ra hiệu rằng vẫn ổn. Cậu tiến đến một cái hang ở gần đó, sau đó quay qua nhìn tôi. Bằng một dáng điệu không vui mà cũng chẳng buồn, chỉ nói

- Tôi đã tìm thấy lời giải rồi!

Tôi đứng trân trân ở bờ bên này, từ cảm giác sợ hãi, lo lắng rồi vui mừng khi thấy Vũ bình an, tôi mới chợt nhận ra, cậu ta tìm được nó, vậy là...tôi thua rồi! Bao nhiêu công sức của tôi. Cuối cùng, vẫn thua Hoàng Thiên Vũ! Cậu quay đi, nói một tiếng

- Tôi về trước đây! Sau đó đi thẳng

Tôi vẫn không nhúc nhích. Dường như nhận thức lúc này chỉ có một ý nghĩ duy nhất. Tôi thua rồi! Vậy thì...hồ sơ? Anh trai tôi phải làm sao?

.....

Khi tôi thiếu ngủ trở về trường học. Mọi người đều đã vây quanh Thiên Vũ. Khuôn mặt ai nấy đều vô cùng phấn khích, không ngừng tán thưởng cậu ta. Vũ chỉ nhìn tôi rồi quay đi, không nói tiếng nào. Vì tiến lại ra chiều an ủi đến nỗi vai tôi. Hoàn thành nốt công việc của mình

- Như vậy, thắng bại đã rõ, người thắng cuộc là Hoàng Thiên Vũ!

Tất cả mọi người đều đồng loạt vỗ tay. Tôi im lặng không phản ứng, một mình quay trở lại kí túc xá.

Xếp chân trên giường. Úp mặt vào đầu gối. Tôi lại nhớ anh. Cơ hội để tìm ra anh đã vượt mất. Tôi phải làm sao đây? Tôi thật vô dụng! Cố gắng nhiều như vậy mà vẫn thất bại. Tôi khóc nức lên

Anh à! Là em không tốt! Em chẳng thể nào tìm được anh! Em thật vô dụng! Cứ thế, những giọt nước mắt lăn dài mà tôi không thể ngừng lại được. Giọt nước thấm vào sợi dây treo trên cổ. Hy vọng cuối cùng của tôi, đốt cuộc đã tan thành mây khói!

.....

Giờ học luận ngữ buổi sáng

Tôi ngồi trong bàn, hưng lòng cứ thấp thỏm. Những lời lẽ mà thầy giảng cứ chạy nhảy trong đầu, khiến tôi nhức hết cả óc.

Tiếng chuông hết giờ vang lên như búa tạ gõ vào đầu tôi. Tôi chẳng còn đủ sức để nghĩ xem Hoàng Thiên Vũ sẽ dùng loại hình phạt nào đối với mình. Chỉ im lặng đứng nhìn cậu ta. Cúi đầu như tên nô lệ sắp bị chém đầu. Trong đầu có đôi chút hình dung về thảm cảnh sắp tới của mình. Một kẻ như Hoàng Thiên Vũ liệu sẽ dùng hình phạt gì. Nhất định là rất kinh dị. Tôi thoáng nghĩ rồi rùng mình. Phút chốc thắm cầu nguyện cậu ta đừng có bắt tôi làm nô lệ suốt đời, như cái đêm cậu hành hạ tôi vậy.

Một vài ánh mắt tò mò liếc nhìn chúng tôi rồi thì thầm bàn tán. Vũ nhìn tôi, điềm đạm nói

- Cậu đã thua tôi!

Tôi gật đầu

- Vậy cậu muốn gì?

Tôi nhìn Vũ chờ đợi, cậu yên lặng. Hai mắt xoáy sâu vào một điểm nào đó. Rất lâu mới chậm rãi nói

- Tôi chỉ có một yêu cầu.... Cậu hãy.....rời khỏi đây!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chấp nhận

Mọi giác quan của tôi dường như bất động. Máy móc lặp lại

- Cậu...bảo sao?

- Tôi nói muốn cậu rời khỏi đây, rời khỏi học viện Thiên Tài! – Vũ lặp lại không một chút do dự

Tôi đứng người. Bảo tôi rời khỏi đây ư? Tôi làm sao có thể rời khỏi đây chứ? Tôi vào đây để tìm anh trai, mọi nỗ lực đều để tìm ra anh – người thân duy nhất của tôi. Bây giờ tôi còn chưa biết chút thông tin gì, tôi không thể đi được. Tôi hoang mang nhìn Vũ

- Cậu...có thể đổi qua yêu cầu khác được không?

- Không! – Vũ từ chối không một chút suy nghĩ

- Tại sao chứ?

- Chẳng sao cả! Đó là điều tôi muốn!

Vũ nói rồi quay lưng bỏ đi, tôi vội vã chạy theo

- Cậu có thể suy nghĩ lại được không? Tôi có thể làm bất cứ điều gì cậu muốn, nhưng đừng bắt tôi rời khỏi đây! – Giọng tôi gần như van nài

Vũ vẫn yên lặng, không một chút mảy may quan tâm đến thỉnh cầu của tôi. Khuôn mặt trong chốc lát trở nên vô cảm. Tôi vẫn không ngừng đeo bám Hoàng Thiên Vũ, không để ý mình đã theo cậu ta về Kí Túc Xá nam. Vũ vào phòng, đóng sập cửa lại. Tôi tiếp tục ở bên ngoài năn nỉ, đập cửa không ngừng

- Xin cậu đừng đuổi học tôi! Hoàng Thiên Vũ! Cậu mở cửa đi!

- Cậu đi đi! – Giọng Vũ lạnh lùng vọng ra

- Không! Tôi sẽ ở ngoài này, cho đến khi nào cậu chịu thay đổi quyết định! – Tôi kiên quyết đáp lại. Tôi nhất định không thể để mất cơ hội tìm được anh.

- Tùy cậu! Nhưng nếu không nộp đơn nghỉ học, sáng mai tôi sẽ gặp trực tiếp thầy hiệu trưởng!

Tôi nín lặng, dựa người vào bức tường. Mọi người nhìn tôi cứ đứng lì lì ngoài cửa phòng Thiên Vũ thì xì xầm bàn tán. Vài người ném cho tôi ánh mắt không lấy gì thiện cảm. Tôi không quan tâm. Điều duy nhất lúc này tôi biết, là tôi không thể bị đuổi học. Bằng mọi giá!

Tôi cứ đứng như thế đến trưa. Vũ không ra ngoài!

Tôi lại đứng chờ đến tối. Căn phòng Vũ hoàn toàn im lặng.

Hai chân tôi như muốn khụy xuống, nhưng tôi vẫn đứng thẳng. Tôi sẽ không gục ngã, tôi phải tìm được anh trai. Thời gian càng thử thách sức chịu đựng của tôi. Nhưng tôi không sợ. Điều đáng sợ nhất là việc anh đã tôi đi, tôi còn gì phải sợ nữa chứ.

Ánh chiều tà hắt bóng tôi ngược lên khung cửa phòng Vũ. Mắt tôi hoa lên, cổ họng khô rát. Những căn phòng xung quanh dần sáng đèn, chỉ có phòng cậu là hoàn toàn không động tĩnh. Tôi vẫn chờ đợi. Đến tận khi những căn phòng ấy đã tắt đèn. Tôi vẫn đứng bất động. Bất thần, một giọt nước rơi xuống mặt tôi. Tôi không kịp lau thì những giọt khác thi nhau rơi xuống. Và...

Ào! Ào!

Cả trận mưa trút xuống dữ dội. Căn phòng của Thiên Vũ, cuối cùng cũng tắt nốt đèn. Tôi đứng trong một góc tối tăm, bị mưa hắt xối xả. Những ngón

chân tôi đau nhức, không còn cảm giác gì, hai mắt nhòe đi, cay cay, mờ mờ. Cả người tôi run lên vì lạnh. Xung quanh chỉ có tiếng mưa lạnh lùng.

Đúng lúc tôi không còn trụ nổi thì một chiếc ô từ đâu che cho tôi, có tiếng Vĩ hét lên

- Cậu điên rồi sao? Sao lại đứng dầm mưa thế hả?

Tôi nhìn khuôn mặt lo lắng của Vĩ, nhưng hình ảnh cứ mờ dần, mờ dần. Chỉ nghe loáng thoáng có ai gọi tên mình

- Tuyết Mai! Cậu tỉnh lại đi! Tuyết Mai!...

.....

Thứ gì mát lạnh áp vào trán tôi làm tôi từ từ mở mắt, một lúc mới phát hiện ra Vĩ đang áp trán vào trán tôi, vừa thấy tôi tỉnh lại, cô bạn vui mừng reo lên

- May quá! Hạ sốt rồi! Cuối cùng cậu cũng tỉnh!

- Mình đang ở đâu đây? – Tôi hơi dựng người dậy, nhưng cảm thấy chân tay mệt mỏi, đầu thì đau nhức

- Đừng vội! – Vĩ đỡ lấy tôi, nói – Cậu mới khỏi, hôm qua cậu dầm mưa, bị sốt cao, tớ không đến thì cậu tiêu rồi!

Tôi mơ hồ lắc đầu, sau đó nhớ lại, tôi đang xin Thiên Vũ thay đổi hình phạt. Cậu ta còn chưa đồng ý. Tôi vội hỏi

- Thiên Vũ! Cậu ta đang ở đâu?

Vĩ nhún vai

- Không biết! Nhưng hồi sáng có thấy cậu ta lên phòng hiệu trưởng

- Cái gì? – Tôi lập tức bật dậy, mặc kệ con choáng váng ập đến, gắng hết sức, chạy ra ngoài. Vĩ ngạc nhiên gọi vói theo

- Cậu đi đâu thế? Đây!.....

Tôi chạy một mạch đến khu nhà số 2, nơi nghỉ dành riêng cho giáo viên. Trong lòng không ngừng cầu nguyện. Đừng! Đừng làm như vậy! Xin cậu đừng làm như vậy! Tôi có thể chấp nhận mọi yêu cầu, chỉ trừ việc này!

Sự lo lắng và sợ hãi khiến tôi chẳng còn cảm thấy mệt mỏi nữa, chạy thật nhanh về phía đông trường học. Vừa đến nơi, tôi thấy Vũ đi ra từ phòng thầy hiệu trưởng. Tôi đứng chết lạng trên mặt đất, mở to mắt nhìn Thiên Vũ. Cơ trên mặt giật giật, lấp ló nhìn Thiên Vũ

- Cậu...cậu....

Vũ khẽ liếc nhìn tôi một cái, không phản ứng. Sau đó lại chậm chậm lướt qua tôi

- Cậu...đã làm thật ư? – Tôi run run hỏi

Vũ vẫn yên lặng. Dường như không định tiếp lời. Khi cậu chuẩn bị bước qua tôi, Vũ dừng lại. Tôi nhìn sâu vào trong ánh mắt ấy, chỉ có một nỗi tủi hờn cùng tức giận dâng lên. Tại sao chứ? Tôi đã cầu xin đến như vậy! Tôi có thể hạ mình làm tất cả mọi chuyện. Tại sao không chịu cho tôi cơ hội?

Vũ chỉ bình thản nhìn tôi. Khóe môi nhấp nháy, nhưng còn chưa nói lên lời thì

BỐP!

Cậu ngỡ ngàng nhìn tôi, một tay tôi nóng ran, khuôn mặt cũng ngập tràn nước mắt.

- Cậu ích kỉ lắm! – Tôi gào lên! Tất cả uất ức đều đã trút lên cú đánh kia. Giọng nói bị nước mắt làm cho đứt quãng

- Tạisao chứ? Tôi chỉ muốn tìmanh ấy thôi mà! Tôi chỉ muốn gặp lại người thân ...duy nhất của mình thôi mà! Tôi đã ...phải vất vả thế nào... mới vào được đây. Tôi...có thể làm tất cả...tại sao...không cho tôi cơ hội....

Tôi ngã xuống lớp cỏ ướt lạnh. Cả người đều run lên. Vũ vẫn chỉ yên lặng nhìn tôi.

Tôi nấc lên không ngừng. Lần này thì hết rồi! Thật sự không còn hy vọng nữa! Anh à! Là lỗi của em phải không? Là em vô dụng có phải không? Những giọt nước mắt thì nhau rơi xuống. Tôi chỉ cảm thấy tiếng cười mơ hồ của anh, khi anh nhẹ nhàng gọi tên tôi

Tuyết Mai! Lại đây nào!

Tuyết Mai!

Tuyết Mai!

.....

Không biết phải mất bao lâu, tôi mới đứng dậy, không cả đưa tay vuốt nước mắt. Lững thững trở về kí túc xá. Đằng sau tôi, Vũ vẫn đứng yên như một khối tượng thạch cao bất động.

- Xin lỗi... Thiên Thiên!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hy vọng

Ads Thật sự giống như một giấc mơ. Tôi may mắn thi đỗ vào ngôi trường danh vọng bao người mơ ước, trở thành một học viên của ngôi trường thiên tài. Nhưng còn chưa kịp làm quen với môi trường mới thì đã bị đá ra ngoài một cách thảm hại. Và hiện giờ, đang lê lét trên đường phố, với cái vali nặng trĩu. Tôi đứng lại bên đường, thở một nhọc. Khói bụi cùng ánh nắng gay gắt của buổi chiều làm tôi muốn đổ gục. Đi suốt hai tiếng vẫn không biết mình nên về đâu. Thật sự cảm thấy, những kẻ lang thang chắc cũng chỉ đến thế này mà thôi!

Tôi bất chợt nhớ đến Diên Vĩ, chắc cậu sẽ ngạc nhiên khi không thấy tôi trở về. Thực ra tôi có để lại cho Vĩ một tờ giấy nhỏ, nói rằng mình phải đi, sau đó cảm ơn Vĩ đã giúp đỡ tôi trong suốt thời gian qua. Nói ra thì hai chúng tôi cũng không phải quá thân thiết, nhưng tôi lại cảm thấy rất quý mến Vĩ, coi cậu ấy như một người bạn thân của mình. Tất cả những việc ở học viện, đều là có cậu giúp đỡ tôi, còn luôn ở bên cạnh khiến tôi không có cảm giác lạc lõng. Không báo trước với cậu mà đã dọn hành lí bỏ đi, tôi thực tình cũng có chút áy náy. Nhưng rồi lại tự an ủi, có lẽ, cậu ấy sẽ hiểu!

Tôi thở dài một tiếng, ngược nhìn dòng người lướt qua trước mặt. Một cảm giác bất lực cùng hụt hẫng trào dâng. Trước kia vì có một khoản dành dụm nên tôi cũng có thể tự xoay sở, sau khi vào học viện, không phải lo việc ăn ở nên không nghĩ tới có một ngày sẽ biến thành kẻ vô gia cư như thế này. Bỗng nhiên tôi có ý nghĩ quay về cô nhi viện, nhưng ngay sau đó liền gạt phắt đi. Tôi không thể mãi dựa dẫm vào người khác. Hơn nữa, nếu trở về đó, tôi sẽ càng nhớ anh nhiều hơn. Rốt cuộc suy đi nghĩ lại, vẫn không tìm được điểm dừng chân. Tôi ngán ngẩm ngược nhìn trời, thăm thẳm, chẳng lẽ phải ngủ ngoài này thật sao?

Đúng lúc đó thì có tiếng gọi lạnh lút vang lên

- Mai!

Tôi hơi bất ngờ nhìn sang, sau đó liền mở tròn mắt

- Các...cậu...

- Đúng là cậu rồi!

Phương và Yến cùng reo lên rồi chạy đến chỗ tôi. Suýt nữa xô tôi ngã lăn ra đất. Tôi cũng vui mừng nhìn hai bà bạn. Từ ngày vào học viện, tôi chưa gặp lại họ lần nào. Phương vỗ vỗ vào vai tôi

- Còn tưởng nhìn nhầm chứ? Không ngờ đúng là cậu thật!

Yến cũng vui vẻ nói

- Lâu lắm mới gặp! Sao hả, chưa quên bọn này đấy chứ?

Tôi cười cười, lắc đầu. Có thể quên nổi sao? Hồi tôi ở cùng với bọn họ luôn bị đày đoạ, ngay cả trong mơ cũng luôn gặp ác mộng. Cả đời này không thể quên chứ đừng nói là vài tháng gần gũi. Chỉ không ngờ trong giờ phút cô độc nhất này, người ở bên cạnh tôi lại là Phương và Yến. Tôi thật sự cảm thấy rất cảm động, tự nhiên muốn bật khóc. Yến bỗng thấy chiếc vali bên cạnh, ngạc nhiên nhìn tôi

- Cậu định đi đâu vậy?

Tôi không biết giải thích thế nào. Nhắc nhở nhìn hai bà bạn. Phương chăm chăm nhìn tôi, giống như có thần giao cách cảm, dường như cảm nhận được lí do của tôi. Cậu vung tay

- Có muốn về chỗ bọn mình không? Dù sao từ lúc cậu đi, nhà trọ cũng vắng hẵn!

Phương và Yến đều là học xa nhà nên phải thuê nhà trọ. Hồi ấy tôi cùng ở với hai người, nên mới trở thành bạn thân, sau khi tôi đi, chỉ còn Phương và Yến. Yến cũng kéo tay tôi

- Đi thôi!

Tôi hơi ngốc nghếch nhìn hai người, cũng không biết phản ứng thế nào. Định nói nhưng thì đã bị Phương lôi đi. Thật sự, tôi cũng chẳng còn chỗ nào để đi nữa!

Phòng trọ không khác lắm so với lúc tôi đi, vẫn bừa bãi và lộn xộn như vậy. Phương cũng chẳng buồn ngượng ngùng vì sự bừa bộn, thực ra lúc tôi còn ở đây, nó cũng đâu có được gọn gàng. Tôi chỉ cười ngồi xuống. Yến vợ lại đóng sách vở bừa bãi rồi đặt vali của tôi qua một bên

- Còn cần gì nữa không?

Tôi lắc đầu. Từ lúc gặp tôi, cả hai người đều không hỏi lý do tại sao tôi tự nhiên biến thành “kẻ lang thang”. Cũng không hỏi tôi có chuyện gì mà đã nhiệt tình đưa tôi về đây, tôi thật lòng cảm động nói

- Cảm ơn các cậu!

Phương và Yến cùng ngẩng ra nhìn tôi

- Cảm ơn cái gì?

- Thì...chuyện...cho mình ở nhờ!

- Ai nói là bọn mình cho cậu ở nhờ! – Phương và Yến lập tức ngạc nhiên nhìn tôi

- Há??

Không phải hai người bọn họ có ý tốt nên mới đưa tôi về đây sao? Chẳng lẽ là tôi đã thực sự hiểu sai lòng tốt của bọn họ. Tôi ngơ ngác nhìn Yến

- Vậy chứ...sao hai cậu lại kéo mình về đây?

Phương lấy dáng vẻ cảm thông, nói

- Thực ra, chuyện của cậu ở học viện thiên tài, bọn mình đều biết hết rồi!

- Vì vậy bọn mình nghĩ ngay rằng cậu sẽ không còn nơi nào để đi nữa.. – Yến tiếp lời

- Cho nên....

Cả hai lúc này đều cùng nhìn tôi, ánh mắt đã lộ rõ ác tâm, cùng đồng thanh

-Muốn cậu về đây làm ôsin cho bọn mình!

- Cái gì?

Tôi tròn tròn mắt. Thật...thật sự là không ngờ tới. Cái gì đồng cảm, cái gì có ý tốt chứ? Tôi cứ nghĩ sau khi tôi bỏ đi hai người bạn này sẽ thay đổi, thành ra, chính là vẫn muốn đàn áp tôi như ngày trước. Cái này có phải gọi là “giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời” không?

Yến lúc này mới cười cười, thấy tôi không ngừng há hốc miệng thì lấy lòng ngồi xuống

- Cậu nghĩ xem, bây giờ cậu không còn nơi nào để đi, cũng không có tiền thuê phòng trọ, nếu ở lại đây cùng bọn mình, chỉ cần mỗi ngày dọn dẹp nơi này sạch sẽ, bọn mình sẽ trả tiền phòng trọ cho cậu. Sao hả? Trước kia cũng là như vậy mà!

Phương bên cạnh cũng ra sức gật đầu, mỉm cười thân ái với tôi.

Tôi nhớ lại giây phút mình bị họ làm cho cảm động suýt khóc lúc này, thậm chí cười mình quá ngây thơ.

- Bạn thân mến! Sao hả? Có đồng ý hay không?

Cả hai người đều chớp chớp mắt nhìn tôi. Vừa giống như nài nỉ, lại vừa như ép cung. Tuy xét về mục đích có chút trục lợi, nhưng thú thực mà nói, tôi cũng không có ý định ăn ở không công. Hơn nữa, đây là nơi duy nhất mà tôi có thể tạm nương thân. Tôi nhìn lại hai bà bạn, cân nhắc nhưng rồi cũng gật đầu

- Hay lắm!

Phương vui vẻ vỗ vai tôi. Còn tôi chỉ biết nhăn nhó mỉm cười. Bất giác nhớ đến cô bạn Diên Vĩ kia!

.....

Như vậy là về cơ bản, tôi đã kiếm được một chỗ để ở. Nhưng còn chuyện đi học mới thực sự là rắc rối. Bây giờ tôi không thể nào nộp đơn vào học trường cũ, học viện thiên tài càng không thể quay về, mà năm nay là năm cuối cấp. Theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng, tôi hiện tại đã là một kẻ trắng tay!

Tôi vừa thu dọn phòng trọ vừa ngán ngẩm nghĩ ngợi. Sau đó lại nhớ tới mũ lưỡi trai. Từ sau lần bắt tôi phải khiêu chiến với Hoàng Thiên Vũ, anh ta chưa từng xuất hiện. Những manh mối về anh trai cũng biến mất theo. Nên nếu tôi muốn có được manh mối, nhất định phải quay về học viện. Suy nghĩ ngay lập tức lại rơi vào bế tắc. Tôi chán nản đứng dậy, quyết định không nghĩ nữa.

Đến 5h chiều, khi tôi chuẩn bị nghỉ ngơi và làm cơm tối thì bỗng có người tới tìm. Tôi còn đang nghĩ là bạn của Phương và Yến thì đã bị người đứng ở cửa làm cho bất ngờ.

- Là cậu!

Vì đứng ngay trước cửa, sắc mặt nhăn nhó nhìn tôi. Trên trán còn lấm tấm mồ hôi, có vẻ như đã đi bộ rất lâu mới tới được chỗ này.

- Sao... sao cậu lại tới đây? Sao lại biết mình ở đây?

- Cậu định để mình ngất ngoài này luôn sao? – Vì nhủ mày

Tôi vội mở rộng cửa. Cậu không chờ tôi mời đã tự tiện đi vào phòng. Sau đó không thềm câu nệ chủ khách, ngồi xuống ghế, tu hết cả cốc nước tự rót. Tôi vẫn chăm chú nhìn Vì. Cậu lấy tay phẩy phẩy vài cái, chờ cho người bớt mệt rồi mới chậm rãi nói

- Sao cậu lại bỏ đi?

Tôi e ngại nhìn Vì

- Thì... mình đã nói trong tờ giấy kia rồi mà!

- Đồ ngốc này! - Vì nhảy dựng lên - Đuổi một cái thì cậu đi luôn hả?

Tôi chớp chớp mắt nhìn Vì

- Nhưng... đó là hình phạt!

- Vậy thì ít ra cậu cũng nên tham khảo hay hỏi ý kiến mình chứ? Đẳng này lại tự tiện bỏ đi. Nếu không phải mình tìm cách liên lạc với mấy người bạn cũ của cậu thì còn lâu mới biết được chỗ này! Vì bực bội nhìn tôi.

Tôi thật sự không ngờ việc mình bỏ đi lại làm Vì quan tâm đến như vậy. Còn tự mình đến đây tìm tôi về. Tôi bị sự quan tâm này làm cho cảm động, cảm kích nói

- Xin lỗi! Mình không nghĩ là... sẽ khiến cậu phải lo lắng như vậy!

- Đồ ngốc! Mình chỉ có mỗi cậu là bạn! Cậu đi rồi thì mình biết tìm ai chơi cùng chứ?

Tôi cười méo xệch. Chơi? Trương Diên Vì! Cậu nghĩ ai cũng là đại tiểu thư thích tìm người chơi đùa như cậu sao? Thì ra tôi cũng không quan trọng tới như vậy!

Vì thấy tôi ngò ngò ngần, hơi xua tay, gọi

- Tuyết Mai! Nè...

- Uhm...

- Cậu thuê chỗ này sao?

- Ồ... không. Là phòng trọ của bạn cùng lớp cũ, cho mình trọ nhờ!

Vì nhìn quanh phòng một lượt, đánh giá

- Hơi nhỏ!

Quả thật là so với kí túc xá ở học viện thiên tài, chỗ này thiếu thốn hơn nhiều. Tôi chặc lưỡi

- Có chỗ ở là tốt rồi!

Vì thôi nhìn xung quanh, chăm chú nhìn tôi

- Cậu định rời khỏi học viện thiên tài thật sao?

Diên Vĩ! Cậu hình như vẫn chưa hiểu. Tôi không phải là định rồi, mà bị bắt rồi đi. Tôi chán nản nói

- Đây là yêu cầu của Hoàng Thiên Vũ!

Vĩ bỗng nhiên cười cười, dáng điệu rất tự tin nhìn tôi. Giống như khắc trên mặt dòng chữ: Yêu cầu đó chẳng là gì cả! Xoay xoay chiếc cốc trong tay, Vĩ nói

- Cậu có muốn quay về học viện không?

Tôi tròn mắt nhìn Vĩ, từ ngày quen biết cậu, Vĩ luôn là người làm chủ tình hình, đặc biệt mỗi lần cười như vậy, đều cho thấy cậu đang nắm chắc phần thắng. Tôi bỗng nhiên cảm thấy chút hy vọng sắp bị dập tắt trào lên, hồi hộp nói

- Ý cậu... là sao? Cậu... có thể giúp mình quay về ư?

Vĩ nháy mắt

- Ha Ha! Giúp cậu trở lại học viện, không phải là không có cách!

Trong khi tôi còn ngơ ngác thì Vĩ tiếp tục mỉm cười, dáng điệu thần bí. Quả thật, cậu ấy có thể giúp tôi trở về thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cơ hội cuối cùng

Ads - Cậu có thể giúp mình trở về học viện thật sao? – Tôi không kim được hồi hộp hỏi Vĩ. Cậu chỉ gật gật đầu. Không giống như đang nói đùa

- Nhưng... bằng cách nào chứ?

Tôi đã bị Hoàng Thiên Vũ đuổi học, bây giờ còn quay lại được ư? Vĩ thấy điệu bộ bán tín bán nghi của tôi, từ từ giải thích

- Thực ra chuyện này nói khó cũng không khó, nói dễ cũng không dễ. Vấn đề chính là ở cậu!

Tôi ngạc nhiên

- Ở mình?

- Đúng vậy!

Thấy tôi vẫn ngơ ngác không hiểu, Vĩ tiếp tục nói

- Có phải cậu rời học viện vì nghĩ Vũ đã rút học bạ của cậu?

Tôi im lặng nghe Vĩ nói, vừa nhớ lại hôm đó. Trước khi trở về phòng, Vũ đã nói với tôi: “Nếu không nộp đơn nghỉ học, sáng mai tôi sẽ gặp trực tiếp thầy hiệu trưởng!” Và quả thật là cậu ta đã làm như vậy. Tôi hơi gật gật đầu, cố ý không nhớ tới cái tát của mình với Vũ.

Vĩ lại bắt đầu cười cười

- Tuyệt Mai! Cậu ngốc thật đấy! Học bạ đâu có dễ lấy như vậy. Nói rút là rút ra được sao? Cho dù Hoàng Thiên Vũ có địa vị hay gia đình hậu thuẫn như thế nào, cũng không thể tùy tiện nói cho một người thôi học là thôi học ngay được. Cậu ta chỉ nói như vậy để cậu tự nguyện rời đi thôi!

Tôi tròn mắt nghe Vĩ nói, trong đầu tưởng tượng lúc Vũ bước ra khỏi phòng hiệu trưởng, tôi đã không suy nghĩ mà tưởng cậu đã rút học bạ của tôi thật. Sau đó... Dù không muốn nhớ lại nhưng cảnh tượng tôi tát Vũ ngày hôm đó vẫn hiện lên. Hu. Tôi đã làm gì vậy chứ? Không biết chừng chính vì cái tát này mà cậu ta mới không nhân nhượng đuổi tôi đi! Cũng không đúng! Cậu ta đã muốn tôi đi ngay từ đầu, dù có thế nào thì cũng không thay đổi quyết định, nên tôi cũng chẳng việc gì phải thấy hối lỗi khi cho cậu ta một bạt tai cả. Suy nghĩ này làm tôi không còn bứt rứt nữa, chỉ cảm thấy mình thật ngốc, chưa gì đã tin. Tôi sốt sắng hỏi lại

- Như vậy là mình vẫn chưa bị đuổi sao?

- Tất nhiên rồi! Mình cũng đã tìm thấy học bạ của cậu. Thực tế, cậu vẫn đang là học sinh của Học - Viện - Thiên - Tài!

Bốn chữ nhấn mạnh của Vi có sức mạnh ghê ghớm. Tôi thiếu chút nữa thì nhảy cẫng lên. Tôi vẫn là học sinh của học viện Thiên Tài. Tức là tôi vẫn có thể quay về, có cơ hội tìm anh!

- Nhưng,

Chữ này của Vi làm tôi bỗng nhiên khựng lại. Cậu hơi nghiêm mặt, nói

- Cho dù thế nào thì cậu đã thua Hoàng Thiên Vũ. Cho nên, việc quay về cũng có một chút rắc rối!

- Rắc rối như thế nào?

Vi hơi xoay người khỏi tư thế cũ, chăm chú nhìn tôi

- Nếu cậu trở thành người đứng đầu học viện, thì có thể thay đổi tình hình. Hay nói cách khác, nếu muốn trở về, cậu phải đánh bại Hoàng Thiên Vũ, giành lấy ngôi vị đầu bảng của cậu ta!

- Cái... cái gì?

Lần này thì tôi thật sự choáng. Những mơ mộng tươi đẹp lúc này đều bị dập tắt một cách phũ phàng. Giành lấy ngôi vị đầu bảng? Đánh bại Hoàng Thiên Vũ ư? Có đùa không vậy. Tôi làm sao mà trở thành người đứng đầu học viện được chứ? Chưa kể đến lần thất bại thảm kia, cái thứ hạng 299 cũng đủ chứng minh tôi hoàn toàn không có khả năng này.

- Minh... làm sao có thể chứ? Cậu có nhầm không thế?

Tôi không thể không thất vọng nhìn Vi. Đây là cách cậu nghĩ ra sao? Bảo tôi đi hái sao còn dễ hơn nữa kia. Mà học viện cũng đâu phải có mình Hoàng Thiên Vũ. Vượt mặt tất cả những người khác là đã khủng khiếp lắm rồi!

Vi thấy biểu hiện của tôi, vẫn không có chút gì thất vọng, dường như đã đoán trước được tôi sẽ phản ứng như thế. Cậu trấn an

- Tuyết Mai! Nghe mình nói hết đã!

Vi hắng hắng giọng

- Cậu có biết việc mỗi quý trường đều tổ chức thi để phân cấp học sinh, đồng thời loại những người không đủ tiêu chuẩn ra khỏi trường không?

Tôi hơi gật. Nhớ không nhầm thì hồi tôi mới vào trường, lúc Vi gọi tôi là 299 cũng nói tôi nằm trong топ “may mắn” và có nguy cơ bị đuổi ra đó. Thực tình lúc ấy tôi rất tức giận, muốn chứng minh rằng mình thật sự có thực lực. Chỉ có Vi là hình như không nhớ chuyện lúc đó, tiếp tục nói

- Kỳ thi này sẽ diễn ra vào tuần tới!

- Ý cậu là,

- Đúng vậy! – Vi mỉm cười – cậu sẽ tham gia kỳ thi này. Và phải giành được vị trí số một... của Hoàng Thiên Vũ!

- Cậu đùa ư? – Tôi lại tiếp tục la toáng lên. Chưa kịp nói tiếp thì Vi đã chặn họng

- Đây là cách duy nhất để cậu quay về học viện! Chỉ cần giành được vị trí thứ nhất, tức là Hoàng Thiên Vũ trở thành kẻ thua cuộc. Cậu hoàn toàn có thể ở lại!

- Nhưng, ...

Vấn đề chính không phải là tôi có muốn về hay không, mà là tôi không thể nào đánh bại cậu ta được. Cho dù là trên phương diện nào, hai chúng tôi đều cách biệt quá lớn. Vi như đọc được suy nghĩ của tôi, nói

- Tuyết Mai! Nhược điểm của cậu chính là quá tự ti, không hề có sự tin tưởng đối với bản thân mình. Không có ai sinh ra đã là thiên tài. Tất cả đều nhờ cố gắng và nỗ lực!

- Nhưng,

- Tin mình đi! Hoàng Thiên Vũ đúng là rất giỏi, nhưng trong kỳ thi này, cậu mới là người có lợi thế!

Tôi càng không hiểu, tôi thì có lợi thế gì chứ?

- Vì cậu chưa bao giờ trải qua kỳ thi ở học viện nên không biết. Chúng ta không hề thi giống những ngôi trường khác! – Vi hơi ngừng lại, để cho tôi có thể tiếp thu được những gì cậu nói – Học viện thiên tài rất chú trọng tới việc tìm kiếm tài năng, nhưng trong kỳ thi, lại rất quan tâm đến kiến thức và những vấn đề xã hội. Thực tế, đây mới là nền tảng sau này của chúng ta. Những kiến thức sách vở đơn thuần chỉ có thể phát huy tối đa khi chúng ta có kiến thức đầy đủ về thực tế.

- Uhm...nhưng...như vậy thì sao?

- Cậu vẫn không hiểu sao? Tức là trong kì thi này, sẽ có rất nhiều kiến thức xã hội và thực tế. Mà những thứ này, không yêu cầu quá nhiều về IQ!

Vĩ không nói thẳng ra nhưng tôi biết cậu đang nói đến IQ của tôi. Quả thực nếu là một cuộc thi phải dùng đến IQ, tôi chắc chắn không có cơ hội thắng nhưng trong cuộc thi có liên quan đến thực tế, tôi biết đâu lại có cơ hội. Tôi thấy bắt đầu nhen nhóm chút hy vọng. Lại nhìn Vĩ

- Nhưng mình cũng đâu có biết nhiều về kiến thức xã hội!

- Những thứ này cũng có giới hạn nhất định, cậu có thể từ từ học! Mình cũng đã chuẩn bị sẵn cho cậu rồi!

Nói rồi cậu lôi từ trong túi mang theo một tập giấy dày cộp, đặt xuống trước mặt tôi. Tôi tò mò cầm tập giấy lên, vừa xem vừa hỏi

- Chỉ cần học xong mấy tập này ư?

Tuy là cũng khá nhiều, nhưng trong một tuần, chắc tôi cũng có thể học xong hết. Đang định mỉm cười nói rằng tôi có thể học tốt thì Vĩ đã thân nhiên nói

- Ai bảo cậu là học chỗ đó. Đó là mục lục cho cậu dễ tìm mà thôi!

- Há?

Mục...lục. Mục lục còn dài như thế này. Vậy rốt cuộc là tôi phải đọc bao nhiêu sách chứ? Tôi có phải là siêu nhân đâu?

Thấy tôi trợn mắt, Vĩ nghiêm nghị

- Cậu có một lợi thế hơn người cơ mà!

- Lợi thế?

- Đúng vậy! Khả năng ghi nhớ là lợi thế lớn nhất của cậu! Không phải chỉ cần đọc qua vài lần là cậu có thể ghi nhớ nó mãi mãi sao?

Tôi ngạc nhiên nhìn Vĩ. Sao cậu ấy lại biết tôi có khả năng này. Đúng là từ nhỏ tôi đã rất giỏi việc ghi nhớ bài học cùng nhiều thứ khác. Cũng không biết khả năng này có từ đâu, bởi vì ba mẹ tôi đều bỏ đi, nên tôi cũng không biết có phải mình được kế thừa khả năng này của họ không? Chỉ có điều, anh trai tôi hoàn toàn không có khả năng ghi nhớ. Thậm chí trí nhớ của anh ấy còn không tốt. Nhưng tôi nhớ mình chưa bao giờ nói với Vĩ mình có khả năng này cơ mà!

- Sao cậu lại biết mình ghi nhớ giỏi?

Vĩ bị tôi hỏi thì bỗng nhiên ậm ờ, nói lảng

- Chuyện này không quan trọng! Nhưng cậu có muốn chiến thắng không?

Câu nói của Vĩ khiến bao nhiêu nỗ lực trong tôi cùng trào lên. Đúng vậy, tôi hoàn toàn có lợi thế, tôi nhất định phải chiến thắng. Tôi gật đầu. Vĩ cười

- Tốt lắm!

- Vậy bao giờ mình có thể bắt đầu học? – Tôi nôn nóng nhìn Vĩ, thời gian không còn nhiều, tôi dù có lợi thế nhưng cũng không được chủ quan. Vẫn phải cố gắng hết mình, tận dụng mọi thời gian.

- Ngày mai sẽ lập tức bắt đầu! Nhưng...Cậu cũng không nên ở chỗ này. Ở đây sẽ làm cậu mất tập trung, hơn nữa cũng không tiện cho lắm!

- Nhưng mình đâu còn chỗ nào để đi! – Tôi hơi lo lắng

- Đừng lo. Mình đã chuẩn bị cho cậu một chỗ khác rồi!

Tôi kinh ngạc nhìn Vĩ. Cậu ấy không chỉ giúp tôi quay lại trường học, giúp tôi chuẩn bị sách vở, lại còn chuẩn bị cả nhà nữa. Tôi cảm động nói

- Cậu...sao lại tốt với mình như vậy?

- Ha Ha! Vĩ mình chỉ có cậu là bạn chứ sao! Cậu không cần suy nghĩ đâu, cứ xem như mình là con bé vừa thừa hơi lại vừa thừa thời gian. Hay là, cứ xem như kiếp trước cậu đã tu nhân tích đức, kiếp này được trả ơn!

Vĩ cười tinh nghịch. Hất hất những lọn tóc lòa xòa ra sau gáy.

- Tuyết Mai! Mình đã chuẩn bị cho cậu nhiều như vậy, nếu cậu mà thất bại, thực sự đừng có nhìn mặt mình! – Vĩ giờ giọng dọa nạt. Tôi bật cười, chắc chắn nói

- Mình nhất định sẽ không làm cậu thất vọng!

Vì Vì, vì anh trai, vì chính tôi. Tôi nhất định sẽ quay về học viện. Nhất định sẽ trở thành người đứng đầu học viện thiên tài. Hoàng Thiên Vũ! Cậu chuẩn bị chịu thua đi!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Sự cố phòng thi

Ads Vừa mới sáng sớm, Vì và tôi đã thu dọn đồ đạc đến địa chỉ mới mà cậu chuẩn bị. Phương và Yến tiếc hùi hụi vì mất đi osin đầy tiềm năng và triển vọng là tôi. Tuy vậy, hai người vẫn vui vẻ giúp tôi chuyển đồ đạc. Vì chuẩn bị cả xe đưa tôi đến địa điểm mới. Đó là một căn nhà gỗ nhỏ, cách trường học không xa lắm. Cậu nói là để tiện cho việc đến thăm và xem xét tình hình học tập của tôi. Trong thời gian này, cũng bố trí để không ai có thể làm phiền tôi.

Tôi vừa đẩy cửa nhà gỗ bước vào, lập tức bị khung cảnh trước mắt làm cho choáng ngợp. Căn phòng rộng khoảng 20m², khá nhỏ nhắn nhưng rất phù hợp với một người. Chỉ có điều, ngoài một phòng nhỏ giống như phòng bếp. Toàn bộ những thứ còn lại đều là sách. Có thể nói, đây là một căn phòng tràn ngập sách. Tôi đứng đờ người, trong phút chốc chỉ muốn bỏ chạy. Tôi phải đọc tất cả số sách này sao? Phải ghi nhớ chúng, chỉ trong một tuần? Chúa ơi! Diên Vì rõ ràng là muốn trêu đùa tôi! Mặt tôi gần như méo, quay sang nhìn Vì, mãi mới khó tin hỏi lại

- Minh...phải đọc...tất cả sao?

Vì mỉm cười, rất thân nhiên gật đầu.

- Sao thế? Nản lòng rồi sao?

Vì nhướn mày nhìn tôi. Tôi nhăn nhó

- Không...không phải. Nhưng...

Nhưng quả thật rất kinh khủng đó! Tôi muốn nói như vậy, tiếc là không thể nói ra. Vì nghiêm mặt nhìn tôi

- Minh chỉ có thể giúp cậu đến như vậy mà thôi! Những việc còn lại đều do bản thân cậu! Hiểu chứ?

Cậu vừa nói, vừa nhìn tôi, ánh mắt giống như đặt tất cả hy vọng và tin tưởng vào tôi. Trong phút chốc tôi thấy mình thật tệ. Cậu ấy đã tận lực giúp tôi, tôi không thể nào để cho cậu ấy thất vọng. Anh trai đang chờ tôi. Đồng sách này thì có là gì chứ? Vì anh, tôi có thể làm tất cả! Tôi lấy lại tinh thần, tự tin nhìn Vì

- Minh nhất định làm được!

Cậu mỉm cười, gật đầu về hải lòng

- Được rồi! Cố gắng học đi! Minh sẽ đến thăm cậu sau!

Vì nói rồi tiến ra phía cửa, tôi không kiềm được tò mò gọi cậu lại

- Vì này!

- Há? – Cậu xoay người, một tay vẫn còn nắm chốt cửa – Sao thế?

- Ừ...Đã có ai...đọc hết chỗ sách này chưa?

Vì thoáng nhú mày, suy nghĩ một lúc mới nói

- Hình như đã từng có một người, vì muốn giành lấy vị trí số một ở Học viện nên đã đọc hết chỗ sách đó!

- Thật sao? – Tôi không kìm nổi khâm phục thốt lên. Như vậy thì tôi không phải là không có cơ hội – Kết quả sau đó thế nào?

- Um...cậu ta đọc hết nó trong một tuần! Sau đó...đã vào trại thương điên làm...trại chủ rồi!

- “....”

Tôi... đáng lẽ nên sớm nghĩ đến kết cục này! Chỉ có thể hy vọng, tôi sẽ không biến thành kẻ thứ hai!

.....

Sau khi Vĩ rời đi, tôi bắt đầu lao vào đóng sách vở trên bàn. Gạt hết mọi ý nghĩ, tôi chỉ tập trung đọc sách. Nói thực, vì tự tin vào trí nhớ của bản thân, tôi chẳng mấy khi đọc sách. Mỗi lần cầm cuốn sách đều ngáp ngáp dài, mỗi đợt thi cũng chỉ cần lôi lại sách vở trong năm đọc qua vài lần là ổn. Cho nên, với số lượng sách khổng lồ cần tiêu hóa trong chốc lát, tôi cũng có chút ngán ngẫm. Tôi khẽ lắc đầu. Tự nói với mình “Tuyệt Mai! Mày làm được! Nhất định làm được!” Sau đó lại cầm sợi dây chuyền hình mặt trời trên cổ, giống như thấy anh đang nhìn mình. Tôi khẽ mỉm cười, tiếp tục cầm cúi đọc.

Ánh chiều tà hắt xiên xiên qua khung cửa khép hờ. Lốp bụi dưới ánh nắng khẽ chuyển động như nhảy múa. Tất cả những thứ ấy, tôi đều không bận tâm. Trong phút chốc, tôi không còn cảm nhận được không gian xung quanh, chỉ thấy những kiến thức chạy dài qua não. Đến lúc ngẩng lên, đã thấy trời tối mịt. Tôi vươn vai, vận người vài cái cho đỡ mỏi. Cảm thấy môi khô khốc vì thiếu nước. Cái bụng đến lúc này mới nhiệt liệt biểu tình. Tôi ngẩn người, định đứng dậy tìm thứ gì đó ăn tạm thì có người đến. Tôi hơi ngạc nhiên, bởi vì chỗ này là Vĩ chỉ cho tôi, theo lý thì không ai biết cả. Chẳng lẽ cậu ấy quay lại? Tôi vừa thức giấc vừa ra mở cửa. Bất ngờ thấy người người giao hàng đang đứng bên ngoài. Hóa ra, Vĩ đã chuẩn bị cả đồ ăn cho tôi. Cậu ấy quả thật rất chu đáo!

Ăn xong, tôi lại tiếp tục học. Ngủ gục lúc nào cũng không biết. Đến sáng tỉnh dậy, đã thấy người giao hàng mang thức ăn đến. Vĩ đã đặt hàng họ mang thức ăn đến cho tôi trong suốt cả một tuần! Tôi lấy thức ăn, vừa ăn vừa đọc sách.

Cứ như vậy, những ngày tiếp theo, tôi không hề bước chân ra ngoài. Cả ngày chỉ ở trong phòng. Ăn, tắm, ngủ. Ngủ dậy lại ăn, ăn xong thì học. Có lẽ, rất giống những cao nhân ẩn mình nơi chốn thâm sơn cùng cốc, ngày ngày tu thân tích đức. Tuy nhiên, họ chắc không phải dung nạp một đồng kiến thức đủ mọi khía cạnh và phải nhồi vào đại não trong một thời gian ngắn ngủi như tôi. Đầu óc tôi dù có là siêu nhân thì cũng căng ra hết cỡ. Cảm giác như chỉ chạm nhẹ vào sẽ nổ tung. Dù vậy, tôi không được bỏ cuộc!

Ngày thứ 9

Khi tôi đang say sưa đọc sách thì Vĩ xuất hiện. Nhìn đồng sách trên bàn chỉ còn lại vài cuốn, cậu không khỏi xuyt xoa

- Cậu thật sự đã đọc gần xong rồi!

Tôi ngẩng lên nhìn cậu, chẳng còn sức để gật đầu, chỉ hơi nhếch miệng như đang cười. Sau đó lặn cả ra bàn. Trước khi chìm hẳn vào giấc ngủ, vẫn còn hiện lên một ý nghĩ: “Hy vọng sau khi tỉnh lại, mình sẽ không ở trong nhà thương điên!”

6.30 AM

Khuôn mặt đầu tiên mà tôi nhìn thấy khi tỉnh dậy là Vĩ. Tốt! Như vậy là tôi vẫn chưa phát điên! Tôi ngó ngàng mỉm cười, mở mắt ra nhìn Vĩ. Cậu lúi húi cầm cuốn sách gì đó, thấy tôi dậy thì quay sang, vui vẻ đẩy đến cho tôi bữa sáng nóng hổi. Chờ tôi ăn xong, Vĩ nghiêm túc nhìn tôi

- Sẵn sàng rồi chứ?

Tôi gật mạnh. Hai chúng tôi cùng bước ra ngoài. Trong đầu tôi bỗng nhiên hiện lên hình ảnh Hoàng Thiên Vũ! Cậu hãy chờ xem, tôi nhất định trở thành người đứng đầu học viện!

.....

Học viện thiên tài không có vẻ gì thay đổi trước sự ra đi của tôi. Nói sao nhỉ, vắng cô thì chợ vẫn đông! Trường hợp của tôi chính là câu nói này. Đường như chẳng ai quan tâm đến chuyện trong trường thêm hay bớt một người. Vậy cũng tốt, tôi cũng không muốn bị chú ý.

Tôi và Vĩ ở hai phòng khác nhau, nên cậu chỉ đi cùng tôi đến cửa phòng thi của mình. Nháy mắt tin tưởng với tôi rồi mới bỏ đi. Tôi xóc xóc lại túi sách, tự mỉm cười: “Tuyệt Mai! Mày nhất định chiến thắng!”. Sau khi đã củng cố tinh thần, tôi mới đường hoàng bước vào trong. Không ngờ người đầu tiên mà tôi bắt gặp lại chính là Hoàng Thiên Vũ! Cậu ta nhìn tôi ngạc nhiên, khuôn mặt đầy phức tạp trước sự xuất hiện đường đột của tôi. Nhưng cuối cùng vẫn là lạnh lùng. Không thèm nói một lời nào. Tôi cũng không nhìn Thiên Vũ, một mạch đi đến chỗ ngồi của mình. Dù vậy, sau khi ổn định, tôi lại liếc trộm về phía Thiên Vũ. Cảm giác này có lẽ giống như một tên trộm, sau khi bị bắt quả tang lại xuất hiện trước mặt người bắt, khiến cho tôi cảm thấy chột dạ.

Đúng 7.30, giám thị mang đề thi bước vào phòng. Sau khi kiểm tra các thủ tục cần thiết, chúng tôi mới nhận được đề. Cả căn phòng trở nên yên lặng đến kì lạ, chỉ có tiếng giấy bút sột soạt. Ai nấy đều cầm cúi làm bài. Tôi cũng thôi nhìn Vũ, bắt đầu tập trung vào tờ đề trước mặt. Kiến thức đã thu nạp trong mấy ngày qua đều được huy động, tuôn ra một cách trôi chảy.

Khi chỉ còn lại 15 phút, tôi mới ngẩng lên, thấy Hoàng Thiên Vũ vẫn đang mải miết làm bài. Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên làm cả lớp phải dừng lại. Cô giám thị khẽ nhủ mầy, còn đang định xuống thu điện thoại thì mới nhận ra tiếng chuông phát ra từ...cấp sách của mình. Một vài người khẽ nén cười, cô chỉ hừ nhẹ một tiếng, sau đó bắt máy. Tôi lại cúi xuống làm nốt phần bài luận cuối cùng.

- Vâng! Tôi biết rồi!

Cô cúp máy, khuôn mặt bỗng trở nên nghiêm nghị. Sau đó đứng dậy, hướng mọi sự chú ý của học sinh về phía mình thay vì tờ đề trước mặt. Cô háng giọng

- Cô vừa nhận được thông báo, phòng ta có người... sử dụng tài liệu!

Đám học sinh bên dưới vừa nghe vậy liền cùng ngạc nhiên, nhìn về phía máy quay nhỏ gắn ở góc phòng. Thực ra ở học viện, mỗi phòng đều gắn máy quay nhằm quản lý học sinh. Sau đó lại nhất loạt nhìn theo bước chân của giám thị đi xuống bên dưới, xem rốt cuộc kẻ nào lại to gan đến như vậy. Dám dùng tài liệu trong một cuộc thi quan trọng như thế này. Cô dừng lại trước bàn thứ nhất. Một tay gõ nhẹ vào mặt bàn, giọng nói nghiêm nghị

- Em! Cho tôi kiểm tra!

Cả lớp cùng sững sốt nhìn. Mấy chục cặp mắt cùng trợn lên. Ngay cả tôi cũng không tin nổi. Tôi nhất định là đang bị hoa mắt, bởi vì... người bị kiểm tra đó. Lại chính là... Hoàng Thiên Vũ! Gì chứ? Người dùng tài liệu là Hoàng Thiên Vũ???

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Rắc rối

Ads Chuyện này đúng là quá hoang đường, thiên tài Hoàng Thiên Vũ mà lại phải sử dụng tài liệu ư? Tôi thật sự không tin, tất cả những người trong phòng cũng không tin nổi, thậm chí, giọng nói của giám thị khi gõ vào mặt bàn cậu cũng có chút cân nhắc. Phải mất vài giây thì Hoàng Thiên Vũ mới nhận ra sự xuất hiện của cô giáo trước mặt mình. Cậu ngẩng lên nhìn, trong ánh mắt lóe lên một tia khó hiểu. Ngữ điệu ngạc nhiên không kém

- Kiểm tra em?

Cô giám thị nghiêm nét mặt. Lặp lại bằng một giọng nói chắc chắn hơn

- Cô muốn kiểm tra ngăn bàn của em!

- Em không sử dụng tài liệu! – Vũ nhấn mạnh câu nói

- Tôi sẽ biết chắc điều đó sau khi kiểm tra! Mời em đứng dậy! - Giọng nói của cô cũng cao lên hơn bình thường. Tôi thấy Vũ dùng ánh mắt cương quyết nhìn cô. Nhưng cuối cùng vẫn không nói thêm gì, đứng dậy rời khỏi chỗ.

Cô giám thị hơi cúi người nhìn vào trong ngăn bàn. Trong một phút, cả căn phòng im lặng đến khó tin. Ai nấy đều chăm chú chờ đợi, những suy nghĩ khác nhau không ngừng chạy qua chạy trong đầu mỗi người. Quả thật chưa từng có trường hợp này xảy ra ở học viện. Bản thân tôi cũng tin Vũ không sử dụng tài liệu. Hay là có sự nhầm lẫn nào đó?

Đúng lúc này thì cô ngừng lên, khuôn mặt đã tối sầm lại. Tay trái cô kéo ra một xấp giấy nhỏ được giấu trong bút máy. Tất thấy mọi cặp mắt đều mở lớn, không thể tin nổi dù bằng chứng đang nằm trên tay cô. Khuôn mặt Vũ cũng trở nên khó hiểu. Cô giám thị không nói gì, cầm cây bút có tài liệu kia đi về phía bàn.

- Em có thể giải thích chuyện này tại phòng hiệu trưởng!

Cùng lúc giọng nói của cô vang lên, tiếng trống 3 tiếng cũng đồng thời phát ra từ phía sân trước. Đã hết giờ thì!

.....

Vì vừa thấy tôi từ phòng thi bước ra đã hớn hờ hời

- Sao hả? Làm bài tốt chứ?

Tôi hơi gật gật. Nhớ lại sự việc trong phòng thi lúc này, tôi vẫn không thể tin nổi. Hoàng Thiên Vũ dùng tài liệu ư? Cậu ta đâu cần dùng đến những thứ đó, hơn nữa một người thông minh như cậu ta phải hiểu việc sử dụng tài liệu sẽ có hậu quả gì. Không lí nào lại ngốc nghếch như vậy, mà cho dù có thực sự dùng tài liệu thì cũng khôn ngoan đâu có dễ bị bắt. Tôi không biết mình lấy đâu ra niềm tin mãnh liệt như thế, nhưng trong thâm tâm không thể tin nổi Thiên Vũ sử dụng tài liệu. Cho dù khoảng thời gian hai chúng tôi tiếp xúc không nhiều, Hoàng Thiên Vũ mà tôi biết trong thời gian ấy ngoài ấn tượng đều cang thì cũng không có gì tốt đẹp. Nhưng nói cậu dùng tài liệu, tôi vẫn không tin. Vì thấy tôi đắm chìm suy nghĩ thì nhăn mặt hỏi

- Cậu nghĩ cái gì thế? Hay làm bài không tốt?

Tôi lắc lắc đầu. Đúng lúc này thì thấy Thiên Vũ cùng cô giám thị đang tiến đến phòng hiệu trưởng. Phía sau cậu, hàng trăm cặp mắt tò mò khác cũng không ngừng dõi theo. Tiếng xì xào bàn tán không ngớt.

- Đám người này cũng lắm chuyện thật! – Vì thấy họ bàn tán thì chẹp miệng bình phẩm

- Cậu cũng biết rồi sao? – Tôi hơi ngạc nhiên nhìn Vĩ, không ngờ tin tức này lại lan nhanh đến như vậy. Mà cũng phải thôi, đây là chuyện chưa từng có ở học viện. Người sử dụng tài liệu còn là người đứng đầu học viện nữa chứ! Vĩ cười cười

- Tuyệt Mai! Cậu quả là có quý nhân phù trợ! Xem ra lần này Hoàng Thiên Vũ không có cơ hội giành vị trí số một với cậu rồi!

- Ý cậu là sao? – Tôi ngơ ngác nhìn Vĩ

- Cậu giả vờ ngốc hay ngốc thật thế? Cậu nghĩ sau khi bị bắt tại trận như vậy còn có tư cách tham gia kì thi này sao! Nhẹ thì bị hủy tư cách thi, nặng còn có thể bị đuổi học kìa!

- Đuổi...đuổi học! – Tôi há hốc miệng. Hoàng Thiên Vũ có thể bị đuổi học! Thông tin này khiến tôi trong phút chốc vô cùng ngạc nhiên.

- Mình không tin Vũ làm như vậy! – Tôi quả quyết

- Cậu dựa vào đâu chứ! Mà cứ cho là như vậy thì tài liệu kia phải giải thích như thế nào?

Tôi đờ người khi bị Vĩ hỏi ngược lại. Suy nghĩ một lúc mới nói

- Mình cũng không biết, nhưng... – Trong lòng tôi lúc này đang suy nghĩ đến một khả năng khác, phân vân không biết có nên nói ra hay không. Vĩ dường như đọc được biểu cảm trên mặt tôi, tiếp lời

- Có kẻ hại cậu ta! Ý cậu có phải thế không?

Tôi không gật đầu nhưng cũng gần như thừa nhận.

- Cho là như thế, nhưng cậu nghĩ xem, ai là người muốn đánh bại cậu ta nhất, ai là người muốn cậu ta phải rời khỏi cuộc thi này?

Người muốn đánh bại Vũ nhất? Người có lợi nhất trong việc này, người muốn cậu phải rời khỏi cuộc thi nhất, chẳng phải là.....tôi sao? Như vậy nếu thật sự có người muốn hại cậu ta thì kẻ đó phải là tôi. Tôi bế tắc nhìn Vĩ, cậu thấy bộ dạng khổ sở của tôi thì bật cười

- Mình không hề nghi ngờ cậu, nhưng cậu cũng không nên quan tâm đến chuyện này nữa! Mình về phòng trước đây!

Nói rồi Vĩ quay về phía kí túc xá. Tôi không biết nói gì, chỉ đứng nguyên tại chỗ. Suy cho cùng, việc này thật sự là không liên quan đến tôi. Có lẽ Vĩ nói đúng, tôi có suy nghĩ cũng chẳng được ích gì. Vũ cũng chẳng cần một kẻ như tôi giúp đỡ. Điều tôi nên quan tâm bây giờ, là kết quả thi kìa! Tôi lắc đầu, quyết định không nghĩ nữa. Đúng lúc định quay về kí túc xá thì tay tôi bỗng bị kéo giật lại. Tôi ngạc nhiên quay ra, thấy Vũ đang nhìn mình chăm chăm, vừa kéo vừa nói

- Chúng ta cần nói chuyện!

Không để cho tôi phản đối, cậu đã lôi tuốt tôi ra sau trường. Đến một chỗ không có ai, cậu mới thả tôi ra. Tôi ngơ ngác nhìn Vũ

- Cậu muốn nói chuyện gì chứ?

Vũ lạnh nhạt nhìn tôi, chỉ khẽ nhếch môi

- Thì ra cậu là loại người như vậy!

Tôi hơi sững người, khó hiểu nhìn Vũ

- Loại người gì? Cậu nói thế là có ý gì?

- Đừng giả vờ!- Vũ khinh khỉnh nhìn tôi - Hóa ra đây là lí do cậu quay về sao?

Tôi không chịu nổi thái độ nói chuyện nửa vờ của Vũ, bực giọng

- Rất cuộc cậu muốn nói gì chứ?

- Muốn gì? Cậu là người hiểu rõ hơn ai hết tài liệu trong bàn tôi từ đâu mà ra! Không phải sao?

- Cái gì? – Tôi tròn mắt nhìn Vũ. Cậu ta nghĩ, chính tôi đã bỏ tài liệu vào bàn cậu ta sao. Cậu ta nghĩ tôi là thứ người gì chứ?

- Hoàng Thiên Vũ! Cho dù tôi có cần chiến thắng như thế nào, tôi cũng không bao giờ làm cái trò ấy! – Tôi cương quyết nhìn Vũ, nhưng cậu chỉ cười khẩy

- Vậy sao!

Nhìn thái độ của Vũ là biết cậu ta hoàn toàn không tin tôi. Tôi thừa nhận là tôi muốn giành vị trí số một, muốn đánh bại cậu hơn ai hết. Nhưng...Tôi không làm. Tôi thật sự cũng không biết làm sao để Vũ tin mình nữa. Vũ lạnh nhạt nhìn tôi

- Chúc mừng cậu nhé! Cậu đã thắng rồi!

- Tôi..... Không phải tôi làm!

Vũ chẳng quan tâm đến lời thanh minh của tôi. Sau đó quay người bỏ đi. Tôi không đuổi theo Vũ, vì cho dù tôi có giải thích như thế nào thì cậu cũng không tin. Bây giờ, tôi có không muốn liên quan đến chuyện này cũng không được!

Tôi quay trở lại kí túc xá để suy xét kĩ vấn đề, trên đường đi lại nghe thấy nhiều lời bàn tán khác. Nhưng tin tức Vũ dùng tài liệu đang được cải chính bởi một nhóm nữ sinh. Họ đều nói cậu bị người khác dùng tài liệu để loại cậu ra khỏi cuộc thi. Sau đó lại nói người muốn hại Vũ nhất chính là người đã từng bị cậu đuổi khỏi học viện. Mà người đó, còn có thể là ai được chứ? Vậy là câu chuyện thiên tài Hoàng Thiên Vũ sử dụng tài liệu bị biến thành “Kẻ đã bị Hoàng Thiên Vũ đuổi ra học viện quay về tìm cách trả thù”. Tuy nhiên họ cũng chỉ dám phỏng đoán như vậy chứ chưa dám chắc, cho nên cũng chỉ dám bàn tán nhỏ nhẻ. Tôi cảm đầu đi thẳng về phòng mình. Thật không ngờ vừa mới trở về đã gặp phải rắc rối này! Ông trời đúng là luôn tiếp đón tôi rất “nhiệt tình”!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tôi muốn theo đuổi cậu

Ads Ba ngày sau kì thi, trường đã công bố kết quả. Tôi là người đầu tiên đến xem. Trong lòng vừa lo lắng vừa sợ hãi, vừa cầu nguyện nhìn thứ tự trong bảng điểm. Ngay khi cái tên Phương Tuyết Mai ở vị trí đầu tiên, tôi đã suýt hoảng toáng lên. Tôi không mơ đó chứ? Tôi thật sự dành được vị trí đầu tiên! Tôi dùng tay nhéo vào má mình, đảm bảo rằng tôi đang tỉnh! Được rồi! Cuối cùng tôi cũng làm được rồi!

Tôi hoa chân múa tay, không thể nào diễn tả hết niềm hạnh phúc. Vậy là có thể ở lại rồi! Đang định bụng chạy đi tìm Vi thông báo tin vui, mắt tôi bất chợt dừng lại trên trang giấy. Danh sách 299 cái tên, không hề có tên Hoàng Thiên Vũ. Như vậy là bài thi của cậu đã bị hủy. Nếu như không xảy ra sự cố kia, liệu, tôi có thể giành được vị trí thứ nhất không?

Tôi hoang mang suy nghĩ. Lúc này, bảng tin đã bị mọi người vây chặt kín. Có người nháy mắt lên vì được tăng thứ hạng, có người lại thở dài. Tất nhiên những người trong danh sách đen có nguy cơ bị đuổi khỏi trường là lo lắng nhất. Dù vậy, ai cũng để ý đến điều bất thường mà tôi vừa nhận ra: Không có tên Hoàng Thiên Vũ!

- Nhất định là cậu ấy bị người khác *** hại! – Ai đó nhỏ giọng bàn tán. Lập tức nhận được sự đồng tình từ đám đông.

- Nhưng ai dám làm như vậy?

Đám đông im lặng suy đoán. Đúng lúc này thì cô gái khẳng khái Vũ không dùng tài liệu kia ngược lên, chạm phải ánh mắt ngờ ngác cùng thắc mắc của tôi. Cô bạn cũng kinh ngạc không kém

- Đây chẳng phải Phương Tuyết Mai – học sinh 12A, đã bị Thiên Vũ đuổi học sao?

Câu nói này của cô gái làm tất cả mọi người đều tập trung nhìn tôi. Thì ra không phải là không có ai để ý tới sự biến mất của tôi. Sau đó ánh mắt ai nấy lại hướng về bảng điểm, dường như đang tìm kiếm tên tôi trên đó. Và quả nhiên, tất thấy đều tròn mắt trước vị trí số một mà đáng ra là của Hoàng Thiên Vũ kia.

Ánh mắt đám học viên phút chốc thay đổi, tôi có thể tưởng tượng ra họ đang nghĩ gì. Một số người còn không buồn che dấu ý nghĩ, mặc nhiên nói thẳng ra

- Dùng cả cách này để giành chiến thắng! Thật chẳng ra gì!

- Tại sao trường ta lại có thể chấp thứ người như vậy chứ!

- Không có liêm sỉ!

Tôi chỉ bất động không thể giải thích. Chắc chắn tôi có giải thích thì cũng không có ai tin. Nhưng...tôi đâu có làm! Tại sao không ai tin tôi chứ? Những lời lăng mạ vẫn không ngừng chĩa về phía tôi, tôi chỉ cúi mặt. Đúng lúc này thì Vi từ xa đi đến, kéo giật tôi ra khỏi đám đông. Tôi bị lôi đi như con ngựa, bỏ lại đằng sau những ánh mắt khinh bỉ và căm ghét. Vi bực mình nhìn tôi

- Bị nói như vậy cũng không biết phản kháng lại! Cậu ngốc thật đấy!

- Minh... mình biết nói gì chứ?

Bao nhiêu công sức học tập của tôi, dốt cuộc lại bị nói là dùng thủ đoạn để giành được vị trí thứ nhất. Tôi nên cảm thấy thế nào đây? Vì thờ dài

- Vậy thì ít ra cũng đi chỗ khác chứ! Cậu thật là...

Tôi im lặng nhìn Vĩ

- Cậu...cậu có tin chuyện này là do mình làm không?

- Tất nhiên là không rồi! – Vĩ nhìn tôi như thể tôi vừa hỏi điều gì ngu ngốc lắm vậy. Tôi cảm động mỉm cười, cuối cùng, chỉ có một mình cậu là vẫn tin tôi.

- Cảm ơn cậu! – Tôi thật lòng nói. Vĩ như muốn cốc vào đầu tôi, chỉ cười

- Cậu ngốc!

Tối hôm đó, khi tôi đang làm bài tập, quả thật là sau quãng thời gian chăm chỉ kia, tôi bỗng nhiên không còn chây lười như trước nữa. Thực ra thì cũng còn một lí do khác, ấy là hoàn cảnh hiện tại của tôi bây giờ, nếu tôi không chăm chỉ một chút, kết quả học tập tệ hại, những người khác sẽ càng có cơ nói tôi dùng thủ đoạn để giành được vị trí số một. Tuy nhiên, học được một lúc thì mắt tôi bắt đầu nhử lại. Hậu quả của việc không ngủ trưa đây mà. Tôi lắc đầu, sau đó mở cửa ra ngoài, dự định hít thở chút không khí cho tỉnh ngủ. Đúng lúc này, ánh mắt tôi chạm phải một dáng người đứng bên dưới. Anh ta bị ánh sáng từ trong phòng hắt ra khiến tôi chỉ thấy một nửa thân hình, nửa còn lại chìm hẳn vào bóng tối. Tuy vậy, tôi vẫn nhận ra chiếc mũ lưỡi trai màu đen. Là mũ lưỡi trai!

Phát hiện này làm tôi sửng ra một lúc. Tôi thấy anh ta dùng tay kéo mũ xuống che toàn bộ khuôn mặt, chuẩn bị xoay người bước đi. Tôi vội vã chạy xuống, vừa gọi không ngừng

- Là anh phải không?

Mũ lưỡi trai dừng lại, một lúc mới quay về phía tôi. Đúng là anh ta thật rồi! Từ sau khi bị đuổi tôi không gặp được mũ lưỡi trai, giờ đây anh ta lại xuất hiện trước mặt tôi. Sự xuất hiện đột ngột này làm tôi trong phút chốc không biết phản ứng thế nào. Câu từ cũng trở nên lộn xộn

- Tôi...anh...hồ sơ!

- Cô làm tôi rất bất ngờ!

Mũ lưỡi trai cắt ngang lời tôi

- Há?

- Không ngờ vì anh trai, cô thật sự có thể làm bất cứ chuyện gì. Kể cả phải dùng đến cách đó! – Mũ lưỡi trai cười nhạt, giọng nói có phần thích thú

- Tôi... – Tôi dùng thủ đoạn? Thì ra là chuyện của Thiên Vũ. Cũng chẳng sao cả, dù sao cũng chẳng ai tin tôi, tôi cũng không cần thiết phải giải thích cho anh ta. Tôi hấp tấp nói

- Tôi đã đánh bại Vũ rồi! Anh hãy đưa hồ sơ của anh trai cho tôi!

- Chưa được! – Mũ lưỡi trai lắc lắc ngón tay

- Gì...gì chứ? Anh định nuốt lời sao? – Tôi phẫn nộ nhìn anh ta, trong lòng dâng lên cảm giác hoang mang. Tôi đúng là ngốc thật mà, tại sao lại đặt lòng tin vào một kẻ như anh ta mà làm tất cả mọi chuyện chứ?

- Bình tĩnh đã nào! Tôi không nói là không đưa nó cho cô! – Mũ lưỡi trai dường như thấy biểu hiện phẫn nộ của tôi, liền xoa dịu, khẽ cười – Nhưng để có được nó, tôi cần cô giúp thêm một việc nữa!

- Cái gì? – Tôi giật giữ nhìn anh ta – Anh là kẻ lật lọng! Tôi không làm! Nhất định không làm!

- Cô suy nghĩ kĩ rồi chứ?

Nhìn thấy nụ cười nửa miệng của mũ lưỡi trai, tôi hơi do dự, nhưng vẫn nhất quyết gật đầu. Sau khi tôi làm xong điều kiện thứ hai, anh ta lại bắt tôi làm điều thứ 3, thứ 4 thì sao? Cho dù thế nào, tôi cũng nhất quyết không làm! Mũ lưỡi trai im lặng, từ từ rút ra tập hồ sơ, anh ta đưa nó lên trước mặt, lắc đầu về tiếc rẻ

- Cô đã cương quyết như vậy, xem ra thứ nàycũng không cần giữ lại làm gì!

Vừa nói, mũ lưỡi trai vừa đưa tay, xé roet một tiếng. Tờ giấy trên tay đã bị rách làm hai. Tôi sững sờ nhìn tập hồ sơ trên tay anh ta, hốt hoảng nói

- Anh...dừng...dừng lại!

Mũ lưỡi trai không để ý đến lời tôi, lại dùng tay xé nhỏ thêm nữa. Cho đến khi tờ giấy chỉ còn là những mảnh vụn, rơi lả tả dưới chân anh ta. Tôi nấc nghẹn, nhìn mạnh mẽ duy nhất về anh bị xé nát mà không thể làm gì. Nước mắt trong phút chốc lại trào ra.

- Anh...anh...

- Xem kia! Cô quan tâm anh mình như vậy, không nỡ để tôi xé tung tích anh mình. Tôi nói cho cô biết, tuy đã xé nhưng tôi biết địa chỉ trong đó, chỉ cần cô làm nốt việc này, tôi nhất định....sẽ nói cho cô biết!

Và anh ta lại bắt đầu mỉm cười

- Chọn lựa đi nào!

Tôi nhìn trân trân những mảnh vụn còn sót lại, một cơn gió thổi qua bắt thần cuốn chúng bay mất. Giống như nếu tôi không trả lời ngay, anh trai cũng sẽ giống như những trang giấy bị cuốn đi mãi mãi.

- Cô có hai giây để suy nghĩ việc đó. Nào...bắt đầu đi! 1...

- Tôi nhận lời! – Tôi quyết định không do dự.

- Như vậy có phải là cô bé ngoan không? – Mũ lưỡi trai cười đắc ý

- Nói đi, đó là việc gì? – Tôi hơi lo lắng nhìn anh ta. Con người này không biết còn muốn tôi làm gì, nhưng đã quyết định rồi, tôi không thể quay lại được.

- Cũng chỉ đơn giản như lần trước thôi!..... – Mũ lưỡi trai cười ma mị. Một cơn gió từ phía sau thổi thốc tới. Trong phút chốc, giọng nói như bị nhấn chìm trong bóng đêm đen đặc.

.....

6.30 AM

Tôi dậy từ sớm, chuẩn bị sách vở rồi đến lớp. Vẫn còn ngủ say, tôi cũng không hiểu sao cô bạn luôn dậy muộn nhưng lại đến lớp đúng giờ, chưa buổi nào bị muộn cả. Đặc biệt, cậu ấy không thích bị đánh thức, nên tôi chỉ đóng cửa lại rồi ra ngoài.

Sân trường lác đác vài học viên đến lớp học sớm. Không ai buồn chú ý đến tôi. Dường như ai cũng cố gắng tránh xa tôi, coi sự hiện diện của tôi giống như không khí. Tôi cũng không muốn chuyện ấy làm ảnh hưởng đến mình. Sốc lại cặp sách, tiến thẳng đến phòng học. Vừa đến cửa, tôi đã thấy Vũ đang bước vào. Tôi vội vàng chạy đến, cảm ơn nước đã để sẵn trong cặp, mỉm cười tươi tắn nhất có thể rồi đưa nó cho Vũ

- Cho cậu này!

Vũ hơi ngạc nhiên nhìn tôi, nhưng ngay lập tức, cậu bước đi, giống như tôi chỉ là không khí vậy. Tôi không bỏ cuộc, lại chạy lên, nhất quyết đưa nó cho Vũ. Có lẽ là vì tôi cứ bám riết khiến Vũ phải bực mình, gắt lên

- Cậu làm cái gì thế?

Tôi ngây ngô nhìn Vũ

- Tôi...chỉ muốn mua nước cho cậu thôi!

Ánh mắt Vũ nhìn tôi như thể hỏi tôi có bị sao không vậy. Đột nhiên cậu nhếch môi, cười

- Cậu đang thấy ăn năn, lương tâm bị cắn rứt sao?

Trước câu nói mỉa mai của Vũ, tôi cũng không hề tự ái, chỉ nói

- Cậu không tin cũng không sao, nhưng tôi thực sự không làm việc ấy. Tôi chỉ muốn mua nước cho cậu thôi!

Vũ im lặng nhìn tôi, nét mặt chẳng hề thay đổi

- Vậy à! Nhưng tôi không cần! Tránh xa tôi ra!

Vũ tiến về phía trước, khiến tôi bị xô sang một bên. Tôi cầm chặt lon nước trong tay, mím miệng, thu hết can đảm mà hét với theo

- Hoàng Thiên Vũ, từ hôm nay, ngày nào tôi cũng mang nước cho cậu. Tôi muốn.....theo đuổi cậu!

Chương 22: Cô Lập

Ads Vũ thoáng sững lại, nhưng cũng chẳng buồn quay ra nhìn tôi. Cậu ta cứ thế, tiếp tục tiến thẳng vào lớp học. Mấy học viên xung quanh bị tiếng hét của tôi làm cho giật mình, soi mói nhìn tôi. Tôi nhận ra việc làm quá lộ của mình, hơi cúi mặt, bước nhanh vào lớp. Chỉ có trong lớp thì tôi mới không phải nhìn thấy những ánh nhìn dè bieu kia.

Khi tôi tạt quay căng tin để mua lon nước khác cho Vũ, bất ngờ thấy trên bảng tin của trường đang dán chặt kín cái gì đó. Tôi hơi tò mò tiến đến xem, vừa nhìn thấy thứ được dính trên đó thì không khỏi trợn mắt. Cả bảng tin chặt cứng thư khiếu kiện. Hóa ra, vị trí số một là như thế này đây! Bên cạnh đó, còn rất nhiều những dòng chữ to nhỏ được viết bằng phấn, giọng điệu vô cùng phần nộ

- Phương Tuyết Mai hãy rút khỏi đây!

- Cô ta không có tư cách trở thành người đứng đầu học viện!

- Đừng ở đây làm ô uế học viện nữa!

Tôi không dám đọc tiếp nữa. Chỉ cảm thấy ở phía xa, hàng trăm ánh mắt đang hướng về phía mình, có phần nộ, có vui thích, có thờ ơ. Tôi giữ chặt lon nước trong tay. Không nói gì, quay trở lại lớp

- *** hại người ta rồi còn lẻo đẻo bám theo

- Đúng là đồ mặt dày trơ tráo!

Những tiếng nói vẫn không ngừng bám riết. Bây giờ tôi thật sự giống như người bị bệnh truyền nhiễm, đi đến đâu cũng bị xua đuổi. Không ai muốn đến gần hay nói chuyện với tôi. Việc tôi theo đuổi Vũ lại càng khiến họ căm ghét tôi hơn. Bản thân tôi cũng tự nhận thức được việc làm này của mình chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa. Nhưng tôi không thể nào dừng lại. Bởi vì, đó là yêu cầu của mũi lưỡi trai. Anh ta, muốn tôi trở thành... bạn gái của Vũ. Tôi cảm thấy con người này đúng là vô cùng khó hiểu. Lúc trước thì bắt tôi phải đánh bại cậu ta, bây giờ lại muốn tôi theo đuổi, chẳng phải là quá mâu thuẫn sao? Anh ta dốt cuộc có thù oán gì với Vũ, anh ta thực sự muốn gì đây? Tôi không ngừng suy nghĩ, tìm mọi lý do để giải thích nhưng cuối cùng vẫn không giải thích được. Trong phút chốc, lại thấy nụ cười khó hiểu của anh ta hiện lên.

Buổi sáng thứ 3 từ sau khi tôi chính thức tuyên bố sẽ theo đuổi Thiên Vũ. Như thường lệ, tôi chuẩn bị sẵn nước trái cây, thực ra không biết Vũ thích vị gì nên mỗi ngày tôi lại đổi vị. Sau đó mới thấy việc làm này quá thừa thãi. Vũ chẳng thêm bận tâm tôi đang cầm cái gì, thân nhiên coi tôi như không khí. Tất nhiên, tôi cũng không hề bỏ cuộc, vẫn bám đuổi cậu ta. Tự sâu thẳm trong lòng cảm thấy, mình nhất định là có họ hàng sâu xa với...đĩa!

Vừa thấy Vũ xuất hiện, tôi lại lập tức mỉm cười, đưa ra lon nước vị đào

- Dừng lại đi!

Có tiến triển hơn những lần trước. Cậu ta cuối cùng cũng chịu nói chuyện với tôi, cho dù chỉ là 3 từ ngắn ngủi không đầu không cuối. Tôi ngây ngô hỏi lại

- Dừng lại cái gì cơ?

- Cái việc làm điên khùng của cậu!

- Ý cậu là việc tôi theo đuổi cậu? – Tôi “đỉnh chính” lại - Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không bỏ cuộc, muốn nghĩ sao tùy cậu! – Tôi thân nhiên nhìn Vũ, sau đó chìa ra lon nước.

Vũ im lặng nhìn tôi cùng lon nước vị đào vẫn còn bốc hơi lạnh vì vừa được lấy ra. Tôi mỉm cười, hẩy hẩy tay. Những học viên khác thấy cảnh tượng này thì cũng nán lại, bàn tán không ngừng. Cuối cùng Vũ cũng cầm lấy lon nước, tôi chưa kịp cười thì đã thấy cậu ta cầm nói, rồi thẳng tay ném vào thùng rác bên cạnh. Sau đó quay người bỏ đi! Đám con gái phía sau bùm miệng cười rúc rích. Ném cho tôi cái nhìn thương hại rồi bỏ vào lớp. Tôi không cảm thấy bị xúc phạm, cũng không thấy tổn thương. Chỉ thấy...tiếc tiền! Lon nước này là tiền ăn sáng của tôi. Trong khi tôi không được cái gì bỏ vào bụng thì cậu ta lại dám vứt đi. Đúng là cái tên trời đánh!

Tôi thầm rủa xả Vũ, lại cúi xuống xoa dịu cái bụng đang biểu tình của mình, trong lòng thầm tính toán. Kinh tế của tôi eo hẹp như vậy, xem ra lần sau nên mua thứ khác rẻ hơn. Kẹo mút chắc không phải là ý kiến tồi!

.....

Không khí trong lớp học không hề thoải mái chút nào. Thầy giáo chưa vào lớp, tôi đang ngồi ôn bài thì bị Vĩ kéo tay, cậu nhũm mày nhìn tôi, khoanh tay lại hỏi

- Cậu đang làm cái gì thế?

- Làm gì? – Tôi ngạc nhiên hỏi lại

Vĩ nhướn mày nhìn về phía Vũ, sau đó lại nhìn mặt liếc tôi.

- Cậu đang theo đuổi cậu ta thật sao?

Tôi im lặng, sau đó cũng gật đầu

- Cậu điên hả? Thấy bị ghét như vậy chưa đủ sao? – Vũ ghì giọng nhìn tôi, ánh mắt hơi hướng về phía bảng tin. Tôi nhăn nhó cười. Thật lòng tôi muốn giải thích cho cậu nhưng không thể, tôi làm phiền Vũ quá nhiều rồi. Hơn nữa việc này, tôi phải tự mình giải quyết.

- Tuyệt Mai! Nói thật đi! Có chuyện gì vậy? – Vũ nghiêm túc nhìn tôi. Tôi một mực lắc đầu, nói

- Không có gì!

- Chúng ta có phải bạn bè không?- Vũ hỏi câu chẳng hề ăn nhập

- Tất nhiên rồi! – Tôi hơi ngạc nhiên

- Vậy nói thẳng ra đi! – Cậu nhìn tôi có vẻ bức mình

- Thật sự không có gì mà!

Thấy tôi khẳng khái không chịu nói, Vũ quay đi, nhún vai

- Mặc xác cậu!

Tôi chỉ biết nhăn nhó mỉm cười

Trưa

Căng tin của trường chật ních người, ba người phục vụ mà vẫn không kịp. Hết khay thức ăn này đến khay thức ăn khác được đưa đến. Chật vật mãi mới lấy đủ thức ăn cho đám học sinh đang độ tuổi ăn tuổi lớn. Khi tôi chạy đến căng tin, xung quanh đã không còn bàn trống nào. Đã vậy khi đến lấy thức ăn, chỉ thấy cô phục vụ nhàu mày, bức bối nói

- Hết rồi!

- Dạ! – Tôi ngơ ngác nhìn lại, khiến cho cô tức giận quát lên

- Hết thức ăn rồi! Đến muộn thì ráng chịu đi!

Tiếng quát làm vài học viên chú ý, nhưng khi nhìn thấy tôi, họ lại quay đi, tiếp tục ăn, coi như không có gì. Cô phục vụ khó chịu tháo chiếc tạp dề dính đầy dầu mỡ, cúi gập người rửa tay. Một bác bên cạnh thấy vậy, nhẹ nhàng đến chỗ tôi, mỉm cười

- Buổi trưa mệt mỏi, cháu đừng trách cô ấy! Để bác xem, hình như vẫn còn một chút thức ăn!

Tôi vừa ịu xui, nghe vậy thì rạng rỡ hẳn. Bác ấy lấy thức ăn cho tôi, nhưng khi nhìn vào khay, mặt tôi lại xịu xuống như bánh bao đúng nước. Kì thực thức ăn mà bác nói, chỉ là vài cọng rau xanh xanh còn dính chút dầu mỡ. Bác ấy cũng hơi khó xử nhìn tôi

- Chỉ còn từng này thôi! Lần sau cháu gắng đến sớm hơn vậy!

Tôi nhăn nhó mỉm cười, sau đó lẳng lặng bê khay cơm đi tìm chỗ ngồi. Dù sao sáng đã không có gì bỏ bụng, có cơm là tốt rồi! Tôi vừa tự an ủi mình vừa đảo mắt tìm kiếm xung quanh. Thấy dãy bên trái có một chiếc bàn 5 chỗ còn trống, Tôi vui mừng chạy đến, nhẹ nhàng hỏi

- Mình ngồi chỗ này được không?

Bốn cô bạn đang vui vẻ nói cười, vừa nhìn thấy tôi thì im lặng, nụ cười tắt ngấm. Tôi thấy họ ngấm ngấm trao đổi ánh mắt, cuối cùng cô gái có mái tóc được nhuộm vàng óng quay sang nhìn tôi, trong phút chốc, tôi không để ý đến nụ cười lóe lên khi cô ta nháy mắt với 3 người còn lại.

- Bạn ngồi đi!

Sung sướng thấy họ không lạnh nhạt, cũng không đuổi tôi đi. Tôi vội ngồi xuống, cảm kích nói

- Cảm ơn...

Lời nói vừa phát ra thì đã Rầm một tiếng! Tôi ngã sòng soài trên mặt đất, đám xung quanh được thể cười rộ lên. Tôi đau điếng nhìn khuỷu tay bị trầy

xước đang rỉ máu, sau đó lại ngược nhìn, thấy cô gái tóc vàng vừa kéo ghế của tôi đang mỉm cười châm biếm, khinh khỉnh nói

- Tụi này có bảo bạn ngồi trên bàn đâu! Phải biết mình ở đâu chứ? Sao trơ mắt nhìn mình vậy, bộ không biết người mới được ngồi trên bàn thôi à? Hay là bạn không hiểu tiếng người?

Tiếng cười khúc khích từ phía ba người cùng bàn kia. Họ nháy mắt với cô gái tóc vàng đầy thích thú. Những người xung quanh chỉ ném cho tôi cái nhìn chế giễu, giống như cái nhìn mà những quý tộc ném cho một kẻ nô lệ thấp kém. Một số người mỉm cười

- Đáng đời!

Có tiếng đập bàn đánh rầm

- Các cậu không thấy mình quá đáng à?

Một giọng nói phẫn nộ vang lên từ phía chiếc bàn trung tâm, cô gái có mái tóc dài đến ngang vai, nhúu mày tiến về phía tôi. Nhẹ nhàng hỏi

- Bạn có sao không? – Cô bạn vừa nói vừa đưa tay đỡ tôi dậy, tôi nhăn nhó lắc đầu

- Không sao!

Cô bạn liếc qua đám người kia, khẽ lừ mắt, ai nấy đang cười thì im lặng, nhún vai quay đi. Cô phẫn nộ nhìn bốn kẻ trên bàn

- Các cậu làm thế mà được à?

Bốn người kia không nói gì, chỉ khinh khỉnh nhìn hai người bọn tôi. Xách túi đứng dậy.

- Bạn không có chỗ ngồi hả? Qua đây ngồi cùng bọn mình đi!

Tôi hơi ngập ngừng, còn chưa nói gì thì đã thấy cô ấy bê cả khay com, cùng kéo tôi về phía bàn của mình. Năm người cùng bàn thấy vậy liền nhăn mặt, vẻ không muốn chào đón tôi.

- Bạn ngồi đi! Mình là Khánh Huyền!

Huyền vui vẻ đẩy tôi xuống ghế, khẽ nhúu mày nhìn những người còn lại. Họ đành thôi nhìn tôi, bực bội tiếp tục ăn. Tôi xoa xoa khuỷu tay, cười cảm ơn Huyền

- Bạn ăn đi!

Huyền cười thân thiện, tôi hơi gật đầu, vừa cúi xuống ăn thì thấy Huyền kêu lên

- Sao lại chỉ có rau thôi vậy? Chắc bạn đến muộn hả?

Một cô bạn bên cạnh mĩa mai nhìn tôi

- Sợ ăn nhiều thức ăn mỡ sẽ tích tụ ở mặt sao? Cũng không sao, da mặt bạn dày như vậy, có dày thêm chút nữa cũng thể thôi mà!

Mấy người còn lại cười khúc khích, Huyền cau mày

- Bạn ăn đi!

- Um... - Tôi cúi mặt, lặng lẽ ăn

- Chỉ ăn rau như vậy không tốt đâu!

Huyền thương cảm nhìn tôi, sau đó đánh mắt sang bên cạnh

- Vân! Chia sẻ với bạn bè chút đi!

Cô gái tên Vân kia khẽ ngẩng lên, nhăn nhó nhìn Huyền. Nhưng trước ánh mắt kiên quyết của Huyền, lại không bằng lòng đẩy phần com có thịt về phía tôi.

- Ai bảo cậu đưa cái ấy! – Huyền bỗng đánh mặt lại, mấy người bên cạnh cùng ngẩng lên nhìn cô, ánh mắt lộ rõ vẻ khó hiểu

- Là chỗ kia cơ mà! – Huyền hất mặt chỉ về đồng xương bên cạnh, năm người còn lại từ ngạc nhiên, sau đó lập tức hiểu ra, cùng mỉm cười. Huyền vui vẻ nhìn tôi

- Bạn Tuyết Mai! Đừng từ chối ý tốt của tớ nhé!

Xung quanh rộ lên vài tiếng cười. Tôi nóng mặt, im lặng. Vẫn cùng mấy người bạn kia c ùng nhao nhao

- Bọn mình cũng còn rất nhiều này! Cho cậu hết!

Vừa nói, họ vừa đồ đám xương xẩu trên bàn vào khay com của tôi. Thấy tôi không nói gì, Huyền nhướn mày, cao giọng

- Sao thế? Chê à? Thế thì cho cả phần này nữa nhé!

Vừa dứt lời, khay com trong tay cô đã bay tới chỗ tôi. Chiếc khay inox rơi xuống sàn, tạo nên những tiếng keng keng. Cả người tôi bị dính com cùng thức ăn, xung quanh lại ồ lên cười thích thú

- Cho bạn ăn như vậy đã là tốt lắm rồi! Thứ người vô liêm sỉ như bạn mà cũng vào được đây sao? Da mặt cũng dày lắm. Làm chuyện như vậy rồi còn dám vác mặt tới gặp người ta đòi theo đuổi! Bộ bố mẹ bạn không dạy thế nào là liêm sỉ hả!

Cô ta bỗng nhiên lấy tay bịt miệng, làm ra vẻ vừa lỡ lời

- A! Xin lỗi! Mình quên mất bạn là trẻ mồ côi, làm gì có cha mẹ chứ! Trẻ mồ côi thì đâu cần biết đến liêm sỉ!

Những người xung quanh cùng bật cười. Huyền đành giọng, cách xưng hô cũng thay đổi

- Nếu lần ở trong rừng Vũ không cứu mày thì mày còn ngồi ở đây được không? Con chó cho nó ăn còn biết cảm kích, không cắn lại. Thứ người như mày còn phải học hỏi nó nhiều đó!

Huyền hất mặt nhìn tôi, mấy người cùng bàn cũng hùa vào phụ họa

- Ở cùng thứ người này sớm muộn gì cũng bị ô uế mà thôi!

Nói xong cả sáu người cùng đứng dậy, tiến ra phía cửa. Căng tin trong phút chốc trở nên yên lặng. Một vài người ái ngại nhìn về phía tôi, một số khác vẫn che miệng cười. Có vài người thấy hết trò vui thì đứng dậy. Lúc này, những lời nói của anh lại vang lên trong đầu tôi “Bất nạt! Đây chính là bản năng của con người!”. Phải! Người ta chỉ cần tìm một lí do, thì có thể thoải mái chà đạp, xúc phạm đồng loại. Cho dù là người bình thường, hay thiên tài thì cũng đều như vậy. Và tôi cũng hiểu, như thế nào gọi là sự im lặng đáng sợ của lòng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nguy hiểm

Ads Khi tôi tắm rửa xong, đang ngồi dán băng cá nhân thì Vũ bước vào. Cậu vừa nhìn thấy vết thương trên tay tôi thì nhúu mày, lo lắng hỏi

- Cậu bị sao vậy?

- À! Đi không cẩn thận, bị té áy mà! – Tôi cười lấp liếm

- Té? – Vũ nghi hoặc nhìn tôi, ánh mắt dường như đọc thấu mọi suy nghĩ của tôi. Tôi đành phải quay mặt đi. Vũ nhấn giọng

- Đám người đó bất nạt cậu?

Tôi lắc đầu phủ nhận

- Còn chớ! – Vũ trừng mắt nhìn tôi. Trong đáy mắt lóe lên vài tia tức giận. Thật sự từ ngày quen biết Vũ, cậu lúc nào cũng tươi cười, thích bày trò trêu chọc người khác, chưa bao giờ thấy Vũ nổi giận như vậy. Tôi thấy Vũ xoay người, dường như định đi tìm đám người đó tính sổ thì vội vã cản lại

- Xích mích một chút thôi! Cậu đừng làm to chuyện!

Vũ vẫn nhìn tôi hậm hực

- Không sao thật mà! – Tôi lúc lắc cánh tay, thể hiện mình cũng chưa đến nỗi què quặt – Chỉ là vết thương nhỏ!

- Có phải vì chuyện tài liệu của Vũ không? – Vũ đột nhiên hạ giọng.

- Cũng chỉ làm hiểu lầm thôi mà! Nếu cậu là những người đó, liệu cậu có tin mình không? Cậu không cần chuyện gì cũng đứng ra giúp mình, như vậy,

mình thấy áy náy lắm! – Tôi cười nhẹ, khó khăn lắm mới nói ra được lời thật lòng. Chỉ thấy Vĩ trầm ngâm nhìn tôi

- Cậu ngốc thật!

- Há?

- Phương Tuyết Mai, mình nói là cậu rất ngốc!

Tôi thộn mặt, ừ, hình như là tôi ngốc thật. Từ thời cha sinh mẹ đẻ, có ai khen tôi thông minh bao giờ đâu. Vĩ thờ hất ra.

- Coi như bọn họ may mắn!

Tôi cười cười. Vĩ dặn

- Nhưng lần sau nếu bị bọn họ thì phải biết phản kháng lại, nếu không thì cũng lập tức đi tìm tở, biết chưa?

Tôi ngoan ngoãn gật đầu. Vĩ không nói gì nữa, đi về phía học tử, cúi xuống tìm kiếm thứ gì đó. Lúc cậu ngẩng lên, tôi mới thấy trên tay cậu là đủ thứ thuốc thang cùng bông băng này nọ. Vĩ đột nhiên nhìn tôi mỉm cười, bụng cả đồng linh kinh kia đến chỗ tôi

- Cậu... định làm gì thế? – Tôi hốt hoảng nhìn toàn những loại thuốc kì dị chẳng biết đã vớt ở đó từ đời nào, lo sợ mà nuốt nước bọt nhìn Vĩ

- Băng bó lại cho cậu! – Vĩ mỉm cười gian tà

Nụ cười này, quả thật rất lâu rồi mới nhìn thấy. Nhớ khi tôi mới chuyển đến, Vĩ rất hay nhìn tôi rồi cười như vậy, cho nên mỗi lần nhìn thấy là tôi lạnh cả sống lưng. Và hiện tại, cảm giác đó đang trào dâng mãnh liệt.

- Không... không cần đâu! Mình chỉ bị xước nhỏ thôi!

Tôi vừa nói vừa xoay người định bỏ chạy, nhưng còn chưa kịp chạy thì đã bị Vĩ tóm chặt

- Yên lặng nào! Đại tiểu thư Diên Vĩ này chưa từng băng bó cho ai, cậu phải vinh hạnh được làm người đầu tiên đấy nhé!

- Cái gì?

Chưa từng băng bó cho ai? Vậy là tôi bị lôi ra làm chuột bạch sao? Tôi hét toáng lên

- Á Á! Không! Không! Tránh xa tớ ra!

Đằng sau tôi, Vĩ vừa cầm cùn sắt trùng và bông băng, la hét đuổi theo

- Cậu mau đứng lại! Đứng lại!.....

.....

Sáng hôm sau, vẫn như thường lệ, những học viên trong trường lại được chứng kiến một cảnh quay tua đi tua lại mà hành động cùng lời thoại của hai nhân vật chính không có chút thay đổi

- Này! – Tôi đưa lon nước vị Cam cho Vũ, như vậy là xét về kịch bản đã có một chút khác biệt, không phải vị đào.

Mọi người xung quanh nhìn. Vũ cầm lon nước, ném thẳng vào sọt rác. Không ai buồn cười nữa, đoạn phim buồn cười đến đâu xem đi xem lại cũng ngán. Đám học viên tản đi, trong phút chốc, tôi không nhận ra trong đám đông ấy, có cả ánh mắt phẫn nộ của Khánh Huyền.

Tiết Thẻ Dục

Đây quả là một tiết học đáng sợ, chỉ ít là đối với tôi. Hình như trong suốt những năm tháng từ tiểu học cho đến cấp 3, tôi chưa bao giờ thoát khỏi môn học này. Những bài tập mất sức gần như trở thành ác mộng và nỗi ám ảnh với tôi. Vĩ tuy rằng rất khỏe mạnh nhưng cũng không hề thích môn vận động này. Từ đầu tiết đã lủi đi đâu chơi mất. Tôi cầu nguyện nhìn cái đồng hồ đang nhích còn chậm hơn cả sên bò. Vừa liếc chừng về phía sân tập. Mưa đá, tuyết lỏ, động đất, sóng thần... Gì cũng được, nói chung hãy giáng thảm họa xuống cái sân tập đáng nguyên rủa kia. Bởi vì, tôi sắp phải đối mặt với thử thách đáng sợ nhất cuộc đời: Chạy! Dường như khi sinh ra thì tôi và đường chạy đã là kẻ thù của nhau. Một là tôi, hai là nó, không thể cả hai cùng sống được! Tôi bị cái sân tập làm cho quần trí, chẳng nghĩ được cách nào khả thi.

Tiếng còi vang lên đánh gong. Hàng người từ từ dịch chuyển, bước chân chạy đều đều. Tôi cũng cắn răng chạy theo.

- Huyttt!!!! Phương Tuyết Mai! Tốc độ nhanh hơn!

Tôi mệt muốn đứt hơi mà thầy còn kêu gào nữa. Tôi ngoái nhìn phía trước, thấy Vũ chạy ở tốp đầu. Môi mím chặt, giữ nhịp thở đều đều. Gió hất tung đám tóc lòa xòa trước trán. Mắt vẫn nhìn thẳng, giống như đang dong bộ, chẳng hề như tôi, không khác gì hành xác. Nếu phải dùng một từ chính xác để mô tả tốc độ của tôi lúc này, chắc chắn không gì thích hợp hơn từ “lê lét”

Mồ hôi chảy dài trên mặt nhưng Vũ vẫn chạy đều. Tôi ngẩn người. Gì chứ? Tôi đang...ngắm cậu ta? Tôi vội vã lắc đầu. Đúng lúc này thì

Bốp!

Tôi thấy đầu ong ong, ngã nhào xuống đường chạy. Quả bóng màu cam sau khi đập vào đầu tôi thì nảy tung tung rồi lăn ra ngoài. Tôi đau điếng hé mắt nhìn, chỉ thấy đám con gái bên sân tập kia đang đứng cười. Và người phát bóng, không ai khác, chính là Khánh Huyền.

- Em...em không cố ý! Trái bóng lao nhanh quá! – Cô ta giả bộ yếu ớt thanh minh. Mọi người xung quanh chỉ đứng nhìn, cũng không ai tới đỡ tôi dậy.

- Em không sao chứ?

Thầy thể dục hơi nhúu mày nhìn tôi, tôi lắc đầu. Tiếng còi vang lên đanh gọn, thầy ra hiệu cho cả lớp dừng tập. Lúc đi ngang qua, tôi thấy Huyền nhếch môi

- Sao hả? Bị bóng đập vào mặt không biết có làm cho da mặt bết dày đi không?

Đám con gái phía sau rộ lên hường ứng.

- Xin lỗi nhé! – Tôi cười

- Hả?

Huyền cùng mấy đứa đồng bọn hơi ngẩn ra nhìn tôi

- Da mặt tôi dày lắm, cho nên có bị bóng ném trúng, cũng không mòng đi đâu. Làm cậu mất công rồi!

Huyền tròn mắt nhìn tôi, tôi nhún vai, đi về phía sân tập ngồi nghỉ. Bên cạnh có chiếc balo không biết ai để đấy. Tôi vói tay lấy chai nước trong cặp của mình, uống một hớp. Khẽ nhăn mặt. Đau! Nguyên quả bóng đập mạnh như vậy không đau sao được. Tí còn tưởng là treo quai hàm chứ. Tôi xoa xoa gò má đáng thương của mình, vừa quay ra, ánh mắt liền chạm phải Vũ đang đứng nhìn. Cái nhìn lãnh đạm, không mang một cảm xúc cụ thể. Tôi quay đi, tiếp tục uống nước.

Tiếng còi lại vang lên báo hiệu đến giờ tập. Tôi ngán ngẩm đứng dậy, chỉ ước mình có thể ngắt ra đây luôn cho rảnh. Thầy Thể Dục vỗ vỗ tay

- Chúng ta sẽ thi chạy tiếp sức! Hai người một cặp, các em mau xếp hàng đi!

Vừa dứt lời, tiếng còi lại vang lên chói tai. Đám học sinh bắt đầu tìm bạn chạy cùng mình, thoáng chốc, chỉ còn tôi vẫn đứng trơ trọi. Lớp tôi sĩ số có 36 người, Vì lại nghỉ thành ra lại dư ra tôi. Đang ngẩn ngẩn sung sướng tưởng được nghỉ tập thì đã thấy tiếng thầy đồng dục

- Phương Tuyết Mai! Sao em còn chưa vào vị trí?

- Dạ! Em...không có bạn cùng chạy! – Tôi trả lời mà trong bụng như mở cờ

- Hum. Bạn nào muốn chung đội với Tuyết Mai?

Thầy hướng về phía đám học sinh nói to nhưng không một tiếng đáp lại. Không ai muốn cùng đội với tôi, tôi cũng sớm biết sẽ như vậy. Thầy háng giọng, đang định nói gì đó thì có một giọng nói cao vút chen ngang

- Đề em cùng đội với Tuyết Mai!

Tôi hơi lạnh người nhìn sang, quả nhiên, thấy Khánh Huyền không biết từ lúc nào đã ở bên sân tập của lớp tôi. Đang từ từ tiến lại, còn không quên “tươi cười” nhìn tôi. Tôi bất giác cảm thấy chuông báo nguy hiểm đã vang lên đến báo động đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Rời bỏ

Ads Mấy đứa con gái dường như cảm thấy sắp có trò vui nên mau chóng xúm lại xem. Chỉ thấy Huyền có vẻ rất thách thức nhìn tôi. Sau khi tiếng còi vang lên, cô ta đứng ra thì thâm to nhỏ gì đó với đám bạn, sau đó phát lệnh

- Đổi người!

Giây? Cô ta lại muốn chơi trò gì đây? Nhận thấy vẻ tươi cười trên mặt Huyền, cảm giác bất an trong tôi lại trào dâng mãnh liệt. Không biết cô ta đã nói gì với mấy học sinh lớp tôi, chỉ thấy Hoài lẳng lẳng bước đến vạch xuất phát, còn tôi ở phía trên đường chạy. Huyền bên cạnh đứng song song với tôi, mắt hướng thẳng về phía trước

- Huyttttt!!!!

Tiếng còi vừa vang lên, Hoài cùng cô bạn chạy đôi với Huyền chạy một mạch đến chỗ tôi và cô ta. Tôi đưa tay ra phía sau chuẩn bị nhận gậy, ngay khi gậy vừa tới tay, đã phóng hết tốc lực chạy về phía trước. Quả thật tôi không hề muốn chạy song song với cô ta chút nào, chỉ còn nước cầm đầu chạy trước, bỏ mặc cô ta. Huyền dường như không cam tâm, cũng lao lên đuổi kịp tôi.

- Cậu không thoát được tôi đâu!

Tôi quay lại thấy Huyền cắn răng, mồ hôi chảy ra nhưng vẫn tự mãn mỉm cười

- Tại sao cậu cứ nhất quyết bám lấy tôi? – Tôi cũng vừa thờ vừa nói

- Sao hả? Sợ rồi à? - Huyền cười, rồi bỗng đổi giọng, ánh mắt gắt giữ nhìn tôi.- Mày biến khỏi đây thì tao sẽ không bám theo mày nữa!

- Tôi không đi!

- Ngoan cố à? Mày không chỉ bản thủ, mặt dày mà còn ngoan cố nữa nhì? – Huyền nhếch môi

- Ít ra thì tôi cũng không giả tạo như cậu!

- Cái gì? – Nét mặt Huyền trở nên cau có

- Đúng vậy! – Tôi vừa thờ vừa nói – Cậu đừng có kiểm lý do này nọ để trả thù tôi. Cậu chẳng qua vì ghen tị với tôi mà thôi!

- Cái gì? – Huyền tròn mắt

- Tôi nói không đúng sao? Bởi vì trong khi tôi nỗ lực vươn lên trở thành người đứng đầu, còn cậu vẫn không thể thoát khỏi vị trí 290. Cậu hận tôi vì tôi từng là 299. Cậu không muốn thừa nhận cố gắng của tôi nên mới kiểm soát để đuổi tôi khỏi đây!

- Mày im miệng! – Huyền gào lên

- Thừa nhận đi! Đừng lấy lý do vì Vũ hay vì ai cả, cậu chỉ vì chính bản thân mình mà thôi! – Tôi nói rồi quay qua nhìn Huyền, chỉ thấy mặt cô ta ngày càng tức giận. Hai chúng tôi đứng lúc chạy đến chỗ ngoảnh, tầm nhìn hoàn toàn bị che khuất. Huyền bỗng lao lên. Xô mạnh tôi lăn ra đất

- Á!

Tôi ngã nhào, đập người vào vạch chắn, đầu muốn bật khóc. Huyền cúi xuống túm lấy áo tôi

- Mày nghĩ là mày thắng được sao? Tao sẽ khiến cho mày phải rời khỏi đây theo cách thê thảm nhất!

Cô ta đứng, cao ngạo nhìn tôi rồi chạy tiếp. Tôi đau điếng ngẩng lên thì chỉ còn thấy cái bóng cô ta trên đường chạy. Máu ở chân bắt đầu rỉ ra. Tôi cắn răng đứng dậy. Bỏ cuộc ư? Không đời nào! Tôi tập tễnh trên chiếc chân đau, cố nín nhịn. Trong lòng tự cô vũ mình. Tuyệt Mai! Mày nhất định không được thua! Nhất định không thua cô ta!

Tôi lao về phía trước, vết thương đau nhói nhưng tôi không cho phép mình bỏ cuộc. Vòng chạy được rút ngắn, phía trước vang lên tiếng reo hò của tụi con gái đứng xem. Tôi vươn người. Hai chân mềm nhũn nhưng vẫn ráng chạy. Dường như ý chí này đã khiến tôi có thêm sức mạnh. Tôi lao nhanh về phía trước, còn Huyền thì ngơ ngàng nhìn tôi

- Không chịu thua à?

Cô ta nghiêng răng, lẩn vạch, định gạt tôi ngã lần nữa, không ngờ tôi nhanh chóng né sang một bên. Huyền bất ngờ mất đà, ngã lăn quay ra đất. Đám con gái đang đứng nhìn lập tức kêu lên, chạy vội vàng đến chỗ Huyền. Mặt cô ta tím ngắt, không ngừng ôm lấy chân, nước mắt giàn giụa

- Em có sao không? – Thầy thể dục lo lắng nắn chân của Huyền. Cô ta cắn răng, nước mắt trào ra không ngừng

- Là cậu ta đẩy em! - Trong làn nước mắt, cô vẫn cố nhìn về phía tôi “vạch tội”

- Đúng là đồ xấu xa! – Ngay lập tức lại xuất hiện giọng nói bênh vực đầy “chính nghĩa” của đám bạn của Huyền. Tôi đứng hình, ấp úng nhìn thầy

- Em

- Em còn đi được không? – Thầy nhẹ nhàng dùng tay nâng cổ chân của Huyền, thấy cô ta nhả mặt lắc đầu. Thầy khoát tay

- Vũ! Em lại đây!

Tôi thấy Vũ từ từ tiến lại, mặt chẳng cảm xúc

- Đưa bạn ấy xuống phòng y tế! – Thầy ra lệnh, nói đoạn quay ra nhìn tôi, khuôn mặt nghiêm nghị - Còn em! Thể dục là môn học rèn luyện thể lực và tinh thần đoàn kết! Không phải để các em trả thù cá nhân! Tôi phạt em chạy mười vòng!

- Em không.

- 12 vòng!

- Nhưng.

- Em thật sự muốn chạy 15 vòng chứ?

Đám con gái khinh khỉnh nhìn tôi, cũng không có ai có ý định xin giúp. Tôi mím chặt môi.

Bắt đầu chạy!

Vòng thứ nhất, tôi đã thở hổn hển. Hai tai ù đi, cổ họng khô khốc, vết thương ở chân nhức buốt, bị thấm mồ hôi chẳng khác nào xát muối. Tôi vẫn chạy. Từng vòng, từng vòng. Bước chân liêu xiêu loạng choạng. Cũng chẳng nghe rõ tiếng gì bên tai. Những người kia đã bỏ đi gần hết, chỉ còn mình tôi vẫn chạy

Vòng thứ 5.....

Vòng thứ 6.....

Hai chân tôi nhũn ra. Thật sự có suy nghĩ rằng mình sẽ chết. Mặc dù không biết có ai đã chết vì chạy chưa, nhưng cái chết này quả thật rất buồn cười. Tôi cũng không nghĩ là mình lại chết lẳng xẹt như thế. Chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, một trận mưa từ đâu bỗng trút xuống dữ dội Tôi ngược nhìn những hạt mưa không ngừng tấp vào mặt. Ông trời! Ngay cả ông cũng ghét tôi như vậy sao?

Tôi tự cười mình, vẫn xiêu vẹo trên đường chạy. Nước mưa thấm vào áo buốt lạnh

- Anh à! Người chết đi sẽ như thế nào? – Tôi 7 tuổi ngây ngô nhìn anh

- Sẽ hóa thành những vì sao, suốt đời soi sáng cho những người thân của mình! – Anh mỉm cười

- Thật hả anh? – Tôi reo lên thích thú

- Đúng vậy!

- Vậy cha mẹ chúng ta là ngôi sao nào? – Tôi hy vọng nhìn lên bầu trời, nơi hàng nghìn ngôi sao tỏa sáng. Có lẽ, họ cũng đang nhìn tôi, đang mỉm cười với tôi

- – Anh im lặng

- Anh....là ngôi sao nào thế? – Tôi kéo tay áo anh

- Em đi ngủ đi!

- Anh!

Ánh mắt anh sa sầm. Tôi im bật, ngoan ngoãn leo lên giường, không dám hỏi thêm gì nữa. Trước khi chìm hẳn vào giấc ngủ, tôi thấy anh ngồi trầm ngâm, khề thờ dài

Tôi lại nhớ anh, nhớ trước đây mỗi lần nói về bố mẹ, anh đều không vui, anh nói bọn họ đều đã chết. Nhưng lớn lên tôi mới biết, tôi và anh bị bỏ rơi, nên anh không bao giờ muốn nói về bố mẹ. Tôi ngược nhìn trời, khung cảnh tối sẫm, nước mưa làm mắt tôi nhòe nhoẹt. Nếu tôi thật sự chết, tôi có thể nào trở thành ngôi sao sáng hay không? Từ trên bầu trời, tôi sẽ dùng ánh sáng này dõi theo anh. Tôi sẽ tìm anh. Phải rồi! Như thế dễ hơn rất nhiều. Chắc tôi sẽ không phải cực khổ tìm anh như thế này nữa. Tôi ngả nhào, cả không gian vắng lặng, chỉ có tiếng mưa vẫn rơi không ngừng

.....

- Tuyết....Tuyết Mai! – Tôi đổ gục xuống trước khi Vĩ kịp đỡ. Tự nhiên mỉm cười, thế là đã được nghỉ ngơi.

Tỉnh dậy trong căn phòng quen thuộc. Tôi thấy hơi văng đầu, húng hắng ho vài tiếng. Vĩ hình như đi mua cháo cho tôi. Tôi mỉm cười, đúng lúc này thì nhớ ra: Tôi chưa đem nước tới cho Vũ. Liếc đồng hồ, đã 6.45, Tôi vội vùng dậy, chạy xuống can – tin

Quần áo xộc xệch, cặp sách còn chưa dứt hết sách vở, tôi vừa cầm cúi đến lớp, vừa kim nén cơn ho lại. Vừa thấy Vũ trước cửa, tôi vui mừng chạy đến, đưa lon nước ra trước mặt cậu

- Xin lỗi! Hôm nay...khụ khụ...hoi muộn! – Tôi nhìn Vũ chờ đợi. Cậu chỉ đứng yên, chăm chăm nhìn lại tôi. Trong một phút, giọng nói vang lên lạnh lùng

- Cút – khỏi – tầm – mắt – của – tôi!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Kẻ bị bỏ rơi

Ads Chưa bao giờ cậu dùng ngữ khí nặng nề với tôi như vậy, tôi hơi ngẩn người

- Gì...chứ?

- Cậu điếc hả? Tôi bảo cậu đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa! Hãy cút khỏi tầm mắt của tôi! - Vũ nhấn giọng, gần từng chữ. Tôi chỉ có thể sững người ra nhìn

- Tại sao? Tôi...đáng ghét như vậy sao?

- Đúng vậy! Tôi rất ghét khuôn mặt giả tạo của cậu! Từ khi cậu mới xuất hiện thì đã khiến tôi vô cùng căm ghét! Đừng có đến trước mặt tôi và làm trò ngu ngốc này nữa! Tôi không muốn nhìn thấy khuôn mặt cậu! – Vũ nói rồi xoay người bỏ đi. Lon nước từ từ lạnh như làm tôi cũng đóng băng theo. Những kẻ tọc mạch thì lác đác, thấy đoạn hội thoại đã có chút thay đổi.

Tôi im lặng. Tôi đáng ghét như vậy? Thực sự đáng ghét như vậy sao? Đúng lúc này, tôi thấy Vĩ từ xa đi đến, một tay vẫn còn cầm cốc cháo nóng hổi. Nhưng khuôn mặt cậu không hề tươi cười

- Cậu còn muốn đi đến bao giờ? – Cũng như Vũ, đây là lần đầu tiên Vĩ nặng lời với tôi như vậy. Tôi lắc đầu

- Cậu vẫn còn chưa hiểu ra sao? Cậu ta đã xua đuổi cậu như vậy! Tuyết Mai! Cậu còn làm như vậy sẽ hại chết mình đấy! – Vĩ gào lên

Tôi biết. Tôi biết tất cả. Chỉ cần tôi dừng lại, nhưng đó là điều không thể. Vĩ hạ giọng nhìn tôi

- Dừng lại đi!

Tôi mím chặt môi, lắc đầu

- Không được!

- Vì sao? – Cậu nhú mày - Chẳng lẽ cậu thực sự thích cậu ta?

Tôi im lặng, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

- Tuyết Mai! Tại sao cậu cứ thích hành hạ bản thân mình như vậy? Rốt cuộc là cậu muốn bị đuổi khỏi đây mới bằng lòng sao?

Tôi nhìn Vĩ, chỉ thấy trong mắt cậu là sự tức giận. Tôi biết cậu đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Tôi trở về đây được cũng là nhờ Vĩ. Cậu ấy làm nhiều việc cho tôi như vậy, vậy mà tôi lại luôn khiến cậu ấy nổi giận.

- Nói cho mình biết đi! Rốt cuộc là đã có chuyện gì? – Vĩ nhìn tôi chờ đợi. Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt cô ấy, một mực lắc đầu.

- Cậu không nói được chứ gì? – Vĩ bỗng nhiên đổi giọng. Khi tôi ngẩng lên nhìn cậu, chỉ thấy ánh mắt Vĩ lạnh lẽo. Không có chút cảm xúc nào. Tôi nín lặng

- Vậy thì cứ tiếp tục đi một mình đi! Tôi chán đi kèm cùng cậu lắm rồi!

Vừa nói cậu vừa thẳng tay ném cốc cháo vào sọt rác. Tôi ngỡ ngàng, Vĩ không nói gì, quay người bỏ đi. Tôi nhìn cốc cháo còn bốc hơi trong sọt rác, lại nhìn lon nước lạnh buốt đang chảy nhỏ giọt trong tay mình. Vũ bỏ đi, Vĩ cũng không cần tôi nữa. Cậu ấy cũng đi mất rồi! Người duy nhất còn quan tâm tôi cũng không muốn quan tâm tôi nữa! Tôi đã khiến cho cả thế giới ghét tôi! Người bạn cuối cùng cũng không giữ được. Tôi thật sự là ngu ngốc mà!

.....

- Khụ...khụ...! – Ánh mắt khó chịu liếc về phía tôi, tôi ghì giọng, kiềm chế lại cơn ho. Hai người ngồi bên cạnh mắt húng cảm tủi đứng dậy, không thèm đáp lại nụ cười xin lỗi của tôi. Can – tin không ngồi được. Về phòng thì sợ Vũ tức giận, ngay cả ghế đá cũng có người tranh giành, không cho tôi được thỏa thích một mình. Tôi nhìn tờ cháo đã loãng, ngán ngẩm thả vào thùng rác. Miệng đắng ngắt, bụng đói nhưng lại không muốn ăn. Ánh nắng chiếu qua tán lá làm tôi khẽ chau mày, phải dùng tay che bớt lại. Dưới bầu trời này hình như không còn chỗ dành cho tôi nữa. Tôi bất giác nhớ tới nụ cười của Vũ, nhớ tới khi tôi mới chuyển đến đây luôn bị Vũ trêu chọc. Tôi thoáng thờ dãi.

- Phương Tuyết Mai! Mày bị như vậy thật là đáng!

Tôi tự cười mình, lại cúi người, ho dữ dội.

.....

Trong lớp học, Vũ không hề nói chuyện với tôi. Thật sự giống như Vũ, trong mắt Vũ, tôi hiện giờ đã biến thành không khí. Vũ không cười đùa, chỉ lạnh lùng ngồi đọc sách vở. Khi tôi nhẹ nhàng đẩy miếng bánh nhỏ sang cho cậu, Vũ cũng không thèm đếm xỉa. Tôi thờ dãi.

Buổi tối, Vũ không về kí túc xá. Tôi ngồi chờ cậu suốt cả đêm, thỉnh thoảng lại ra ngõ cửa nhưng không thấy Vũ đâu cả. Căn phòng vắng lặng đến khó chịu. Nếu như là bình thường, hẳn cậu ấy sẽ không ngừng kể chuyện cho tôi nghe. Hoặc là sẽ rủ tôi cùng chơi trò gì đó. Đôi khi hứng lên còn bảo tôi dạy cậu ấy cách mở khóa bằng cặp ghim. Tôi không phải là muốn giữ bí kíp cho riêng mình, nhưng quả thật với kiểu người “nguy hiểm” như Vũ, việc này chẳng khác gì giao trứng cho ác. Không biết cậu ấy sẽ lại nghĩ ra trò gì, hay trong đêm tối lại đột nhập vào đâu đó tìm cảm giác mạnh. Mặc dù bị từ chối, nhưng cậu cũng không giận. Phải rồi! Vũ chưa bao giờ giận tôi cả. Từ lần này! Có lẽ tôi đã quen luôn được cậu bảo vệ và giúp đỡ. Có lẽ tôi đã quen dựa dẫm vào người khác. Nhưng từ bây giờ, chắc tôi sẽ phải học cách sống một mình.

Vũ vẫn không chịu nói chuyện với tôi. Mỗi ngày tôi đều đến lớp một mình, ngồi học một mình. Đi ăn một mình. Tối cũng trở về kí túc xá một mình. Sáng sớm vẫn đến can – tin mua nước cho Vũ, sau đó bí mật bỏ vào ngăn bàn. Cậu ta đã ghét tôi như vậy, có lẽ ghét thêm chút nữa cũng chẳng sao. Đa phần tôi khi sinh ra chắc là đã dày hơn người bình thường.

.....

Khi đến lớp học, bàn học và sách vở đều không thấy đâu. Tôi giật mình nhìn quanh. Từ phía sau rộ lên tiếng cười ác ý của Huyền

- Đáng thương quá! Lùi thủ một mình ở học viện! Ngay cả bạn Diên Vũ của mày cũng bỏ mày rồi! Vậy mà vẫn chịu đựng được ư?

Tôi không thèm để ý đến bọn họ, sắp đến giờ học, tìm bàn học của mình tốt hơn. Huyền thấy vậy thì tức giận kéo tôi lại

- Đứng lại! Bộ điếc hả?

Tôi im lặng nhìn cô ta, Huyền nghiêng răng

- Khôn hồn thì mau mau cuốn xéo khỏi chỗ này đi!

Huyền ném cho tôi ánh nhìn cảnh cáo. Tôi vẫn một mực không đáp trả. Đúng lúc đó thì đến giờ vào lớp, Huyền thả tôi ra, cùng đám bạn của mình trở về lớp. Tôi lại tiếp tục tìm bàn học của mình. Nhưng đã tìm khắp mọi nơi mà vẫn chưa thấy. Phòng học, phòng nhạc, phòng thí nghiệm, thậm chí là cả phòng ăn cũng tìm rồi mà chẳng thấy đâu. Tôi lững thững nhìn nhà kho trước mặt. Chắc chỉ còn chỗ này là chưa tìm thôi. Hơi ngại nhưng cuối cùng tôi cũng đẩy cửa bước vào. Bên trong tối om, đồ đạc vứt lộn xộn. Tôi mò mẫm bước vào, trong lòng hơi lo lắng. Xung quanh chỉ có bóng tối dày đặc, làm cho người ta có đôi chút chột dạ. Tôi bị vấp mấy lần, va vào đồ dùng đến tím cả chân. Thỉnh thoảng lại có tiếng đồ vỡ làm tôi giật bắn. Đến cuối phòng mới có một chút ánh sáng ỉm ỉm chiếu vào qua khung cửa sổ đã gần rơi xuống. Tôi nhìn một đồng hồ đã bị bỏ ở đây không biết là bao lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy chiếc bàn gỗ của mình. Nhưng trên mặt bàn chẳng còn vết khắc làm tróc cả lớp gỗ màu nâu bóng. Trong bóng tối, dường như nghe thấy tiếng cười thoả mãn của bọn họ sau khi rạch nát cái bàn rồi vứt nó vào đây. Hóa ra vứt bỏ một con người cũng đơn giản như vứt bỏ một đồ vật vậy. Chỉ cần không thuận mắt là có thể đem bỏ vào nhà kho, có thể dùng dao rạch lên mặt bàn những vết thương. Có lẽ so với những món đồ ở đây, tôi cũng chỉ là một con người bị vứt bỏ. Là một con người vô dụng không ai cần đến.

Tôi im lặng nhìn những món đồ trong nhà kho. Thì ra, cảm giác bị vứt bỏ là như thế này! Tôi đưa tay, định kéo chiếc bàn ra khỏi đồng hồ đặc kia thì nó bị mắc lại. Tôi dùng tay kéo mạnh hơn, vẫn không được. Những món đồ bị vứt bỏ còn níu kéo nhau như vậy, còn con người lại có thể thân nhiên xua đuổi đồng loại ư? Tôi lắc đầu. Đúng lúc đó thì có thứ gì mềm nhũn dưới chân. Tôi giật mình, chưa kịp định thần thì thấy chút một tiếng. Tôi hốt hoảng không kịp bám vào bàn, ngã lăn ra đất. Phía sau một đồng hồ lộn xộn lập tức đổ về phía trước.

Rầm! Một tiếng. Tôi xanh mặt nhìn cả đồng hồ dùng chỉ cách mình có chút xíu. Lỡ mà rơi trúng người thì... Xoa dịu lại nhịp tim gấp gáp của mình, cảm giác đau nhói lại xuất hiện. Trong lúc không chú ý, chân tôi bị một cái ghế đè lên. Vết thương cũ còn chưa khỏi lại thêm vết thương mới. Tôi ôm lấy chân, ngỡ như có một giọng nói tinh nghịch vang lên bên tai

- Phải biết tự bảo vệ mình chứ? Cậu là tài sản của mình mà cứ bắt mình phải bảo dưỡng thế này, có biết mất công lắm không hả?

Phải rồi! Mỗi lần tôi bị thương đều luôn có Vũ bên cạnh hỏi han. Đến đi mua thuốc cho tôi. Nhưng khi tôi ngược lên, hiện tại chỉ thấy một màu đen dày đặc. Tôi cúi người, cuối cùng bật khóc nức nở.

Cho dù bị Huyền xô ngã bao nhiêu lần, dù bị thương đau đến như thế nào tôi đều không khóc. Cho dù bị cả học viện này xa lánh, bị ghét bỏ, bị nghe

những lời miệt thị nặng nề như thế nào tôi cũng không lùi bước. Nhưng đến lúc này, khi Vĩ cũng bỏ rơi tôi thì tôi thật sự không chịu được nữa. Không có ai biến tôi thành chuột bạch mà băng bó. Không có ai ở bên cạnh. Cảm giác bị người thân bỏ rơi mới thật là đáng sợ. Trước kia, khi anh bỏ đi, tôi đã được nếm trải cảm giác này. Bây giờ, tôi phải đối mặt với cảm giác cô độc thêm một lần nữa. Những giọt nước mắt chảy dài. Trong bóng tối, chỉ nghe thấy tiếng khóc vang lên. Xung quanh lạnh lùng không một tiếng đáp trả.

Tôi không trở về lớp. Một mình đến lớp tự học buổi chiều. Lớp học vắng hoe không một bóng người. Tôi mệt mỏi gục ra bàn. Ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Khi tôi tỉnh dậy đã là 4.00 chiều. Cả người mệt mỏi. Tôi vươn vai ra ngoài rửa mặt cho tinh thần tỉnh táo hơn. Lúc trở vào thì thấy Vân từ trong phòng tự học bước ra, vừa nhìn thấy tôi thì giật mình lúng túng

- Cậu đang làm gì thế? – Tôi ngạc nhiên nhìn cậu ta

- Không...không liên quan đến cậu!

Vân nói rồi xô tôi qua một bên, hấp tấp chạy ra ngoài. Tôi ngờ ngác nhìn ra đã thấy Vân chạy mất dạng. Nhìn đồng hồ đã muộn, tôi đành lấy cặp, quay trở lại kí túc xá!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Giới hạn

Ads Sáng sớm

Như thường lệ, tôi lại cầm theo lon nước lên lớp học, dường như việc mang nước cho Vũ cũng dần dần trở thành một thói quen, dù chưa hẳn tốt. Cậu ta có thể từ chối, nhưng theo đuổi vẫn là quyền của tôi. Đang suy nghĩ, tôi bất chợt nhìn thấy Vĩ lướt qua, còn chưa kịp gọi thì cậu đã đi thẳng. Vĩ vẫn giận tôi! Ý nghĩ này làm tôi hơi chùn bước. Đúng lúc này thì có một giọng nói vang lên, chất giọng khinh miệt của Khánh Huyền lúc nào cũng bám riết lấy tôi. Tôi quyết định bỏ ngoài tai, tiếp tục đi thẳng.

- Bộ điếc hả?

Lần này thì Vân và bạn của cô ta chạy lên kéo giật tôi lại, không cho tôi tiếp tục bước đi. Tôi vừa quay qua nhìn Huyền đã thấy chiếc túi màu đen của cô ta bay thẳng vào người. Giọng Huyền đầy giận giữ

- Đâu rồi?

- Cái gì? – Tôi ngờ ngác nhìn cô ta cùng chiếc túi.

- Tiền!

- Tiền gì chứ? – Tôi càng không hiểu nhìn cô ta, Huyền khinh khinh

- Tiền trong túi xách, khi học Thẻ Dục tôi đã để túi xách ở đó, sau đó thì tiền biến mất!

- Vậy tại sao lại hỏi tôi? – Tôi nhìn lại cô ta, lúc này mới nhớ, đúng là sau khi bị Huyền đập quả bóng vào mặt, tôi đã thấy chiếc túi này. Tôi hơi ngẩn ra – Cậu nghi ngờ tôi lấy?

Huyền nhếch môi

- Sẽ biết ngay thôi!

Nói rồi cô ta hất mặt, Vân và bạn của cô ta liền kéo cặp sách trong tay tôi.

- Các cậu làm cái gì vậy chứ? – Tôi giằng lại cặp sách trong tay họ, phẫn nộ nhìn Huyền – Các cậu không có quyền làm như vậy!

- Bọn này chỉ muốn kiểm tra xem thế nào thôi mà! – Nói rồi cô ta lại giật lấy chiếc túi. Mấy người xung quanh thấy như vậy đều xúm lại xem. Tôi còn chưa kịp phản ứng đã thấy Vân dốc ngược cặp sách của tôi. Đồ hết tất cả xuống dưới đất. Hai tay tôi bị hai người khác giữ chặt, chỉ có thể không ngừng giãy giụa. Vân bới tung đám đồ lộn xộn bên dưới, kéo ra một tập dày được bọc kĩ. Tôi tròn mắt

- Đây là cái gì?

Tôi ngờ ngác. Huyền cầm tập tiền rồi mỉa mai nhìn tôi

- Đã ăn cướp rồi còn la làng!

- Không... không phải tôi! – Tôi gào lên. Chỉ thấy nụ cười ma mẫn trên khuôn mặt Huyền. Không phải là tôi! Không phải là tôi! Tôi không lấy. Không biết tại sao nó lại có trong cặp sách của tôi. Tôi hoang mang nhìn sang bên cạnh, những cặp mắt khinh bỉ đang không ngừng hướng về phía mình

- Không chỉ *** hại người khác mà còn trộm cướp nữa!

- Tại sao vẫn chưa cắt khỏi đây chứ?

Tất cả bọn họ đều muốn tôi biến mất khỏi đây. Tại sao không chịu nghe tôi giải thích. Tại sao không tin tôi?

- Không phải tôi làm! – Tôi cố sức hét lên, nhưng dường như giọng nói bị tắc nghẹn. Những khuôn mặt căm ghét bao vây làm tôi muốn nghẹt thở.

- Cút đi! Cút khỏi học viện!

- Hạng người như cô không có tư cách ở đây!

Giống như một làn sóng, những tiếng nói phẫn nộ cùng đồng thanh. Tất cả đều hướng về phía tôi.

- Cút đi!

- Rời khỏi đây đi!

- Đồ trộm cướp!

Vòng vây ngày càng tiến sát, dường như muốn lao đến quăng tôi ra ngoài. Tôi sợ hãi lùi lại thì bị giữ chặt. Gương mặt họ kề sát mặt tôi, môi mấp máy điều gì đó. Trong đầu tôi dội lên tiếng vang cùng những gương mặt đáng sợ đang tiến gần. Muốn vùng vẫy mà không thể. Đúng lúc đó thì Vân bỗng nhiên kêu lên

- Huyền! Xem cái gì này! – Cô ta đứng đưa thứ vừa tìm thấy trước mặt Huyền. Tôi giật mình. Là sợi dây chuyền bạc có hình hoa mặt trời

- Không...- Tôi yếu ớt kêu lên, hai tay vẫn bị giữ chặt

- Cái gì vậy?

- Không biết! Nhưng hình như rất đắt tiền. Cậu nhìn xem! Chắc chắn là được đặt làm riêng!

Hai người họ xoay xoay sợi dây bạc. Bỗng nhiên vang lên một giọng nói đầy khinh miệt

- Chắc cũng là đồ ăn trộm!

- Trả lại cho tôi! – Tôi hét lên, muốn lao đến lấy lại sợi dây nhưng không thể. Huyền vừa cầm sợi dây vừa tiến lại chỗ tôi. Giơ cao cùng tập tiền lấy được từ trong túi

- Là mày lấy trộm có đúng không?

- Không phải!

BÓP!

Cái tát giáng thẳng vào mặt tôi. Tôi ngơ ngàng, quay lại nhìn Huyền với khuôn mặt đỏ ửng

- Quá nhẹ cho loại người như mày!

- Không phải tôi! – Tôi hét lên

BÓP!

Má tôi bỏng rát, gần như tê lại. Huyền đứng đưa sợi dây

- Thừa nhận đi rồi cắt khỏi đây! Mau nói đi!

- Không... không phải tôi! – Tôi vẫn lắc đầu, khẳng khái phủ nhận. Hai cánh tay bị giữ chặt đã tê cứng. Huyền tức giận nhìn tôi

- Hình như tao đã quá nhẹ tay nên mày không sợ phải không?

Tôi không đáp lại, chỉ yếu ớt nói

- Trả... trả sợi dây cho tôi!

- Mà... cũng đầu hả?

BÓP!

Thật sự không còn cảm giác. Gò má tôi sưng đỏ, nhưng vẫn nhất quyết không chịu thừa nhận. Dường như chính điều này càng làm Huyền điên tiết hơn. Ánh mắt cô ta long lên, giống như chỉ muốn ngay lập tức bóp chết tôi. Rồi bỗng nhiên, cô ta nhìn sợi dây trên tay, sau đó nhìn tôi. Khi tôi còn chưa kịp hiểu gì đã thấy Huyền nhếch miệng

- Mà muốn sợi dây này chứ gì?

Nói rồi cô ta thân nhiên vứt sợi dây xuống đất. Dùng một chân giẫm thật mạnh

- Không...! Dừng lại! Dừng lại!

Mặc cho tôi la hét, Huyền càng thích thú giẫm mạnh lên sợi dây. Trái tim tôi dường như thắt lại, một cảm giác đau đớn trào lên, nước mắt lúc này lại tuôn ra

- Oa! Sợi dây đẹp quá! – Tôi hét lên vui sướng khi nhìn thấy sợi dây bằng bạc có hoa mặt trời. Những năm tháng sống trong cô nhi viện, một món đồ trang sức nhỏ xíu cũng chưa từng được nhìn thấy nữa là sợi dây đẹp như vậy.

- Có thích không? – Anh cười

- Dạ!

Anh xoa tóc tôi

- Cho em đó!

- Thật ạ!

- Ủ!

Trong khi tôi nhảy cẫng lên sung sướng, anh nhẹ nhàng cầm sợi dây rồi đeo vào cho tôi, thì thầm

- Lúc nào buồn hay gặp khó khăn, chỉ cần nắm sợi dây này, anh sẽ lập tức đến bên em!

- Dạ!

Anh mỉm cười xoa nhẹ tóc tôi

- Tuyết Mai! Anh sẽ luôn ở bên cạnh em!

....

Anh! Sợi dây đó là anh trao cho tôi, là thứ duy nhất mà tôi có được. Không ai có quyền chà đạp lên nó. Cầu xin cậu hãy dừng lại! Dừng chà đạp lên nó! Nước mắt tôi rơi không ngừng, khăn giọng nói

- Dừng lại...dừng lại!...

- Hừ...cứng đầu này! Huyền bỏ mặc lời van xin của tôi. Cô giẫm mạnh, mặt dây hình hoa mặt trời bỗng nhiên đứt lìa. Tôi khựng lại. Chết lặng. Trong phút chốc cảm thấy xung quanh hoàn toàn không còn một tiếng động.

Tuyết Mai! Chỉ cần nắm sợi dây này, anh sẽ lập tức đến bên em!

Anh luôn ở bên cạnh em!

Anh! Tôi hét lên, lao đến chỗ Huyền. Hai người kia giật mình không kịp giữ tôi lại. Huyền còn đang thỏa mãn đứng cười sợi dây bị đứt thì đã bị tôi xô ngã nhào xuống đất. Tôi run run nhìn sợi dây đã bị giẫm đạp trở nên méo mó. Mặt hoa mặt trời đã không còn tỏa sáng nữa.

Tuyết Mai! Anh sẽ luôn ở bên cạnh em!

Luôn ở bên cạnh em!

Chỉ cần nắm sợi dây này! Nắm sợi dây này!

Đứt.. rồi! Đứt mất rồi!

Sợi dây đứt mất rồi. Làm sao đây? Vật cuối cùng cũng đứt mất rồi. Bị chà đạp đến đứt mất rồi! Em làm thế nào đây! Là em không tốt! Em xin lỗi! Em xin lỗi! Em không bảo vệ được! Sợi dây đứt mất rồi! Em làm thế nào tìm được anh đây? Em đã nắm chặt như vậy! Tại sao? Tại sao?....Tôi ôm chặt lấy sợi dây, cảm giác đau đớn đến nghẹt thở. Những giọt nước mắt rơi không ngừng trên những vết xước.

- Mày.... – Huyền sau khi bị tôi xô ngã từ lúc nào đã đứng dậy, một tay định giơ lên đánh tôi thì bỗng có một bàn tay khác túm lại. Phía sau vang lên một giọng nói phẫn nộ

- Đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chúng ta hãy hẹn hò đi!

Ads Khi Huyền bắt ngờ quay lại thì

BỐP!

Tất cả mọi người đều sững lại. Chỉ thấy ánh mắt Vĩ vô cùng đáng sợ

- Cậu....cậu dám tát tôi? – Huyền vừa ngạc nhiên vừa tức giận nhìn Vĩ. Cậu đánh giọng

- Như vậy là quá nhẹ cho một kẻ đề tiện như cậu!

- Cậu....

Vĩ không thèm đếm xỉa đến Huyền, từ từ tiến đến chỗ tôi. Cậu cúi xuống, nhẹ nhàng nói

- Không sao chứ?

Tôi lắc lắc đầu. Vẫn ôm chặt sợi dây.

- Chúng ta đi thôi! – Vĩ kéo tôi đứng dậy. Cả người tôi mềm nhũn, cũng không biết xung quanh đang xảy ra chuyện gì. Vĩ dìu tôi ra ngoài

- Trương Diên Vĩ! Cậu nghĩ mình là ai chứ? Cậu tưởng mình là đại tiểu thư thì hay lắm sao? – Từ phía sau, Huyền uất ức hét lên, một bên má còn đỏ ửng. Vĩ bỗng nhiên dừng lại, dùng một ánh mắt đáng sợ nhất mà tôi từng biết để nhìn Huyền.

- Im miệng! Đừng để tôi không kiềm chế được mà giết chết cậu!

Huyền cứng họng, im bật. Trong ánh mắt lóe lên vài tia sợ hãi. Máy người xung quanh chỉ im lặng, tự động nhường đường cho hai chúng tôi. Từ một góc cây nào đó, có ánh mắt mơ hồ vẫn dõi theo.

.....

- Đau không? – Vĩ lấy thuốc bôi lên gò má sưng đỏ của tôi, vừa nhẹ nhàng hỏi. Tôi lắc đầu, chỉ im lặng. Vĩ hơi thấp giọng

- Xin lỗi cậu nhé!

Thấy tôi ngạc nhiên nhìn, Vĩ gãi gãi đầu

- Uhm... mình không nên giận cậu. Xin lỗi vì đã đến muộn! – Vĩ cười hối lỗi, tôi vẫn lắc đầu. Cậu không có lỗi gì cả. Chỉ có tôi quá vô dụng, ngay cả vật cuối cùng anh để lại cũng không thể bảo vệ nổi. Bất giác nước mắt tôi lại rơi.

- Đừng khóc nữa! – Vĩ vỗ nhẹ vào vai tôi. Ánh sáng mơ hồ chiếu vào sợi dây bằng bạc làm nó sáng lên. Tôi bản thân nhìn sợi dây. Anh à! Rốt cuộc đến khi nào em mới tìm được anh?

.....

Buổi tối, Vĩ lại đi ra ngoài chơi, thường thì đến khuya mới chịu trở về. Tôi đặt lại sợi dây vào trong hộp một cách cẩn thận. Nhìn ngắm thật kĩ rồi mới lên

giường. Vừa nhắm mắt lại thì có tiếng gõ cửa. Tôi lắc đầu, nhất định là Vĩ lại mãi chơi làm mất chìa khóa đây mà! Tôi đứng dậy mở cửa, nhưng khi cánh cửa mở ra, đó lại là một gương mặt khác, một gương mặt không hề xa lạ.

.....

7.00 AM

Tôi tá hỏa nhìn cái đồng hồ vẫn đang dịch chuyển đều đều từng phút một. Tối qua ngủ muộn lại quên hẹn đồng hồ báo thức. Tôi cuống cuống thay đồ rồi vác cặp lên trường. Với lấy sợi dây màu bạc, tôi vuốt nhẹ những cánh hoa. Cho dù sợi dây có đứt, nhưng tôi còn nắm, anh nhất định sẽ cảm nhận được mà trở về.

Sân trường lúc đó học sinh đến muộn, hầu hết đều đã vào lớp. Nhưng khi tôi đến lại chỉ thấy trong lớp vắng hoe. Mãi tôi mới nhớ ra hôm nay là đầu tuần, tiết một có hoạt động ngoài giờ lên lớp. Tôi tự gõ vào đầu mình vì cái sự đãng trí này, mau chóng đi ngược về phía phòng hội giảng.

Phòng hội giảng là phòng rộng nhất ở trường, có sức chứa tới 300 học sinh, có đầy đủ các thiết bị và máy chiếu chuyên dùng cho những buổi hoạt động ngoài giờ. Tôi thì lại thấy nó rất thích hợp làm một phòng chiếu phim công cộng. Có một lần Vĩ còn rủ tôi tới đây mở khóa vào xem phim ma. Sau đó vì la hét quá lớn mà bị phát hiện, cũng may là chạy nhanh, không bị tóm. Tôi lại nhớ lại lúc hai chúng tôi cùng đột nhập vào phòng hồ sơ, cũng bị đuổi chạy tóe khói như vậy. Cũng là lần đó tôi đã chạy nhầm vào phòng Vũ, bị làm nê lệ không công cho cậu ta cả một đêm. Nghĩ lại một chút, lại cảm thấy cảm giác oán hận trào lên.

Khi tôi đến nơi thì mọi người đều đã đông đủ. Thầy giáo hơi nhíu mày ra hiệu cho tôi yên lặng về chỗ ngồi. Sau khi đã ổn định, mới hắng hắng giọng nói

- Hôm nay chúng ta sẽ học về các kỹ năng cần thiết cho các em sau khi ra trường!

Thầy hướng về phía máy chiếu giữa phòng. Trên phông nền trắng dần hiện lên các hình ảnh chuyển động. Tôi hơi gục xuống bàn, hai mắt nhíu lại.

- Bỏ cái này vào cặp của cậu ta!

Giọng nói phát ra từ trên cao làm tôi hơi giật mình tỉnh dậy. Giọng nói này, chẳng phải là của Khánh Huyền sao? Tôi ngơ ngác nhìn lên màn hình. Những người khác cũng ngạc nhiên không kém. Trên màn hình to nhất là hình ảnh Khánh Huyền cùng mấy người bạn của cô ta đứng ngoài cửa lớp tự học, trên tay còn cầm một tập dày không rõ là thứ gì.

- Thế này là thế nào? – Tiếng xôn xao nổi lên, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Vân và mấy người bạn cùng bàn. Nhưng tuyệt nhiên không thấy Huyền đâu cả. Thầy giáo phụ trách cũng ngạc nhiên nhìn đoạn phim đang chạy, ánh mắt như không hiểu là ai đã để đoạn băng này vào.

- Như vậy có được không? – Giọng vân lưỡng lự

- Mau làm đi! Cậu ta sắp trở về rồi – Huyền hối thúc.

- Minh....

- Cậu còn phân vân cái gì chứ? Mau đi đi! – Huyền vừa nói vừa đẩy Vân vào bên trong, còn mình và ba người còn lại thì bỏ đi chỗ khác. Chỉ thấy Vân sợ sệt tiến vào phòng, trên tay cầm tập dày kia, lén lút bỏ vào cặp sách của tôi. Đúng lúc này thì tôi quay lại, nhìn thấy Vân từ trong phòng dánh về lưng túng thì hỏi

- Cậu đang làm gì thế?

- Không....không liên quan đến cậu!

Vân nói rồi xô tôi qua một bên, hấp tấp chạy ra ngoài. Đoạn phim đến đây là hết. Những người trong phòng im lặng theo dõi giờ đều dồn cả ánh nhìn về phía Vân. Mặt cô ta tái mét, không ngừng lắc đầu

- Sao lại như vậy được? Không thể nào! Không thể nào!

Phía bên trên, thầy giáo cuối cùng cũng tìm cách tắt được đoạn phim. Hắng giọng

- Vì một số sự cố nên hôm nay chúng ta hoãn buổi học lại! Các em có thể ra về! Đề nghị 5 học sinh có mặt trong đoạn phim này ở lại!

Tiếng xôn xao nổi lên không ngớt, những học sinh lục tục đứng dậy ra ngoài, một số người thì liếc qua nhìn tôi, ánh mắt thù ghét trước đây hình như có chút thay đổi. Tôi cũng không hiểu gì. Sau đó chợt nhớ tới nụ cười bí hiểm của Vĩ tối hôm qua trước khi ra ngoài. Không lẽ cuộn băng này..là do cậu ấy làm. Tôi lập tức chạy tới tìm Vĩ, vừa nhìn thấy cậu đã vội hỏi

- Chuyện này....

- Là mình giúp cậu trả thù! – Vĩ cười

- Sao cậu có được đoạn clip đó? – Tôi ngạc nhiên nhìn cậu, thấy Vĩ rất đắc ý cười

- Việc này thật ra cũng rất tình cờ. Mình thấy trong phòng tự học là chỗ duy nhất không có máy quay, nên mới bí mật đặt máy quay xem có trò gì hay không, rất lâu rồi cũng quên mất, không ngờ hôm nay nó lại có tác dụng. – Nói rồi cậu cười gian manh – Máy con nhỏ đó không ngờ là lại có máy quay ở đó. Lần này rắc rối lớn đây!

Vĩ thỏa mãn cười lớn, còn tôi chỉ im lặng không nói gì. Bởi vì cho dù có thể lấy lại sự công bằng thì sợi dây của anh cũng không liền lại được. Vĩ thấy tôi như vậy thì nhúm mày

- Sao vậy?

Tôi lắc đầu

- Không có gì! Uhm... cảm ơn cậu!

Vĩ vuốt vuốt những sợi tóc ngắn ngắn

- Cậu không định trả ơn mình cái gì sao?

Tôi ngạc nhiên

- Trả ơn thế nào?

Vĩ dùng một ngón tay gãi gãi đầu, vẻ suy nghĩ

- Cũng chưa biết, chờ mình nghĩ ra đã. Tuyết Mai! Đến lúc đó, cậu không được nuốt lời đâu đấy! – Vĩ phùng má nhìn tôi dọa nạt. Tôi bật cười

- Mình hứa!

Vĩ nhanh nhẹn xoa tóc tôi, cười híp mí. Tôi cũng cười. Lúc Vĩ giận tôi quả thật rất buồn, nên sau này dù có chuyện gì, tôi cũng sẽ không để mắt người bạn tốt như cậu. Hai chúng tôi cùng trở về Kí Túc Xá, đang đi thì bị chặn lại, và người chặn chúng tôi, không ai khác lại chính là Vũ. Vĩ vừa nhìn thấy cậu ta thì lạnh nhạt nói

- Muốn gì đây?

Cậu ta không nói gì, tự nhiên xòe tay ra

- Của tôi đâu?

- Cái gì?

- Nước!

Tôi tròn mắt, Vũ đòi nước của tôi? Bình thường cho cậu ta toàn ném đi, thay đổi thật là nhanh! Tôi lúng túng

- Xin... xin lỗi! Tôi quên mất!

Vũ rút tay lại, vẻ không hài lòng. Vĩ bỗng nhiên tức giận chen vào

- Đừng có ở đó bắt Tuyết Mai phải làm này làm nọ! Tránh xa bạn tôi ra!

Vũ vẫn nhìn hai chúng tôi bình thản

- Vậy sao? Nhưng cô ấy là bạn gái của tôi! – Trong khi Vĩ sững người ra vì chưa tiêu hóa được câu nói của Vũ, cậu bỗng nhiên quay sang tôi, nói đều đều

- Cậu muốn theo đuổi tôi đúng không? Được! Tôi đồng ý! Chúng ta hãy hẹn hò đi!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Bạn gái thiên tài

Ads Gì đây? Hoàng Thiên Vũ đồng ý trở thành bạn trai của tôi? Đúng là nằm mơ cũng không nghĩ tới. Rồi trong khi cả tôi và Vũ đều trong tình trạng tròn mắt vì shock thì Vũ đã thần nhiên quay lưng bỏ đi.

- Cậu ta...cậu ta bị sao vậy? – Vũ ngạc nhiên đến độ lắp bắp, dường như không thể tin điều mình vừa nghe thấy. Còn tôi thì đứng im như vừa bị sét đánh trúng. Cho dù đã có chuẩn bị, vẫn thấy khó mà chấp nhận nổi.

.....

Can – tin

Bây giờ thì tôi thật sự biết rằng mình không nghe nhầm và Vũ cũng không hề nói đùa. Bằng chứng là cậu ta đang ngồi đây, trong can – tin, và ăn- com- cùng- với- tôi! Những ánh mắt xung quanh không ngừng nhìn về phía chúng tôi mà bàn tán. Trong khi tôi không nuốt nổi thì Vũ vẫn ăn rất thần nhiên. Nhận thấy tôi cứ ngồi ôm khư khư khay com mà không ăn, Vũ gạt nhẹ tay tôi

- Sao không ăn?

Tôi nhăn nhó quay qua nhìn cậu ta, thì thấy một gấp thức ăn đang ở trước mặt mình

- A! – Vũ ra hiệu

- Cái gì?

- Há miệng ra!

Tôi tròn mắt nhìn Vũ. Cậu ta đang gấp thức ăn cho tôi? Còn dứt thức ăn giống như người đang yêu nhau nữa.

- Nhanh lên! Mồm tay tôi! – Vũ nhúu mày nhìn tôi. Sau vài phút thì tôi cũng há miệng một cách dè dặt.

- Hừ...ghét cái món này quá đi mất! – Cậu ta nói rồi lại gấp một gấp khác đưa tới trước mặt tôi. Lần này thì tôi thật sự tròn mắt. Nhưng không phải là ngạc nhiên, cũng không phải là cảm động khi được cậu ta gấp thức ăn cho mà là tức giận. Hoàng Thiên Vũ! Cậu coi tôi là cái gì hả? Thùng rác để cậu không thích ăn thì nhét vào sao? Tôi phẫn nộ cầm đĩa gấp một gấp to hơn, câu nói ngọt ngào khi hai người đang yêu nói với nhau bị biến thành câu mệnh lệnh

- Há miệng ra nào!

Hoàng Thiên Vũ ngẩn ra nhìn tôi

- Gì?

- Tôi cũng là bạn gái của cậu! Cậu gấp thức ăn cho tôi! Tôi gấp thức ăn cho cậu! Công bằng!

Mặt Vũ nhăn nhúm lại. Nhìn gấp thức ăn trên tay tôi. Cứ như vậy, hai chúng tôi ngồi ở giữa can – tin, gấp thức ăn cho người kia, mắt lại còn nhìn nhau “đắm đuối”. Cảnh tượng này đúng là làm cho người khác không chịu nổi. Mãi đến khi tôi nghe thấy tiếng hắng giọng của ai đó, mới giật mình nhìn ra, thấy tất cả đều đang nhìn mình chằm chằm. Vũ buột miệng xuống, đứng dậy

- Tôi đến lớp học trước!

Sau đó bỏ ra ngoài. Nhưng như vậy là đã đủ để những người xung quanh dựng nên câu chuyện: Hoàng Thiên Vũ và Phương Tuyết Mai đang hẹn hò. Mà thật sự thì đúng là chúng tôi đang hẹn hò. Chỉ có điều, nó còn mang một ý nghĩa khác.

....

Đã được hai tư giờ kể từ khi Vũ chính thức trở thành bạn trai của tôi, tôi có thể tạm chấp nhận cái danh hiệu: Bạn gái Thiên Vũ! Tức là cậu ta đi đâu thì tôi sẽ đi theo. Nhìn bên ngoài giống như hai chúng tôi trở thành người yêu, luôn ở bên cạnh nhau, cùng lên lớp, cùng đi ăn, cùng học bài. Nhưng trên thực tế thì giống như tôi lèo đèo đi theo cậu ta. Vũ rất ít nói, một ngày không quá mười câu. Thường chỉ nói những thông tin cần thiết, đủ nghe, đủ thông báo, còn lại hoàn toàn im lặng. Tôi thật sự có cảm giác mình đang hẹn hò với một khúc gỗ. Nếu có khác biệt là khúc gỗ này biết đi và có IQ cao ngất ngưỡng mà thôi. Có thể nói, làm bạn gái của một thiên tài là việc đáng chán nhất trên đời. Nhưng vẫn phải ngậm ngùi chấp nhận, phóng lao thì phải theo lao thôi.

Thình thoảng tôi cũng có cảm giác bị theo dõi từ phía sau. Thật ra từ lúc trở thành bạn gái Vũ, tôi luôn nhận được rất nhiều ánh nhìn từ các học viên khác. Không hẳn là thích thú, cũng không hẳn là thù ghét. Tôi cũng không định nghĩa được những ánh nhìn ấy, chỉ là, tôi vẫn luôn cảm nhận được cái nhìn theo dõi mình là của một người khác. Mà nếu tôi đoán không lầm, đó chính là mũi lưỡi trai. Vì vậy dù không muốn, tôi vẫn luôn phải thể hiện giống như mình là bạn gái của Vũ. Tôi cũng không chắc đến khi nào mũi lưỡi trai sẽ xuất hiện. Anh ta luôn là người chủ động tìm tôi, nhưng sau khi tôi hoàn thành điều kiện rồi mà vẫn chưa thấy anh ta đâu. Tôi có chút mơ hồ suy đoán, không biết dốt cuộc anh ta định làm gì tiếp theo.

Buổi chiều

Khi tôi đi ngang qua bảng tin, lại thấy một tờ giấy thông báo nằm chính ỉnh trên ấy, tôi tò mò tới xem, mới nhìn đã thấy dòng chữ to đùng: Đại Hội Thể Thao

Tôi hơi nhũn mảy, vừa lúc đó thì nghe thấy một vài giọng nói phản khích bên cạnh

- Lại sắp diễn ra đại hội thể thao rồi. Sắp được nghỉ rồi!

- Không biết là lần này diễn ra ở đâu nhỉ?

- Hình như ở trường cấp ba Thiên Đức!

- Vũ có tham gia không nhỉ? – Ánh mắt cô bạn kia ánh lên sự thích thú khi nhắc đến Vũ. Người bên cạnh lắc đầu

- Không chắc đâu. Từ sau lần đó đâu có thấy cậu ấy tham gia nữa!

- Vậy thì tiếc thật! – Một cô gái ra vẻ tiếc nuối thờ dãi

Họ vừa đi vừa tiếp tục bàn, còn tôi vẫn đứng ngơ ngác. Nhưng cũng ngay lập tức, thắc mắc này được giải đáp

- Này ! Đại hội thể thao là sao?

Tôi vừa lúc tóm được Vĩ đi ngang qua, liền hỏi luôn

- À! – Cậu sẫm soi tờ giấy, nói giọng không hứng thú lắm - Mỗi năm các trường trung học lại tổ chức Đại Hội Thể Thao gọi là giao lưu ấy mà. Mỗi lần sẽ tổ chức ở một trường, nghe nói lần này sẽ tổ chức ở Thiên Đức.

Cô bạn nói rồi lắc đầu

- Chán tẻ! Mình ghét mấy hoạt động thể thao. Ở nhà ngủ còn sướng hơn!

Sau đó Vĩ bỗng nhiên lắc tay tôi, nét mặt chuyển sang nghiêm nghị

- Cậu và Vũ đang hẹn hò thật đấy à?

Ánh mắt Vĩ dường như muốn đọc thấu mọi suy nghĩ của tôi, khiến tôi phải chột dạ mà quay đi, cười giả lả.

- Thật không thể tin được! – Vĩ thốt lên. Tôi chỉ biết cười trừ. Dù sao cũng không biết giải thích như thế nào, cứ để cậu ấy tin vậy lại tốt hơn.

Đúng lúc đó thì thấy Vũ từ xa đi tới. Cậu ta đi đến chỗ hai chúng tôi, rồi khi tôi và Vĩ còn đang ngơ ngác nhìn nhau thì đã kéo tôi đi. Tôi ngoái lại thì chỉ thấy ánh mắt vô cùng khó hiểu của Vĩ. Đến khi hai chúng tôi đi đến gần kí túc xá, Vũ mới thả tôi ra mà điềm đạm ra lệnh

- Chuẩn bị đồ đạc đi!

- Há? – Tôi ngơ ngác nhìn Vũ

- Tôi đã đăng kí tham gia đại hội thể thao rồi! Ngày mai chúng ta sẽ cùng đoàn đi đến trường cấp ba Thiên Đức!

Thấy tôi vẫn còn đứng im, Vũ cau mày. Tôi đành phải thu ánh mắt đang mờ to nhìn Vũ, lí nhí nói

- Được rồi!

Chờ Vũ trở về kí túc xá nam, tôi mới lên phòng. Lúc còn chưa mở cửa phòng đã thấy bên dưới cánh cửa có một tờ giấy nhỏ. Tôi tò mò cầm lên, khi mở ra chỉ thấy vòn vẹn một dòng chữ khá đậm: “Cùng Hoàng Thiên Vũ tham gia cuộc thi này!”

Tôi giật mình nhìn quanh, hoàn toàn không có ai! Một suy nghĩ ập đến ngay tức khắc. Là mũi lười trai! Rốt cuộc anh ta đã bắt đầu rồi!

.....

Đại hội thể thao giữa các trường không chỉ là dịp để các trường giao lưu mà còn giống như một hình thức học hỏi giữa các trường. Vì vậy học sinh trong trường có thể đăng kí tham gia, ngoài những người trong đội thi và đội cổ Vũ. Thiên Vũ thuộc đội thứ hai, còn tôi, thuộc đội thứ ba. Vì không đăng kí tham gia, khi vừa có thông báo được nghỉ ba ngày tham gia đại hội, cậu đã chuẩn bị đồ đạc về nhà. Tôi cùng Vũ theo đoàn lên xe của trường. Học sinh đăng kí tham gia lần này khá đông, mà khi tôi nghe được vài cô bạn bên cạnh bàn tán, mới biết chính là do sự xuất hiện của Vũ. Trước kia cậu cũng từng tham gia nhưng từ sau lớp 11 thì không còn tham gia cuộc thi nào nữa. Vì vậy lần này khi Vũ trở lại, tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Cậu ngồi trên xe không nói gì, chỉ ngả người ra băng ghế, hai mắt nhắm hờ. Tôi thì nhân dịp này quan sát bên ngoài. Thành thạo lại phải cố kìm chế không ồ lên để tránh làm Vũ thức giấc. Chiếc xe băng qua một đoạn đường khá sỏi, cuối cùng dừng lại trước ngôi trường màu vàng, trên cổng là dòng chữ khá nổi bật được uốn cong theo hình bán nguyệt: Trường Trung Học Phổ Thông Thiên Đức!

Chương 29: Rừng mưa

Ads Trường Thiên Đức nằm tách biệt hẳn với bên ngoài, lại gần một khu rừng nên không khí luôn trong lành và dễ chịu. Khuôn viên trường không rộng nhưng thoáng mát với nhiều cây xanh. Thật sự là một trường học lí tưởng. Học sinh trong trường cũng rất thân thiện, khi chúng tôi vừa tới đã có một đoàn học sinh của trường tới đón. Bên cạnh cũng có thêm xe của vài trường khác nữa.

Sau khi tập hợp đầy đủ, chúng tôi được phân về các khu nhà ở dãy B bên trái. Khu nam và khu nữ cách nhau không xa. Tôi mang hết đồ đạc linh tinh đem vào trong phòng. Ở cùng tôi còn có hai học viên khác ở học viện, cũng trong đội cổ vũ. Họ không để ý đến tôi mà chỉ mãi mê nói về sự kiện lần này, nhất là sự xuất hiện của Vũ. Một cô bạn tên Oanh cảm xúc ảnh trên tay, vừa nói

- Không ngờ là lần này cậu ấy lại tham gia!

Cô bạn bên cạnh cũng phấn khích không kém

- Đúng vậy! Lâu lắm rồi không còn thấy cậu ấy thi đấu! Chắc là tuyệt lắm đây! Trong phút chốc, ánh mắt bọn họ đều trở nên mơ màng, dường như không ai chú ý tới tôi - kẻ cứ tạm gọi là bạn gái của Vũ – đang ở bên cạnh. Cho tới khi một trong hai người nhận ra sự xuất hiện của tôi, mới nhỏ giọng mà đi ra ngoài. Còn lại một mình trong phòng, tôi đem tất cả đồ đạc ra sắp xếp. Cũng không thể trách bọn họ, tôi và Vũ vốn dĩ cũng đâu có tình cảm. Cái danh hiệu bạn gái kia chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi. Tôi lắc đầu, tiến tới chiếc bàn gần đó. Mắt bỗng liếc thấy bức ảnh mà hai người bạn kia để lại. Tôi hơi tò mò cầm lên nhìn. Đó là bức ảnh chụp Vũ và những người khác trong đội tuyển của trường. Cậu ấy đứng ở giữa bức ảnh, tay vừa cầm cúp, vừa mỉm cười rất rạng rỡ. Trong phút chốc tôi bị nụ cười của Vũ làm cho ngây ra. Không ngờ, kẻ máu lạnh như Vũ cũng có thể cười tươi đến như thế này. Thật sự nhìn sao cũng không thấy giống Hoàng Thiên Vũ hiện tại. Từ ngày quen biết Vũ, tôi chưa bao giờ nhìn thấy cậu ta cười chứ đừng nói là cười tươi như vậy. Đúng lúc này thì hai người bạn kia quay lại, tôi giật mình đặt tấm hình xuống. Hai người mang theo túi xách của mình, lúc định quay ra ngoài thì dường như suy nghĩ gì đó, một người bỗng nhiên quay lại nhìn tôi

- Mai! Mọi người chuẩn bị tới rừng mưa, cậu có đi cùng không?

- Rừng mưa?

- Ừ!

.....

- Rừng mưa là tên khu rừng ở gần đây, thực ra cũng không biết tên này có từ đâu nhưng mọi người đều luôn gọi như vậy. Đây cũng chính là điểm hấp dẫn ở trường cấp ba Thiên Đức! Hầu hết học sinh tới đây đều là muốn tới khu rừng này! – Vừa đi, Hiền vừa giải thích với tôi về cái tên gọi lạ tai của khu rừng trước mặt. Tôi chỉ im lặng lắng nghe. Quả thật sau mấy chuyện không vui kia, khó khăn lắm mới có người chịu nói chuyện với tôi, tự nhiên có cảm giác được an ủi. Nhưng Hiền chỉ nói một nửa, sau đó cùng đoàn bạn tán gẫu. Khi tôi quay sang chỉ thấy rất nhiều nữ sinh còn tuyệt nhiên không có bóng dáng nam sinh nào. Tôi hơi ngạc nhiên nhìn đám học sinh nữ vô cùng quyết tâm đi phăm phăm vào rừng, vừa nhìn Hiền

- Sao chỉ có nữ sinh thôi vậy? Không phải là thầy giáo tổ chức đi theo đoàn sao?

Hiền lấp lửng nhìn tôi

- um... thực ra còn vì lí do khác!

Thấy tôi không hiểu, Hiền giải thích

- Thật ra có một truyền thuyết về khu rừng mưa này!

- Truyền thuyết?

- Là truyền thuyết về chiếc hồ trong khu rừng này thì đúng hơn! – Hiền vừa vạch đám lá trước mặt, vừa nói – Mọi người đều nói rằng trong rừng mưa có một hồ nước rất thiêng, nghe nói khi soi vào đó sẽ nhìn thấy ý trung nhân của mình, người sẽ ở bên mình cho tới cuối đời. Thực hư không biết như thế nào nhưng mọi người đều muốn tới xem thử!

Thì ra là như vậy, hèn chi chỉ thấy mấy nữ sinh tham gia. Tôi hơi lắc đầu, đối với những câu chuyện nửa hư nửa thực thế này, tôi đều không tin. Hiền không để ý tới vẻ mặt của tôi mà vẫn tiếp tục nói

- Điều đặc biệt là không phải ai cũng gặp được hồ nước này. Nghe nói chỉ người có duyên mới gặp được!

Tôi buột miệng hỏi

- Vậy đã có ai nhìn thấy chưa?

- Không biết! Đã nói là truyền thuyết mà! – Hiền lắc đầu.

Tôi cũng quyết định không hỏi nữa. Chúng tôi tiếp tục đi sâu vào trong rừng, không khí dịu mát làm tôi dễ chịu, lại nhớ tới lúc cùng Vũ đi giải đề thi. Những nữ sinh bên cạnh thì chỉ chăm chăm tìm hồ nước truyền thuyết gì đó. Thình thoảng vang lên tiếng kêu bất ngờ rồi lại nhanh chóng thờ dài vì thất vọng. Cũng không biết là đã đi hết bao lâu, chân tôi bắt đầu có cảm giác nhức mỏi. Những người khác cũng ngồi xuống, vẻ mặt hiện rõ sự chán nản.

- Không được! Mình nhất định phải tới được hồ nước! – Một nữ sinh giọng đầy quả quyết bỗng nhiên đứng vụt dậy, sau đó phăm phăm tiến về phía trước. Quyết tâm này khiến mấy cô gái phía sau cũng như được tiếp thêm sức mạnh, lần lượt đứng dậy tiếp tục tìm. Tôi lắc đầu ngời thờ. Vốn là chỉ định đến đây đi dạo cho thoải mái, cũng không nghĩ là sẽ đi tìm hồ nước không có thật kia. Tôi ngồi xoa xoa chân cho đỡ mỏi. Lúc đứng dậy đã không còn thấy ai nữa. Xem ra đúng là họ rất quyết tâm tìm cho ra hồ nước mới về. Đi dạo như vậy là được rồi. Tôi xốc lại balo, quyết định quay trở về.

Tôi đi dọc theo lối vừa mới đi, nhưng cảnh vật hai bên lại có gì đó khác lạ. Loanh quanh một hồi vẫn chưa tìm được lối ra. Tôi hơi bực mình đứng lại, nhìn ngắm kỹ xung quanh. Định lôi ra bản từ trong túi ra mới phát hiện đã làm rơi từ bao giờ. Vừa gạt đám lá trước mặt, vừa thăm mong rằng mình không nhớ nhầm đường. Thế nhưng đi mãi mà vẫn chưa thấy lối ra, lần này thì tôi hoang mang thật sự. Trong đầu lúc này dồn về một ý nghĩ duy nhất: Bị lạc rồi!

Xung quanh yên ắng không có một tiếng động, tôi hơi ớn lạnh, cố sức gọi to

- Hiền! Oanh! Các cậu ở đâu?

Không có tiếng trả lời. Lần này thì đúng là thảm rồi, làm sao tìm được lối ra đây? Tôi cười méo xệch, cố sức tự trấn an mình: Sẽ ra được thôi! Đừng lo! Dù vậy vẫn không khỏi run rẩy nhìn xung quanh. Trong đầu tưởng tượng ra những viễn cảnh đáng sợ: Lỡ mà nơi này có thú dữ. Lỡ mà không ai tìm thấy tôi? Lỡ mà có mấy bộ tộc ăn thịt người như trong các bộ phim! Tôi vừa nghĩ tới đã lập tức lắc đầu, cố gắng xua đi khung cảnh ghê rợn đó.

Đứng đây cũng chết, phải tìm cách tự cứu mình! Tôi liền tiến về phía trước, xác định phương hướng theo cảm giác. Nhưng càng đi thì càng có cảm giác mình đang tiến sâu vào trong rừng, ánh sáng bên ngoài đều bị những ngọn cây cao quá đầu người che lấp, khiến cho xung quanh có một vẻ âm u đáng sợ. Chân tôi mỏi nhừ, cổ họng khô khốc. Không biết chừng không chết vì bị lạc mà lại chết vì khát nước. Đúng lúc đó bỗng nghe thấy có tiếng nước chảy róc rách. Tôi vui mừng chạy đến, vừa vạch đám lá trước mặt, đã thấy một dòng nước trong vắt chảy ra từ khe nước, xuôi theo dòng chảy tới một hồ lớn trước mặt. Tôi sung sướng chạy tới, dùng tay không ngừng hắt nước lên mặt. Cảm giác mát lạnh làm tôi tỉnh ra chút ít. Sốc lại balo, tôi hơi ngây người nhìn hồ nước trước mặt. Mặt nước trong vắt tưởng như có thể nhìn thấy đáy, phẳng lặng như một tấm gương lớn phản chiếu lại hình ảnh trước mắt. Tôi hơi cúi người tiến đến, soi mình vào hồ nước trước mặt. Không lẽ.Không lẽ đây chính là hồ nước trong truyền thuyết? Tôi thật sự có duyên đến như vậy sao?

Tôi vừa nghĩ vậy đã lập tức lắc đầu. Có lẽ đây chỉ là một hồ nước bình thường được mọi người thêu dệt nên mà thôi. Làm sao có chuyện nhìn vào trong đó có thể thấy được người sẽ ở bên cạnh mình suốt đời chứ! Tôi tự nhiên mỉm cười ngớ ngẩn. Nhưng trong một phút, tôi bỗng nhiên sững lại. Bởi vì trong hồ nước lúc này, đang hiện lên một hình ảnh khác, một khuôn mặt lạnh lùng đang nhìn tôi chằm chằm, nếu không nói, đây chính là khuôn mặt Vũ. Gì... gì chứ?

Chỉ cần soi vào đó, sẽ thấy được ý trung nhân của mình, sẽ thấy được người ở bên mình cho tới cuối đời!

Không lẽ... truyền thuyết là có thật! Nhưng mà, tại sao hình ảnh phản chiếu trước mặt tôi, lại là của Vũ được???

Đúng lúc này thì bên cạnh tôi vang lên một giọng nói lạnh lùng quen thuộc

- Cậu còn muốn nhìn tới bao giờ nữa đây?

Tôi giật mình quay lại, chỉ thấy Vũ đang nhìn mình chằm chằm. Từ ngạc nhiên, tôi cười méo xệch. Cái gì truyền thuyết. Thì ra là cậu ta đứng phía sau tôi. Nhưng mà...khoan. Tại sao Vũ lại ở đây? Không phải cậu ta đang ở trường sao?

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tôi sẽ bảo vệ cậu

- Sao... sao cậu lại ở đây? – Tôi ngạc nhiên nhìn Vũ. Cậu ta vẫn giữ nguyên tư thế cũ nhìn lại tôi, đáp gọn:

- Bị lạc đường!

- Cái gì? – Tôi tròn mắt. Gì chứ? Lí do như vậy cũng được sao? Thiên Vũ không hề quan tâm tới vẻ mặt không tin của tôi, chỉ nói

- Muộn rồi! Tìm đường về thôi!

Tôi ngo ngác gật đầu. Tự nhiên trong lòng lại có cảm giác hụt hẫng nhìn vào hồ nước, hiện tại chỉ còn phản chiếu gương mặt thất vọng của tôi. Tôi bỗng nhiên thấy buồn cười, nghĩ mình sao lại biến thành kẻ mê tín như vậy. Lắc đầu đứng dậy đi theo Vũ.

Cậu một tay cầm la bàn, vừa dò tìm phương hướng. Tôi ở phía sau chạy theo, vừa chạy vừa gọi.

- Chờ...chờ tôi một chút!

Vũ nhú mày quay lại nhìn tôi, sau đó lại tiếp tục bước đi. Tôi giậm chân, trong đầu bực bội nghĩ: Có cần thiết phải đi nhanh như vậy không, làm tôi đuổi theo cũng muốn hụt hơi. Ai chả biết cậu là vận động viên chứ? Tôi cứ mãi mê rùa xả Vũ, không để ý liền giẫm vào một gốc cây, ngay lập tức cả thân người đều lệch hẳn về bên trái, tiếp đất không phanh.

- A! Ui! – Tôi dừng lại sau khi đã lăn đùng một vòng trên mặt đất, lưng đập vào một gốc cây, chân bị gập đau gần chết. Tiếng động cũng may đánh thức được Vũ, cậu ta quay lại nhìn tôi. Tôi ôm lấy chân, đau muốn bật khóc. Chân cũng không thể xoay được. Vũ cúi xuống nắn nắn chân tôi, phán

- Trật khớp rồi!

Cậu vừa nói vừa nâng chân tôi lên. Trong suy nghĩ của tôi liền hiện lên hành động tiếp theo của Vũ, và tôi hét lên. Nhưng tiếng kêu còn chưa thoát ra khỏi cổ thì đã “khục” một tiếng. Tôi đau đến á khẩu!

- Ổn rồi! – Vũ nói, sau khi hoàn tất màn bẻ chân thuần thục.

Tôi co chân nhẹ nhẹ, đúng là không còn đau như lúc nãy nữa. Tôi dùng ánh mắt cảm kích nhìn Vũ, nói

- Cảm ơn!

Cậu ta không nói gì, lấy tay kéo tôi

- Về thôi!

Nhưng tôi vừa đứng dậy thì cái chân lại đau nhói. Bắt tôi đi về trong tình trạng này thả ở lại đây còn hơn! Tôi ái ngại nhìn Vũ. Cậu ta lại nhú mày nhìn xuống chân tôi. Bất chợt Vũ quay đi, rồi đột ngột ngồi xuống

- Lên đi!

- Há?

- Tôi cõng cậu về! – Vũ điềm đạm nói

Cái gì chứ? Tôi tròn mắt nhìn Vũ. Cậu ta định cõng tôi về sao? Tôi kịch liệt lắc đầu.

- Tôi...

Thấy tôi đứng chần chừ, Vũ quay lại, rút trong túi ra chiếc la bàn, nhét vào tay tôi

- Cầm lấy!

Tôi vẫn ngo ngác đứng nhìn, thì thấy cậu dùng hai tay rồi nhấc bổng tôi lên lưng. Tôi giật mình la oai oái

- Này! Bỏ tôi xuống! Bỏ tôi xuống!

- Im lặng đi không tôi vứt cậu xuống nước đó!

Vũ bực mình quát lại tôi. Tôi im bật, biết chắc là cậu ta không nói đùa. Vậy là tôi ở bên trên xem la bàn, vừa chỉ đường cho Vũ. Cậu ta cõng tôi nên tốc độ cũng chậm hẳn. Tôi hơi cúi người, áp vào lưng Vũ. Tự nhiên cảm thấy tim đập rất nhanh. Thật sự...thật sự chưa từng được một người con trai khác cõng trên lưng, tất nhiên là trừ anh trai. Cũng may là cậu ta không nhìn thấy khuôn mặt đỏ lựng của tôi lúc này. Chốc chốc Vũ lại hỏi

- Hướng nào đây?

Tôi nhìn chăm chăm vào la bàn, phán đoán

- uhm...bên này!

Theo hướng tay tôi chỉ, Vũ cõng tôi đi ra ngoài. Nhưng đi mãi vẫn chưa thấy lối ra. cậu bắt đầu bực mình

- Cậu có chắc là biết xem la bàn không vậy?

Bị chạm vào lòng tự ái, tôi lên giọng

- Tất nhiên rồi!

Tôi vừa đáp thì thấy Vũ dừng lại không đi tiếp nữa, tôi ngạc nhiên

- Sao vậy? Cậu không tin tôi sao?

Cậu ta không nói gì, chỉ nhìn thẳng về phía trước. Khi tôi nhìn lên, thấy khung cảnh trước mặt có đôi chút quen thuộc. Và sau khi nhìn thấy cái khúc cây đã làm tôi ra nông nổi này thì tôi mới nhận ra, đây chính là điểm xuất phát. Tôi gần như méo nhìn Vũ.

- Chuyện này....

Vũ đặt tôi xuống dưới gốc cây, lấy lại la bàn. Tôi âm ức nhưng không làm gì được. Đúng lúc này lại có một giọt nước nhỏ rơi xuống trán. Tôi hơi ngẩng lên, một giọt nước khác lại rơi xuống. Mưa! Khi tôi vừa nhận thức được xuất xứ của mấy giọt nước trên mặt mình cũng là lúc một trận mưa trút xuống. Vũ kéo tôi vào trú dưới gốc cây, bọc bịt nói

- Đúng là xui xẻo!

Nước mưa trắng xóa chảy khắp mọi nơi. Rõ ràng hồi sáng trước khi vào rừng còn thấy có nắng, thật không ngờ bây giờ lại mưa dữ dội như vậy. Có lẽ cũng chính vì sự thất thường này nên khu rừng mới có tên rừng mưa. Tôi ngao ngán thở dài, phía bên trên, thân cây to lớn nhưng lá lại nhỏ, nước mưa gần như thấm hết vào người. Vũ quay người nhìn thấy tôi đang co ro, cậu hơi ngán người, rồi bỗng nhiên áp sát lại. Tôi chỉ nhìn thấy lưng áo đã thấm ướt cả nước mưa và mồ hôi lúc nãy của Vũ. Cậu ta....che mưa cho tôi? Hai chúng tôi cùng yên lặng, trong một phút, giọng nói của Vũ trở nên âm áp hơn bao giờ hết

- Đừng lo! Lát nữa hết mưa tôi sẽ đưa cậu về!

Tôi gật nhẹ đầu, mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt Vũ trong làn nước mưa trắng xóa.

.....

Mưa tạnh, cây cối trong rừng sáng lên một cách dễ chịu, cảnh lá đều trở nên xanh tươi như vừa được tắm rửa. Không khí lại càng trở nên mát mẻ, nghe rõ cả tiếng suối chảy róc rách bên tai.

Thấy Vũ chuẩn bị cúi xuống cống tôi, tôi vội vàng lắc đầu

- Không....không cần đâu! Tôi tự đi được!

Thế nhưng cái chân phản chủ dường như không nghe lời, tôi vừa đi một bước thì đã lập tức ngã nhào. Tôi không cam tâm đứng dậy, cái chân cà nhắc làm tôi phải nhảy nháy như là thú thú vậy. Vũ nhìn thấy điệu bộ khổ sở của tôi. Liền kéo tôi lại, nói giọng đầy quả quyết

- Tôi không muốn qua đêm ở đây đâu! Mau lên đi!

Tôi bị ánh mắt nghiêm nghị của Vũ làm cho e ngại, cuối cùng đành phải tiếp tục để cậu cõng đi. Lần này Vũ cũng không để tôi cầm la bàn nữa, tự mình tìm đường, vừa đi vừa dừng lại xem la bàn. Tôi im lặng ngoan ngoãn ở trên lưng cậu, tự nhiên có một cảm giác rất dễ chịu. Hai mắt trong thoảng chốc từ từ nhắm lại.

- Này! Cậu ngủ đấy à?

Vũ hơi lay lay tôi, trong mơ màng, tôi trả lời vô thức

- Ừ! Không...chưa...

Cậu xóc nhẹ, rồi im lặng. Tôi cũng không còn sức mở mắt ra nữa, chỉ thấy cơn gió mát dịu đang luồn qua mái tóc. Tai nghe thấy giọng nói rất mơ hồ

- Ngủ đi!

Tôi như cảm nhận được giọng nói quen thuộc của anh. Phải rồi! Khi tôi còn ở cô nhi viện, anh cũng hay ru tôi ngủ như vậy. Điều chờ tôi ngủ trước rồi mới đi ngủ. Điều nói câu chúc ngủ ngon với tôi. Lâu lắm rồi mới lại có cảm giác thân quen này. Tôi gục đầu, nói trong mơ

- Anh!... Đừng bỏ em nhé!

Sau đó chìm hẳn vào giấc ngủ. Trước khi ngủ say, còn nghe thấy một giọng nói âm áp vang lên bên cạnh

- Đừng lo! Tôi sẽ ...bảo vệ cho cậu!

Không gian xung quanh vắng lặng, chỉ nghe tiếng gió vô hình lướt qua từng ngọn cây. Giống như đang thi thắm về truyền thuyết của khu rừng mưa bí ẩn

Chỉ cần cùng người mình yêu soi vào chiếc hồ truyền thuyết, hai người sẽ mãi mãi... ở bên nhau!

Mãi mãi ở bên nhau!.....

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thi đấu

Sáng sớm, sân trường đã tập hợp đầy đủ các đội thi đến từ các trường. Hai bên sân tràn ngập màu áo đồng phục của các đội. Cuộc thi có tất cả bốn nội dung: Chạy, nhảy cao, cầu lông và bóng rổ. Ngày thứ nhất sẽ thi hai nội dung đầu. Trong đó, chạy lại có hai phần là chạy đơn và chạy tiếp sức. Vũ ở đội chạy đơn. Còn tôi trong đội cô vũ.

Tiếng trống khai mạc vang lên, thầy hiệu trưởng trường Thiên Đức đứng trên bục phát biểu mở màn, chính thức bắt đầu cuộc thi. Tổng cộng có tới 12 trường trung học tham gia. Sẽ được chia thành bốn đường chạy, mỗi lượt có 4 trường thi đấu với nhau, rồi từ 4 trường đó chọn ra người thắng cuộc. Trước khi di chuyển tới vị trí của mình, tôi khẽ liếc sang Vũ, thấy sắc mặt cậu ta hơi khó coi. Mọi người trong đội bên cạnh cũng lo lắng hỏi

- Vũ! Không sao chứ?

Cậu nhăn mặt lắc đầu

- Không sao!

Tôi muốn đi tới chỗ Vũ thì lại bị kéo đi. Chỉ có thể ngoái lại nhìn cậu. Sau một lúc thì Vũ cũng rời vị trí, tới phòng chuẩn bị.

Lượt thi đầu tiên là bốn trường ở phía Nam, tên và thứ tự thi đấu đều được hiện rõ trên bảng thông báo. Cả bốn người cùng đứng vào vạch xuất phát, phía bên trên liền nổi lên tiếng reo hò, khiến cho sân trường trong phút chốc trở nên náo động hơn bao giờ hết.

- Huýt!!!!!!!!!!!!!!

Hồi còi đánh gọn vừa vang lên, cả bốn người cùng lập tức lao về phía trước. Phía sau là tiếng cổ vũ không ngừng

- Cổ lên! Cổ lên!

- Vũ Kiệt vô địch!

Tiếng hò reo dường như đã lấn át hết mọi âm thanh khác. Bốn người trên đường chạy đuổi nhau sát nút. Tôi khẽ liếc sang sân bên cạnh, thấy các đội cũng đang tổ chức thi nhảy xa. Tôi đưa mắt tìm kiếm Vũ, cuối cùng thấy cậu đang ngồi ở bên dưới, nói chuyện gì đó với mấy người cùng đội, sắc mặt vẫn không dễ chịu đi chút nào. Trong lòng tôi bỗng nhiên nổi lên cảm giác lo lắng.

Trong khi tôi không chú ý, đội trường Vũ Kiệt đã vượt lên dẫn đầu. Bỏ xa các đối thủ còn lại. Rồi vượt qua vạch đích. Trên khán đài nổi lên tiếng reo hò không ngớt. Đội cô vũ thì không ngừng nhảy lên ôm lấy nhau vui sướng. Trên bảng thông báo điện tử đã xuất hiện tên của đội thắng đầu tiên, đồng thời bên dưới là tên của 4 đội tiếp theo. Tôi lại không kìm được quay ra nhìn Vũ, thấy cậu ấy cũng đang ngược lên nhìn bảng thông báo, trên đó là tên của Học viện thiên tài. Tôi thấy người bên cạnh trao đổi gì đó với Vũ, nhưng vì quá ồn ào cộng với khoảng cách xa nên không thể nghe thấy. Sau một hồi thì Vũ đứng dậy.

Khung cảnh trên khán đài lúc này không hề trở lại trạng thái im lặng mà dường như còn ồn ào hơn lúc trước. Và khi bốn người trong đội chạy tiếp theo đứng vào vạch xuất phát, tiếng hò reo lại nổi lên không ngừng

Mấy cô gái trong đội cô vũ của trường tôi vừa nhìn thấy Vũ đã lập tức đứng thành hàng lối. Không ngừng hô to

- Thiên Vũ nhất định giành chiến thắng!

- Thiên Vũ nhất định giành chiến thắng!

Từ phía sau, tôi chỉ nhìn thấy Vũ đang cúi xuống, hoàn toàn không nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt cậu lúc này. Hồi còi lại vang lên một lần nữa. Ngay lập tức, bốn thân hình liền lao vụt về phía trước.

- Cố lên! Cố lên!

- Thái Học cố lên!

- Thiên Đức! Thiên Đức!

Đội cổ vũ của trường Thiên Đức còn đứng trên bục nhảy cổ vũ. Hiền và Oanh ở bên cạnh cũng không ngừng ra sức hò hét. Tôi không dời mắt khỏi Vũ, cậu chạy ở đường chạy trong cùng, giữ tốc độ để không bị tụt lại nhưng cũng không vượt hẳn lên. Song song bên cạnh là trường Thiên Đức, trong khi Thái Học đã vượt lên dẫn đầu.

- Cố lên!

- Cố lên! Cố lên!

Tiếng hò hét gần như trở thành một làn sóng, dội lại phía đường chạy. Bên cạnh tôi bỗng nhiên vang lên giọng nói lo lắng của Oanh

- Vũ bị sao vậy?

- Hình như cậu ấy không được khỏe!

Khi tôi nhìn về phía Vũ, chỉ thấy bước chạy của cậu không còn giữ kịp với đội bạn. Tốc độ cũng chậm dần, dường như đang bị tụt lại cuối cùng. Từ xa cũng có thể thấy sắc mặt vô cùng khó coi, không hề giống như khi luyện tập. Tiếng hò reo vẫn vang lên không ngừng, tôi lại vô cùng lo lắng. Trong lòng thầm cổ vũ: “Cố lên! Cố lên!”

Đường chạy chỉ còn vài trăm mét nữa, ai cũng ra sức cuối cùng, chạy hết tốc độ về đích.

- Cố lên! Cố lên!

- Thiên Đức cố lên!

Vũ hiện tại đã ở top cuối. Bên cạnh lúc này lại vang lên giọng nói thất vọng

- Có lẽ lâu như vậy cậu ấy mới quay lại nên thành tích không còn được giống như trước nữa!

Tôi chỉ chăm chăm nhìn vào cậu. Không hiểu sao lại có một động lực mạnh mẽ, cuối cùng gào lên thật to

- Cố lên! Cậu nhất định sẽ chiến thắng!

Phía khán đài ồn ào còn hơn cả chợ vỡ, tiếng hét của tôi cũng không thể chạm tới được Vũ. Nhưng khi tôi thất vọng ngồi xuống, lại thấy cậu ngược lên nhìn tôi. Trong phút chốc hai ánh nhìn chạm nhau. Tôi thu giọng, hét lên

- Thiên Vũ! Cậu nhất định phải chiến thắng!

Tôi cũng không chắc cậu ấy có nghe thấy không, chỉ thấy cậu quay đi và bắt đầu tăng tốc. Chỉ còn 200m cuối cùng. Vũ vượt lên. Đội cổ vũ trường tôi thấy như vậy cũng đứng hẳn dậy, không ngừng la hét

- Thiên Vũ! Cố lên!

- Thiên Vũ! Cố lên!

Đường chạy còn 100m, Vũ đã vượt qua được người thứ ba, trước mặt chỉ còn đội Thiên Đức ở top đầu. Khán đài gần như vỡ tung trong tiếng la hét cổ vũ. Tôi nín thở nhìn về phía trước. Vạch đích đã gần kề. Trong phút chốc, cả hai cùng lao lên. Tiếng hò vang lên cùng lúc dải băng đỏ được kéo đi.

- Thắng rồi! Thắng rồi!

- AAAAAA! Thắng rồi! Tuyệt quá!

Hiền và Oanh cùng nhảy cẫng lên. Vũ đã về đích, chỉ cách trường Thiên Đức có một bước chân.

- Thắng rồi! Thắng rồi!

Tôi nhìn về phía đường chạy, thấy Vũ đang mỉm cười, nét mặt rạng rỡ. Mấy người trong đội liền nhảy tới ôm chặt lấy cậu. Tôi bất giác có một cảm giác rất lạ. Nụ cười này, tôi đã từng bắt gặp trong bức ảnh mà cậu giành được giải. Thì ra là cậu ta cũng biết cười.

Mấy cô gái trong đội cổ vũ thì chạy xuống cả đường chạy, không ngừng hò reo chiến thắng của Vũ. Tôi trong phút chốc lại chạm ánh nhìn của cậu. Vũ bất chợt mỉm cười, tôi hơi ngây ra. Đây... là lần đầu tiên cậu cười với tôi! Khi tôi còn chưa biết phản ứng như thế nào thì Vũ đã bị kéo đi mất. Chỉ còn tôi ngơ ngẩn đứng nhìn.

.....

Sau vòng một, các đội thi được nghỉ, cuộc thi sẽ diễn ra vào 2.00 chiều. Khi tôi định quay trở về phòng thay đồ thì bị một người khác chặn lại. Tôi ngược lên đã bị người đó làm cho giật mình sững sờ

- Anh...

- Suyt!

Mũ lưỡi trai đưa tay làm động tác che miệng, ra hiệu cho tôi đi theo anh ta. Khi đã ở phía sau vườn hoa, nhận thấy xung quanh đã không còn ai, chỉ có tiếng reo hò phía trước của đội chạy cuối cùng, tôi mới ngạc nhiên lên tiếng

- Tại sao anh lại tới đây?

Mũ lưỡi trai không trả lời câu hỏi của tôi mà lại chìa tay ra đưa tôi một túi nhỏ đựng bột trắng. Tôi nghi hoặc

- Đây là....

- Bỏ nó vào đồ uống của Thiên Vũ!

- Há? Đây là...cái gì?

- Cô không cần biết, chỉ cần nghe lời tôi!

Tôi hoang mang nhìn túi thuốc. Anh ta muốn gì vậy chứ? Thì ra đây là lí do vì sao muốn tôi và Vũ tham gia cuộc thi này sao? Liệu đây có phải là thuốc độc không?

- Anh...anh muốn làm gì Thiên Vũ?

- Đừng sợ, chỉ là thuốc mê thôi. Để cậu ta có thể nghỉ ngơi cho đến lúc cuộc thi kết thúc – Anh ta lạnh nhạt giải thích.

- Anh muốn Vũ không thể tiếp tục thi đấu? – Tôi hoang mang

- Đúng! Bây giờ cậu ta không ở trong phòng, cô hãy mau làm đi!

- Nhưng...

Cái nhìn sắc lẹm của anh ta chiếu vào tôi

- Anh trai cô vẫn đang chờ cô đến đây!

Tôi im lặng, lại nhìn gói thuốc

- Nhanh lên!

.....

Phòng Thiên Vũ

- Tôi sẽ ở đây quan sát cô! Đừng có giờ trò! – Mũ lưỡi trai nói rồi lẩn vào bên trong, qua kẽ hở nhìn ra bên ngoài. Dùng ánh mắt thúc giục nhìn tôi. Tôi run run cầm gói thuốc, từ từ mở bình nước của Vũ ra. Trong đầu không ngừng giằng co hai ý nghĩ: Đố? Không được! Tôi không thể! Nhưng còn anh trai? Anh trai đang đợi mình?

Trong phút chốc tôi cảm thấy không thể suy nghĩ được gì, nụ cười của Vũ khi chiến thắng lại mơ hồ hiện ra. Tôi nắm tay, nhắm chặt mắt, dứt khoát đổ gọn cả gói thuốc. Đúng lúc đó thì cánh cửa bật mở, giọng nói quen thuộc vang lên

- Cậu đang làm gì ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chân tướng

Ads Tôi giật mình quay lại đã thấy Vũ đứng ngoài cửa phòng đang ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi vo chặt tờ giấy trong tay, lúng túng nói

- Tôi...tôi đến tìm cậu!

- Tìm tôi? – Vũ nghi hoặc

- Phải...tôi...tôi muốn...muốn cảm ơn cậu chuyện trong rừng!

Vũ không nói gì, tiến lại phía chiếc bàn gần đó. Tôi liếc về phía mũi lưỡi trai, chỉ thấy ánh mắt thúc giục của anh ta. Lại quay nhìn Vũ

- Hồi...hồi nãy cậu thi đấu tuyệt lắm!

Tôi cố gắng mỉm cười, tay xoay xoay bình nước. Trong lòng vô cùng hỗn loạn: Làm thế nào đây? Phải làm thế nào đây? Vũ dường như thấy tôi đứng ngơ ngác, hơi khẽ ngạc nhiên hỏi lại

- Có chuyện gì sao?

- Không...không có! – Tôi lúng túng đáp lại. Cảm thấy phía sau lưng là cái nhìn sắc lạnh của mũi lưỡi trai. Vũ rướn người kéo lấy bình nước trong tay tôi. Từ từ rót nước vào chén. Tôi hốt hoảng

- Khoan!

Vũ ngạc nhiên nhìn tôi, làm tôi phải cúi xuống, thấp giọng

- Coi...chừng nước nóng!

Cậu chỉ nghiêng đầu, sau đó tiếp tục uống. Khi tôi ngẩng lên đã thấy Vũ uống xong. Cậu xua tay

- Tôi mệt rồi, cậu cũng về đi!

Vũ nói rồi hơi lắc lắc đầu, dáng điệu mệt mỏi, hai mắt từ từ nhắm lại. Tôi lo lắng gọi

- Cậu không sao chứ? Này!

Vũ đưa mắt nhìn tôi rồi đổ gục xuống bàn. Tôi sợ hãi lay gọi

- Này! Hoàng Thiên Vũ! Tỉnh dậy! Này!

Từ bên trong bức rèm, mũi lưỡi trai lúc này mới bước ra, thỏa mãn đứng cười

- Làm tốt lắm!

Tôi cảnh giác nhìn anh ta, giọng nói đầy lo lắng

- Đó chỉ là thuốc ngủ thôi chứ? Anh sẽ không làm hại Thiên Vũ chứ?

Mũi lưỡi trai xoay xoay chiếc mũ, giọng nói rất thích thú

- Yên tâm, sự trả thù mới chỉ bắt đầu thôi! Tôi sẽ bắt hấn ta phải khổ sở hơn gấp trăm lần, sau tất cả những gì hấn đã gây ra! – Giọng nói anh ta gần lại, nét mặt cũng lạnh băng, sự phẫn uất toát ra từ ánh mắt. Tôi càng không thể kiềm nổi thắc mắc hỏi

- Rốt cuộc là anh có thù oán gì với Thiên Vũ? Sao lại muốn trả thù?

- Vì sao ư? – Mũi lưỡi trai cười gằn, khẽ liếc về phía Vũ, giọng nói đột nhiên cao vút – Vì hấn đã cướp đi tất cả của ta.

Anh ta giận giữ đập tay xuống bàn, dường như muốn ngay lập tức lao đến giết chết người còn đang ngủ gục trên đó. Tôi chợt cảm thấy sợ hãi, nhưng vẫn cứng giọng hỏi tiếp

- Thiên Vũ đã làm gì?

- Làm gì à? – Anh ta đột nhiên nhếch mép, sau đó dùng tay kéo chiếc mũ sùm sụp xuống. Tôi ngạc nhiên nhìn khuôn mặt vẫn luôn bị che mắt một nửa, đó có lẽ cũng là một khuôn mặt đẹp, nếu không có vết sẹo chạy dài từ mắt đến tận má phải. Vết sẹo lồi hẳn lên, khi anh ta giận giữ lại gồng lên rất đáng sợ. Anh ta chỉ sát vào vết sẹo, gào lên

- Là do tên đáng nguyên rủa này gây ra. Hấn đã cướp tất cả của ta, học vị, tài năng, sự ngưỡng mộ và thậm chí là người ta yêu nhất. Ta bắt hấn cũng

phải mất mọi thứ. Ta sẽ từ từ, từ từ lấy lại từng thứ một!

- Vì thế mà anh đã lợi dụng tôi, để tôi đánh bại Thiên Vũ, sau đó thì tiếp cận, giúp anh trả thù cậu ta?

- Đúng vậy! – Đấy mắt anh ta lóe lên tia nhìn độc ác. Sau đó dùng tay chụp lại chiếc mũ, nhấn giọng – Ta sẽ khiến cho hắn trở nên thảm hại hơn ta bây giờ. Thảm hại hơn rất nhiều!

Và anh ta lại cười, từ từ quay bước ra cửa.

- Hóa ra là như vậy! – Giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên bên cạnh tôi. Mũ lưỡi trai sừng sốt quay lại, còn Thiên Vũ thì nhìn anh ta, ánh mắt sắc lạnh

- Mà...tại sao...?...

- Rất ngạc nhiên có đúng không? – Thiên Vũ đứng hẳn dậy, mỉm cười. Tôi cũng đứng bên cạnh phụ họa

- Cô...Làm sao có thể, chính mắt tôi đã nhìn thấy cô bỏ thuốc vào đó!

Tôi mỉm cười cầm bình nước của Thiên Vũ, giơ lên trước mặt anh ta.

- Bí mật nằm ở đây! Chiếc bình này, chắc là anh không nghĩ tới, là của Diên Vĩ mua từ một người bạn. Nó rất đặc biệt, có hai ngăn, một ngăn đựng nước còn một ngăn đựng trà. Khi pha thì hai thứ sẽ hòa lẫn vào nhau, còn bình thường nó lại có thể làm một ấm nước trắng. Tôi đã bỏ thuốc vào ngăn trà, rồi rót nước ở ngăn trắng cho Thiên Vũ. Sao hả? Đã hiểu chưa?

Tôi từ từ nhớ lại tối hôm đó

.....

Buổi tối khi Vĩ đi ra ngoài chơi, lúc tôi định đi ngủ lại nghe thấy có tiếng gõ cửa. Tôi vội chạy ra mở cửa, nhưng khi cánh cửa mở ra, đó lại là một gương mặt khác, một gương mặt không hề xa lạ

- Sao...sao lại là cậu? – Tôi tròn mắt nhìn người xuất hiện trước cửa, không ngờ rằng đó lại là Thiên Vũ

- Tôi muốn nói chuyện với cậu!

- Chuyện gì?

Cậu xoay người ra hiệu cho tôi đi theo. Khi hai chúng tôi đã ở trong một góc tối nhỏ hẹp, giọng cậu vang lên

- Vì sao cậu lại tiếp cận tôi?

- Há? Cậu...nói gì kì cục vậy? Tiếp cận gì chứ? – Tôi cười giả lã

- Tôi biết tất cả, đừng giả vờ nữa! – Vũ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi. Tôi im bất. Tôi đã quên mất Thiên Vũ là một thiên tài, cậu ta đã đoán ra được việc tôi cố tình theo đuổi cậu ta. Tôi bối rối suy nghĩ: Tôi có nên nói ra? Bởi vì tôi không thể tin mũ lưỡi trai được nữa, nếu anh ta lại lật lọng thêm một lần nữa thì sao?

Tôi thu hết can đảm, nhìn vào mắt Thiên Vũ

- Xin cậu, hãy giúp tôi!.....

.....

Đó là lời giải thích cho chuỗi hành động kì quặc của Vũ với tôi. Tất cả chỉ là một màn kịch, hòng dụ mũ lưỡi trai ra mặt. Thậm chí việc ghi tên thi đấu, tham gia vào cuộc thi này cũng không nằm ngoài mục đích đó. Và chúng tôi đã thực sự thành công.

- Cô dám lừa tôi! – Mũ lưỡi trai gầm giọng

- Tôi không thể tin tưởng anh được nữa! Xin hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc anh tôi ở đâu? – Tôi nhìn anh ta nài nỉ

- Đừng hòng!

Anh ta gào lên, rồi đột ngột bật tung cửa, lao ra ngoài. Vũ lập tức đuổi theo, tôi cũng chạy theo, mặc kệ cái chân còn khập khiễng. Phía bên ngoài đã vào giờ nghỉ, sân trường vắng hoe không có một bóng người. Khi tôi chạy ra đã không còn thấy Vũ và mũ lưỡi trai đâu nữa. Tôi lật đật chạy vào một ngã rẽ, chỉ thấy hai cái bóng đang chạy đuổi nhau phía trước. Tôi cố sức đuổi theo. Nhưng được một đoạn thì thấy Vũ, tôi hoang mang

- Đâu rồi? Cậu bắt được chưa?

Vũ lắc đầu

- Biến mất rồi!

- Cái gì? – Tôi sững sốt

Trước mặt lúc này là cánh rừng mưa, chắc chắn anh ta đã trốn vào trong đó. Tôi hoang mang nhìn những dấu vết của đôi giày thể thao còn dính lại dưới lớp đất sau trận mưa tối qua. Anh ta trốn mất rồi, vậy thì anh trai.....Anh trai tôi thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Tung tích

Cuộc thi cuối cùng cũng kết thúc, tôi không biết kết quả, chỉ nghe vài người bạn nói rằng Vũ đã bỏ vòng thi cuối. Tôi là người trở về trường đầu tiên, còn lại mọi người đều ở lại theo đoàn, sáng hôm sau mới trở về. Ngày mai lại là ngày nghỉ, nên có lẽ các học viên khác cũng tranh thủ về nhà thay vì ở lại trường. Chỉ có mình tôi ngồi bần thần trong căn phòng. Sự biến mất của mũ lưỡi trai khiến tôi gần như mất hết hi vọng. Mạnh mới cuối cùng cũng đã mất. Tôi làm thế nào tìm được anh đây? Rốt cuộc là tôi đã làm đúng hay sai?

Nhìn sợi dây bằng bạc trong hộp, tôi bất giác lại thở dài. Đúng lúc đó thì nghe có tiếng gõ cửa. Tôi vừa ngạc nhiên chạy ra, bất ngờ thấy Thiên Vũ đang đứng trước mặt.

- Chúng ta nói chuyện một chút! – Vũ nói rồi ra hiệu cho tôi xuống dưới sân trường. Tôi lật đật đi theo cậu, khi đã đứng dưới kí túc xá. Cậu mới đưa một tập giấy tới trước mặt tôi. Tôi ngạc nhiên nhìn lại

- Đây là?....

- Hồ sơ!

- Hà? – Tôi tròn mắt nhìn Vũ, lập tức cầm lấy tập giấy trong tay cậu. Hai mắt cứ từ từ mở lớn ra. Thật sự, thật sự đúng là nó! Đúng là hồ sơ! Vũ không hề lừa tôi!

- Làm sao cậu lấy được nó? – Thấy ánh mắt khó hiểu của tôi, Vũ từ từ giải thích

- Ở trong phòng tài liệu có ghi lại bản gốc, thực ra thứ trong phòng hồ sơ cũng chỉ là bản sao mà thôi. Còn làm sao tôi lấy được, có lẽ là không cần thiết!

Cậu tiếp tục nhìn tôi, hạ giọng

- Tôi đã hứa sẽ giúp cậu, tôi đã làm. Mọi chuyện kết thúc ở đây! Cậu cũng không cần phải theo đuổi tôi nữa! – Cậu hơi ngừng lại một chút, còn tôi thì chỉ biết im lặng nhìn cậu! Vũ quay đi, nói nhỏ - Tạm biệt!

Cậu nói rồi đi thẳng về phía kí túc xá nam. Trong phút chốc tôi chỉ đứng trân trân nhìn, cũng không biết phải nói gì. Chỉ cảm thấy một cảm giác hụt hẫng. Tay vẫn ôm chặt tập hồ sơ, bao nhiêu vất vả mới lấy được nó, nhưng tại sao, tôi lại có cảm giác không vui. Tôi mơ hồ lắc đầu, phía trước mặt, hình ảnh Vũ lại trở nên không rõ nét. Tuyệt Mai! Mày đang chờ đợi điều gì? Mày còn muốn gì nữa? Không phải đã lấy được thứ quan trọng nhất rồi sao? Không phải mục đích của mày chỉ là để lấy thứ này sao? Tôi im lặng nghe giọng nói vang lên trong thâm tâm. Phải, mục đích của tôi chính là thứ này. Tôi ghi chặt tập hồ sơ, tự nói với chính mình: Cuối cùng, em cũng có thể tìm thấy anh rồi!

.....

Theo thông tin ghi trên hồ sơ, thì sau khi tốt nghiệp, anh tôi đã được một công ti truyền thông nhận vào làm. Địa chỉ bên dưới cũng ghi rất rõ ràng. Khoảng cách từ chỗ làm của anh tới học viện cũng không quá xa. Vậy thì tại sao trong suốt một năm, anh không hề về thăm tôi? Tôi tự hỏi rồi lại tự tìm lí do biện hộ: Nhất định là công việc của anh mới làm, còn chưa quen. Chắc anh định khi công việc ổn định mới về tìm tôi, mới quay lại đón tôi. Nghĩ như vậy tôi chợt mỉm cười, tâm trạng càng trở nên hồi hộp. Tôi bất ngờ đến tìm anh, anh có ngạc nhiên không? Liệu anh ấy sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Nếu anh biết tôi còn đỗ vào học viện thiên tài, không biết sẽ ngạc nhiên đến như thế nào nữa. Tôi không ngừng tưởng tượng ra khuôn mặt của anh, tự nhiên mỉm cười.

Khi tôi đang mải mê nghĩ đến lúc được gặp anh thì bỗng nhiên nhìn thấy một người phụ nữ đi ra từ trong quán cà phê. Qua cách ăn mặc có thể thấy là người ở tầng lớp thượng lưu, khoảng hơn 30 tuổi. Một tay người phụ nữ vịn vào tường, sắc mặt xanh xao, rồi bỗng nhiên cả thân người đổ ập về phía trước. Tôi vội vàng chạy đến, đỡ lấy người phụ nữ kia

- Bác không sao chứ ạ?

Người phụ nữ lắc lắc đầu, ngược lên nhìn tôi

- Không..sa...

Khi ánh nhìn của tôi và người phụ nữ kia chạm nhau. Mắt bà bỗng nhiên mở lớn, nhìn tôi bằng một ánh mắt không thể ngạc nhiên hơn. Rồi bỗng nhiên bà nắm chặt lấy tay tôi, tôi còn ngỡ ngàng nhìn thì đã thấy người phụ nữ xúc động, nước mắt trào ra, không ngừng nói

- Là ..con! Có phải ..là con đó không?

Bác ấy dang tay ôm chầm lấy tôi. Tôi đông cứng, cứ đứng yên mà không biết phản ứng như thế nào. Sau một lúc mới gỡ được tay của bác ấy, bối rối nói

- Bác...bác..nhầm người rồi!

Bác ấy vẫn nhìn tôi, ánh mắt vẫn rung rung. Đúng lúc đó thì có một chiếc xe tiến đến bên cạnh. Người phụ nữ vội vàng quệt nước mắt.

- Xin lỗi cháu! Tại ...ta xúc động quá! Cháu làm ta nhớ đến một người!

Nói rồi bác ấy mỉm cười, nhân hậu nhìn tôi

- Cảm ơn cháu nhiều lắm!

Tôi lắc đầu. Bác ấy lên xe, tôi chỉ nhìn thấy thân người bị tấm kính che khuất. Chiếc xe nổ máy, nhanh chóng lao ra đường. Tôi quay lại phía tập hồ sơ bị rơi dưới đất. Trong phút chốc lại nhớ tới người phụ nữ kì lạ kia. Những năm tháng sống trong cô nhi viện, tôi chưa từng được ai ôm vào lòng mà gọi bằng con như thế, dù chỉ là nhầm người, nhưng vẫn có cảm giác ấm áp. Thì ra, có mẹ lại là một chuyện hạnh phúc tới như vậy. Được mẹ ôm vào lòng lại ấm áp như vậy. Tôi thờ dãi nghĩ mình tham lam quá. Đã có anh trai thương yêu nhiều như vậy, tôi còn đòi hỏi điều gì nữa chứ. Tôi nắm chặt hồ sơ trong tay, lắc đầu, đứng dậy bắt xe tới tập đoàn truyền thông.

.....

Tôi ngồi trên băng ghế, đung đưa chân. Thình thoảng lại liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường, kim giờ đã quay được hai vòng nhưng cô gái ở quầy tiếp tân không thêm đếm xia gì đến tôi, vẫn chăm chú cho mấy móng tay xanh đỏ, sau khi vứt cho tôi một lí do: chưa đến giờ làm việc! Tôi nóng lòng ngồi đợi. Nghĩ đến viễn cảnh một lát nữa tôi sẽ được gặp anh. Cuối cùng cũng có thể gặp anh, lại không khỏi háo hức. Không biết trong một năm qua anh có sống tốt không? Có tự chăm sóc tốt cho bản thân không?

Đúng 4.00, cô gái ở quầy tiếp tân mới cúi kính gọi tôi lại. Tôi nhỏ giọng

- Em muốn hỏi trong công ti có người nào là: Phương Anh Tuấn hay không?

- Không có! – Cô gái cúi kính đáp lại.

- Ồ...chị tìm lại giúp em được không?

- Đã nói là không có! – Cô ta gắt lên, làm tôi giật mình sau đó xoay người, tiếp tục chăm sóc mấy móng tay. Tôi chỉ biết đứng trân trân tại chỗ. Không có? Như vậy là sao? Rõ ràng trong hồ sơ ghi là ở đây. Rất cuộc là sao chứ? Tôi thiếu não quay bước, tiến đến chiếc ghế gần đó. Tập hồ sơ lúc này đã bị tôi ghì chặt tới mức cong lại. Tại sao lại không có? Tại sao lại không có? Không đúng! Tôi phải quay lại. Khi tôi định đứng dậy thì có một giọng nói khác vang lên bên cạnh

- Chị có thể giúp gì cho em!

Lúc tôi ngẩng lên chỉ thấy một người lễ tân khác đang đứng trước mặt mình. Có lẽ bộ dạng của tôi đã khiến chị ấy chú ý. Tôi như tìm được hy vọng, hấp tấp nói

- Em...em muốn tìm người!

.....

Thái Hà lật lật những trang giấy, chăm chú nhìn từng tên trong danh sách, đột nhiên chị reo lên

- Thấy rồi! Thấy rồi! Phương Anh Tuấn, nhân viên phòng hành chính!

Tôi sung sướng hỏi lại

- Thật không chị?

- Đúng vậy! Nhưng...

Giọng nói của chị đột nhiên ngừng lại, tôi lo lắng hỏi

- Sao ạ?

Thái Hà ngược lên nhìn tôi, nhỏ giọng

- Nhưngđã nghỉ việc cách đây hai tháng!

Hai tháng? Tôi chỉ còn biết đứng chết lặng. Đó cũng chính là điểm tôi vào học viện. Tại sao lại như vậy? Chỉ một chút nữa thôi là tôi tìm được, tại sao anh lại không chờ em? Thấy tôi hệt hắt, Thái Hà an ủi

- Chị rất tiếc! Nhưng đừng buồn, tin rằng em sẽ tìm được anh trai!

Tôi gật đầu nhưng lòng nặng trĩu. Không nói gì, cúi chào chị rồi ra về.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Mục đích

Ads Không gì có thể diễn tả hết tâm trạng tôi lúc này, nếu chỉ dùng một từ thất vọng có lẽ là không đủ. Mạnh mối về anh cứ như một sợi dây mỏng không thể nhìn thấy đầu kia, cho dù tôi có lần mò thế nào. Tại sao cứ mỗi lần tôi sắp chạm đến thì lại đứt đoạn. Rốt cuộc anh đang ở đâu? Tại sao anh không quay về, không tìm em? Anh không cần em nữa ư? Và đến lúc này tôi lại khóc, tất cả những sự dồn nén bấy lâu đều tuôn ra.

.....

- Hu Hu Hu!

- Tuyết Mai! Đừng khóc! Lên đây anh sẽ công em!

- Dạ!

- Có anh ở đây rồi, em sẽ không bao giờ phải khóc, biết chưa?

- Dạ...

* * *

- Tuyết Mai! Sao em lại bị thương? Là ai đánh em?

- Không...không có...là em bị ngã!

Anh cúi xuống, dịu dàng nhìn tôi, một tay nắm chặt lấy tay tôi

- Anh xin lỗi! Tuyết Mai! Từ bây giờ, anh sẽ bảo vệ em! Không để em bị thương, được không?

- Dạ...

* * *

- Anh à, tại sao ba mẹ không đến tìm chúng ta?

- Đừng nhắc họ, họ sẽ không đến đâu! – Anh khẽ gắt

- Tại sao vậy anh? Ba mẹ không thương chúng ta sao? – Nước mắt tôi ngân ngấn – Ba mẹ đã bỏ rơi anh em mình...

Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ vai tôi, dùng tay ôm chặt tôi

- Ba mẹ không về, nhưng anh sẽ bảo vệ em, anh sẽ không bao giờ bỏ em. Đừng sợ, Tuyết Mai!

.....

Những lời nói ấy cứ vang vọng đầu đây. Mắt tôi ướt nhoẹt. Anh đã nói không bao giờ bỏ rơi em mà? Phải không? Tại sao anh không về? Anh không giữ lời hứa, không giữ.....

.....

6.30 AM

Khi tôi mở mắt, thấy trời đã sáng từ bao giờ. Hôm qua tôi khóc nhiều quá rồi thiếp đi lúc nào không hay. Vì không ở trong phòng, tôi đứng dậy, lững chững bước ra ngoài.

Một đêm khóc lóc làm tôi mỏi mệt. Bước xuống sân, xung quanh hoàn toàn vắng vẻ. Hôm nay là ngày nghỉ, học viên đều đã về nhà cả. Tôi bất chợt liếc qua phòng Thiên Vũ, thấy phòng cậu cũng đóng cửa. Như vậy là chỉ có một mình tôi. Tôi ngồi xuống bậc thềm, lặng lẽ nhìn ra ngoài. Phía trước mặt là một khoảng không trắng xóa, mọi vật trước mắt đều trở nên mờ nhạt. Nếu như trước kia, tôi tìm mọi cách để vào đây, tìm mọi cách để lấy hồ sơ, thì hiện tại tôi lại giống như người mất hết mục đích. Tung tích về anh không còn, hồ sơ cũng trở nên vô dụng. Tôi phải làm gì tiếp theo đây? Tôi không cần theo đuổi Thiên Vũ nữa, cũng chẳng cần phải nghe lời ai. Đáng lẽ ra tôi phải vui vẻ, nhưng sao tôi lại thấy hoàn toàn trống rỗng? Không có anh trai, tôi phải làm thế nào đây? Thì ra đáng sợ nhất là khi con người vấp ngã mà là khi sống mà không có mục đích, không có lí do để tiếp tục đứng lên. Là cảm giác cô độc và vô vọng. Tôi cúi mặt, xiết chặt lấy hai đầu gối.

Một lon nước từ đâu bỗng nhiên chìa ra trước mặt tôi, tôi giật mình ngẩng lên, thấy Vĩ đang cười tươi nhìn tôi

- Uống nước không?

- Sao cậu không về? Hôm nay là ngày nghỉ mà?

Tôi ngạc nhiên nhìn cậu. Vĩ ngồi xuống bên cạnh tôi, dáng điệu vui vẻ, tu lon nước uống ực

- Muốn ở lại cùng cậu thôi!

Những lời nói của Vĩ làm tôi cảm động suýt khóc. Có lẽ chỉ những người đang cô đơn mới hiểu cảm giác cần có người bên cạnh đến thế nào.

- Cảm ơn cậu! – Tôi cúi mặt, nói đầy cảm kích

Những cơn gió mát lạnh lùa bàn tay vô hình qua mái tóc tôi, còn Vĩ tóc ngắn ngắn nên nói chỉ hơi lay động. Ánh mắt Vĩ nhìn về phía khoảng không vô định, tôi trong phút chốc lại cảm thấy giống như Vĩ của ngày thường và người hôm nay đang ngồi bên cạnh tôi là hai người hoàn toàn khác nhau. Rất lâu cậu mới bắt ngờ lên tiếng

- Mai này! – Vĩ quay qua nhìn tôi, ánh mắt có một vẻ gì đồng cảm – Tôi biết là cậu đang nghĩ điều gì, biết cảm giác lúc này của cậu!

Tôi không nói gì, im lặng. Vĩ uống thêm một ngụm nước, chậm chậm nói

- Tôi hiểu cảm giác cô đơn và cần có người bên cạnh hơn ai hết. Lạc lõng, buồn bã, thất vọng. Giống như bị ném vào một chỗ mà không ai nhìn thấy. Thật sự, rất khó chịu!

Tôi ngạc nhiên nhìn Vĩ, vì quả thật, tôi không bao giờ nghĩ, rằng một người vui vẻ như cậu cũng có những phút thế này. Cậu tiếp tục uống nước, nói với tôi nhưng dường như cũng là đang nói với chính mình

- Nếu cậu tìm thấy mục đích sống, thì sẽ hết cảm giác đó thôi. – Vĩ đột nhiên nhìn tôi – Tôi biết cậu vào đây chỉ để tìm anh trai, nhưng... vẫn còn nhiều thứ khác nữa chờ cậu. Hãy nhìn ra bên ngoài, cuộc sống còn nhiều thứ cậu không biết. Rồi thì, điều quan trọng nhất, sẽ xuất hiện!

Tôi thấy Vĩ mỉm cười. Tôi thật sự không hiểu hết những gì cậu nói, nhưng nói cũng tác động đến tôi rất nhiều. Điều quan trọng nhất? Tôi tìm điều quan trọng nhất với mình? Phải! Tôi vẫn còn nhiều thứ chưa biết hết, cuộc sống này đang chờ đợi tôi. Tôi muốn tìm hiểu tất cả những điều đó. Đó là lí do tôi vào đây, để tìm anh, tìm ước mơ của mình. Tôi tin rằng anh không bỏ tôi, và tôi lại càng không bỏ cuộc. Tôi mỉm cười nhìn Vĩ, cậu quay đi. Trong một khoảng khắc trong ánh mắt cậu lóe lên niềm vui. Tôi chợt cảm thấy ấm áp.

Gió lại thổi tung mái tóc rối xù của hai chúng tôi.

Chiều

Tôi thong thả ngồi nghe nhạc, lần đầu tiên tôi đón nhận cảm giác yên bình này. Nhưng rồi tôi bất ngờ khi thấy Vĩ đang...gấp đồ đạc.

- Cậu...cậu xếp đồ làm gì vậy?

Vĩ không ngừng lên, đáp

- Mình về nhà!

- Về nhà?

- Phải! – Vì kéo khóa túi xách bằng vải cỡ vừa, nói – Minh sẽ về nhà vài ngày, cậu ráng ở một mình nhé!

- Nhưng...tại sao? – Tôi ngạc nhiên

- Chút việc thôi! Giải quyết xong mình sẽ quay lại – Vì mỉm cười – An tâm, mình chỉ để cậu thoải mái trong căn phòng này vài ngày thôi, cố mà tận hưởng đi!

Cậu đưa tay bẹo má tôi, cười lém lỉnh.

- Được rồi, mình đi đây!

Cô bạn vẫy tay với tôi, vác đồ xuống dưới sân, ở đó đã có sẵn một chiếc xe chờ cậu từ bao giờ. Vì bước vào, chào tôi một lần nữa qua cửa kính rồi mới đi. Tôi chán nản nhìn căn phòng chỉ còn một mình. Mới hết buồn được một lúc thì Vì cũng bỏ đi mất. Chán nản, tôi lần ra giường. Nhưng ngủ cũng chán, tôi quyết định đứng dậy đi chơi. Dù sao trong thời gian qua tôi đã đối xử không tốt với bản thân mình, bây giờ có thể tự do làm điều mình muốn, nhất định phải tận hưởng. Nghĩ vậy, tôi với tay, khoác thêm áo rồi quyết định xuống phố.

Viễn cảnh đi chơi tươi đẹp mới hiện ra thì đã bị chặn đứng, bởi khi tôi vừa đi tới cổng trường, đã thấy một chiếc xe màu đen tiến đến, đỗ ngay bên cạnh. Và khi người trong xe bước ra, tôi ngạc nhiên không nói lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tiệc sinh nhật

Ads Tầng hai của quán cà phê được trang trí khá dịu mắt. Từ đĩa nhạc chạy tự động, những giai điệu náo nê của yiruma trong bản nhạc không lời nào đó vẫn vang lên dịu dặt. Tôi ngồi yên lặng, thỉnh thoảng lại dụi dè ngẩng lên nhìn người phụ nữ trước mặt đang điềm tĩnh bỏ đường vào li nước của mình, một tay khuấy nhẹ, động tác nào cũng rất thanh lịch. Bác ấy nâng tách lên uống một ngụm nhỏ, sau đó quay lại nhìn tôi, miệng nở nụ cười nhân hậu.

- Bác đến đây để tìm cô bé tên là Phương Tuyết Mai! Thật không ngờ đó lại chính là cháu!

Tôi gật nhẹ, trong lòng cũng ngạc nhiên không kém. Không ngờ, người phụ nữ mà tôi đụng phải hôm đó lại đến tìm tôi. Hơn nữa, bác ấy lại chính là mẹ của Thiên Vũ. Trong tâm trí lúc này của tôi bỗng hiện lên một vài so sánh nho nhỏ. Đại khái như không thể hiểu tại sao một người thân thiện và nhân hậu như bác ấy lại có thể có người con trai giống như Vũ. Tuy rằng tôi và bác ấy cũng chỉ mới gặp nhau có hai lần, nhưng tôi lại có ấn tượng rất tốt với người phụ nữ này. Hơn nữa, còn có một cảm giác rất ấm áp khi tiếp xúc.

Thấy tôi ngồi yên lặng, bác ấy lại cười, trong ánh mắt có vẻ gì gần gũi

- Thực ra, bác đến đây là muốn gặp bạn gái của Vũ. – Bác ấy hơi ngừng lại nhìn tôi. Tôi lúng túng, định lên tiếng giải thích về vụ “giả mạo” kia thì bác ấy đã tiếp lời. - Vũ không hay nói với bác những chuyện như vậy, cho nên đều là bác phải tự tìm hiểu. Trước khi đến đây, bác đã rất lo lắng không biết đó là cô gái như thế nào, nhưng bây giờ biết đó là cháu, bác thật sự rất an tâm!

- Nhưng...không phải...

Tôi vừa lên tiếng phản đối thì đã bị ánh mắt tin tưởng của mẹ Vũ làm cho im bật, đột nhiên không biết phải nói như thế nào. Mất một hồi mới áp ứng lên tiếng

- Thực ra...thực ra hai chúng cháu...không giống như bác nghĩ!

Bác ấy đang uống thì bỗng nhiên ngừng lại, khó hiểu nhìn tôi. Tôi thành thật

- Thực ra...đó chỉ là thỏa thuận giữa cháu và Vũ mà thôi. Là...là cháu nhờ cậu ấy giúp một việc! Thật sự, cháu không phải là bạn gái của Vũ!

Ánh mắt bác ấy dừng lại trên li nước trước mặt tôi. Trên khuôn mặt đột nhiên xuất hiện một cảm xúc khác lạ. Tôi cúi mặt

- Cháu...cháu xin lỗi!

- Ồ không! – Bác ấy xua tay – Không phải là lỗi của cháu. Nhưng...bác rất hiểu con trai của bác, nó sẽ không bao giờ làm điều mà nó không thích.

- Dạ? – Tôi hơi khó hiểu nhìn mẹ Vũ, thấy ánh mắt bác ấy bỗng nhiên trở nên xa xăm, giọng nói mơ hồ giống như đang tự nói với chính mình

- Đứa trẻ này đã phải chịu một cú shock rất lớn. Đáng ra nó sẽ không như vậy!

Bác ấy khẽ nén một tiếng thở dài, sau đó lại nhìn sang tôi, nói đầy tin tưởng

- Bác hi vọng cháu có thể giúp được nó. Tin rằng chỉ có cháu mới có thể giúp được nó mà thôi!

- Cháu....cháu không hiểu! – Tôi ngơ ngác lắc đầu. Mẹ Vũ không có ý định giải thích thêm, chỉ nói

- Bác có một mong muốn nho nhỏ, không biết cháu có thể đồng ý hay không?

- Dạ! – Tôi hơi phân vân nhìn bác ấy, mẹ Vũ suy nghĩ rồi mới tiếp

- Vậy thứ bảy tuần này, cháu không bận chứ?

Tôi lắc đầu

- Cháu không bận!

Bác ấy liền tươi cười nhìn tôi

- Vậy cháu có thể đến dự sinh nhật Vũ được không?

- Dạ?

Sinh nhật Vũ? Mời tôi đến sinh nhật của cậu ta ư? Nhưng tôi và cậu ta cũng đâu phải là gì của nhau. Tôi đến sinh nhật Vũ thì cậu ta sẽ nghĩ gì? Việc này quả thật quá bất ngờ. Tôi lúng túng

- Nhưng...cháu...

- Hãy xem như đây là mong muốn của bác!

Ánh mắt tin tưởng kia lại một lần nữa đặt lên người tôi, khiến tôi không biết làm như thế nào. đành phải thành thật nói

- Cháu....cháu muốn suy nghĩ!

Bác ấy gật đầu, cười

- Bác rất mong cháu sẽ đến. Được rồi, vậy bác về trước!

Tôi đứng dậy cúi chào mẹ Thiên Vũ, nhìn bà đi ra ngoài cửa, lên xe rồi phóng vụt đi. Suy nghĩ lúc này trở nên hỗn loạn. Dự tiệc sinh nhật Vũ ư? Có nằm mơ tôi cũng chưa hề nghĩ đến. Tôi dốt cuộc, nên đi hay là không đây? Bỏ mặc câu trả lời, tôi trở về kí túc xá. Tạm thời không nghĩ tới chuyện đó.

Vì không có ở nhà thật là buồn chán. Tôi cứ quần quanh, không biết làm việc gì. Sau cùng lại đem tất cả đồ đạc ra ngắm nghía, tiện thể cũng dọn dẹp phòng cho thật sạch sẽ. Lúc cúi xuống để thu dọn gầm giường, tôi chợt nhìn thấy một vật thể lạ. Chính xác là một chiếc hộp gỗ nhỏ, phía bên trên có phủ một lớp bụi mỏng, có lẽ được đặt vào chưa lâu. Hoặc vừa mới được bỏ ra lau sạch. Tôi hơi tò mò kéo chiếc hộp ra, dùng một tay lắc lắc nghe ngóng. Đây là loại hộp gỗ không còn được sử dụng nhiều, trang trí cũng không có gì đặc biệt, khá nhẹ. Bên ngoài có một ổ khóa cũ bằng sắt. Tôi hơi ngáp ngừng suy đoán vật ở bên trong, nhưng đoán sao cũng không ra. Sau đó nghĩ có thể đây là đồ của Vì, tôi tự tiện lục lọi như vậy cũng không hay. Chắc trong lúc thu dọn cậu đã quên không mang theo. Tôi nhìn chiếc hộp một lần nữa, sau đó lại cúi xuống, để nó về vị trí cũ, tiếp tục công việc còn dang dở.

Dọn dẹp xong đã là 7.00, tôi xoay thân người nhúc nhích, lăn ra giường. Chưa kịp thay đồ đã ngủ quên mất.

.....

Sáng thứ 7

Vì vẫn chưa về, tôi ngồi một mình buồn chán trong phòng. Chơi hết mấy trò chơi trên máy chơi game mà cậu để lại cho vẫn không thấy khá hơn chút nào. Những suy nghĩ bị dẹp lại hôm trước lại có dịp bùng nổ. Chủ đề duy nhất: Tiệc sinh nhật Thiên Vũ!

Đi! Không đi! Đi! Không đi!

Tôi đâu có là gì của Hoàng Thiên Vũ, đến đây có phải là kì cục lắm không? Cậu ta cũng đã nói không còn liên quan gì nữa, bây giờ lại đến dự sinh nhật, Vũ nổi giận thì sao? Đúng vậy! Tôi không đi thì tốt hơn. Suy nghĩ này vừa hình thành lại lập tức bị phản bác. Ánh mắt của mẹ Thiên Vũ hôm đó làm tôi có chút e ngại. Tôi thật sự không muốn làm ai thất vọng cả. Nhưng nếu đến đó tôi lại ngại chạm mặt Vũ. Cứ như vậy, tôi loay hoay trong hai luồng suy nghĩ trái ngược, vẫn không thể đưa ra được quyết định chính xác.

Tiếng chuông cửa vang lên làm tôi hơi giật mình tỉnh lại, vội vàng chạy ra mở cửa. Bên dưới là người chuyển đồ của trường học, anh ta nói gọn

- Cô có bưu phẩm!

Người chuyển đồ đưa cho tôi một gói lớn được bọc cẩn thận, sau đó đưa tôi kí vào giấy nhận rồi mới rời đi. Tôi hơi ngạc nhiên nhìn gói đồ. Ở học viện tôi đâu có thân thiết với ai, là ai gửi được nhỉ? Đặt hộp giấy lên bàn, tôi cẩn thận mở ra. Khi vừa nhìn thấy món đồ trong đó liền ngạc nhiên đến tròn mắt. Là...một chiếc váy dự tiệc! Tôi ngỡ ngàng kéo chiếc váy trắng có đính ngọc trai ra khỏi hộp, bên dưới có một tấm thiệp nhỏ.

“Đây là tâm ý của bác, mong cháu sẽ đến!”

Tôi ngẩn ra nhìn chiếc váy. Sau đó lại nhìn tấm thiệp. Bác ấy còn gửi cả đồ đến đây nữa, tôi rốt cuộc phải làm sao đây? Tôi thật sự đâu có quen với những chuyện tiệc tùng như vậy. Nên làm như thế nào mới phải đây?

Tôi

Tôi thật sự bối rối. Đi cũng không ổn mà ở cũng không xong. Lại quay qua nhìn chiếc váy trên bàn. Tự nhiên có một cảm giác rất lạ, mơ hồ nghe thấy tiếng cười trẻ con từ đâu vọng lại

- Ha ha! Mẹ nhìn xem, váy mới của con có đẹp không?

- Đẹp lắm! Đẹp lắm, giống như công chúa vậy!

- Ha Ha! Ha Ha....

Tôi giật mình lắc đầu, giọng nói và tiếng cười trong trẻo kia cũng biến mất. Tôi nhìn trân trân chiếc váy, vô thức mân mê những sợi vải mềm mại. Trong đầu lại hiện lên suy nghĩ muốn thử. Tôi đứng dậy, lật đặt đi thay đồ.

.....vài phút sau.....

Tôi xoay xoay người trước gương, ngây ngơ nhìn hình ảnh phản chiếu trước mặt. Chiếc váy là một màu trắng thuần khiết, phần thân dưới có đính ngọc trai nhỏ sáng lấp lánh, cổ áo hơi trễ, ôm sát vào người. Viền theo lớp vải là một phần ren mỏng cũng tông màu trắng. Tôi lại chợt cảm thấy giọng nói trẻ con kia như vang lên bên tai mình “mặc váy vào trông sẽ giống như công chúa!” Tôi hơi giật mình lùi lại, giọng nói liền tiêu tan. Rõ ràng nghe rất quen thuộc nhưng tôi lại không tài nào nhớ nổi đó là ai? Chắc tôi bị hoang tưởng thật rồi. Tôi lắc đầu ngồi xuống ghế, vừa uống một ngụm nước cho bình tĩnh lại thì nghe thấy dưới nhà có tiếng động cơ. Khi quay ra, đã thấy một chiếc xe chờ ở đó từ bao giờ. Càng ngạc nhiên hơn nữa là chiếc xe đó....dành cho tôi. Người đàn ông mở cửa sẵn chờ tôi. Tôi hơi ngạc nhiên, đáp ứng

- Ồ...tôi...

- Mời cô lên xe!

Tôi bối rối. Vốn chỉ định mặc thử bộ váy này, nhưng rồi không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lại bước vào trong. Người quản gia nói gọn

- Cho xe chạy đi!

Và chiếc xe lao vút. Tôi ngồi ở ghế sau, đan tay vào nhau suy nghĩ. Chiếc xe đang đi thì đột ngột dừng lại, khi tôi ngược nhìn ra, mới thấy mình đang ở trước một salon làm đẹp. Mẹ Thiên Vũ quả thật chu đáo, còn tính tới việc này nữa. Tôi được đưa vào trong, chỉ biết ngồi yên trên ghế cho mấy cô phục vụ xoay tới xoay lui. Hai mắt bị thuốc xịt làm cho cay xè. Mãi đến khi họ đẩy tôi đến trước gương, tôi mới nhận ra hết. Tôi thấy mình trong gương lạ hoắc. Mái tóc uốn xoắn thả nhẹ qua một bên, được cột bằng một chiếc vương miện nhỏ xinh. Hai mắt thì đang mờ to ngơ ngác. Tôi? Cô bé trong gương đó là tôi? Thật không ngờ, nhờ phúc đức của Hoàng Thiên Vũ, tôi mới có ngày đào bới ra “vẻ đẹp tiềm ẩn” của mình.

Xong xuôi, tôi và người quản ra lại lên xe, đi thẳng tới nhà Vũ. Tôi chợt có cảm giác hồi hộp mà không hiểu tại sao. Chiếc xe lao đi rồi dừng lại trước căn nhà lớn được bao phủ bởi ánh sáng rực rỡ. Người quản gia vòng ra sau mở cửa cho tôi. Tôi hơi giọng gạo gặt đầu cảm ơn ông. Sau đó cùng bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Số 19

Ads Cảm xúc hiện tại của tôi, chỉ có thể diễn tả bằng một từ thôi: Choáng! Bởi vì cái nơi mà tôi đang đứng, cái được gọi là “nhà” đó thật sự không khác gì một cung điện. Vòng trong vòng ngoài đều sáng lấp lánh. Tôi thật sự bị choáng ngợp, không thể thốt lên lời. Dọc đường đi còn trồng rất nhiều hoa lạ, tỏa hương thơm dễ chịu. Người quản gia dẫn tôi vào bên trong, ở cửa lớn có vài người đứng chờ, mỗi vị khách đi qua đều cúi chào rồi cúi vào tay họ một tờ giấy nhỏ. Tôi ngạc nhiên mở tờ giấy ra, thấy có hai số: 19. Anh phục vụ mỉm cười dẫn tôi

- Phiền mọi người giữ gìn cẩn thận! – Sau đó thì nháy mắt tình nghịch

Tôi theo người quản gia bước vào trong bữa tiệc, ông ta cúi chào tôi rồi ra ngoài. Tôi đứng trơ một góc, lạc lõng giữa tốp người thanh lịch. Họ cười nói với nhau, uống rượu, không có vẻ như chỉ dự một buổi tiệc sinh nhật đơn thuần. Tôi để ý thấy rất nhiều vị khách đứng tuổi, đoán là người làm ăn với mẹ Thiên Vũ. Những bạn học của Vũ được mời đến không nhiều, chỉ khoảng 10 người, và ai nấy cũng đứng cùng ba mẹ. Có lẽ họ đều là tiểu thư, công tử cả. Chỉ mình tôi bơ vơ một góc giữa những người quý phái, không biết làm gì ngoài việc đưa mắt tìm kiếm Vũ. Tôi không thích cảm giác này chút nào.

- Tiểu thư! Dừng một li chứ?

- Ồ không! Cảm ơn!

Tôi lắc lắc đầu từ chối li rượu vang ai đó đưa ra trước mặt, sau đó bỗng khựng lại, giọng nói này...

- Vĩ!

Tôi kêu lên đầy ngạc nhiên, còn cậu thì đứng mỉm cười

- Cậu cũng có tố chất tiểu thư đó, woa! Đẹp tuyệt! – Vĩ nhìn bộ đồ trên người tôi rồi bình phẩm, làm tôi ngượng ngịu

- Sao...sao cậu lại ở đây?

- À, đây là tiệc sinh nhật Thiên Vũ, nhưng đồng thời cũng là để giới thiệu người quản lý mới của công ti nhà họ Hoàng, nhà mình có hợp tác với họ, tất nhiên là phải đến rồi!

- Người quản lý mới? Ý cậu là Vũ? - Tôi hỏi đầy kinh ngạc, Vĩ thần nhiên gật đầu

- Đúng vậy! Cậu không biết sao?

Tôi thật thà lắc đầu. Không ngờ Vũ còn trẻ như vậy mà đã quản lý công ti rồi ư? Thật đáng nể!

- Thôi, cậu đứng đây nhé, tớ phải qua đó một chút!

Vĩ hướng về phía đám đông, nhấc mặt rồi quay đi, bỏ tôi lại một mình khi tôi còn chưa kịp đồng ý. Chỉ biết đứng thờ dài. Nói về sự xuất hiện của Vĩ, nhất định nhiều người sẽ thắc mắc không biết cậu ấy mặc gì đi dự tiệc. Cậu ấy không mặc váy, mà diện nguyên một cây vest trắng, trông lịch lãm vô cùng. Nhìn cậu ấy mặc như vậy, không ai dám nói cậu là con gái. Và tôi lại nhớ ngày đầu tiên nhập học cũng bị Vĩ lừa như vậy. Tôi thật sự không dám tưởng tượng, có một ngày Vĩ sẽ cùng ai đó mặc váy cưới mà đi vào lễ đường. Không chừng cậu ấy sẽ mặc vest còn bắt chú rể mặc váy cũng nên. Tưởng tượng khủng khiếp ấy làm tôi bật cười. Đúng lúc đó thì nghe thấy giọng nói ngạc nhiên vang lên bên cạnh

- Sao cậu lại ở đây?

Tôi giật mình, vừa ngẩng lên, thấy Thiên Vũ đang ở trước mặt. Cậu cũng mặc vest xám, thắt cà vạt, nhìn lịch lãm kinh khủng. Tôi nhìn Vũ chằm chằm, cậu ta cũng ngơ ngác nhìn tôi. Sau một hồi, cậu mới nhún mày, lặp lại câu hỏi

- Sao cậu lại tới đây?

- Ồ..tôi..tôi...

- Là mẹ kêu Tuyết Mai đến đó!

Một tiếng nói từ xa giải cứu cho tôi, mẹ Thiên Vũ mặc áo choàng lông tím, tóc búi cao, quý phái bước tới. Thiên Vũ dường như rất sững sốt, cúi kính

- Mẹ...tại sao mẹ...

Bác ấy tươi cười nhìn tôi, vừa nắm lấy tay tôi, nói

- Bác rất vui vì cháu đã tới! Cảm ơn cháu nhiều lắm!

Tôi dụt dè gật gật đầu. Nhưng Vũ như có chuyện muốn nói riêng, cứ nặng nề đòi ra ngoài

- Chờ bác một chút nhé!

Bác ấy nói rồi đi cùng Thiên Vũ, tôi từ xa chỉ nghe bập bõm được vài lời

- Tại sao mẹ làm thế? Con đã nói không phải, sao mẹ không chịu chấp nhận...

- Mẹ có quyết định riêng của mình. Con đừng nói nữa!

- Mẹ! Mẹ hãy tỉnh lại đi!

Có vẻ như hai người đang tranh cãi điều gì đó. Tôi càng tò mò, nhưng lại bị giọng nói oang oang của MC trên bục làm cho chú ý

- Cảm ơn tất cả mọi người đã đến dự buổi tiệc ra mắt quản lí mới của Hoàng Thị ngày hôm nay. Cho phép chúng tôi được mời người quản lí mới, cậu Hoàng Thiên Vũ!

Tiếng vỗ tay nổi lên, cuộc tranh luận đành phải kết thúc không như mong đợi. Thiên Vũ bước lên bục, lúc đi qua có liếc về phía tôi. Vẫn cung cách lạnh lùng, cậu chỉ nói ngắn gọn rồi đi xuống. Mọi người xung quanh cùng vỗ tay, tôi tuy không hiểu gì, nhưng cũng vỗ vỗ phụ họa. Anh chàng MC tươi cười, lại tiếp tục với công việc của mình

- Bây giờ chúng ta hãy cùng chúc mừng thành công mới của Hoàng Thị bằng một bản luân vũ. Chúng tôi có một trò chơi nhỏ như thế này... - Anh ta hơi ngừng lại, ghé sát vào mic, nở một nụ cười tinh quái – Mọi người chắc là chưa quên tờ giấy chúng tôi phát lúc đầu, trên đó có đánh số. Chúng ta sẽ chọn ra một con số bất kì, và một người nam cùng một người nữ mang số đó sẽ cùng nhau khiêu vũ, được không mọi người?

Anh ta vừa nói xong, tất cả mọi người cùng vỗ tay hưởng ứng. Anh ta mỉm cười

- Được rồi! Vậy thì, xin mời cặp đôi đầu tiên: Số...19!

Tôi giật mình. Cái gì? Số 19? Tôi vội lật tờ giấy của mình ra. Mặt méo xệch. Sao lại là tôi chứ? Tôi đâu có biết khiêu vũ.

- Ai đang giữ tờ giấy số 19, xin vui lòng cho mọi người thấy! – Tiếng MC làm tôi càng hoang mang, biết vậy đã vứt nó đi từ nãy

- Xin hỏi ai mang số 19, vui lòng giơ tay lên!

Giọng MC càng hồi thúc, mọi người xung quanh cũng xì xầm tìm kiếm. Tôi rụt rè đưa tay lên, mặt nhăn nhó

- A! Kia rồi! Số 19!

Anh ta gào lên bằng volume ngoại cỡ, báo hại tôi bị mọi người quay lại nhìn, đành phải ngượng ngịu cúi đầu. Anh tiếp tục oang oang

- Đã tìm thấy cô gái mang số 19, xin hỏi trong các quý ông đây, người nào đang sở hữu con số may mắn đó, vui lòng giơ tay!

Một phút yên lặng, những cặp mắt đổ dồn cả về bên đó. Mất một hồi, mới có một cánh tay giơ lên, giọng nói lạnh lùng

- Là tôi!

Lúc đám người tản ra cho cánh tay đó đi lên phía trước, tôi ngỡ ngàng thấy Vũ đang giơ tay. Tôi...tôi sẽ khiêu vũ cùng cậu ta ư? Thật hay đùa đây?

- Xin mời hai nhân vật chính lên đây! – Anh MC lại bắn vào mic, không biết là tôi đang ở trong trạng thái ngạc nhiên tột độ. Đừng ngơ ngác nhìn Vũ đang tiến lại phía mình. Tim bỗng nhiên đập thình thịch. Khiêu vũ cùng Thiên Vũ? Khiêu vũ cùng cậu ấy? Tôi bối rối. Nhưng đúng lúc đó thì có một giọng nói khác chen vào

- Xin lỗi! Có lẽ đã có sự nhầm lẫn! Người may mắn đó, hình như là tôi!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Nhân vật bí ẩn thứ hai

Ads Tất cả mọi người giật mình hướng về phía phát ra giọng nói, từ trong đám đông, người thanh niên còn khá trẻ, mỉm cười giơ tờ giấy to lù số 19 trước mặt. Thiên Vũ vội vàng lật tờ giấy của mình ra, ngạc nhiên lắm lắm

- Rõ ràng hồi nãy...

- Có lẽ là tôi có duyên với tiểu thư đây hơn rồi!

Anh chàng mang số 19 mỉm cười nhìn tôi, song lại liếc xéo về phía Thiên Vũ. Tôi thấy ánh mắt cậu ta thoáng ngỡ ngàng, nhưng rồi lấy lại vẻ cao ngạo, Thiên Vũ không nói gì bước ra ngoài.

- Chỉ là một chút nhầm lẫn nho nhỏ - Anh MC lại tiếp tục chương trình – Xin mời hai nhân vật chính cùng lên đây!

Số 19 từ từ tiến lại phía tôi. Tôi từ ngạc nhiên khi thấy người khiêu vũ cùng mình là Thiên Vũ, nhưng khi biết không phải lại thấy hơi hụt hẫng, còn bây giờ thì bối rối trước người con trai lạ mặt

- Đưa tay đây nào!

Anh ta khẽ nhắc tôi, mỉm cười. Đèn trần được điều chỉnh dịu lại, tiếng nhạc du dương cất lên. Thoáng ngập ngừng nhưng rồi tôi cũng đưa tay. Anh ta nắm lấy tay tôi, rồi đặt lên đó một nụ hôn làm tôi sững sốt. Tôi vốn không quen cách thể hiện tình cảm như vậy. Đường như nhận ra thái độ của tôi, số 19 chỉ cười

- Đừng lo lắng như vậy!

Anh vòng tay qua eo tôi, làm tôi giật mình thu người lại.

- Cứ thả lỏng người ra – Số 19 lại nhắc.

Tôi nhún nhót gật đầu, trong lòng thầm rửa xà kẻ nào đã nghĩ ra trò khiêu vũ này. Số 19 xoay người, bắt đầu chuyển động. Tôi cứ lật đật xoay theo bước anh ta, không cẩn thận, hai lần đều dẫm vào chân người lạ.

- Xin lỗi! Xin lỗi! – Tôi luống cuống cúi mặt

- Không sao! Em đừng ngại, để anh dạy em nhé!

Anh ta thì thầm vào tai tôi, rồi nắm chặt tay tôi, vừa chỉ

- Bước lên như thế, phải rồi, qua trái, qua phải, xoay! Rất tốt!

Tôi loạng choạng bước theo lời anh ta nói, vấp té vài cái nhưng rồi cũng bước được mấy bước ra hồn. Những người khác trong căn phòng cùng hòa vào bản nhạc, lướt đi trong âm điệu nhẹ nhàng

- Em có khiếu học khiêu vũ đó! – Anh ta nhìn tôi rồi cười, nụ cười nửa miệng rất quyến rũ. Cùng lúc đó tiếng nhạc dừng lại, những đôi nhảy đứng tách ra. Số 19 cũng bỏ tay tôi. Chờ mãi mới được “tha”, tôi định chạy ra chỗ khác thì đột nhiên anh ta kéo lại

- Em dễ thương lắm đấy!

- Há?

- Chúng ta sẽ còn gặp lại! Anh hứa đấy!

Rồi anh ta bất chợt cúi xuống má tôi, định hôn một cái, nhưng lại dừng lại, mỉm cười

- Tạm biệt!

Kết thúc là một nụ hôn lên bàn tay. Tôi đứng hình nhìn người lạ tách ra khỏi đám đông rồi chìm vào góc khuất. Đợi ra ngo ngắc một lúc. Sau đó lại nhìn về phía trước. Thiên Vũ! Thiên Vũ đâu rồi nhỉ? Tôi đưa mắt tìm kiếm xung quanh. Căn phòng lúc này vang lên một bản nhạc khác, những cái bóng trên sàn cũng bắt đầu chuyển động, nhưng tôi không thấy Vũ. Tôi lách qua đám đông, bước ra ngoài. Thiên Vũ đang đứng trước hiên, người dựa vào lan can, quay lưng về phía tôi. Tôi chậm chậm tiến lại

- Sao cậu không vào trong đó?

-

Đồ khó ưa Hoàng Thiên Vũ, tôi hỏi mà cũng không thèm đáp lại. Tôi cũng dựa vào lan can, không (thèm) hỏi han gì nữa. Ánh mắt Vũ trở nên mờ mịt, làm tôi chẳng thể xác định được cậu ta đang nghĩ gì. Im lặng mãi cũng kì cục, tôi đành lên tiếng

- Hôm nay sao sáng quá nhỉ!

Tôi cũng vốn là định nói một câu để gọi chuyện, sau đó mới nhìn lên trời. Miệng méo xệch, thầm tự mắng mình ngốc nghếch. Bầu trời tối đen, không có bóng dáng ngôi sao nào, thậm chí là còn có mấy đen như sắp mưa nữa. Tôi cười ngớ ngẩn chờ mưa xuống

- Ý...Ý tôi là sau khi mây tan!

Thiên Vũ chẳng cười, vẫn im lặng như vậy. Không gian trong phút chốc lại trở nên yên ắng. Bất chợt cậu quay sang tôi, hỏi một câu chẳng hề ăn nhập với hoàn cảnh

- Cậu có bao giờ tin vào vận mệnh chưa?

Tôi hơi ngờ ra trước câu hỏi kì cục. Vận mệnh ư? Có lẽ là không. Tôi lắc đầu

- Sao cậu lại hỏi như vậy?

Vũ im lặng rồi chột nói

- Những thứ trong cuộc sống, ta gặp ai, xảy ra những chuyện gì, dường như đều đã được xếp đặt sẵn, đó là vận mệnh, không phải sao?

- Cậu mà cũng tin điều đó sao?

Lần này thì tôi ngạc nhiên vô cùng, thường thì chỉ có mấy cô gái mới tin điều đó. Hóa ra Vũ không hề giống như tôi nghĩ, hoặc là từ trước đến nay, tôi không hiểu gì về cậu ta cả. Tôi thành thật

- Tôi không tin điều đó. Vận mệnh của mình là do mình tự nắm giữ, không phụ thuộc vào ai cả. Con người, trừ cái tên của mình ra, những thứ còn lại đều có thể tự mình chọn lấy. Tôi tin như vậy!

Tôi mỉm cười, Vũ thì nhìn tôi rất ngờ ngàng

- Chỉ cần là việc mình muốn làm thì dù đó có là vận mệnh, tôi cũng sẽ thay đổi được nó – Tôi cười tự tin. Không phải sao? Tôi đã thi đỗ vào học viện, đã tìm cách để gặp lại anh trai. Tuy vẫn chưa thành nhưng tôi tin là cuối cùng tôi sẽ tìm được anh.

- Thật như vậy sao? – Vũ hỏi bằng giọng hơi nghi ngờ, ánh mắt nhìn xa xăm, như đang tự hỏi chính mình vậy. Rồi cậu nhìn lên bầu trời, tôi cũng nhìn theo. Trong phút chốc hai mắt đều mở lớn ra vì ngạc nhiên. Những đám mây xám đang dần dần tách ra, và sau lớp màn bị che phủ, những ngôi sao lấp lánh đang kiêu hãnh tỏa sáng. Quả thật đã có sao. Còn rất sáng nữa! Tôi nghe giọng Thiên Vũ nói nhỏ

- Có lẽ là vậy!

.....

Trở về từ bữa tiệc của Thiên Vũ, cả người mệt nhừ. Tôi lăn ra giường, chưa thay đồ đã ngủ mất. Sáng tinh dậy thì thấy Vũ về từ lúc nào, đang ung dung ăn sáng. Tôi đi tắm, thay đồ rồi đến lớp. Vẫn như cũ, vừa đi vừa gặm bánh mì. Sân trường sáng sớm xôn xao trong tiếng bàn tán của các nữ sinh

- Văn Nhân đã trở về rồi! – Một cô bạn lớp B reo lên thông báo

- Thật sao? – Những người bên cạnh lập tức nhao nhao - Không phải anh ấy đã nghỉ học sang Mĩ sao, nghe nói còn lập công ti rồi cơ mà!

- Đúng vậy! Nhưng trước khi đi đã báo lưu hồ sơ, bây giờ trở về tiếp tục chương trình!

Tôi bước qua mà không hiểu họ nói gì. Có lẽ là một nhân vật rất nổi tiếng ở đây. Nhưng mà cũng chẳng liên quan đến tôi. Tôi tiếp tục đảo bước, tiến nhanh tới lớp học. Vừa bước qua cổng thì gặp Vũ đang đi đến từ phía đối diện. Tôi vội chạy đến

- Đây!

Vũ nhìn lon nước trong tay tôi, ngạc nhiên

- Lại là ai muốn cậu theo đuổi tôi?

Câu nói ấy dội trời hết cả cảm xúc của tôi. Tôi thu lon nước về, tự nắn nắn mình. Phương Tuyết Mai, mày đúng là đồ ngốc, lại đi làm cái chuyện dở hơi này. Chỉ là thói quen, nhất thời chưa bỏ được thôi! Tôi tự biện minh cho mình, rồi tu nước ngọt. Vũ không nói thêm gì, quay người bỏ vào lớp. Cùng lúc đó, một chiếc xe trắng từ cổng trường chạy vào, dừng cách chân tôi khoảng chục mét. Và khi người trong xe bước ra, tôi không khỏi ngạc nhiên. Mà không riêng gì tôi, cả trường đều ngây ra trước sự xuất hiện của người mới đến. Người con trai có găng băng tên trên áo, nhưng không mặc đồng phục mà diện vest trắng, trên đó ngay ngắn ba chữ: Trương Văn Nhân!

Tôi há miệng, nhìn anh ta đang cười với mình bằng nụ cười chói lóa!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Huyền thoại trở về

Ads - Là anh ấy!

- Văn Nhân trở về thật rồi!

- Nhìn kia! Huyền thoại của trường!

Những tiếng xì xào bắt đầu nổi lên. Văn Nhân, tôi không ngờ, đó lại là người khiêu vũ cùng tôi ở buổi tiệc. Anh ta chính là người mà mọi người đang bàn tán ư? Bên cạnh tôi, Vũ cũng ngạc nhiên không kém, chỉ là cách thể hiện không được lộ liễu như tôi và những người khác mà thôi. Văn Nhân ra hiệu cho tài xế quay xe, rồi nhẹ nhàng tiến tới chỗ tôi.

- Lại gặp em rồi! Hy vọng là em còn nhớ anh!

Kèm theo đó là một nụ cười ngây ngất

- Anh...anh...

Tôi trong phút chốc hơi ngơ ra, không biết phản ứng như thế nào. Nhân cười

- Từ hôm nay chúng ta sẽ là bạn học!

Sau đó đưa tay về phía tôi. Phản xạ của tôi khác chậm, nên vài phút sau mới đưa tay bắt lại. Không ngờ anh ta lại nâng tay tôi lên, rồi hôn một cái. Tôi đỏ mặt người

- Anh...anh...

- Xã giao thôi mà em!

Anh ta hơi nhếch miệng, làm mấy nữ sinh xung quanh cùng hét lên.

- Đúng là huyền thoại! Vừa tài giỏi, vừa đẹp trai!

- Phải! Phải!

Thậm chí không cần ngoảnh lại, tôi cũng cảm nhận được những ánh mắt đã chuyển thành hình trái tim, và nó đang bay vèo vèo về phía này, nơi Văn Nhân đang đứng. Suy cho cùng, nữ sinh của học viện thiên tài, vẫn không thoát nổi bàn tay của ông thần Cupid. Người duy nhất không phản ứng là Vũ, cậu ta im lặng, rồi lầm lì bỏ vào lớp.

Tôi chợt có một cảm giác, rằng sẽ có một cuộc đại chiến, sắp sửa diễn ra ở ngôi trường này!

Văn Nhân học cùng lớp với tôi, vừa vào, anh ta đã xin cô giành lấy chỗ ngồi. ...bên cạnh tôi.

- Xem ra chúng ta rất có duyên!

Anh ta cười cười, đưa tay lên chống cằm, nhìn tôi. Tôi không nói gì, nhưng trong lòng lại thầm than: Tại sao cuộc đời Phương Tuyết Mai tôi cứ luôn dính vào những người kì cục như vậy? Một Thiên Vũ thất thường, lúc lạnh lúc nóng, nay lại thêm một con khi nhần nhờ suốt ngày rình rập...hôn vào tay tôi. Số tôi thể thảm như vậy ư? Chẳng lẽ kiếp trước tôi ăn ở không tốt nên kiếp này mới bị trừng phạt? Tôi vừa than vừa liếc về phía Thiên Vũ. Cậu ta không biểu hiện gì, chỉ ngồi chăm chú vào cuốn sách. Tôi tự nhiên thấy buồn buồn. Đồ vô cảm!

Tan học

- Tuyết Mai! Chúng ta đi ăn nhé?

- Hà!

- Đừng có ngơ ngác như vậy chứ? Đi ăn trưa thôi! – Nhân dùng tay xoa xoa mái tóc tôi. Tôi lúng túng

- Ồ...nhưng...tôi...

Chưa kịp phát biểu ý kiến, Văn Nhân đã lôi tuột tôi đi. Được một quãng, tôi nhận ra là mình có quyền phản đối. Tôi giật tay anh ta lại, bực bội

- Tôi không đi!

- Hà? Không đi là sao?

- Tôi không thích!

Tôi vùng vằng quay lại kí túc xá. Nhân liền đuổi theo phía sau

- Sao lại không thích?

- Không thích là không thích! Anh hỏi gì lắm thế! – Tôi bực bội đáp lại, Nhân nhăn mặt

- Sao em kì cục vậy?

Tôi giương mắt nhìn anh ta. Rốt cuộc ai mới là người kì cục đây? Tôi và anh ta còn chưa quen biết đã lôi tôi đi ăn. Lại còn giống như hai chúng tôi rất thân thiết vậy. Tôi thật sự cảm thấy không thoải mái với kiểu tự nhiên của anh ta. Thấy tôi không nói gì, Nhân thoáng thất vọng, sau đó lại mỉm cười

- Thôi được rồi, vậy lần sau chúng ta sẽ đi! Bye em!

Tôi nhìn theo bóng anh ta đi khuất, thật không biết nên khóc hay nên cười. Có lẽ nào... là kiếp trước tôi thiếu nợ anh ta?

6.30

Nghĩ đến viễn cảnh gặp lại kẻ đáng ghét bên cạnh mình, tôi thật tình chẳng muốn đến lớp. Cũng không hiểu sao tôi lại có ác cảm với Nhân như vậy. Mặc dù trên thực tế anh ta cũng không có là gì tôi, ngoại trừ việc thích hôn lên tay tôi và rủ tôi đi chơi này nọ. Nhưng từng đó yếu tố hội tụ cũng đủ để làm lí do rồi. Tôi chán nản thu sách vào trong cặp, sau đó xuống sân. Lúc tôi đến lớp thì Nhân vẫn chưa đến, tôi thong thả ngồi đọc truyện. Tuy nhiên, giây phút thanh bình thường chẳng được lâu.

- Good morning baby!

Kèm theo lời chào, lại là một nụ hôn. Nhưng lần này thì tôi không thể chịu nổi, vì nụ hôn đó đã chuyển vị trí. Không phải tay mà là má. Là má đó!

- Tôi cảnh cáo anh, không được làm trò đó nữa! – Tôi hét lên, mặt đỏ lựng

- Anh đâu có làm gì? – Nhân nhún vai, tỏ vẻ ngỡ ngàng.

- Không được chạm đến tôi nữa, nếu không, tôi sẽ kiện anh tội xâm phạm thân thể người khác! – Tôi phản nộ cảnh cáo

- Vậy sao? – Anh ta cười, và khi tôi nhận ra nụ cười đó rất gian xảo thì

Chụt! – Một cái kiss nữa lên má. Tên biến thái! Tôi gào lên, uất ức

- Anh...anh...anh...

- Sao hả? Em định kiện anh sao?

Tôi tức nỏ đom đóm mắt. Sao anh ta...anh ta dám làm như thế với tôi chứ? Nhân thấy tôi tức giận thì càng cười nhún nhử. Định đưa tay bẹo má tôi nhưng tôi né sang một bên. Ánh mắt lúc này chạm phải Vũ đang đứng ở cửa. Cậu ấy có nhìn thấy chuyện vừa nãy không? Cậu ấy sẽ nghĩ sao chứ? Tôi cứ chờ phản ứng của Thiên Vũ, nhưng hoàn toàn không. Cậu ta thản nhiên về chỗ. Tôi tự nhiên có một cảm giác hụt hẫng.

Trong giờ

- Tôi cảnh cáo anh lần cuối, không được chạm vào tôi, biết chưa?

Tôi gằn giọng đe dọa Văn Nhân. Sau đó dùng hộp bút đặt ở giữa, ngăn chiếc bàn ra làm đôi

- Không được qua đây, ai ở địa phận người đó, nước sông không phạm nước giếng! – Tôi chỉ vào “ranh giới”, vừa giảng giải

- Nếu không thì sao?

- Thì...

Chụt!

Tìm tôi ngừng đập trong ba giây. Mọi cơ quan khác cũng bất động. Nhưng sau đó, chúng bắt đầu chuyển động trở lại, mạnh mẽ nhất là máu và khí. Chúng đang chạy ngược lên đầu tôi. Theo ngôn ngữ hiện đại có thể gọi là: máu dồn lên não

- Tôi giết anh! Trương Văn Nhân!

Những mạch máu của tôi vỡ tung tóe, đầu bốc khói ngùn ngụt. Quả thật là giống ngọn núi lửa vừa mới phun trào. Tất cả mọi người đều quay lại nhìn tôi. Và như một sự tất yếu

- Phương Tuyết Mai! Ra ngoài viết cho tôi 5 bản kiểm điểm!

.....

- Anh xin lỗi! Anh không cố tình để em bị phạt!

Vừa ra khỏi lớp, Văn Nhân lại như một con nhặng, không ngừng vo ve bên tai tôi. Tôi thật sự đã không còn biết phản ứng thế nào nữa. Dùng một tay

đóng cửa đánh rầm, suýt nữa thì đập luôn vào mặt anh ta. Kê biến thái siêu cấp ấy cuối cùng cũng chịu rời đi. Tôi mệt lả, nằm lăn ra giường. Vì ngồi yên chơi điện tử, cũng không hỏi han gì. Có lẽ cậu chưa biết là tôi thảm hại đến thế nào. Tôi chợt nhận ra một chân lí: Trong cuộc đời của Phương Tuyết Mai, hình như không tồn tại hai chữ “bình yên”

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Hiệp ước hòa bình

Sau một đêm thức trắng, căng não suy nghĩ, tôi cuối cùng cũng nghĩ ra cách đối phó với tên bệnh hoạn Trương Văn Nhân kia. Tôi càng không thích thì anh ta càng làm, vì thế, tốt nhất là nên nghe lời để tránh những hậu quả đáng tiếc. Không chống nổi bão thì tốt nhất là sống chung với nó. Và thế là, hiệp ước hoà bình made by Phương Tuyết Mai ra đời.

.....

- Cái gì thế này? – Văn Nhân ngạc nhiên nhìn tờ giấy tôi đưa ra, mắt mở tròn – Hiệp ước hoà bình?

- Đúng vậy. Nếu anh muốn sống yên ổn ở đây thì phải tuân theo những quy định ấy. Nếu không, chúng ta buộc phải dùng tới thư khiếu chiến. Anh hiểu chứ? – Tôi đánh mặt giăng giãi

Nhân vẫn còn ngơ ngác, máy móc gật đầu. Cầm tờ giấy rồi bắt đầu đọc

Thứ nhất: Không được phép hôn hay chạm vào thứ gì trên người tôi

Thứ hai: Bỏ ngay thái độ cợt nhả đó khi nói chuyện với tôi

Thứ ba: Không được phép tùy tiện thân mật với tôi, phải giữ đúng chừng mực bạn bè. Không được làm phiền tôi, không được rủ tôi đi bất cứ đâu mà tôi không thích.

Anh dừng lại, nhìn mặt nhìn tôi

- Em kì cục thật, không cho cười, không cho chạm tay, như vậy mà gọi là “chừng mực bạn bè sao?”

- Đúng vậy! Anh có làm được không?

Mặt Nhân méo xệch, gờ gợn trở lên kì kèo

- Bỏ điều kiện đầu tiên nhé!

- Không được! hoặc là chấp nhận tất cả, hoặc là dùng đến biện pháp mạnh. Anh chọn đi! – Tôi cương quyết, nhất định không nhún nhường

Nhân bày ra vẻ mặt bất lực, thở dài một tiếng, nói

- Thôi được rồi. Anh đồng ý! Nhưng em cũng phải hứa sẽ đối xử với anh tốt một chút, không được căm anh giúp đỡ em. Phải có điều kiện cho công bằng chứ nhỉ? – Anh nhìn tôi, nháy mắt cười

Tôi hơi đắn đo, cuối cùng cũng gật đầu

- Được!

- Tốt lắm!

Thế là hai chúng tôi cùng đóng dấu, kí tên vào đó. Bản hiệp ước quả nhiên phát huy tác dụng

- Tuyết Mai!...

Tôi giờ cao tờ giấy lên trước mặt. Nhân đang mỉm cười xáp đến chỗ tôi thì khựng lại. “Thứ nhất: Không được phép hôn...”

.....

- Tuyết Mai! Chúng ta đi ăn nhé!

Tôi lại điềm đạm giờ cao hiệp ước. “Không được rủ tôi đi bất cứ đâu mà tôi không thích”

- Tuyết Mai! Chúng ta....

- Tuyết Mai!.....

Anh ta tuy không làm những điều kể trên, nhưng lúc nào cũng réo tên tôi, làm tôi muốn nhức óc. Lập tức bổ sung thêm điều khoản: Không được phép tùy tiện gọi tên tôi!

Chiều. KTX nữ

- Cho em nè!- Tôi đang ngồi học, bỗng nhiên một cái đầu ló qua cửa sổ, cười toe toét, chìa ra thanh kẹo mút tròn tròn nhiều màu sắc. Tôi ngạc nhiên

- Anh...

- Em thích ăn đồ ngọt mà, phải không? – Nhân đẩy thanh kẹo, nháy mắt cười

- Làm sao anh biết?

- Bí mật!

Anh ta tỏ vẻ bí hiểm, vậy tôi rồi linh mất. Quả hồi lộ ư? Tôi thầm nghĩ. Nhưng tôi cũng có làm gì để anh ta phải hồi lộ đâu. Lắc đầu khó hiểu, tôi ngấm cây kẹo, sau đó cũng bóc ra. Vừa ăn kẹo vừa tiếp tục học bài.

Tối hôm đó, tôi thu xếp sách vở xong, vừa leo lên giường thì đột nhiên bụng đau thắt. Vì đã đi chơi từ sớm, đến giờ vẫn chưa về, tôi nhăn mặt. Bụng càng lúc càng đau thắt. Tôi gấp người, muốn gọi người giúp đỡ mà không được. Khi chuẩn bị nhắm mắt, tôi thoáng thấy cửa phòng mở tung, một bóng dáng quen thuộc chạy vào

- Tuyết Mai! Tuyết Mai!

.....

Tôi tỉnh dậy trong một mớ trắng xoá, trần trắng, rèm trắng, đồ dùng xung quanh cũng là một màu trắng nhức mắt. Nếu không phải nhìn thấy Vĩ ở bên cạnh, tôi đã nghĩ mình được lên thiên đàng!

- Cậu tỉnh rồi! Thấy khoẻ chút nào chưa? – Vĩ vừa thấy tôi tỉnh lại, vội vã hỏi thăm. Tôi mơ hồ lắc đầu

- Cậu đưa mình vào đây sao?

- Không! Là Văn Nhân!

Văn Nhân? Tôi ngạc nhiên, anh ta sao lại đến phòng tôi vào giờ đó chứ? Vĩ lấy cho tôi một chút nước, từ từ nói

- Bác sĩ nói cậu ăn uống không điều độ nên bị đau bao tử mấy mà chỉ bị nhẹ thôi. Văn Nhân đã đi mua thức ăn cho cậu rồi!

Tôi đón li nước trong tay Vĩ, ậm ừ

- Vậy hả?

Vừa nói xong, đã thấy cửa phòng mở ra. Nhân đóng cửa lại, trên tay là tô cháo nóng hổi, vội vã hỏi thăm

- Em còn thấy khó chịu chỗ nào không? Có khoẻ hơn chút nào chưa? – Anh đặt tô cháo sang bên cạnh, lo lắng nhìn tôi, một tay đưa lên trán tôi,摸摸 – Không sốt!

- Tôi khoẻ rồi! - Tôi cười nhẹ, trong phút chốc không còn cảm thấy anh ta đáng ghét như trước nữa. Nhân thở phào như trút được nỗi lo. Xoa xoa tóc tôi.

- Đừng làm anh lo lắng nữa nhé!

Tôi có chút bối rối trước ánh mắt của anh. Đành quay đầu đi chỗ khác. Vĩ bên cạnh thấy như vậy, nói vài câu rồi lỉnh ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại hai người, Nhân thì cứ nhìn tôi chăm chăm, thỉnh thoảng lại cười như ngơ ngẩn. Cảm giác ngọt ngào làm tôi khó chịu, cúi đầu húng hắng ho vài tiếng. Anh vội vàng xoa xoa lưng cho tôi, đưa tôi một li nước.

- Có đói không?

Tôi nhìn tôi cháo thơm phức đang bốc hơi nghi ngút, gật gật đầu. Nhân cẩn thận cầm tô cháo, thổi qua một lượt, về mặt hớn hờ chia tớt trước mặt tôi

- Anh mua cháo sen mà em thích nhất đây!

Tôi hơi khựng lại, nghi hoặc nhìn anh

- Sao...sao anh biết tôi thích thứ này?

- Đoán bừa thôi mà! – Văn Nhân cười – Thôi, ăn đi, để anh múc cho em nhé!

Anh đưa muống cháo lên miệng tôi, vừa nói

- Há miệng ra nào!

Ai không biết có khi lại nghĩ tôi là...con anh ta cũng nên. Tôi có chút không thoải mái, lắc đầu

- Không cần, tôi tự ăn được!

Tôi bị đau bao tử chứ có gãy chân gãy tay đâu cơ chứ. Nhân thấy tôi từ chối, vẫn cười

- Thôi được rồi. Vậy em tự ăn đi!

Anh ta đưa lại bát cháo cho tôi. Tôi múc từng muống, bỏ vào miệng, hương vị thơm thơm ngọt ngọt tan chảy trong thực quản, truyền xuống dạ dày. Cũng không biết là bao lâu rồi tôi không ăn cháo sen, mùi vị tuy có chút khác với cháo mà các xơ trong cô nhi viện từng làm, nhưng lại gọi nên cảm giác quen thuộc.

- Múp em dính cháo kia! Nhân cười cười nhìn tôi, rồi kéo khăn giấy, chùi chùi múp tôi. Tôi bất giác có chút đỏ mặt.

- Để tôi...

Chưa nói được hết câu, tôi bỗng nhìn thấy Vũ đứng ở ngoài cửa, khuôn mặt hằm hằm nhìn vào bên trong. Không nói gì đã dùng dùng bỏ đi. Thật đáng ghét! Đã đến tận nơi còn không thèm hỏi han tôi lấy một tiếng. Đồ đáng ghét! Đồ khó ưa! Tôi tức giận không ăn nữa, nhưng không hiểu sao lại thấy buồn.

Nhân làm thủ tục xuất viện cho tôi. Cùng Vũ đưa tôi về kí túc xá. Trước khi bỏ đi, còn căn dặn tôi phải ăn uống cẩn thận, không được ăn linh tinh. Bla bla..

Tôi nhìn Nhân không ngừng thuyết giáo, tự hỏi từ lúc nào mình lại có thêm một bảo mẫu như vậy. Đến cả tiếng sau, Nhân mới ngừng lại, vẫn không an tâm nhìn tôi. Tôi đành cười trấn an anh ta, Nhân mới chịu bỏ về. Tôi nhức hết tai, định ngủ nhưng có lẽ ngủ ở bệnh viện nhiều, giờ mắt cứ thao láo. Cả đêm lăn qua lăn lại trên giường, đến gần sáng mới ngủ được chút ít. Cả người mệt là rách cặp lên lớp. Thế mà, đón chào tôi lại là một trận khẩu chiến kịch liệt.

- Anh đã mặc sai quy định, chịu phạt là điều đương nhiên!

- Xin hỏi tôi đã sai thế nào?

- Không mặc áo đồng phục!

- Chỉ vậy thôi sao? – Nhân cười ngạo mạn – Thứ quy tắc ấy chỉ dùng cho những học sinh như cậu thôi

- Anh đã vào đây học, tức là học sinh của trường, cho dù có là học tiếp chương trình bảo lưu thì vẫn phải tuân thủ quy định!

Cứ thế, hai người, người này một câu, người kia một câu, không ngừng cãi qua cãi lại. Thu hút bao nhiêu sự chú ý. Ai mà không ngạc nhiên cho được, một người là thiên tài của những thiên tài, một người là huyền thoại trường từng lấy một thời, bây giờ lại cãi nhau vì cái chuyện chẳng ra đâu vào đâu này. Mà kẻ cũng lạ, Thiên Vũ xưa nay đâu có thích chọc ngoáy mấy chuyện tuân thủ quy định này, tự nhiên lại làm âm lên. Thật khó hiểu!

- Cứ cho là theo quy định, nhưng nội quy cũng chỉ nói cần mặc áo trắng. Không phải tôi đang mặc sao?

Tôi tròn mắt nhìn anh ta phát ngôn. Gì chứ? Đúng là nói mà không biết ngượng. Áo anh ta rõ ràng hoa hoét xanh đỏ như cái cột đèn giao thông. Vậy mà dám lớn tiếng nói mình mặc áo “trắng”

- Anh nói áo đó màu trắng? – Vũ cũng đồng thời trưng ra vẻ mặt tương tự. Nhân vẫn thản nhiên

- Đúng vậy. Phải không, Tuyết Mai?

Anh ta đang nói thì tự nhiên chuyển sang tôi, làm tất cả mọi người cũng quay lại, bao gồm cả Thiên Vũ

- ừ...Phải...A không! Không phải!

Tôi cứ bị chú ý là lại phát ngôn liên thiên cả, không thể kiểm soát được lời nói, Vũ bực mình cau mày

- Vậy là phải hay không?

- Tôi...tôi không biết!

Tôi nhăn nhó nhìn hai người bọn họ. Trong lòng lại thầm mắng tên Nhân đáng ghét này, sao cứ lôi tôi vào cuộc như vậy. Cũng may đúng lúc đó, cô chủ nhiệm đi vào, giải thoát cho tôi. Nhân cười đắc ý, còn Vũ thì lăm li bỏ về. Một học sinh khác không khỏi xì xầm bàn tán. Trước khi quay về lớp học của mình đều liếc qua hai nhân vật chính, rồi quay nhìn tôi, thì thảo lắc đầu. Tôi ngán ngẩm thở dài một tiếng. Cuộc chiến này thế là đã bắt đầu châm ngòi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Sự cố

Hôm nay lớp học thực hành. Chúng tôi được chia ra làm các đội, mỗi đội hai người. Tôi cứ mong người cùng đội với mình là Vĩ, nhưng không ngờ Thiên Vũ lại là người mang đồ thí nghiệm đến. Cảm giác thất vọng trôi qua rất nhanh, sau đó là ngạc nhiên, rồi vui vui. Thế mà Thiên Vũ lại nở tạt nguyên gạo nước lạnh vào mặt tôi

- Không phải Văn Nhân, cậu thất vọng lắm hả?

Nụ cười vừa mới hình thành đã bị câu nói kia làm cho bay biến. Hoàng Thiên Vũ đúng là đồ ngốc, vậy mà cũng dám tự nhận mình là thiên tài. Đồ thiên tài chết tiệt! Tôi tức giận quay người đi. Không thèm đáp lại. Và thế là cả buổi thực hành, tôi và Vũ chẳng nói thêm câu nào. Cậu ta làm thí nghiệm, tôi lấy giấy bút ghi lại kết quả.

- Nước! – Vũ lạnh nhạt ra lệnh

Tôi phụng phịu ra vòi xoáy, nhìn qua một lượt, thấy mọi người đều đang tập trung làm thí nghiệm của mình. Điểm bài thí nghiệm được lấy làm điểm kiểm tra, cho nên ai cũng muốn hoàn thành tốt. Nhóm nào cũng vừa làm vừa thảo luận, chỉ có tôi với Vũ như hai còn sò không chịu hé răng. Tôi bất giác còn cảm thấy mình biến thành sò “nô lệ”, mặc cho cậu ta sai bảo. Mãi suy nghĩ, tôi không để ý tay đập vào lọ axit bên cạnh. Giật mình kêu lên

- A!

Lọ thí nghiệm rơi xuống sàn, nước văng tung toé, tay tôi bị bỏng axit đau rát. Thiên Vũ vội chớp lấy tay tôi, lôi ra vòi rửa. Nước xả vào làm tôi nhăn mặt.

- Sao không Tuyệt Mai? – Cả Nhân và Vĩ cùng chạy đến, lo lắng nhìn bàn tay sưng đỏ của tôi. Một phần da bị cháy còn có dấu hiệu thâm lại. Tôi lắc lắc đầu nhưng mặt cứ nhăn nhúm lại.

- Đừng làm nữa! Để anh đưa em xuống phòng y tế! – Nhân quay người kéo tôi đi. Tôi quay nhìn lại Vũ, thấy ánh mắt cậu ta có chút buồn buồn. Ha Ha. Làm gì có chuyện đó chứ, tôi tự hoang tưởng quá nhiều rồi!

Chị trực ở phòng y tế không biết đã đi đâu. Thế là Nhân tự lấy băng, thuốc rồi hăm hờ băng cho tôi. Tôi nghi hoặc, có chút chột dạ nhìn anh

- Anh biết làm không đó?

- Biết! Biết! Em coi thường anh quá đó!

Nhân nhìn tôi như giận dữ, kéo tay tôi lại. Rất nhẹ nhàng, anh cầm lọ thuốc, xịt xịt vào chỗ đau. Tôi hơi nhăn mặt, nhưng một lúc thì thuốc phát huy tác dụng, tôi không thấy đau nữa mà có cảm giác mát lạnh. Nhân lấy băng, quấn quanh tay tôi. Cố định lại băng hai cái ghim nhỏ, anh cười

- Đẹp rồi đó!

- Cảm ơn! – Tôi lí nhí

Nhân xoa xoa đầu tôi.

- Em đúng là thiên hạ đệ nhất hậu đậu!

Tôi nhẩn mặt, đưa tay phản đối hành động huỷ hoại nhan sắc của anh ta. Không biết rằng ở ngoài cửa, Thiên Vũ cứ nhìn tôi chăm chăm. Đến khi tôi nhận ra điều đó, cậu đã lảng lảng bỏ đi.

Tối

- Tuyết Mai! Chúng ta đi ăn nhé!

- Há?

- Đã bảo đừng có ngờ ngác như vậy mà. Đi ăn nhé?

- Ồ...tôi...

- Chỉ lần này thôi! Nhân giờ giọng năn nỉ. Thực tình thì tôi đã không còn ác cảm với anh ta như lúc đầu, cộng với việc anh giúp đỡ tôi khá nhiều. Thôi thì chiều anh ta một lần vậy. Tôi gật đầu.

Nhân kéo tôi lên xe, không giấu nổi vẻ vui mừng, suy tính một hồi, nhấn ga đưa tôi đến ngoại thành. Điểm dừng là một nhà hàng sang trọng với tầm biển vàng, nổi trên giàn đèn nhấp nháy: Blue Star

Tôi chưa từng đến những nơi như vậy, cho nên không tránh khỏi kinh ngạc và ...um...choáng váng. Người phục vụ dẫn chúng tôi đến một chiếc bàn trong góc, mỉm cười chờ Nhân gọi món. Anh lướt qua một hồi, ngừng lên hỏi tôi

- Em muốn ăn gì?

Tôi lúng túng nhìn menu dài dằng dặc trước mặt, giá món nào cũng cao ngất ngưỡng, bằng tiền ăn uống cả tháng của tôi. Lại e dè nhìn Nhân

- Thôi! Anh.....chọn đi!

- Vậy cứ cho chúng tôi món khai vị trước. Thêm một phần sò huyết, một chút rượu. Như vậy đã!

Cô phục vụ nhận lấy menu, mỉm cười nói

- Quý khách chờ cho một chút!

Sau đó bỏ đi. Khoảng năm phút sau, một người khác mang thức ăn đến. Rất chuyên nghiệp nhìn chúng tôi

- Chúc quý khách ngon miệng!

Tôi nhìn những món ăn chỉ mới liếc qua TV, nuốt nước miếng ừng ực. Nhân thấy vẻ mặt háu đói của tôi. Chợt cười

- Ăn thôi!

Anh vừa nói, vừa giúp tôi sắp dao đĩa.

- Như thế này nè! - Anh ta lấy đĩa, khêu con sò trong đó ra, làm mẫu cho tôi xem

- Thế này hả? – Tôi lúng túng bắt chước theo, nhưng việc này không hề dễ như tôi tưởng. Con sò quá trơn, tôi cứ chọc vào thì nó lại trôi tuột. Vặt vãi một hồi mà vẫn không thể nào gắp ra được. Cuối cùng vẫn phải nhìn Nhân cầu cứu

Anh cười, lấy đĩa sò của tôi, tách ra ngon lành rồi trao lại cho tôi. Sau đó mới quay về, “xử lý” đĩa của mình.

- Anh hay đến đây lắm hả? – Tôi đưa miếng sò lên miệng, tò mò hỏi

- Không! Lần đầu tiên!

Ánh mắt anh có chút gì giễu cợt, sau đó lại cúi xuống. Tôi không hiểu gì, thấy anh bỏ đĩa sang một bên, tự nhiên mỉm cười

- Được rồi! Đã đến nhà bạn bè, tốt hơn là nên chào hỏi một tiếng. – Nhân lấy giấy lau miệng, rồi ngả ra ghế, vẫy tay gọi

- Phục vụ!

Cô phục vụ từ từ tiến đến chỗ chúng tôi, vẻ tươi cười trên nét mặt vẫn không đổi

- Quý khách có gì cần dặn?

Nhân chỉ vào đĩa của mình, vẻ mặt cau có

- Đĩa của tôi dính bẩn!

Cô nhân viên liền nhìn vào, tôi cùng nhìn nhưng chỉ thấy đĩa anh ta sạch trơn, không có vệt bụi nào.

- Thưa....tôi thấy nó rất sạch sẽ! – Chị nhân viên đáp với vẻ lịch sự

- Nhưng tôi nói là nó bẩn! Đổi cho tôi chiếc đĩa khác – Nhân đặt chiếc đĩa sang một bên với vẻ tức giận

- Nhưng thưa ngài.

Chị nhân viên có vẻ khó xử trước tên khách khó tính. Nhân càng làm tới

- Nhà hàng này phục vụ khách hàng như vậy sao? Gọi quản lí của các người đến đây cho tôi!

Nhắc đến quản lí, nhân viên nào cũng sợ, chị ta vội nhận lỗi. Không cần biết là ai đúng ai sai, lúc này chỉ nghĩ đến tiêu chí : Khách hàng là thượng đế.

- Xin quý khách bớt giận! Tôi sẽ đổi đĩa ngay!

- Không cần nữa! Tôi muốn gặp quản lí của các người! Mau gọi cậu ta ra đây!

Thấy ồn ào, một người quản lí khác tiến đến chỗ tôi. Sau khi nghe rõ nội tình, liền cúi đầu nói

- Xin quý khách bớt giận, là nhà hàng phục vụ chưa tốt. Chúng tôi thành thật xin lỗi!

- Tôi không cần xin lỗi, lập tức gọi quản lí của các người ra đây!

- Nhưng.....

Trước thái độ hùng hổ của Nhân, cuối cùng anh ta cũng phải rút điện thoại. Thông qua trao đổi ngắn gọn, anh cúp máy, khó xử nhìn về phía chúng tôi. Nhân vẫn ngồi im, không nói thêm tiếng nào nữa. Chừng 10 phút sau, bên ngoài quán xuất hiện chiếc xe Camry màu đen. Có lẽ là quản lí đến. Tôi cau có nhìn Nhân

- Anh làm cái gì vậy? Sao lại làm to chuyện lên, mà chị ta cũng đâu có sai?

Nhân cười bí hiểm

- Em sẽ biết sớm thôi!

Vừa lúc đó, người quản lí kia đã đến. Tôi mãi nói với Nhân, chỉ nghe được giọng nói còn khá trẻ vang lên

- Quý khách có gì phàn nàn về nhà hàng chúng tôi?

Tôi hơi có chút bất ngờ, theo bản năng ngẩng lên. Quả nhiên thấy giọng nói mình nghe được là của Vũ. Cậu ấy mặc vest đen, khuôn mặt không biểu lộ gì nhiều, chăm chăm nhìn Nhân, dường như cố ý không chú ý tới ánh mắt ngạc nhiên của tôi. Quản lí nhà hàng? Là Vũ sao?

- Là cậu sao?

Nhân lên tiếng nhưng vẻ mặt lại như đã sớm biết trước. Vũ lặp lại câu hỏi, nét mặt giống như một bức tượng cứng nhắc

- Quý khách có gì không vừa ý với phục vụ của chúng tôi?

- Ha Ha! Không có gì! Chỉ là chút hiểu lầm thôi! Không có gì! – Nhân đột nhiên cười lớn – Đã bắt đích thân quản lí Hoàng phải tới đây, thật ngại quá!

Tôi á khẩu không nói được gì, cứ nhìn Vũ không chớp mắt. Giọng cậu vẫn đều đều

- Nếu là hiểu lầm thì chúc quý khách ngon miệng!

Cậu nói rồi xoay người dời đi. Từ đầu đến cuối đều không hề liếc nhìn tôi lấy một cái. Miếng sò còn trên đĩa rớt xuống. Tôi im lặng nhìn Vũ đi mất, cảm hứng ăn uống cũng trôi tuột. Tôi đứng dậy

- Tôi về đây!

Nhân ngạc nhiên nhìn tôi

- Sao vậy? Em còn chưa ăn gì mà?

- Tôi muốn về!

Tôi trả lời dứt khoát, Nhân không cản được, đành gật đầu đồng ý. Nhưng tôi vừa bước được một bước, thì một vị khách ở bàn trên đột nhiên ngã lăn

xuống đất, khuôn mặt tím tái, toàn thân co giật dữ dội. Cả tôi, Vũ và Nhân cũng chạy đến, những người xung quanh thì xúm lại. Vũ lập tức làm sơ cứu, vừa hét lên

- Mau gọi xe cấp cứu!

tôi vội vã mở điện thoại bấm số của bệnh viện. Thông báo tình hình người phụ nữ kia. Sơ cứu xong, bà không còn co giật nhưng lại rơi vào trạng thái hôn mê hoàn toàn. Xung quanh tôi bỗng nổi lên tiếng xì xầm

- Hình như là bị ngộ độc thực phẩm!

- Bà ấy vừa mới cắn một miếng đã như vậy!

- Nhà hàng này chất lượng quá tệ! Chúng ta cũng mau đi thôi!

Một vài người sợ sệt bỏ về. Một vài người khác thì đứng lại, nhưng nét mặt cũng vô cùng lo lắng. Tôi e dè nhìn Thiên Vũ, trông cậu rất bình tĩnh. Tuy nhiên nhìn kĩ, vẫn thấy trong đáy mắt hiện lên một tia hoang mang. Một lát sau xe cấp cứu tới, người phụ nữ được đưa lên xe, chờ thẳng tới bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Sự cố 2

11 giờ đêm tôi mới về đến Kí Túc Xá. Cả người mệt mỏi bước xuống xe. Người phụ nữ kia đã được cấp cứu, chẩn đoán là do ngộ độc thực phẩm dẫn đến co giật và hôn mê. Tình hình có vẻ khá nghiêm trọng. Vũ ở lại bệnh viện để chờ người thân của vị khách đến, Nhân đành đưa tôi về trường.

Anh chúc tôi ngủ ngon, sau đó mới lên xe. Tôi không nói gì, đứng lặng nhìn Nhân đi khuất. Trong lòng nổi lên một cảm giác lo lắng. Không biết cậu ấy sẽ xử lý chuyện này thế nào. Tôi thường đọc báo thấy mấy nhà hàng, cần nhất là uy tín, có chỗ chỉ vì cụ việc tương tự mà bị đóng cửa. Vũ sẽ làm thế nào đây?

Tôi liếc nhìn căn phòng 301 của Vũ vẫn đóng chặt cửa, chìm trong bóng tối, không khỏi thở dài. Cả đêm đó, cậu không hề về KTX. Nỗi lo trong tôi càng được dịp tăng lên.

Khi tôi gặp Vũ ở sân trường, trông cậu khá mệt mỏi. Tôi định chạy đến hỏi thăm nhưng Nhân đã đưa tay cản lại

- Anh làm gì thế?

- Để cho cậu ta yên đi! Chuyện này cậu ta tự giải quyết được, nếu không thì thật không xứng là người đứng đầu học viện. – Nhân nhướn mày nhìn Vũ, thoáng cười - em không cần lo lắng

- Tôi...tôi đâu có lo lắng! – Tôi lắc đầu phủ nhận

Dù miệng nói vậy nhưng trong lòng lại thấy bất an. Từ bao giờ tôi lại lo lắng cho kẻ đáng ghét đó. Tôi vốn ghét cậu ta cơ mà!

Tôi thay đổi thật rồi!

Ba ngày liền tôi không gặp Thiên Vũ, chỉ đến tiết thực hành của thầy Châu cậu mới tới lớp, nét mặt vô cùng mệt mỏi. Có lẽ là việc kinh doanh đang gặp rắc rối. Vừa phải đi học lại vừa phải quản lý nhà hàng, thiết nghĩ giàu có đúng là không dễ dàng chút nào.

Mỗi lần tôi gặp cậu ở sân trường, đều thấy Vũ đang căng thẳng trao đổi gì đó qua điện thoại. Tôi muốn đến hỏi thăm nhưng rồi lại thôi. Tôi không phải là gì của cậu ta, cũng chẳng thể giúp gì cho cậu ta, cuối cùng đành im lặng bỏ đi.

Buổi chiều

Vì tự nhiên nổi hứng muốn cùng tôi đi dạo phố. Còn chưa kịp nói gì, cậu đã túm tay tôi, mắt long lanh nấn nỉ. Tôi nghĩ lâu rồi hai chúng tôi không cùng nhau quây phá, thấy cũng hơi khó chịu, suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Thật không ngờ, mới bước ra đến cửa đã thấy Nhân đứng đợi, nhìn thấy hai chúng tôi liền toe toét cười. Tôi hơi cau mày nhìn anh

- Anh ở đây làm gì?

- Tất nhiên là hộ tống hai em đi chơi rồi! – Nhân xoay xoay chìa khoá trong tay, điệu bộ đắc ý

Tôi quay nhìn Vĩ, cậu chỉ nhún vai.

Rốt cuộc tôi, Nhân và Vĩ, ba người cùng đi xe ra ngoại thành chơi. Tôi vẫn không vui vì việc Nhân lù lù hiện. Thật có cảm giác hai người đã bàn tính từ trước vậy. Mà kể cũng lạ, Vĩ trước nay không thích kiểu con trai giống như Nhân, tại sao lần này lại còn rủ tôi đi cùng. Tôi quay ra chớp mắt nhìn Vĩ, quả nhiên khiến cậu có tật giật mình mà nhìn lại tôi

- Sao vậy? Bộ mặt mình dính gì sao?

Tôi không trả lời, nhưng trên khoé miệng lại nở một nụ cười gian xảo. Nụ cười này càng khiến Vĩ khó hiểu hơn.

- Cậu bị sao thế?

Tôi ghé sát mặt Vĩ, thì thầm như sợ người đằng trước nghe thấy

- Đừng nói là cậu...rồi đấy nhé!

Vừa nói ánh mắt lại hướng về phía Nhân ngồi đằng trước. Anh đang lái xe thì quay lại nhìn hai chúng tôi qua gương chiếu hậu, khuôn mặt cũng ngơ ngác không kém.

-là cái gì? – Vĩ tròn mắt nhìn tôi

- Là..như vậy đó! – Tôi vẫn tiếp tục đánh mắt ra tín hiệu. Không ngờ bị cậu đẩy một cái tí thì đập đầu vào cánh cửa

- Ấy ấy cái đầu cậu! Đừng có của mình lại gấp bỏ cho người!

Tôi gân cổ

- Cái gì là của mình chứ?

Đằng trước Nhân lại ra sức cười, một tay chỉ vào mình. Tôi lờm anh

- Anh chỉ cái gì chứ? Không có phần của anh đâu! Tập trung lái xe đi!

Đúng lúc đó xe tự dừng thẳng gấp, tôi và Vĩ không chú ý, người lao thẳng về phía trước, đập vào thành ghế đầu đằng. Đang định lên tiếng cầu nhàu anh lái xe ầu, tôi chợt nhận ra phía trước thì ra đang bị tắc đường. Sau đó lại thấy con đường này có chút quen thuộc. Đây chẳng phải là nhà ăn tối qua Nhân đã đưa tôi tới sao? Tôi và Vĩ cùng tò mò bước ra khỏi xe.

Trước mắt tôi lúc này là một khung cảnh hỗn loạn. Bên ngoài cửa nhà hàng Blue Star, vài người khách đang hung hăng lớn tiếng. Nhân viên cùng người quản lý đều đứng bên cạnh, không ngừng khuyên giải nhưng người đàn ông càng làm tới. Những người đi đường vì hiếu kỳ mà cũng đứng lại xem. Trong chốc lát đã tụ tập thành đám, không ngừng thì thầm to nhỏ. Người đàn ông vẫn không ngừng chỉ tay về phía nhà hàng, vừa gào thét

- Nhà hàng bắt lương như chúng mày mà cũng dám mở cửa sao? Mau dẹp tiệm đi!

Phía sau ông ta, ba bốn người khác cũng lên tiếng phụ họa. Một người phía bên nhà hàng cố sức xoa giãn cho ông ta, tôi nhận ra đây chính là người lần trước đã bị Nhân làm khó

- Anh hãy bình tĩnh! Về sự việc trên, chúng tôi vẫn đang điều tra để làm rõ. Nếu thực sự là trách nhiệm của nhà hàng, chúng tôi sẽ đền bù!

Người đàn ông kia khi nghe những lời này không những không nguôi giận mà càng nổi điên hơn, ánh mắt tròn lên nhìn anh quản lý kia

- Đền bù? Đền bù thế nào đây? Cô ấy có thể không tỉnh lại được nữa, các người đền bù thế nào đây?

Nói rồi ông ta hung hăng xông vào bên trong, vung cây gậy trong tay đập mạnh xuống cửa kính. Trên cửa lập tức xuất hiện vết nứt sâu. Mấy nhân viên nữ cùng hét lên, phản ứng quá khích của ông ta làm người quản lý kia cũng không kịp trở tay. Ba người phía sau thấy như vậy cũng lập tức lao lên, không ngừng đập phá.

- Bắt bọn họ lại! – Người quản lý kia hướng về phía họ hét lớn. Từ phía sau, năm người bảo vệ to lớn cùng đi tới, trong chốc lát đã túm họ lại một chỗ. Người đàn ông vẫn không cam tâm, bị kẹp chặt hai tay nhưng vẫn ra sức lao về phía trước. Phía sau tôi cũng vang lên vài giọng nói phẫn nộ

- Thật không ngờ lại có nơi kinh doanh bắt lương như vậy!

- Tại sao không sớm dẹp tiệm đi!

- Đúng vậy! Nhà hàng bắt lương! Dẹp tiệm đi cho rồi!

Trong chốc lát, sự phẫn nộ kia đã trở thành phong trào. Tình hình nhanh chóng rơi vào tình trạng mất kiểm soát. Người đàn ông như nhận được sự hỗ trợ từ đám đông, liền vung tay đẩy người bảo vệ đang không chú ý, lao lên tiếp tục đập phá. Tiếng kính vỡ xen lẫn tiếng la của mấy nhân viên nữ càng khiến khung cảnh trở nên hỗn loạn. Khi thanh gậy trên tay chỉ còn cách mặt kính một mm thì bỗng có một cánh tay chặn lại. Thân người của người mới đến bị

người đàn ông che khuất, tuy nhiên, tôi vẫn nghe rõ giọng nói điềm tĩnh quen thuộc

- Xin hãy dừng tay lại đi!

Quả nhiên...quả nhiên cậu ấy đã đến. Người đàn ông hơi sững lại, nhưng cũng chỉ được vài giây, ông ta bỗng nghiêng rằng

- Mà có phải là quản lí ở đây không?

Còn chưa kịp nghe thấy câu trả lời từ phía Vũ, tôi đã thấy người đàn ông vung cây gậy, dường như dồn nén tất cả sự tức giận chuẩn bị trút vào người trước mặt. Tôi điếng người, chỉ thấy cây gậy vung xuống thật nhanh. Tôi muốn chen lên nhưng lại bị đám đông cản lại. Không gian ồn ào bỗng lặng đi vì tiếng hét

- ÁAAAA!

Điều mà tôi nhìn thấy trước mắt, là một nhân viên nữ tôi đã gặp hôm ở nhà hàng đưa tay che miệng sau tiếng hét, trên cây gậy của người đàn ông kia còn dính chút máu tươi đang chảy, tay cầm gậy khẽ run rẩy đến nỗi thả rơi cây gậy xuống đất. Tiếp theo là tiếng quản lí nhà hàng hét lên, lao đến bên Vũ

- Quản lí! Quản lí! Anh không sao chứ?

Tôi lao ra khỏi đám đông, chỉ nhìn thấy Vũ trong tư thế nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, một bên trán vẫn còn chảy máu, có lẽ phải vịn vào người bên cạnh mới đứng dậy được. Người đàn ông sau phút nóng vội mới chợt ý thức được việc làm của mình. Ông ta nhất thời bất động, giống như quả bóng sau khi bị rút hết khí, không còn đáng vẻ hùng hổ như lúc đầu. Tôi muốn chạy đến bên Vũ thì lại bị Nhân cản lại, anh khẽ nhìn tôi, lắc đầu.

Tôi hoảng sợ nhìn Vũ từ từ đứng dậy, tiến đến bên người đàn ông kia, ông ta tự nhiên theo phản xạ lùi lại phía sau, đúng lúc này, Vũ hơi cúi người, giọng nói điềm tĩnh không chút thay đổi

- Hãy cho tôi một chút thời gian! Tôi hứa sẽ cho ông một câu trả lời thích đáng!

Tất cả mọi người xung quanh đều sững lại, Vũ không nói gì, lặng quay người, tiến đến chiếc xe dừng bên cạnh mà cậu vừa đi đến. Trong một phút, tôi có cảm giác ánh mắt của Vũ lướt qua mình. Thế nhưng cậu chỉ yên lặng lên xe.

Đám đông nhanh chóng được giải tán, người đàn ông kia cũng lầm lì bỏ về, trên gương mặt lại có biểu cảm không biết là tức giận hay bất ngờ. Tôi thì nhớ tới vết thương trên trán Vũ, trong lòng cảm thấy khó chịu vô cùng. Không biết rằng ở một góc khác, có nụ cười đắc ý khẽ vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Giăng bẫy

Sau khi mọi người giải tán, tôi cũng chẳng còn hứng thú muốn đi chơi nữa. Hai người kia thì vẫn một mực đòi đi. Giống như chuyện vừa xảy ra chẳng có liên quan gì tới họ vậy. Mà thực ra thì chuyện của Vũ đúng là không liên quan đến bọn họ. Nhưng tôi lại cảm thấy không vui. Tại sao tôi lại không vui? Tôi nghĩ mãi cũng không thể lý giải được. Hình như tôi càng ngày càng trở nên kì cục.

Vì thấy tôi ngồi ngẩn ngơ một hồi, lấy tay hươu hươu trước mặt. Tôi hơi giật mình

- Hà?

- Cậu ngồi ngơ ngác cái gì vậy? Mau lên đi! – Vì chỉ về tàu lượn phía trước, vừa vui vẻ kéo tay tôi.

- Tớ...

Tôi còn chưa kịp nói xong thì đã bị cậu kéo lên trên. Nhân cũng nhanh nhẹn ngồi bên cạnh tôi, toé toét cười. Vì chọn ghế ở đằng sau, cẩn thận thất lại đây an toàn. Tôi hơi ngẩn ra, lúc này mới nhớ lúc này Vì bảo chúng tôi đi chơi tàu lượn. Tàu lượn??? Lúc này mới suy nghĩ mà không để ý, tôi...tôi sợ nhất là mấy trò mạo hiểm này. Tôi hốt hoảng

- Tôi...tôi...

- Ngồi im nào! – Nhân kéo dây an toàn cho tôi, vừa mỉm cười.

- Không! Tôi...tôi sợ lắm! – Tôi méo mếu nhìn anh. Anh ta lại thản nhiên nhìn tôi

- Em mà cũng biết sợ sao?

Nói như vậy, là ý gì chứ? Tôi lờ mờ anh. Đúng lúc đó thì con tàu lắc nhẹ. Tôi giật thót. Con tàu khẽ đung đưa rồi bắt đầu chuyển động, tôi sợ xanh mặt. Phía sau lại vang lên tiếng cười thích thú. Cuối cùng con tàu lao vút lên, cả người tôi suýt thì lao về phía trước, may mà có Nhân giữ chặt lại. Hai bên tai chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vù vù. Con tàu hết vòng lên lại lượn xuống. Tôi có cảm giác như bị vút vào một cái máy giặt, cả người đảo qua đảo lại. Thức ăn trong bụng cũng muốn hòa lẫn vào nhau.

- AAAAAAAA!!!!!!

Tiếng hét phía sau tôi càng lúc càng lớn. Tôi nhắm chặt mắt, muốn hét lên mà không được. Chỉ có thể hét lên trong lòng: Tôi muốn xuống! Tôi muốn xuống!

Con tàu lại đảo một vòng nữa, cả người tôi như lộn ngược, sau đó lại lao đi. Hu hu! Làm ơn cho tôi xuống! Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi!

Đúng lúc tôi tưởng chừng sắp khóc thét lên vì sợ, thì có một bàn tay ấm áp chèo qua người. Bàn tay ôm tôi rất chặt. Tôi không dám mở mắt, chỉ nghe thấy một giọng nói thì thầm. Thoảng qua như tiếng gió

- Đừng sợ! Anh sẽ không để lạc mất em nữa đâu!

Tai tôi ù ù, nhưng giọng nói ấy lại nghe rất rõ. Tôi bỗng nhiên thấy mắt mình cay cay. Thực sự là tôi không biết tại sao. Nhưng giọng nói này dường như rất quen thuộc. Hình như tôi đã từng nghe ở một nơi nào đó. Giọng nói ấm áp khiến tôi chỉ muốn ôm chặt lấy người đó.

Tôi nghĩ... tôi thật sự sắp bị điên rồi!

Con tàu lại lao lên một lần nữa. Giọng nói kia tan biến vào gió. Chỉ có vòng tay vẫn đang ôm chặt tôi. Nhân hét vào tai tôi

- Mở mắt ra đi!

- Cái gì? – Tôi phải cố gắng mới hét lên được hai từ, thế nhưng mắt vẫn nhắm chặt lại.

- Tuyệt Mai! Mở mắt ra đi! – Nhân lại gào vào tai tôi một lần nữa. Tôi cảm thấy màng nhĩ của mình sắp bị nổ tung. Một trận gió lại ào tới.

- Không! – Tôi vừa hét vừa lắc đầu.

- Đừng sợ! Mau mở mắt ra đi! – Nhân vẫn tiếp tục dỗ dành bằng cách... hét.

Tôi cắn chặt răng, chậm rãi mở mắt. Gió thổi đến làm hai mắt cay xè. Bên tai vẫn là tiếng gió vù vù. Con tàu vẫn chao lượn qua lại. Nhân kéo tay tôi

- Hét lên đi!

- Hà?

- AAAAAAAAAAAAA!!!!!!

Tôi nhú chặt mắt nhìn Nhân hét lên. Vừa ngạc nhiên lại vừa buồn cười. Nhân quay ra nhìn tôi

- Làm thế đi!

- Tôi...

Một trận gió nữa lại ào tới. Dường như muốn giặt tung tất cả mọi thứ trên đường. Nhân vẫn nắm chặt tay tôi. Tôi chỉ nhìn anh, nhận thấy nụ cười tin tưởng trên môi, tôi hơi mím môi. Rồi...

- AAAAAAAAAAAAA!!!!!!

- Có vậy chứ! Cứ hét nữa đi! Hét xong em sẽ không còn buồn nữa! – Giọng nói của Nhân lại thoảng qua tai. Giống như tiếng gió, khiến tôi có cảm giác mình đang nghe nhầm.

Tôi thấy anh nhẹ nhàng mỉm cười. Thế nhưng... tôi còn hét nữa thì sẽ đau họng mất. Con tàu dần dần giảm tốc độ. Đúng lúc ấy, có thứ gì rơi vào má tôi. Tôi giật mình. Là một giọt nước. Tôi ngo ngắc ngắc đầu lên. Thời tiết hôm nay rất tốt, hiện tại vẫn còn đang có nắng, không có vẻ gì như là nước mưa cả. Giọt nước thứ hai lại rơi xuống. Nhưng lần này tôi cảm nhận được vị của nó. Mặn. Tôi giật mình. Định quay lại thì chiếc tàu đã đi vào trong đường hầm cuối cùng. Trước mắt tôi tối om. Con tàu chậm chậm dừng lại. Nhân kéo tôi xuống tàu, hồ hồ hỏi

- Có vui không?

- Um – Tôi gật đầu, nhưng mắt lại hướng về phía sau tìm kiếm.

- Vì đâu rồi?

- À! Cô ấy nói có việc nên đi trước rồi! – Nhân hướng mắt về phía cuối đường, ám chỉ Vĩ đi về bên đó

Tôi nhắm mắt, hình như đây là lần đầu tiên Vĩ bỏ tôi giữa đường. Nhắc mới nhớ, dạo này cậu ấy cũng toàn đi về khuya, thỉnh thoảng cũng rất kì lạ. Không còn vui vẻ như ngày trước nữa. Nhân thấy tôi nhắm mắt cũng nhú mồm, nhưng miệng thì vẫn cười

- Sao vậy? Không thích đi chơi với anh sao?

- Ủ! – Tôi gật đầu không chút do dự.

Nhân dường như hơi bất ngờ, lại làm bộ dạng đau khổ nhìn tôi

- Em có cần nói thẳng vậy không? Em không nghĩ anh sẽ đau lòng sao?

Tôi bị bộ dạng của anh làm cho bật cười. Thực ra anh ta cũng không đáng ghét lắm. Quả thật lúc ngồi trên tàu hết lên, tôi thấy rất thoải mái. Tự nhiên không nghĩ tới chuyện của Vũ nữa. Tôi quay nhìn anh

- Chúng ta đi đâu chơi nữa?

Nhân kéo tay tôi, nháy mắt

- Đi theo anh!

Hai chúng tôi cứ như vậy đi chơi thử hết tất cả các trò trong khu vui chơi. Tôi thấy rất ngạc nhiên, không ngờ một người như anh đôi khi cũng trẻ con như vậy. Tôi vẫn nhớ hồi tôi còn nhỏ thường đi qua một khu vui chơi, mỗi lần nhìn vào đều thấy rất nhiều trẻ con chơi trong đó. Lúc ấy, tôi luôn ao ước có thể chơi thử một lần. Anh trai đã nói, sau này sẽ kiếm tiền cho tôi vào chơi. Lời nói ấy tôi vẫn nhớ rất rõ, nhưng anh lại không giữ lời. Nghĩ đến đây tôi bất giác thở dài.

- Sao vậy? Đang vui vẻ lại thở dài là sao? – Nhân nhú mồm nhìn tôi

Tôi lắc đầu

- Không có gì!

Nhân không nói gì, nâng cao chiếc kính trong tay. Tôi cũng nhìn vào bên trong. Hiện tại chúng tôi đang ở trên tòa nhà cao nhất ngắm cảnh. Mỗi một gian nhỏ lại có ống kính để nhìn. Khi tôi vừa lướt qua bên dưới, thì hai mắt bỗng nhiên nhú lại. Tôi vội vàng xoay kính về chỗ vừa lướt qua. Ở bên dưới, phía khu vui chơi, tôi thấy một chiếc mũ lưỡi trai quen thuộc. Chiếc mũ lưỡi trai màu đen mà tôi không bao giờ quên. Kẻ duy nhất biết tung tích của anh trai tôi. Mũ lưỡi trai!

Tìm tôi bỗng nhiên đập mạnh, tôi thấy anh ta đang tìm kiếm gì đó. Hai mắt đảo qua một hồi. Rồi bỗng nhiên, mũ lưỡi trai ngược lên. Khuôn mặt ẩn sau chiếc mũ vừa nở một nụ cười. Một đám khách từ đâu đi đến, tôi hơi xoay kính. Vừa quay lại đã không thấy mũ lưỡi trai đâu nữa. Tôi hốt hoảng tháo kính, vừa chạy xuống đã bị Nhân ngạc nhiên kéo lại

- Em định đi đâu vậy?

- Tôi...tôi... Anh cứ đứng đây chờ. Tôi sẽ quay lại ngay! – Tôi không có nhiều thời gian giải thích. Nói rồi vội vã chạy vụt đi. Chỉ nghe thấy tiếng Nhân gọi với theo

- Tuyết Mai! Tuyết Mai!!!!

.....

Tôi phải tìm được anh ta! Nhất định phải tìm được anh ta!

Tôi cuống cuống chạy xuống chỗ mũ lưỡi trai vừa đứng. Gần trưa, mọi người đến chơi càng đông. Ánh nắng rọi xuống gay gắt, người tôi phút chốc đã đầm đìa mồ hôi. Tôi tìm khắp nơi nhưng không thấy bóng dáng mũ lưỡi trai đâu. Tôi thật sự hoang mang. Tại sao lần nào cũng thế, lần nào cũng bị mất dấu. Mũ lưỡi trai như thể một bóng ma mà tôi không tài nào với tới. Giọt mồ hôi chảy xuống mắt cay xè. Trong phút chốc tôi sắp ngã khụy thì chiếc mũ đen lại hiện ra. Tôi chỉ thấy trước mắt thấp thoáng hình ảnh của anh ta. Đám người trong khu vui chơi che khuất tầm nhìn. Tôi lại vội vã đứng dậy.

Mũ lưỡi trai di chuyển rất nhanh, vì vương đám đông nên tôi không thể nào tới gần anh ta được. Cho đến khi rẽ vào một nơi vắng mà tôi cũng không biết, thì anh ta lại biến mất. Tôi kịp nhận ra đây là phía sau khu vui chơi, vẫn còn đang xây dở. Trước mắt có một căn phòng trống. Tôi thận trọng tiến đến. Tim không ngừng đập mạnh. Một tay nắm chặt túi xách, một tay từ từ đẩy cửa.

Không gian xung quanh hơi tối. Tôi nheo mắt, cẩn thận bước vào trong. Bất ngờ có một bàn tay to lớn từ phía sau túm chặt lấy vai tôi. Ngay khi tôi còn chưa kịp hét lên, một chiếc khăn đã bịt chặt miệng tôi lại. Tôi chỉ ngửi thấy một mùi hương khó chịu, chiếc khăn hơi ẩm dán vào mũi khiến tôi không thở được. Tôi tự dưng nghĩ ra đó là thứ gì. Hốt hoảng đẩy dũa nhưng chỉ thấy chân tay bị giữ chặt, vai tôi bị bóp đến đau nhức. Sau cùng, chút sức lực phản kháng cũng không còn, cả người từ từ ngã xuống.

Chương 43: Kế hoạch bỏ trốn

Ads Tôi mơ màng mở mắt, vừa mới cửa mình đã bị sợi dây thít chặt, đau đến chảy nước mắt. Tôi giật mình, chỉ thấy hai cánh tay bị trói ngược ra đằng sau bằng sợi dây thừng to bản. Không rõ là bao lâu nhưng hai tay đã tê cứng, gần như mất cảm giác. Cổ tay bị dây thừng thít chặt, khẽ cựa quậy cũng đau. Tôi lại hốt hoảng nhìn về phía trước, phát hiện ra mình đang ở trong một căn phòng bụi bặm. Hai chân tôi cũng bị trói, không thể nào di chuyển được.

Chuyện... chuyện gì đang xảy ra thế này? Tôi nhớ tôi đang tìm mũ lưỡi trai, sau đó bị một người bịt miệng. Rồi khi tỉnh lại thì đã ở đây rồi. Tôi sợ hãi cựa mình, muốn hét lên một tiếng nhưng lại đập phải vật gì đó. Tôi giật thót. Cái thứ bị tôi đập trúng thì nhắm mặt, cắt giọng khàn khàn

- Cậu không thể ngồi yên được à?

- Hả? Cậu... tại sao... hai chúng ta... - Tôi há miệng nhìn kẻ vừa bị mình đập trúng, nhưng lại không thể nói được một câu hoàn chỉnh. Sự việc quá đột ngột khiến tôi không hiểu được. Mà hơn nữa, cả Vũ cũng bị bắt. Như vậy là sao???

Vũ không trả lời câu hỏi của tôi, dựa người vào cây cột phía sau. Tôi để ý trên trán cậu vẫn còn quần một lớp băng trắng. Là do người đàn ông hôm qua để lại.

- Tại sao chúng ta lại ở đây? - Tôi vẫn không hết ngạc nhiên. Dù biết Vũ không trả lời nhưng vẫn cố hỏi.

Đúng lúc đó, cánh cửa duy nhất trong phòng bật mở. Một người đàn ông bước vào. Đôi mắt nhỏ sắc lẹm, tự nhiên cũng khiến người ta sợ hãi. Người đàn ông bước về phía chúng tôi, ngồi xuống bên cạnh. Trên khóe miệng nở nụ cười nguy hiểm

- Thế nào? Đã suy nghĩ kỹ chưa? Không có nhiều thời gian cho mày đâu!

- Các người nghĩ sao? - Vũ giương ánh mắt thách thức nhìn lại. Tên kia lại cười một tiếng.

- Đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! - Hắn vừa nói ánh mắt lại chuyển sang tôi. Vũ cười nhạt

- Các người tưởng trò rẻ tiền này có thể khuất phục được tôi?

Tôi hoàn toàn không hiểu họ đang nói gì, cũng không hiểu rốt cuộc tại sao mình lại bị bắt. Chỉ biết có lẽ liên quan tới người phụ nữ bị ngộ độc trong nhà hàng. Bởi vì tôi từng nhìn thấy người đàn ông này. Chính vào cái hôm Nhân rú tôi đi ăn.

Người đàn ông quay ra phía cửa, khẽ ngoắc tay, lập tức có thêm ba người khác đi tới. Dáng vẻ hung dữ. Ông ta bắt chọt nhìn tôi cười. Nụ cười khiến tôi cảm thấy lạnh toát. Vũ bên cạnh cũng giật mình

- Các người muốn gì?

Người đàn ông chỉ cười không nói. Một trong ba người vừa bước vào tiến lại gần tôi, trong tay là một con dao nhỏ sắc bén. Tôi bắt gặp co người lùi lại phía sau. Ngay lập tức đã bị túm chặt lại, đầu bị giật về phía sau, mặt ngẩng lên đối diện với tên đó.

Vũ ở phía sau lao lên nhưng lại bị chặn lại. Tôi chỉ thấy nụ cười đắc tiện của tên trước mặt. Hắn đưa con dao tới sát mặt tôi, cả người tôi lạnh toát.

- Dừng lại! Mau thả cô ấy ra! - Vũ bỗng nhiên hét lên. Người đàn ông lúc này lại mỉm cười

- Sao vậy? Mày hay còn chưa đến cơ mà! Vội gì chứ?

Con dao từ vẻ trên mặt tôi một đường dài rồi trượt xuống dưới cổ, hấn nở nụ cười bệnh hoạn

- Làn da cũng mịn màng lắm chứ! Ha ha!

Hắn lại đưa con dao xuống. Rồi nhẹ cửa một cái, tôi thấy cổ mình đau rát, thứ chất lỏng ấm nóng chảy xuống vạt áo. Tôi cắn chặt răng, cổ không kêu lên.

- Mau dừng tay! - Vũ đẩy bọn người xung quanh lao về phía tôi. Nhưng lại bị một cánh tay rắn chắc đè ngã xuống đất. Vết thương trên trán bị động, dải băng trắng đã hơi chuyển thành màu hồng.

Tôi thấy mắt mình mờ mờ. Vết thương ở cổ cũng đau rất. Thì ra bị cắt cổ là giống như thế này. Tôi chợt nghĩ nếu sau vụ này tôi vẫn còn sống, tôi nhất định sẽ không ăn thịt gà. Tên kia chẳng hề chú ý đến biểu hiện của tôi. Con dao vẫn đặt nguyên trên cổ. Người đàn ông kia lại cười

- Thế nào? Bây giờ thì đã nghĩ thông rồi chứ?

Tôi thấy Vũ vẫn im lặng, con ngươi gần như có thể thiêu cháy người trước mặt. Người đàn ông quay sang tên đang kẻ dao vào cổ tôi, gần giọng

- Ra tay cho chính xác vào!

Tên kia “đá” một tiếng. Tôi cũng rất ngạc nhiên là trong giờ phút ấy mình không hề sợ, có chăng là cảm thấy không ngờ Phương Tuyết Mai lại bị giết giốngmột con gà như vậy. Trong lòng thấy có chút bất công. Trong khi tôi còn bận phần nộ, lớp da mỏng đã manh bị rạch thêm một đường, tiếng hét của Vũ lại vang lên

- Được! Tôi đồng ý!

Con dao ngừng lại trên cổ tôi. Người đàn ông cười lạnh

- Đã nói rồi mà! Nhẹ nhàng không tốt sao?

Ông ta hất mặt, tên cầm dao đứng lên. Mắt tôi hoa lên một chập. Vũ định chạy tới xem vết thương của tôi thì lại bị hai người đàn ông bên cạnh giữ lại. Cậu bị kéo đứng dậy, song ánh mắt vẫn dán chặt vào vết rạch trên cổ tôi. Tên cầm dao thấy vậy lại cười

- Đừng sợ! Cô bạn của mày không chết được đâu! Đi!

Hắn đẩy Vũ về phía trước. Thấy tôi lo lắng nhìn theo, cậu ngoái lại, khẽ nói

- Chờ tôi về!

Sau đó, cả năm người cùng mất hút. Cũng may đường rạch không quá sâu, chỉ cảm thấy đau rất mà thôi. Tôi gục vào sau cây cột bằng gỗ. Trong mơ màng, tôi thấy một bé gái bị bắt. Cô bé ấy không ngừng khóc, có lẽ rất sợ hãi. Tôi muốn đến gần một chút. Muốn nhìn rõ khuôn mặt của cô bé ấy nhưng lại không được. Không hiểu sao khi nhìn thấy cảnh ấy, tôi thấy tim mình bỗng nhiên nhói lên một nhịp. Sau đó thì giật mình mở mắt. Hình như là tôi vừa mới thiếp đi. Không biết vì sợ hay vì mệt. Vết máu khô đóng lại thành một dòng chảy dọc theo xương quai xanh.

Cựa mình một cái, lại thấy nhói ở cổ. Thực ra lúc ấy tôi không hét lên, không phải vì tôi không sợ. Tôi thừa nhận tim mình rất nhỏ. Hơn nữa lại còn bị một kẻ lạ mặt kẻ dao vào cổ, bất kì cô gái nào cũng sợ mà khóc thét lên, đừng nói mình tôi. Nhưng tôi nghĩ Vũ sẽ không để chuyện đó xảy ra với tôi. Có thể nói là tôi hơi hoang tưởng hoặc hơi điên rồ, nhưng tôi thật sự có cảm giác an toàn khi ở bên cậu. Giống như lần ở trong rừng. Cậu ấy từng nói bảo vệ tôi. Dù không chắc có phải tôi đã nghe nhầm hay không, nhưng tôi luôn tin tưởng vào câu nói đó. Phải rồi, không biết từ lúc nào tôi đã đặt nơi cậu một lòng tin vô điều kiện. Thậm chí chính bản thân tôi cũng thấy ngạc nhiên. Tôi chợt lắc lắc đầu. Cố đẩy suy nghĩ ấy ra khỏi bộ não. Thế nhưng vẫn không thể ngừng nghĩ về Vũ. Không biết họ đã đưa cậu đi đâu? Cậu ấy có xảy ra chuyện gì không? Những câu hỏi này bây giờ mới vang lên. Tôi không ngừng ngóng về phía cánh cửa. Cho đến khi nó bị đẩy ra một cách thô bạo. Vũ bị một tên khác kéo vào. Trên tay hắn chỉ chút hình xăm

- Liệu hồn mà ngồi im đó! – Hắn đe dọa rồi tiến đến một góc trong phòng canh chừng

Vũ đưa mắt nhìn hắn rồi tiến lại phía tôi. Ánh mắt cậu rất khó hiểu nhìn vào vết thương trên cổ tôi.

- Có đau không?

Tôi lắc lắc đầu. Thực ra...thực ra rất đau. Nhưng không biết sao tôi lại không nói. Ánh mắt Vũ u ám nhìn tôi

- Xin lỗi!

- Há? – Tôi ngạc nhiên nhìn lại cậu. Vũ hơi nhún mày

- Xin lỗi đã kéo cậu vào chuyện này!

Tôi chưa bao giờ thấy một Thiên Vũ như vậy, hình ảnh Vũ mà tôi biết, là một kẻ kiêu ngạo, là một kẻ lạnh lùng không coi ai ra gì. Nhưng Thiên Vũ hiện tại, cậu ấy đang xin lỗi tôi. Trong ánh mắt còn có vẻ đau lòng nhìn tôi. Có phải...tôi đang nhìn nhầm không? Tôi không nhận được hỏi

- Rốt cuộc...rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vũ quay qua, không có ý định giải thích cho tôi. Cậu cảnh giác nhìn tôi hình xăm đang ngời, nói nhỏ

- Chúng ta cần phải tìm cách thoát khỏi đây trước!

Tôi hơi gật đầu, đảo mắt nhìn quanh căn phòng. Đột nhiên nhớ tới Nhân, có lẽ anh ta vẫn còn đang chờ tôi ở khu vui chơi. Không biết không thấy tôi quay lại anh ta có đi tìm không. Chúng tôi bị nhốt ở đây không có ai biết. Lỡ như bọn chúng có giết người phi tang e rằng đến rằm tháng sau mới có người tìm thấy xác chúng tôi. Ý nghĩ này làm tôi hơi hoảng. Tôi thật sự...thật sự không thích bị giết theo cách mờ ám chút nào. Đúng lúc đó, tôi nhìn thấy một sợi dây xích nằm gọn ở cuối phòng. Một tia sáng vụt lên trong đầu tôi. Có thể nói tôi thuộc kiểu người sẽ luôn thông minh đột xuất trong những tình

cảnh như thế này, Tôi quay qua nhìn Vũ, ánh mắt hơi có lỗi, Vũ thấy ánh mắt tôi thì tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng còn chưa kịp nói gì đã bị tôi đập cho một cái ngã sang một bên. Tôi hét lên

- Tên biến thái!

- ?????

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Kế hoạch bỏ trốn (tiếp)

Ads Cậu ấy ngăn người nhìn tôi. Nhưng tôi chỉ ra hiệu xin lỗi rồi lại đập cậu không thương tiếc. Vừa đập vừa hét lên

- Tránh xa tôi ra! Đồ biến thái!

Tiếng hét của tôi làm tên hình xăm chú ý, hấn trợn mắt, hùng hổ bước đến chỗ tôi.

- Làm cái gì thế hả?

- Hấn...hấn là tên biến thái! – Tôi vừa nói vừa nhìn vào Vũ. Mặt khác lại ngằm ra hiệu cho cậu làm theo lời tôi.

- Cái gì? - Tên hình xăm hơi nghệt mặt

Tôi cúi đầu

- Hấn...hấn dám sờ mông tôi!

Tên bắt cóc trợn mắt, liếc Thiên Vũ.

- Chúng mày muốn vui vẻ thì chờ sang thế giới bên kia đã! – Hấn bỗng nhiên đổi giọng – Còn bây giờ thì ngồi yên đi, không tao cho cả hai đứa mày cảm miệng bây giờ!

Hình xăm trợn mắt, rồi trở về bàn. Hấn cầm chai rượu, ngửa cổ tu ừng ực. Tôi cắn môi, lại tiếp tục la lên

- Biến thái! Tránh xa tôi ra! Đồ biến thái!

Mỗi câu nói lại dùng lực đập vào người Vũ không thương tiếc. Cậu ấy nhắm mắt nhìn tôi, tôi lại hơi cúi đầu ảm đạm, nhưng thực chất trong lòng đang gào thét không ngừng. Đáng đời cậu! Đáng đời Hoàng Thiên Vũ! Ai bảo lúc trước cậu hành hạ tôi, giờ tôi có thể đường đường chính chính trả thù. Không biết cái này có được coi là mượn việc công trả thù riêng không nữa!

Hình xăm thấy tôi không chịu ngồi yên thì bực bội quay lại, quát

- Chúng mày có im đi không hả?

Tôi giương ánh mắt tội nghiệp nhìn hấn, giọng nài nỉ

- Xin ông đừng trói tôi chung với tên biến thái này!

- Thế mày muốn sao? – hấn nhướng mày

- Ông cứ trói tôi qua chỗ khác, miễn là không ở gần hấn! Xin ông đó!

Tên bắt cóc có vẻ bực mình với sự ồ ào của tôi, hấn hừ một tiếng rồi nói sợi dây cho tôi, kéo qua chỗ khác. Khi hấn định dùng sợi dây thừng trói tôi lại thì tôi lại la lên

- Đừng trói tôi bằng sợi dây đó, tôi không muốn trói chung sợi dây với tên biến thái đó đâu!

Hấn bực bội quát lên

- Mày đúng là con nhóc phiền phức!

Hình xăm vút sợi dây ra, vớ lấy sợi xích trong góc. Tôi ngoài mặt im lặng nhưng trong lòng lại như mở cờ. Hay lắm. Đúng ý ta rồi! Thiên Vũ từ nãy đến giờ không nói gì, chỉ cam chịu bị tôi đập, giờ mới khẽ nhượng mảy ra vẻ đã hiểu. Tôi vẫn tiếp tục nắn n

- Trói ra đằng sau đầu lắm. Ông trói ra đằng trước đi!

Thấy ánh mắt hấn nghi kị nhìn mình, tôi vội lấp liếm

- Ông sợ gì chứ? Tôi chỉ là cô gái yếu đuối, làm sao mở được cái xích này!

Hình xăm nhìn sợi dây, lại nhìn tôi một hồi. Sau cùng thấy lời của tôi có lý, hấn mới lấy trói chặt hai tay tôi ra đằng trước, còn cẩn thận khóa vào. Hình xăm nạt

- Giờ thì đừng có làm ồn nữa, biết chưa?

Dứt lời, hấn đứng dậy, lăm bầm câu gì đó rồi ra ngoài. Chờ cho cánh cửa khép lại hoàn toàn, tôi mới từ từ lấy chiếc cặp ghim trên tóc xuống. Tim tôi nhảy tung tung, thiếu điều muốn bay ra ngoài. Vũ từ đầu tới cuối đều yên lặng nhìn tôi, nhưng ánh mắt vẫn có một chút khấn trương. Tôi nhìn ra cửa, xác định hình xăm sẽ không lập tức quay lại mới cúi xuống, lúi húi mở khóa.

Tay tôi bị trói lâu giờ tê cứng, tâm trạng lại đang hồi hộp, bàn tay cầm ghim hơi run lên. Ba lần vẫn chưa mở được. Đã vậy, chốc chốc lại phải ngược về phía cửa, chỉ sợ bọn chúng đột nhiên xông vào thì gay. Đây là vật cứu mạng cuối cùng của chúng tôi rồi. Tôi nhất định phải mở được. Vũ vẫn nhìn về phía tôi, khuôn mặt cau lại, giống như sắp sửa lao lên giật lấy cái ghim trong tay tôi rồi tự mở khóa. Tiếc là cậu ta không có công phu này. Có thể nói, cái gì cậu ta cũng giỏi, thế nhưng ở khoản mở khóa, cậu ta cũng chỉ còn nước yên lặng mà nhìn tôi. Đây xem như cũng là sự công bằng của ông trời. Ý nghĩ này khiến tôi cảm thấy giá trị của bản thân được nâng lên vài phần, tự nhiên cũng tự tin hơn. Thế nhưng, không có nghĩa là không có rắc rối. Khi tôi tưởng chừng sắp mở được ra thì bỗng “két” một tiếng. Tôi giật mình, chiếc ghim theo phản xạ bắn ra ngoài. Tôi định vuron chân kéo lại chiếc kẹp thì đã có một bàn chân khác giẫm lên. Tim tôi muốn nhảy ra ngoài khi thấy kẻ mà mấy gã kia gọi là đại ca, chân hấn đang giẫm lên chiếc ghim của tôi. Mồ hôi hột vã ra như tắm, tôi vội vã thu chân lại, lăm bộ ngơ ngác.

- Đây là cái gì? – hấn bình thần cúi xuống nhặt ghim của tôi, cười khẩy – Cũng biết trò này sao? Giỏi đấy!

Đôi mắt nhỏ sắc lẹm xoáy sâu vào tôi, khuôn mặt hấn tự nhiên đanh lại, túm chặt lấy tay tôi. Cánh tay rắn chắc đến nỗi có thể bóp nát khớp xương của tôi trong chốc lát. Hấn nghiêng răng

- Muốn toàn mạng, tốt nhất là đừng có giờ trò, nhóc con!

Tên hình xăm lúc này mới từ ngoài chạy vào, vừa nhìn thấy đại ca thì co rúm, luống cuống hỏi

- Có chuyện gì vậy đại ca?

Tên kia lại quắc mắt nhìn hấn

- Mày trông bọn nhóc thế nào vậy hả?

- Em...em xin lỗi!

- Trông coi bọn nó cho cẩn thận đi. Để xong thì đừng trách! – Hấn hừ mũi, hình xăm càng cúi thấp đầu

- Dạ! Em biết rồi!

Tên đại ca cảnh cáo nhìn hai chúng tôi, sau đó mới đi ra ngoài. Tôi bắt lực nhìn hấn mang ghim đi mất. Mặt méo xệch. Ngốc! Đúng là ngốc! Bây giờ biết lấy gì mở khóa đây? Tôi tự đập vào đầu mình, sau đó lại giương cặp mắt thăm hại nhìn Vũ. Đôi lông mày của cậu nhú chặt, nhưng vẫn không nói gì.

Hình xăm quay lại phía chiếc bàn lúc nãy, ánh mắt cảnh giác nhìn hai chúng tôi, hấn cứ uống một ngụm, lại quay ra nhìn. Đừng nói hai con người, một con ruồi cũng không chạy được. Trong lòng tôi càng lúc càng hoang mang, nhẩn nhó nhìn Vũ

- Này! Cậu mau nghĩ cách đi chứ!

Cậu ta không trả lời, ánh mắt khẽ đảo qua một lượt rồi dừng lại ở một điểm. Không chắc chắn nhưng tôi thấy mắt Thiên Vũ hình như sáng lên. Cậu quay ra phía tên bất cóc

- Tôi khát rồi!

Hấn đang uống thì dừng lại, gờm gờm nhìn Vũ. lát sau, hấn mang một chai nước đến, đặt trước mặt cậu

- Uống đi rồi ngậm miệng lại!

Kể ra thì tên này khá...ngoan!

Vũ nhìn chai nước, cau mày

- Tôi muốn uống sữa!

- Hả? – Cả tôi và tên bắt cóc đều ngạc nhiên

Đã là lúc nào rồi mà cậu ta còn giờ thói công tử ra chứ. Làm tôi tưởng cậu nghĩ ra được cách gì hay ho. Thực tình rất muốn lao lên cho Vũ một trận.

- Tôi muốn uống sữa! – Vũ lặp lại

- Lấy đâu ra sữa cho mày chứ? – Tên bắt cóc hơi ngớ ra.

- Ông không đi mua được sao?

- Cái gì? Mày bảo tao đi mua sữa cho mày?

- Phải!

Mặt hình xăm ngậy ngọc đến tội nghiệp. Trong khi đó, Vũ vẫn điềm nhiên, chẳng có vẻ gì như là nói đùa. Tôi thật sự rất muốn hét lên. Rốt cuộc là cậu ta có biết mình đang bị bắt không đấy? Nhận thấy ánh mắt khó hiểu của tôi, Vũ chỉ thản nhiên. . .quay đi.

- Mày nghĩ mày là ai hả? – Hình xăm vứt điều thuốc đang hút dở, tức giận đứng dậy.

- Tùy thôi. Chốc nữa tôi chết khát, xem ông sẽ ăn nói ra sao với ông chủ của mình. – Cậu nhướn mày, khuôn mặt có chút ngạo mạn

Hình xăm trừng mắt. Hắn ngậy ra một lúc, nhưng rồi có vẻ việc bị ông chủ trách tội nặng nề hơn, hắn đành nhún nhường

- Dù sao thì mày cũng chết, cho mày uống sữa lần cuối. Chờ đấy, thằng nhãi!

Hắn nói rồi cau có bỏ ra ngoài. Cánh cửa lại đóng sập một tiếng. Tôi không kìm được gất lên!

- Cậu làm cái gì vậy hả? Muốn uống sữa chờ về nhà mà uống!

Vũ không nói gì, trên khóe môi lại hiện ra một nụ cười bí hiểm. Cậu xoay người, đẩy đẩy một chai gì đó từ phía sau ra. Hai mắt tôi trở lên
Axit???

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Kế hoạch bỏ trốn (phần cuối)

Ads - Sữa của mày đây! – Hình xăm đặt chai sữa lớn trước mặt Vũ. Khuôn mặt cau có vì bị cậu. . .sai vật.

- Tay tôi như vậy làm sao uống được? – Vũ hơi ngửa ra sau, giờ hai cánh tay đang bị trói chặt lên. Mắt vẫn nhìn thẳng vào hắn.

Hình xăm hừ một tiếng, bước tới tháo dây rồi lại buộc về đằng trước giống tôi. Xong xuôi, hắn đe dọa

- Ngoan ngoan ngồi đó và đừng gây thêm rắc rối nào nữa, biết chưa?

Tôi lẳng lặng nhìn về phía Vũ, chỉ thấy trên khuôn mặt cậu khẽ nở một nụ cười. Chờ cho hình xăm ra ngoài. Tôi mới hơi tiến lại, khẽ gọi

- Bây giờ chúng ta phải làm gì?

Vũ không giải thích. Cậu lấy lọ axit lúc nãy ra, hai tay nhanh nhẹn xoay nắp. Sau đó từ từ rót sữa vào lọ axit kia. Xong xuôi, cậu lắc nhẹ. Rồi đổ hỗn hợp vừa pha trộn ra đất. Khoảng vài phút sau, hỗn hợp bắt đầu đặc lại. Tôi vẫn không hết ngạc nhiên. Chỉ thấy Vũ dùng tay véo một ít từ khối trộn giữa sữa và axit, tán thật mỏng, vừa làm vừa giải thích.

- Khi cho sữa vào axit sẽ làm cho nó đông lại, chỉ cần để khô là có thể tạo thành vật chất cứng hơn nhựa. Hiểu chưa?

Tôi chỉ tròn mắt nhìn cậu. Hỗn hợp trong tay Vũ mỏng dần, gần như bằng chiếc ghim. Hóa ra cậu ấy định dùng nó để mở khóa thay cái ghim bị mất. Vũ

chìa cho tôi chiếc ghim hỗn hợp

- Thế này được chưa?

- Được! Được! – Tôi gật. Nắm chắc chiếc ghim nhựa trong tay. Nó quả thật đã khô lại, rất rắn chắc. Vũ giục

- Nhanh lên!

Tôi lại tiếp tục gật. Lúi húi mở khóa. Lần này nhất định không thể để hỏng nữa. Đây là cơ hội cuối cùng rồi. Tôi tự cổ vũ mình. Vừa xoay nhẹ chiếc ghim. Mồ hôi lạnh không ngừng túa ra. Sau cùng, chiếc ổ khóa đánh “cách” một tiếng. Tôi lắc nhẹ, chốt liền bật ra. Tôi bật miệng, cố ngăn tiếng cười phấn khích.

Hai tay vừa được tự do, tôi lập tức chạy tới tháo dây trói cho Vũ. Đúng lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng xôn xao. Có khi nào tên đại ca lúc này đã quay trở lại. Tôi lại không kim được lo lắng nhìn Vũ

- Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Lông mày cậu nhú chặt, thăm thẳm tính

- Bọn chúng tới tìm mẹ tôi đòi giao tiền, có lẽ sẽ không trở về nhanh đâu. Chúng ta cần thoát khỏi đây trước.

Cậu nhìn quanh một lượt, lại tiếp tục nói

- Hiện tại chúng ta không biết bên ngoài có bao nhiêu người. Không nên mạo hiểm xông ra ngoài!

- Vậy... vậy phải làm sao?

Ánh mắt cậu đảo qua một lượt. Sau đó dừng trên người tôi. Tôi bỗng thấy hơi chột dạ

- Sao vậy?

Vũ bình tĩnh nói

- Cậu còn nhớ đề thi thứ hai chúng ta đã thi chứ?

- Nhớ!

Tôi không chỉ nhớ, mà có lẽ suốt đời cũng không quên được. Trận thua đó thực sự làm tôi day dứt hết mấy ngày. Không lí nào thiên tài mở khóa như tôi lại bị thua trong tay cậu. Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn luôn thắc mắc sao ngày đó Vũ có thể ra ngoài trước tôi. Tôi nhú mày

- Thì sao?

Vũ tiến đến gần cửa sổ, dùng tay đẩy cánh cửa đã mục nát. Giọng nói rất nhẹ

- Bây giờ chúng ta... sẽ dừng lại cách đó!

.....

Tầng hai truyền đến âm thanh cộp cộp của tiếng dầy qua lại. Có vẻ như bọn chúng chỉ đứng canh ở bên ngoài, chờ tên đại ca kia mang tiền về. Trong phòng, chỗ tôi và Vũ bị giam lại hoàn toàn yên lặng. Chỉ có tiếng gió thổi vào do cánh cửa bị mở ra. Thổi lớp bụi đất bay vờn dưới chân. Vũ hơi háng giọng, từ từ nói

- Thật ra lúc Vũ ra đề thi, tôi đã sớm biết cậu ta muốn để cậu mở khóa mà thắng tôi. Vì vậy, tôi đã lợi dụng điểm này. Khi cậu mở khóa ra ngoài, tôi vẫn còn bên trong.

Tôi ngạc nhiên nhìn Vũ

- Nhưngrõ ràng là tôi nghe thấy giọng cậu bên ngoài, sau đó thì gặp cậu!

- Đây chính là mấu chốt! – Vũ khẽ cười! – Người ta thường bị thu hút bởi thông tin đầu tiên thu nhận được. Có thể là giọng nói, hoặc là hình ảnh mà ta nhìn thấy trước tiên. Cái mà cậu nghe thấy, chính xác là giọng – của – tôi. Chứ không phải tôi!

Đầu óc u ám của tôi bắt đầu sáng ra một chút. Nhưng vẫn kiên nhẫn chờ Vũ giải thích

- Tôi đã đặt sẵn máy thu âm ở cách đó. Khi cậu vừa mở khóa thì tôi sẽ bật máy bằng thiết bị ở trong người. Tất nhiên, trong luật chơi không cấm cậu không được mang thứ gì vào bên trong. Sau đó, khi mọi người mải mê đi tìm nơi phát ra giọng nói, thì tôi đã ra ngoài và xuất hiện ở đó!

- Nói như vậy! Tôi...tôi đã ra ngoài trước cậu?? – Tôi lấp bắp chỉ vào mình

- Phải! Nhưng hình thức thì có lẽ không phải! – Vũ bình thần nhún vai.

- Cậu...cậu lừa tôi!

Tôi âm ức nhìn Vũ. Hóa ra, người ra ngoài trước là tôi. Tôi mới là người chiến thắng. Chỉ trách tôi quá ngốc, bị cậu ta lừa như vậy. Nghĩ lại những tháng ngày khổ sở để thắng Vũ, bị cậu ta đuổi khỏi trường, lại bị mọi người xa lánh. Tôi thật sự, thật sự cảm thấy không cam tâm. Sớm biết như vậy, lúc này đã đập cậu ta thêm mấy cái. Nhưng rồi phải kiềm chế lại. Cũng không phải có mình tôi bị lừa. Cả Vi và mọi người cũng bị cậu ta gạt, tôi không là người ngốc nhất. Tôi tự an ủi mình. Thầm suy nghĩ, việc trước mắt là phải tìm cách ra khỏi đây. Vụ Vũ lừa tôi, sau này mới tính sổ.

Thế nhưng cậu ấy bảo dùng lại cách đó, là dùng lại thế nào. Ở đây cũng đâu có máy ghi âm mà lừa bọn họ. Dường như nhận ra sự thất vọng của tôi. Vũ nói ngay

- Tôi đã có cách rồi, yên tâm!

Cậu kéo tôi đến gần cánh cửa. Tôi hơi giật mình. Đừng nói...đừng nói cách của cậu là nhảy qua cửa sổ đấy nhé. Đây tuy là tầng hai, nhưng bên dưới toàn là đất sỏi, ngã xuống đó không què quặt mới lạ. Đừng nói đến chạy trốn. Tôi vội vã phản đối.

- Tôi không nhảy đâu! Cậu thích thì nhảy một mình đi!

Vũ chớp mắt nhìn tôi

- Cậu nói ngớ ngẩn gì thế? Ai bảo chúng ta sẽ nhảy xuống đó!

Tôi càng nghệt mặt

- Vậy...vậy cậu định làm gì?

Vũ lấy tay ra hiệu cho tôi im lặng. Một tay xé tan lớp rèm cửa cũ kỹ, thả xuống bên dưới. Sau đó lại kéo tôi về nấp sau cánh cửa. Bên ngoài vang lên tiếng đi lại, sau đó là tiếng chốt cửa. Cánh cửa vừa bật mở, Vũ đã kéo tôi ngồi sát vào bên trong. Thông qua khe hở nhỏ, tôi thấy hình xăm bước vào. Nhìn đồng dây rợ nằm chỏng chơ trên mặt đất, mặt hấn đen lại. Ngay lập tức đã lao đến bên cửa sổ, cầm sợi dây Vũ thả xuống, tay còn lại đập mạnh vào thành cửa

- Khốn kiếp! Bọn nó trốn rồi!

Nhanh không kém, hấn chạy ra ngoài. Chắc là đi thông báo với đồng bọn. Vũ nhẹ nhàng giải thích

- Hấn cũng giống như cậu, phản ứng với hình ảnh đầu tiên thu được. Vừa nhìn thấy sợi dây thì liền nghĩ chúng ta leo xuống mà không nghĩ chúng ta chỉ làm vậy để đánh lạc hướng. Thế nhưng hấn sẽ nhanh chóng phát hiện ra sai lầm của mình! Chúng ta phải mau rời khỏi đây!

Vũ nói rồi kéo tôi ra khỏi cửa. Cậu đã đứng, chỉ vài giây sau, tiếng bước chân đã quay trở lại tầng hai. Có lẽ tên bắt cóc quay lại. Hấn nhận ra bị chúng tôi lừa. Vũ và tôi chạy đến cuối hành lang. Chỉ còn một căn phòng bên phải. Cậu liền kéo tôi vào bên trong.

Căn phòng hiện tại vô cùng tối, xung quanh chất đầy đồ đạc. Có lẽ là một nhà kho bỏ hoang. Để ý kĩ hơn, tôi thấy trước mặt bày rất nhiều giá sách. Tuy hơi âm thấp nhưng rất thích hợp để ẩn trốn. Hai chúng tôi núp vào sau dãy thùng xốp, người tôi nép chặt vào Vũ. Một tay cậu ấy vòng qua ôm chặt lấy tôi. Nếu như trong một hoàn cảnh khác, một tình huống khác, biểu hiện của hai chúng tôi hiện tại có thể nói là khá mờ ám. Tim tôi bỗng nhiên đập loạn xạ. Quả thật thấy hơi tội lỗi khi mà trong tình thế này tôi vẫn còn tâm trí để nghĩ lung tung như vậy.

- Kiểm tra từng phòng đi! Bọn nó chỉ trốn ở quanh đây thôi! – Giọng nói của tên hình xăm lúc này vang lên làm tôi sợ hãi. Hấn mà vào đây thì tiêu. Cho dù hiện tại tên đại ca và mấy kẻ khác ra ngoài, nhưng nhất định vẫn còn không ít người. Hai chúng tôi làm sao mà chạy được. Tôi thấy Vũ cũng có vẻ lo lắng, mặc dù khuôn mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh không đổi.

Tiếng nói lại vang lên

- Kiểm tra phòng đó xem!

Mồ hôi lạnh trên lưng không ngừng túa ra. “Phòng đó” mà hấn nói, hình như là...nhà kho thì phải! làm sao đây? Phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Mơ hồ

Ads Trong khi tôi còn chưa kịp nghĩ ra cách gì, thì cánh cửa đã mở ra. Trong bóng tối, tôi cảm nhận được bước chân đang tiến vào. Đầu óc càng trở nên bấn loạn. Tên bắt cóc càng lúc càng tới gần. Nếu như không có mấy thùng xốp che chắn, hẳn nhất định đã nhìn ra chúng tôi rồi. Đúng lúc này, Vũ đột nhiên nắm chặt tay tôi, nói gọn

- Đánh liều thôi!

Ngay khi tôi còn chưa kịp hiểu hết chữ “liều” trong câu nói của Vũ thì cậu đã bỏ tay tôi ra, lao về phía trước. Vũ giang chân, đập thật mạnh vào một chồng sách. Tên bắt cóc có phần ngỡ ngàng. Hắn “à” lên một tiếng rồi cười

- Để xem chúng mày còn chạy đâu!

Vừa nói, hắn vừa tiến lại phía Vũ, trên tay lăm lăm một cây gậy bóng chày. Xung quanh tôi trở nên hỗn loạn. Cho tới khi “Rầm” một tiếng. Tên bắt cóc lăn đùng ra đất. Ngay trên người hắn là kệ sách chồng kềnh. Thì ra hồi nãy, khi Vũ đập vào cái kệ sách đầu tiên, nó đã đổ vào các kệ phía sau theo hiệu ứng domino và ập lên người tên bắt cóc tội nghiệp. Tôi chỉ thấy hắn nằm im, không nhúc nhích.

Trong lòng tôi thâm thán phục, không ngờ Vũ trông mảnh khảnh như vậy, cú đập cũng thật là... uy lực quá đi! Chẳng hề để tâm tới sự ngưỡng mộ của tôi. Vũ chạy lại kéo tôi rồi mở cửa lao ra ngoài. Tuy nhiên, tiếng động quá lớn đã gây sự chú ý của những tên còn lại. Mặt tên nào tên nấy đỏ gay, hăm hăm nhìn chúng tôi

- Bọn chuột nhắt chúng mày muốn trốn à?

Tôi và Vũ lùi lại phía sau, phút chốc đã lùi tới tận mép tường. Ở đây chỉ có một cái cửa sổ. Vũ đẩy tôi đến gần, nói như thét

- Nhảy đi!

- Cái... cái gì?

Tôi sững sờ nhìn cái cửa sổ tầng hai, bên dưới chỉ có một chiếc xe rom nhỏ xíu, lơ nháy không trúng thì tiêu đời.

- Nhảy mau! – Vũ lại hét lên lần nữa. Mấy tên bắt cóc cũng đồng loạt xông lên.

Điều tôi nhận thức được duy nhất lúc này là... mình đang bay! Phải! Vũ đã kéo tôi nhảy qua cửa làm tôi sợ suýt khóc thét lên. Tạ ơn trời đất là chúng tôi đã đáp cánh an toàn trên cái xe. Lưng tôi bị đập vào thành xe đau tưởng chết. Không có thời gian thương xót cho cái lưng của mình. Tôi lại bị kéo dậy, nhảy ra khỏi xe. Hai chúng tôi chạy thừa sống thiếu chết. Phía đằng sau là bọn bắt cóc đang hò hét đuổi theo. Nhất quyết không chịu buông tha!

Vũ kéo tôi chạy ngoảnh vào một con đường đất. Lúc này tôi mới biết, thì ra hai chúng tôi đã bị bắt lên một ngọn núi. Xem ra có hét lên cũng không được ích gì. Cũng không mong có thể có người tới giúp. Chúng tôi vẫn mãi miết chạy. Hai chân tôi dần nhũn ra, cổ họng bỏng rát. Từ nhỏ tới giờ, tôi đã không đội trời chung với đường chạy, nhưng dường như lần nguy hiểm nào của tôi cũng dính líu tới nó. Hai mắt tôi hoa dần, sau cùng không trụ được nữa, tôi vấp vào một hòn đá. Cả người lao về phía trước. Cổ chân truyền đến cảm giác đau đớn. Tôi cắn chặt răng nhưng vẫn không “á” lên một tiếng. Vũ giật mình nhìn chân tôi.

- Tuyệt Mai! Sao thế? Còn chạy được không?

Tôi không ngừng lắc đầu. Tôi sắp chết mệt rồi. E rằng chưa bị bọn chúng bắt thì đã chết vì chạy thể này mất. Đôi chân chỉ cần khẽ cử động cũng đau nhói. Giọt mồ hôi to tướng lăn từ trên trán, chảy vào mắt cay cay. Tôi thở dốc nói

- Cậu chạy một mình đi! Nhanh đi!

- Đừng có nói lung tung! Tôi không bỏ lại cậu đâu! – Giọng mặt Vũ trở nên cương quyết. Tôi vẫn xua tay.

- Không được! Nếu cả hai chúng ta cùng chạy, bọn chúng sẽ bắt được mất! Cậu mau chạy đi!

Tiếng đuổi theo phía sau càng lúc càng gần. Tôi lấy hết sức đẩy mạnh Vũ

- Cậu đi đi!

Ánh mắt cậu ấy dừng trên người tôi. Rồi không cần suy nghĩ. Vũ cúi xuống, kéo hai cánh tay tôi choàng lên vai cậu.

- Cậu làm cái gì thế? – Tôi hét lên khi thấy cậu ấy cúi xuống, cõng tôi trên lưng

- Cậu điên rồi! Cả hai chúng ta sẽ bị bắt mất! – Tôi ức đến nổi bắt khóc. Không ngừng vùng vẫy.

Vũ vẫn nhất quyết cõng tôi chạy về phía trước. Lốp áo sơ mi của cậu bị đã ướt đẫm. Dải băng dài trên trán hoàn toàn trở thành sắc hồng. Cậu nắm chặt lấy tay tôi. Giống như nói hãy tin tưởng vào cậu.

- Tuyết Mai! Tôi sẽ bảo vệ cậu!

Giọt nước mắt chảy dài. Hai lần cậu ấy cứu tôi, hai lần đều là bảo vệ tôi. Tôi áp chặt vào người Vũ, cảm nhận từng hơi thở của cậu ấy. Tiếng bước chân đuổi theo vẫn bám riết không ngừng.

Rồi đột nhiên, Vũ dừng lại. Tôi ngược đôi mắt mờ mờ nhìn về phía trước. Một cảm giác tuyệt vọng trào lên. Phía trước là đường cụt. Con đường bị cắt ra, dựng thành một vách núi cheo leo. Cả hai chúng tôi cùng bất động. Lúc này, sau lưng lại vang lên tiếng cười

- Chạy nữa đi! Để xem chúng mày còn có thể chạy đi đâu!

Tôi thấy Vũ vẫn không động đậy. Tên hình xăm lúc này cùng ba tên khác từ từ tiến đến chỗ tôi. Bỗng nhiên, giọng Vũ vang lên

- Tuyết Mai! Cậu có sợ không?

Ánh mắt cậu không nhìn vào tôi, nhưng tôi cảm nhận được sự cương quyết trong giọng nói. Tôi nhìn xuống bên dưới. Lắc đầu

- Tôi... không sợ!

Hai tay tôi ôm chặt lấy cậu. Lại thoáng mỉm cười. Tiếng gió bên tai trở nên không rõ ràng. Tôi chỉ nghe thấy âm thanh hỗn loạn từ đám bắt cóc. Bởi vì thật sự. Tôi... đang rơi. Hai chúng tôi cùng nhảy xuống bên dưới. Đó là cảm giác chỉ diễn ra trong chớp lát khi bạn bỗng dưng mất đi điểm tựa và lao xuống một vách núi. Hai mắt tôi nhắm chặt. Tôi... tôi muốn hét!

- AAAAAAAAAAAAA!!!!!!!

Thế nhưng tiếng hét vừa mới bật ra thì đã “tùm!” một tiếng. Hai chúng tôi như hai con chim bị trúng đạn lao thẳng xuống mặt nước. Tôi lại một lần nữa đối diện với cảm giác chìm trong thứ chất lỏng đáng sợ. Cảm giác đau đớn và ngạt thở khiến tôi chỉ muốn đưa tay cào mạnh vào cổ họng. Cho đến khi gần như mất đi ý thức, thì có một bàn tay kéo chặt lấy tay tôi. Trong giây phút, tôi cảm nhận được có thứ gì đó khẽ chạm vào môi mình. Chút không khí ì ỏi len lỏi vào phổi.

Gần như là cả một thế kỷ, tôi được vớt ra khỏi thứ chất lỏng kia. Cả người rũ rượi nằm trên nền đá. Nước trong miệng từ từ trào ra. Ồi được ngậm nước thứ năm. Tôi cũng chẳng còn sức lực nữa. Đưa ánh mắt lơ đãng nhìn ngắm xung quanh. Tai dần dần nghe được âm thanh. Là một người đang gọi tôi

- Thiên Thiên! Thiên Thiên! Tỉnh lại đi Thiên Thiên!

Giọng nói quen thuộc ấy cứ vang đi vang lại. Tôi mơ hồ lắc đầu. Không phải tôi. Không phải gọi tôi! Tôi gắng gượng mở mắt. Đã thấy Vũ đang nhìn tôi, trên môi nở ra một nụ cười hiếm có

- Cậu tỉnh rồi! Cuối cùng cũng tỉnh rồi!

- Thiên Vũ! – Tôi lăm bằm gọi tên cậu. Cả người cậu ấy ướt sũng, nước vẫn còn chảy từ chân tóc xuống nhỏ giọt, nhưng lại mỉm cười.

Tôi trở người ngồi dậy, nhận thấy chính mình cũng ướt sũng. Phải rồi, cả hai chúng tôi cùng nhảy xuống. May mà bên dưới này là hồ nước, nếu không e rằng đã trở thành hai cái xác khô rồi. Chút ý thức bị mất dần trở lại. Tôi ngược mắt nhìn lên trên, chỉ thấy vách đá dựng đứng. Không ngờ....không ngờ hai chúng tôi đã nhảy từ nơi cao như vậy xuống. Đúng là, sợ chết đi được. Vũ ngã người ra một vách đá phía sau, khẽ nhắm hai mắt lại. Có lẽ là tại vì lúc này cậu ấy cứu tôi, lại còn bị rơi xuống nước, cũng may là chưa bị tôi đè chết. Xem ra kiếp trước đã tích không ít công đức. Tôi cũng bắt chước cậu ngã ra sau. Nhớ lại cảnh lúc này, đúng là có chút xấu hổ. Gì chứ? Sao tôi lại nói mấy lời sến súa như vậy với cậu ta được nhỉ? Cái gì mà cậu chạy một mình đi. Cái gì mà tôi không sợ. Thực ra là sợ muốn bay tìm ra ngoài. Suýt nữa đã trở thành cô hồn dạ quỷ rồi.

Chung quy thì, việc này cũng không phải lỗi do tôi. Rõ ràng người họ muốn là Vũ. Thế nhưng tại sao tôi lại bị bắt? Bọn người bắt Vũ và mũ lười trai có can hệ gì tới nhau? Tại sao khi tôi đang đi tìm anh ta thì bị bắt đi? Chẳng lẽ lại có sự trùng hợp tới như vậy? Tôi quay ra nhìn Vũ. Lúc bị bắt vì tình thế không cho phép nên mới không hỏi. giờ tôi phải tìm hiểu cho ra lẽ. Tôi lay cậu.

- Thiên Vũ! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tôi và cậu lại bị bắt?

Vũ khẽ mở mắt, vừa nói

- Chuyện này....

- Tuyết Mai! Tuyết Mai! – Tiếng gọi của ai đó cắt ngang lời cậu. khi tôi và Vũ nhìn về phía phát ra tiếng nói, thì đã thấy một bóng người lao tới. Ôm tôi chặt đến ngẹt thở

- Cuối cùng cũng tìm thấy em rồi! Em có biết anh lo lắng cho em thế nào không? Em có sao không? Có bị thương không?

- Tôi... Tôi không sao! – Tôi hơi giật mình trước biểu hiện thái quá của Nhân. Vừa cố gắng tách anh ta ra khỏi mình, vừa thắc mắc – Nhưng sao anh lại ở đây?

Nhân buông tôi ra. Ánh mắt lướt qua Vũ. Từ tốn nói

- Chuyện này để về nhà rồi nói!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Vị trí số một

Ads Kí túc xá

Hiện tại tôi đang ngồi yên trên giường, một chân đặt lên để Nhân nắn nắn. Mùi dầu xộc vào mũi hơi khó chịu. Thành thạo bị vặn một cái, tôi lại khẽ nhăn mặt. Thế nhưng vẫn ngồi yên để anh xoa.

- Thế nào? Đã đỡ hơn chưa? – Nhân nhẹ nhàng kéo chân tôi, hỏi

Tôi hơi gật gật. Ngắm nghía cái chân đã nổi lên một cục bầm của mình.

– Đỡ hơn rồi! Nhưng... tại sao anh lại tới đó?

Tôi giương cặp mắt nghi hoặc nhìn anh. Ánh mắt Nhân đảo qua một vòng, trên miệng nở nụ cười không đời

- Có gì đâu! Sau khi em bỏ đi, anh đứng chờ một lúc mà vẫn chưa thấy em quay lại. Cứ tưởng em về kí túc xá, nhưng khi hỏi Vĩ thì cô ấy nói em chưa về. Thế là anh dùng máy định vị trên điện thoại của em để tìm em!

- À... thì ra...- Tôi đang gật gù thì chợt trợn trừng mắt. Kinh ngạc nhìn Nhân – Anh nói cái gì? Anh nói lại xem nào? Anh cài cái gì vào điện thoại của tôi?

- Thiết bị định vị! – Nhân bình thản trả lời

- Anh... anh cài thiết bị định vị vào điện thoại của tôi? – Mắt tôi càng mở lớn hơn nữa. Gì chứ? Anh ta cài vào lúc nào mà tôi không biết. Như vậy chẳng phải là từ trước đến nay tôi ở đâu, anh ta đều biết rõ hay sao? Tên quái đản này. Tôi phần nộ hết lên

- Anh cài thiết bị định vị vào điện thoại của tôi để làm gì hả? Anh muốn giờ trò gì?

Trước sự phẫn nộ của tôi, Nhân chỉ cười xua xua tay

- Em bình tĩnh lại đi! Anh cũng đâu có ý xấu. Anh làm như vậy là muốn bảo vệ em thôi. Như hôm nay chẳng hạn, nếu không có nó, anh làm sao tìm được em?

- Anh lập tức tháo nó ra! – Tôi cảnh cáo nhìn anh. Sau đó quay ngang ngược tìm điện thoại. Nhưng nó hiện tại đã biến mất. Có lẽ là sau khi tôi bị bắt, bọn bắt cóc đã vứt điện thoại đi mất. Nhân thấy vậy cũng nói

- Em đừng tìm nữa. Lúc anh tìm đến nơi thì thấy điện thoại của em bị vứt ở gần cái nhà kho đó. Anh lo lắng nên tự chạy đi tìm em. May mà cuối cùng cũng tìm thấy! – Nói xong, lại nở một nụ cười. Nét mặt tôi vẫn còn cau có. Nói thực thì tôi không thích bị người ta kiểm soát. Đã vậy lại còn bí mật cài không cho tôi biết. Tôi cố gắng làm ánh mắt hung dữ nhất nhìn Nhân cảnh cáo

- Lần sau mà anh còn dám làm như vậy. Tôi sẽ....

Câu nói của tôi bị bỏ lửng. Vì trước khi tôi kịp nói, Nhân đã ôm chặt tôi vào lòng. Một cảm giác ấm áp chạy dọc làm tôi hơi ngỡ ngàng. Giọng anh nhẹ nhàng vang lên

- Lần sau đừng làm anh lo lắng như vậy nhé! Anh không thể để mất em lần nữa đâu! Tuyết Mai! Hứa với anh nhé!

Cả người tôi đông cứng lại. Trong vòng tay anh, tôi cảm nhận được thứ hơi ấm quen thuộc mà dường như đã đánh mất lâu lắm. Cảm giác ấy xâm chiếm, khiến tôi chỉ ngoan ngoãn ngồi yên, cho đến khi nhận ra hoàn cảnh bất thường hiện tại. Anh ta đang – ôm – tôi. Cái tên biến thái này. Muốn lợi dụng sao?

Tôi dùng hết sức đẩy mạnh Nhân sang một bên, khiến đầu anh thiếu chút là cộng vào thành giường. Nhân xoa xoa trán, về mặt nhăn nhó đến tội nghiệp, trách móc

- Em thật là hung dữ! Ngày trước mẹ không nói em phải... – Nói đến đây anh bỗng dừng im lặng. Trên khuôn mặt vụt lên một biểu cảm khác lạ. Tôi hơi cúi đầu, tự nhiên cười nhẹ

- Tôi là trẻ mồ côi. Làm gì có mẹ chứ?

- Anh xin lỗi!

Tôi lại cười. Thực ra mỗi lần nhắc đến mẹ, tôi luôn nghĩ. Không biết mẹ tôi như thế nào? Mẹ tôi có xinh đẹp không? Mẹ có từng ôm tôi vào lòng không? Nhưng lúc ấy tôi chỉ thèm khát có một vòng tay ấm áp ôm lấy mình, nhẹ nhàng gọi tên tôi: Tuyết Mai! Tuyết Mai! Thế nhưng, đó có lẽ chỉ là một giấc mơ mà thôi. Tôi bắt giấc lại thờ dài. Xua tay

- Không có gì đâu! Thôi anh về đi! Tôi muốn nghỉ ngơi!

Nhân im lặng, đưa tay thu hết đồ đạc vào trong chiếc hộp nhỏ. Hình như định nói thêm điều gì đó, song lại quay người, vẫy tay ra hiệu: “anh về phòng!”.

Sáng

Tôi mệt mỏi vươn người, cái chân sau một đêm bơi thuốc và tỉnh dưỡng đã khá hơn. Nghĩ lại chuyện hôm qua, cảm giác bất an vẫn phảng phất. Tôi chợt nhớ tới Vũ. Sau khi Nhân đến, anh đưa tôi về kí túc xá, Vũ cũng trở về nhà. Không biết cậu ấy thế nào rồi. Nghĩ vậy, tôi mau chóng làm vệ sinh cá nhân, ôm cặp xách rồi tới lớp. Tranh thủ vừa đi vừa gặm cái bánh mì mua dở. Vĩ thì đi đâu từ tối qua vẫn chưa về. Tôi ngủ say nên cũng không để ý.

Sân trường vẫn yên lặng như mọi ngày. Phải nói là học sinh ở đây ý thức một cách quá đáng. Không ồn ào như trường cũ của tôi. Xốc lại cặp xách, tôi đảo bước nhanh hơn. Bóng dáng mảnh khảnh của Vũ lọt vào tầm mắt. Tôi vội vàng chạy tới, vừa định lên tiếng gọi thì đã thấy Vũ cùng một người đàn ông lạ mặt tiến vào một góc khuất. Qua ánh mắt, chỉ thấy họ đang trao đổi điều gì đó. Nét mặt Vũ hơi cau lại, có vẻ là chuyện quan trọng.

Theo phản xạ có điều kiện, tôi núp ngay vào bức tường gần đó. Trong lòng không ngừng giằng xé giữa cảm giác tội lỗi và trí tò mò. Mà trong những trường hợp thế này, phần thắng thường nghiêng về về thứ hai. Tôi tự tìm cho mình một lí do, sau đó chăm chú lắng nghe. Người đàn ông lưng tuổi lên tiếng trước

- Nhà hàng bên kia đã đóng cửa, có vẻ bất cóc không thành công nên chúng đã trốn luôn rồi. Nhưng cậu chủ yên tâm. Chúng tôi nhất định sẽ tìm thấy kẻ chủ mưu!

- Được! Tôi giao việc này cho ông!

- Tôi biết rồi!

Người đàn ông trao cho Vũ vật gì đó, tôi bị cành cây che khuất nên nhìn không rõ. Khi cổ rướn người lên thì Vũ đã đút nó vào cặp. Trong lòng tôi càng tò mò. Vẫn đứng nguyên tại chỗ, não bộ từ từ lấp ghép lại những gì hai người vừa nói.

- Ra đây đi! Tôi ghét nhất là trò nghe lén!

Giọng nói của Vũ đột ngột vang lên làm tôi giật mình. Cậu ta... đang nói tôi sao? Sau khi nhìn quanh một lượt, xác nhận chỉ có mình tôi và Vũ ở đây, người đàn ông sau khi đưa đồ xong đã đi mất, tôi mới dật dề bước ra khỏi chỗ nấp. Nhấn nhò nỏ một nụ cười

- Chào!...chào! Cậu cũng ở đây à? Tình cờ quá! Ha ha

Vũ không nói gì, chỉ liếc nhìn tôi. Ánh mắt hơi dừng lại ở chân tôi, sau đó lại quay người bỏ đi. Nói thực thì tôi rất ghét kiểu nhìn ấy của cậu ta. Nó thực sự khiến tôi rất bức mà không hiểu tại sao. Kiểu như là nói “Câu đừng có xía vào chuyện của tôi!” vậy. Rốt cuộc thì trong mắt cậu ta tôi là cái gì chứ? Chúng tôi cũng từng trải qua không ít chuyện. Nhưng cứ mỗi lần như vậy, Vũ lại đều lánh xa tôi. Thực sự tôi chưa bao giờ định nghĩa được quan hệ giữa tôi và cậu. Bạn bè? Không giống lắm. Kẻ thù? Hình như khả năng này cao hơn.

Tôi lắc lắc đầu. Thôi suy nghĩ lung tung rồi vào lớp.

.....

Trong giờ

Tôi vẫn quay cuồng trong mớ suy nghĩ hỗn độn mà mình tạo ra. Bài giảng của cô giáo trên bục luôn vào tai này rồi lại trôi tuột qua bên kia. Ánh mắt không tự chủ được mà liếc về phía Vũ

- Nhìn hoài không mỏi mắt sao? – Giọng nói trêu trọc của Vĩ vang lên làm tôi hơi giật mình. Lâu lắm rồi mới thấy cậu ấy dùng giọng điệu này với tôi. Có chút lạ lạ. Tôi lúng túng

- Nhìn... nhìn gì chứ?

- Cậu tự biết! – Vĩ cười cười. Sau đó lại chống một tay lên má, tay còn lại xoay xoay chiếc bút bi – Sắp đến lúc thi rồi đấy. Cậu lại muốn trở lại làm 299 sao?

Lời Vĩ nói làm tôi sực nhớ. Nhanh thật, đúng là sắp đến thi tháng rồi. Đạo này tôi chảnh mánh học hành, có khi lại bị vào top nguy hiểm ấy chứ. Không được! Không được! Tôi phải cố gắng thôi!

.....

Những suy nghĩ về Vũ phút chốc bị đẩy vào trong cùng của đại não. Tôi ngoan ngoãn ngồi ôn bài như học sinh gương mẫu. Một vài cơn gió mát lạnh thổi vào từ cánh cửa khép hờ của thư viện làm bay bay trang sách, tạo nên tiếng sột soạt vui tai. Thật sự thì tôi rất ít khi vào thư viện. Bởi hay ý lại vào trí nhớ của mình, nên tôi chỉ ôn bài trước khi thi một ngày. Sau này khi vào học viện, thói quen đó vẫn không bỏ được.

Tôi bất chợt nhớ đến lần phải đọc hết cả núi sách trong một tuần để thắng Vũ. Quả thật giờ nhớ lại, cũng thấy tự khâm phục bản thân. Lúc ấy tôi chưa bị phát điên, thật đúng là một kì tích! Lần này tuy không phải sống chết giành lấy vị trí đầu tiên, nhưng cũng không thể quá lẹt đẹt.

Tôi lại cầm cúi tiếp tục đọc. Thế nhưng sự yên bình trong phút chốc bị phá vỡ bởi hai cô bạn mới đến. Tôi ngồi ở đây trong cùng, họ ngồi ngay ngoài, nhưng vì phòng đọc ít người nên cuộc nói chuyện kia vẫn lọt vào tai dù tôi không muốn. Cô gái có mái tóc hạt dẻ xoắn nhẹ lên tiếng đầu tiên

- Cậu nghĩ lần này ai sẽ ở đầu bảng đây?

Cô bạn bên cạnh gấp cuốn sách đang đọc dở, giọng chắc nịch

- Nhất định là Thiên Vũ rồi!

Cô gái tóc hạt dẻ xoắn nhẹ một lọn tóc. Về suy nghĩ

- Chưa chắc đâu! Văn Nhân cũng từng là huyền thoại của trường, chắc sẽ không dễ thua Vũ đâu!

- Xem ra lần này sẽ có đại chiến đây!

Tóc ngắn kết thúc cuộc nói chuyện bằng câu nói đầy ẩn ý. Tôi vẫn ngồi lặng yên. Nhưng trong lòng lại không ngừng nổi sóng. Tại sao? Tại sao không ai nghĩ tới tôi chứ? Dù sao thì tôi cũng từng giữ vị trí đầu bảng. Tôi từng thắng Vũ cơ mà! Tôi âm ỉ lấy cuốn sách khác ra đọc. Thế nhưng trong đầu lại chợt hiện lên một ý nghĩ. Rốt cuộc thì trong hai người đó, ai giỏi hơn?

1 tuần trước ngày thi

Câu chuyện tôi nghe được ở thư viện giờ đã trở thành chủ đề nóng. Ai đến đâu cũng thấy bàn tán. Gì chứ sức hút mãnh liệt của hai người họ là không thể phủ nhận. Còn người hiện tại vẫn đang ở đầu bảng là tôi lại bị chìm hàng một cách không thương tiếc. Không khỏi có cảm giác không cam lòng.

Trái ngược với sự suy đoán của mọi người, hai đương sự lại không có vẻ gì quan tâm đến việc này. Đặc biệt là Văn Nhân. Anh ta suốt ngày tới rủ tôi đi chơi, đi ăn, đi xem phim. Tôi không thêm trả lời, chỉ chăm chú nhìn vào cuốn sách ngữ pháp dày cộp.

- Sắp thi rồi sao anh không lo mà ôn? – Tôi không chịu nổi giật lấy cái dây treo cặp từ tay Nhân, đành bắt chuyện cho anh ta không đụng vào đồ của tôi nữa.

- Ha ha! Em quan tâm anh đấy à? – Nhân lại nham nhở cười.

Tôi giữ vẻ mặt nghiêm túc, nói

- Tôi không đùa đâu!

- Anh cũng vậy! – Nhân ngả người ra ghế, lại dùng tay chọc chọc vào con gấu bông treo lơ lửng. Thật hết cách với con người này.

Tôi mặc kệ anh ta, quay ra tiếp tục học. Nhân đột ngột lên tiếng

- Em thích anh thắng hay Hoàng Thiên Vũ thắng?

Câu hỏi không đúng chủ đề làm tôi hơi khựng lại. Im lặng không trả lời. Nhân nhìn tôi chằm chằm

- Nói đi! E thích ai thắng?

- Tôi....

Tôi thích ai thắng? Có trời mới biết? Tại sao anh ta cứ hỏi tôi mấy câu khó trả lời như vậy? Làm như đang hỏi tôi thích ăn thịt băm hay xúc xích không bằng. Đúng lúc này thì Nhân tự nhiên bật dậy, nhìn thẳng vào mắt tôi mà nói

- Nếu em muốn anh thắng, anh nhất định sẽ mang về cho em! Chỉ cần là điều em muốn!

Cánh tay anh ghì chặt lấy vai tôi, mỉm cười. Tự nhiên tôi có một cảm giác rất lạ không thể lí giải nổi.

.....

Cuối tháng 2. Kì thi cuối cùng cũng đến. Đây là kì thi tháng trước khi tốt nghiệp. Tôi chỉ cảm thấy thời gian trôi qua thật là nhanh, mới đó đã gần một năm. Cả phòng thi im phăng phắc, sột soạt tiếng bút viết trên nền giấy trắng. Liếc qua năm câu hỏi, tôi có chút tự mãn mỉm cười. Thời gian chăm chỉ t trong thư viện cũng xem như không uổng phí. Tôi giải trúng hết. Chắc chắn lần này kết quả sẽ qua mức trung bình.

Tôi an nhàn ngồi đợi ngày công bố điểm. Sau một tuần lễ, cuối cùng tờ giấy được mong chờ kia cũng xuất hiện. Khi tôi đến xem, đã có rất nhiều người vây kín lấy bảng tin. Khó khăn lắm mới chen được một chỗ vào. Theo phản xạ, tôi liếc từ dưới lên. Khi đôi mắt chạm tới con số 299, tôi suýt hết lên. Không tệ chút nào! Ít nhất thì Vũ sẽ không thể gọi tôi là 299 nữa. Tôi quay ra tìm người đã giành được vị trí đầu bảng. Nhưng cả tôi và những người xung quanh đều ngỡ ngàng

- Sao.....sao lại thế được?

Một giọng nói kinh ngạc thốt lên. Trên khung giấy trắng kia đang in đậm dòng chữ.

1: Hoàng Thiên Vũ và Trương Văn Nhân!

Hai người cùng xếp thứ nhất? Đúng là chuyện chưa từng xảy ra và có lẽ cũng không bao giờ xảy ra. Như vậy là sao? Hai người hòa nhau ư?

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Tuyên chiến

Ads - Như vậy là sao? Sao lại cùng ở vị trí số 1?

- Phải đó! Vậy là ai thắng?

Những lời bàn tán không ngừng trên con đường tôi đến lớp. Kết quả được dán ở bảng tin dường như không thỏa mãn được đám học viên nhiều chuyện, thậm chí còn phản tác dụng, làm sự việc ngày càng rắc rối.

Vẫn là người bình thản nhất, Vũ ngồi yên lặng ở vị trí của mình. Chăm chú đọc một cuốn sách ngoại văn mà tôi chẳng thể nào dịch được. Đôi khi sự bình thản quá đáng của cậu làm người ta phát bực. Tôi ngó nghiêng một hồi, vẫn chưa thấy nhân vật gây chú ý thứ hai xuất hiện. Có một chút cảm giác là lạ. Bình thường Nhân đi học rất sớm, khi tôi đến lớp là đã thấy khuôn mặt toét toét của anh ta rồi.

Tôi tự gõ vào đầu mình, nhiều chuyện làm gì chứ. Suy cho cùng, hai người họ có đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán đi chăng nữa thì cũng chẳng liên quan đến tôi. Nghĩ vậy, tôi lại cúi xuống giải nốt mấy bài tập khô khan.

Chuông vào học reo lên, Nhân từ đầu bỗng lù lù xuất hiện. Nhưng hôm nay anh ta không đi một mình, mà còn kéo theo cả đồng học viên rong rã đằng sau. Ngay khi tôi chưa kịp hiểu anh ta định làm gì thì Nhân đã tiến đến chỗ Vũ, trên khuôn mặt nở một nụ cười. Mà mỗi lần anh ta cười như thế, thường sẽ chẳng có chuyện gì hay ho.

Đúng như dự đoán, tôi và mọi người cùng ngỡ ngàng nhìn lá thư màu đỏ được anh rút ra, đặt lên bàn Vũ: Thư khiêu chiến!

Ánh mắt thách thức của anh chiếu vào Vũ. Giọng nói lại có chút bốn cột, như thể đang định mời cậu... đi ăn chè.

- Xưa nay một núi không thể có hai hổ, nếu cậu dám nhận lời khiêu chiến của tôi thì hãy bóc nó ra!

Cả căn phòng nín lặng. Vũ chậm chạp đưa ánh mắt từ cuốn sách dày cộp sang lá thư trên bàn, lại nhìn Nhân. Tất thảy mọi người trong phòng đều hồi hộp chờ kết quả. Tôi lại nghe rõ tiếng nói trong tim đang gào lên: Đừng bóc! Đừng bóc!

Nhân vẫn nhìn Vũ chờ đợi. Cánh tay cậu miết miết cuốn sách. Rồi bằng một động tác không thể nhanh hơn, Vũ giật lá thư khỏi bàn, kẹp nó vào chỗ đang đọc dở. Sau đó đóng sách lại. Căn phòng đang yên lặng bỗng vang lên tiếng cười của Nhân

- Tốt lắm! Tôi là người khiêu chiến, vì vậy sẽ ra đề, cậu không phản đối chứ?

- Không! – Vũ đáp không chút do dự

Nhân mỉm cười thích thú

- Được! vậy tôi sẽ nói luôn! Đề thi chính là “xà động”!

Không gian xung quanh lại một lần nữa chìm vào yên lặng. Hai chữ “xà động” dường như làm tất cả mọi người ngây ra. Riêng tôi vẫn ngỡ ngàng không hiểu. Ánh mắt Vũ chẳng hề dao động, vẫn bình thản nói một tiếng

- Được!

Nhân dường như tính toán trước được phản ứng của cậu, trên môi khẽ nở nụ cười

- Mỗi người có thể dẫn cùng một người khác tham gia? Cậu không phản đối chứ?

Vũ im lặng thay cho sự thừa nhận. Nhân lại quay sang tôi. Khiến cho ánh mắt mọi người trong chốc lát bỗng đổ dồn về phía tôi. Anh vẫn nói đều đều

- Người tôi chọn. ...là Tuyết Mai!

Cái... cái gì chứ? Tôi dùng cặp mắt không thể ngạc nhiên hơn để nhìn Nhân. Cái tên biến thái này. Sao lần nào cũng tự động lôi tôi vào cuộc vậy??? Còn không thêm hỏi xem tôi có đồng ý hay không. Tệ nhất là Thiên Vũ cũng chẳng tỏ ý phản đối

- Tôi không cần ai cả, một mình là đủ rồi!

- Được thôi! Nhưng nếu có thua cũng đừng trách chúng tôi ý đông hiệp yếu nhé! – Nhân quay sang nháy mắt nhìn tôi

- Cứ quyết định vậy đi!

Hai người đó mỗi người một cậu, tự thỏa thuận mà không thêm để ý tới nỗi bức xúc đang ngày một lớn dần của tôi. Rốt cuộc thì đây là cái xã hội gì vậy??? Sao chẳng ai buồn nghe ý kiến của tôi chứ? Ít nhất thì cũng phải hỏi xem tôi có đồng ý hay không. Tôi âm ứ lên tiếng

- Này....tôi....

Thế nhưng chẳng đề tôi kịp nói, Vũ đã nhảy vào chặn họng

- Hình phạt thế nào?

Khóe môi Nhân hơi cong cong, vẽ nên một nụ cười. Hai bàn tay đan lại trịnh thượng.

- Nếu cậu thua, sẽ mất vị trí số một. Và....- ánh mắt Nhân hướng về phía tôi, khiến Vũ cùng nhìn theo, - ...không được đến gần Tuyết – Mai – của – tôi!

Câu nói này còn khiến tôi shock hơn. Cái gì mà Tuyết Mai của tôi chứ? Tôi là của anh ta hồi nào chứ? Vũ cũng có vẻ khá ngạc nhiên trước yêu cầu kì cục của Nhân. Tôi có thể cảm nhận ánh mắt cậu khẽ lướt qua chỗ tôi. Thế nhưng cậu ấy chỉ nói

- Tôi đồng ý!

Lời nói của Vũ làm tôi chết sững. Đồng ý ư? Kể cả khi cậu ấy có thể không bao giờ gặp tôi nữa? Trong mắt cậu ta tôi không có chút xíu giá trị nào sao?

- Tốt lắm! Thời gian sẽ cho cậu tự chọn! – Nhân đưa tay gõ nhẹ vào mặt bàn. Chuẩn bị quay về chỗ

- Thứ 5!

- Cứ quyết định như vậy!

Nét mặt Nhân lộ rõ vẻ hứng thú. Khi ngồi xuống còn quay sang cười với tôi. Đám học sinh bu quanh cửa thấy đã kết thúc mới đành trở về lớp học.

.....

- Anh đang làm cái gì vậy chứ???? – Tôi hét lên với Nhân khi chuông tan học vừa reo. Anh nhắm mắt, dùng hai tay bịt chặt lỗ tai. Lại nhắm mắt nhìn tôi

- Đâu có gì! Khiêu chiến ở học viện có phải chuyện lạ đâu. Không phải em cũng từng khiêu chiến với cậu ta sao?

- Vấn đề không phải ở đó. Sao anh lại tự tiện quyết định tôi tham gia cùng anh? Há??? – Tôi vẫn không ngừng mào mào thét của mình.

- Vậy em không muốn sao?

- Tất nhiên là....- Tôi đang gần cô lên thì chợt khựng lại. hình như tôi cũng không biết là mình có muốn đi hay không. Tôi chỉ không muốn nhìn thấy trận quyết đấu này.

- Sao há? – Nhân nghiêng người nhìn tôi

- Ít nhất thì anh cũng phải hỏi tôi có đồng ý hay không rồi hãy quyết định chứ? – Tôi bị kiểu nhìn của anh làm cho bối rối, đành gào lên để lấp liếm

Nhân giờ hai tay tỏ ý biết lỗi.

- Ok! Ok! Anh sẽ rút kinh nghiệm, từ nay việc gì cũng làm theo ý em. Được rồi chứ?

- Ai cần!

Tôi ngững nguẩy bỏ về phòng. Ai muốn anh chiều theo ý tôi chứ. Mà anh ta thì có biết nghe lời ai bao giờ. Đóng cửa lại đánh “rầm” một cái. Tôi bực bội trèo lên giường. Vì đang ngồi nghe nhạc cũng bị tôi làm cho giật mình. Quay sang hỏi

- Là ai chọc giận cậu thế?

Tôi lắc lắc đầu. Thực tình tôi cũng không hiểu tại sao mình lại giận. Vì Nhân tự ý lôi tôi vào cuộc? Hay vì thái độ của Vũ khi Nhân ra điều kiện? Tôi càng nghĩ càng đau đầu. Càng nghĩ càng thấy bản thân mình đúng là kì cục. Thành ra giận luôn chính mình. Vì thấy tôi như vậy thì không hỏi nữa, hai mắt nhắm lại, người hơi đung đưa theo điệu nhạc. Tôi chợt nhớ ra còn một thắc mắc, quay ra kéo kéo áo cậu

- Gì thế? – Vì hỏi nhưng hai mắt vẫn nhắm chặt. Tôi mím môi

- Xà động... là cái gì thế?

Vì lười biếng mở mắt. Cát cái tai nghe vào túi áo, quay ra nhìn tôi. Điều bộ này làm tôi có chút chột dạ. Cậu lấy tay vẽ vẽ lên mặt bàn, giải thích

- Cậu là học viên mới nên không biết chỗ đó. Thực ra ở đằng sau trường có một đường hầm bí mật. Chỗ đó vốn là mê cung được thiết kế từ rất lâu. Nghe nói ở chính giữa mê cung có cất giấu bí kíp cổ gì đó. Không biết thực hư thế nào nhưng các học viên trước nay đều rất sợ chỗ đó, không ai dám gần lại gần.

Cậu ngừng một lát, lấy ra một miếng bánh, vừa cắn vừa nói tiếp

- Mê cung đó không có bản đồ, nghe mọi người đồn thổi thì bên trong toàn là rắn. Chính vì vậy mới gọi là xà động. Vào trong nếu không bị lạc thì cũng bị rắn cắn mà chết.

- Thật... thật như vậy sao? – Tôi tròn mắt nhìn Vì. Trong lòng thầm rửa xả Nhân: Cái tên chết bầm này. Sao lại có thể lấy nơi nguy hiểm như vậy ra thách đấu chứ. Chẳng lẽ anh ta thật sự muốn một mất một còn với Thiên Vũ sao?

Giọng Vì vẫn đều đều

- Trước đây những học viên cũng thích lấy đó làm nơi thách đấu, nhưng lần nào cũng có người chết. Dần dần mọi người không còn ai dám đến đó nữa. Xà động dường như trở thành cấm địa của học viện.

Càng nghe Vì nói, da gà của tôi càng nổi lên dần dần. Tôi cũng phải vào nơi kinh dị ấy ư? Đừng có đùa chứ! Vì thấy khuôn mặt tái mét lại của tôi, vỗ vỗ vai trấn an

- Dù sao cũng chỉ là lời đồn thôi! Chưa có ai kiểm chứng!

Nói vậy nhưng tôi vẫn không hết lo. Không được! Tôi phải ngăn họ lại. Tôi bật dậy khỏi ghế, lao vội ra ngoài tìm Thiên Vũ.

Lúc tôi chạy tới kí túc xá nam, cửa phòng cậu đang khóa chặt. Nhưng tôi đoán Vũ ở trong, tôi đưa tay đập cửa

- Thiên Vũ! Mở cửa ra! Thiên Vũ!

- Ôn ào quá!

Cánh cửa vừa mở ra, Vũ đã trưng bộ mặt khó chịu nhìn tôi. Hai mắt hơi díp lại, có vẻ như cậu ta đang làm một giấc ngủ trưa. Khuôn mặt cau có nhìn tôi muốn hỏi: Có chuyện gì?

Tôi đưa ánh mắt e dè nhìn Vũ. Cân nhắc một hồi, mới mới nói

- Tôi... thực ra tôi muốn... cậu... cậu có thể, đừng thách đấu với Văn Nhân. Được không?

Mắt cậu ta thoáng nhú lại, nhưng vẻ ngạc nhiên rất nhanh biến mất. Vũ hỏi bằng cái giọng thờ ơ thường thấy

- Tại sao?

- Cậu biết đó là nơi thế nào mà. Hai người có cần phải dùng đến cách đó không? – Tôi lo lắng nhìn cậu ta. Bây giờ thì tôi không phủ nhận nữa. Tôi thật sự lo cho Thiên Vũ. Không muốn có chuyện gì xấu xảy ra cho cậu ta. Mặc dù trên thực tế thì tôi chẳng có lí do gì để làm thế cả.

- Nếu tôi không đồng ý thì sao? – Vũ khoanh tay lại nhìn tôi

- Cậu... cậu đúng là đồ hết thuốc chữa! Cậu muốn vị trí số một đó đến vậy sao? Hả? – Tôi gào lên. Thật không tin nổi là tôi đang gào vào mặt Vũ. Có vẻ biểu hiện lo lắng của tôi đã đi quá mức. Vũ vẫn nhìn tôi lạnh băng

- Tôi chẳng cần vị trí số một nào hết. Cậu hiểu chưa?

- Vậy thì tại sao cậu vẫn nhận lời?

- Vì...

Vũ đột nhiên im bặt, ánh mắt nhìn tôi khó hiểu.

- Đó là việc của tôi, không liên quan đến cậu!

Không liên quan đến cậu. Cậu ta thật sự không biết là tôi lo lắng sao? Tôi đúng là ngu ngốc mà. Sao tự nhiên lại lo lắng cho kẻ chẳng ra gì này chứ? Tôi bỗng nhiên cảm thấy tức giận. Hai mắt long lên. Phải rồi. Tôi có là gì của cậu ta chứ?

- Được! Tôi sẽ không quan tâm nữa. Các người muốn làm gì thì làm!

Tôi chạy ra khỏi căn phòng Vũ. Cổ họng tự nhiên uất nghẹn lại. Tại sao tôi lại tức giận như vậy? Tại sao tôi lại thấy buồn như vậy?

Tại sao chứ?

Tại sao chứ?....

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Sáng thứ 5

Ads Có thể nói tôi như đang ngồi trên đồng lửa, nhấp nha nhấp nhồm không yên. Nhân nói rằng tôi muốn đến hay không thì tùy. Anh ta cũng không thích ý đồng hiệp yếu. Tôi thật sự không biết phải làm thế nào. Tôi đã nói là sẽ không quan tâm. Thế nhưng...nhờ có chuyện gì xảy ra thì sao? Nghĩ tới đây, tôi lại tự mắng mình: Phương Tuyết Mai! Mày nghĩ mày là ai chứ? Cho dù mày có đến thì đã sao? IQ của hai kẻ đó gấp mấy mày. Chẳng lẽ mày đến thì họ sẽ an toàn chắc? Dẫu vậy, tôi vẫn cảm thấy không yên. Tôi không thể ngồi đây mà chờ. Dốt cuộc suy đi tính lại, tôi vẫn quyết định đi đến chỗ bọn họ.

Sân trường vắng hoe không một bóng người. Chẳng nói thì ai cũng biết là học sinh đang tụ tập ở đâu. Khi tôi đến sau trường. Chỗ đó đã chật ních người. Khó khăn lắm tôi mới chen nổi vào bên trong. Người đầu tiên tôi nhìn thấy là Vũ. Vẫn như lần trước, cậu ta cứ lạnh chanh đòi làm trọng tài. Nhắc thấy bóng tôi, Nhân đã gào tướng lên

- Tuyết Mai! Ở bên này!

Tôi chen chúc vào đám người đang bu kín lại, mãi mới tới được chỗ anh. Nhân chỉ cười toe

- Anh biết là em sẽ tới mà!

Tôi không đáp, cúi xuống thở dốc. Lúc này mới nhìn xem cái xà động kia rốt cuộc trông như thế nào. Nó gần giống như một cái hầm, vuông vắn đúc bằng đá trắng. Các phiến gạch bao quanh đã sứt mẻ, tuổi thọ chắc phải trên dưới trăm năm. Nhìn sâu vào bên trong tôi càng hãi hơn nữa. Nó sâu hun hút và tối thui. Khó mà đoán biết được có thứ gì đang chờ đợi chúng tôi trong đó.

- Được rồi mọi người! – Vũ vỗ tay nhằm ổn định đám đông hỗn loạn, công việc mà cậu rất tâm đắc – Hai đối thủ của chúng ta đều đã xuất hiện. Vậy thì cuộc thi chính thức...bắt đầu!

Vũ tiếp tục tiến đến miệng hầm. Hướng sự chú ý của mọi người về phía cậu

- Ở đây sẽ có hai lối đi tách biệt. Mỗi người phải vào trong để lấy được từ giấy treo trên phiến đá cuối hầm. Ai trở về trước sẽ thắng cuộc!

Ngay sau đó, một chiếc thang được dòng xuống. Vũ không nói không rằng bước đến. Lúc đi qua có liếc tôi một cái. Chờ cho Vũ xuống rồi, Nhân và tôi mới tiến đến lối vào thứ hai. Trong lòng tôi dâng lên nỗi sợ hãi khi nhìn vào bên trong. Nhưng chỉ có thể cắn răng. Phóng lao đành theo lao thôi.

Tôi nhắm mắt, bước xuống cùng Nhân. Khi chúng tôi vừa chạm đất, cái thang liền được kéo lên. Vũ từ trên miệng hầm nói vọng xuống

- Chúc may mắn nhé!

Tôi ớn lạnh nhìn lên, cái miệng đó chỉ nhỏ tí xíu. Le lói chút ánh sáng. Nhưng rồi chút ánh sáng ấy cũng tắt hẳn. Cánh cửa được đóng lại. Trong bóng tối, tôi cảm nhận được khí lạnh bao quanh lấy mình. Sống lưng trở nên lạnh toát. Tim theo phản xạ đập nặng trĩu cả lên. Nhân nắm chặt lấy tay tôi, bắt đầu kéo đi.

Chúng tôi mò mẫm trong bóng tối một hồi, đến đoạn hành lang phía trước, tự nhiên không còn tối nữa làm tôi ngỡ ở đây cũng có cửa. Nhưng không, thứ ánh sáng mà tôi cảm nhận được không phải là mặt trời mà từ những viên đá bao quanh tường. Những bức tường xung quanh dường như phát sáng. Tôi không biết là lại có loại đá như vậy đây.

Tôi và Nhân men theo dãy hành lang dài và hẹp. Ba người mà đi song song chắc sẽ bị chen bẹp vào tường. Nền đá dưới chân hơi ẩm, cộng với ánh sáng yếu nên tôi chẳng phân biệt được nó có màu gì. Trong không gian yên lặng đến kì dị, Nhân đột ngột lên tiếng

- Không phải em nói sẽ không đến sao?

Tôi ngừng việc quan sát, nhưng không nhìn anh

- Tôi nói thế hồi nào?

- Vậy coi như chưa nói đi! – Nhân cười – Nhưng anh rất vui vì em đã đến!

Vui cái đầu anh ý. Không dừng thì chọn cái nơi kinh dị này mà đâm đầu vào. Anh ta đúng là không bình thường. Tôi lăm lăm mắng Nhân trong đầu. Nhưng chợt nhớ ra. Nói thế cũng không phải, tôi theo anh ta vào đây, chẳng phải đầu óc cũng không bình thường sao? Mắng người lại thành ra tự mắng mình. Tôi nhăn nhó cười khổ. Tự nhiên nhớ tới một thắc mắc từ rất lâu, bèn mang ra hỏi anh

- Mọi người bảo anh du học trở về, sau đó còn lập công ti riêng, vậy sao anh còn muốn học nốt chương trình bảo lưu chứ? Anh đâu cần phải làm thế?

- Vì một người! – Nhân chậm rãi lên tiếng

- Ai?

- Em!

Tôi suy sặc vì câu nói của anh. Hai mắt tròn tròn. Đùa ư? Tôi và anh ta không quen biết nhau. Hà có gì mà vì tôi chứ? Chẳng lẽ là cái lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau ở bữa tiệc của Thiên Vũ? Nhưng lúc ấy anh ta làm sao biết tôi là ai. Thấy tôi chìm đắm trong nỗi ngạc nhiên, Nhân bỗng nhiên cười lớn

- Ha ha! Đùa đấy! Em nghĩ anh vì em thật hả? Ngốc quá!

Tôi đỏ bừng mặt, ném cho Nhân cái nhìn này lửa. Cái tội tin người quá đáng không thể nào bỏ được. Chẳng trách Vũ luôn bảo tôi dễ lừa. Nhân thấy tôi tức giận lại cười cười

- Em đừng giận! Anh chỉ muốn thoải mái một chút thôi! Việc anh quay lại trường là có lí do của riêng mình. Sớm muộn gì em cũng biết thôi!

Anh ta tiến lên trước, sau khi bỏ lại cho tôi một câu nói đầy ẩn ý. Tôi cũng chẳng có thời gian bận tâm tới chuyện của anh ta. Nói chuyện với con người này, không bị chọc tức chết đứng là lạ.

Hai chúng tôi tiếp tục đi về phía trước, hành lang càng lúc càng hẹp. Hơi lạnh tỏa ra từ những phiến đá trên tường thấm qua cả lớp áo mỏng manh của tôi, khiến tôi khẽ rùng mình. Con đường phía trước sâu hun hút, tường chừng như không có đường. Nếu không phải có Nhân đi cùng, e là tôi đã bị lạc, chỉ còn nước ngồi khóc cho đến khi thành cái xác khô mà thôi. Nghĩ đến đây tôi thoáng run sợ, vội vã bước nhanh hơn cho kịp bước chân của anh.

Thực ra tôi và anh gặp nhau cũng rất nhiều, nhưng tôi chưa bao giờ để ý kĩ Nhân cả. Chỉ khi bước bên cạnh anh trong hành lang có chút đáng sợ, tôi mới nhận ra Nhân thật ra cũng rất cao lớn, bóng dáng của anh dường như che bớt nỗi sợ hãi trong tôi. Con người này....cũng đâu có đáng ghét lắm!

Đang suy nghĩ vẩn vơ, Nhân đột ngột dừng lại làm tôi mất đà, suýt đâm sầm vào anh. Tôi loay choi nhìn về phía trước, mới phát hiện chúng tôi đang đứng giữa ngã ba. Còn đang mải tính toán xem nên chọn lối nào cho phải, Nhân đã lấy tay quệt lên tường, nơi những hạt nước nhỏ xíu không biết từ đâu đang chảy xuống tóc tách. Anh ta đưa tay về phía trước, sau đó điềm đạm giải thích

- Chỗ này có gió thổi, chắc gần cửa ra. Chúng ta đang cần đi vào, vậy đi đường này!

Nói xong Nhân chủ động bước tới con đường vừa mới chọn, tôi chẳng có thời gian ngạc nhiên hay ngưỡng mộ, lại vội vã chạy theo anh.

Không gian xung quanh có tối đi chút ít, ngã rẽ ngày càng nhiều. Nhưng tuyệt nhiên vẫn chưa thấy bóng dáng con rắn nào. Chẳng lẽ truyền thuyết không có thật. Cái hang này đến một cái xác rắn cũng không có, nói gì đến rắn thật. Tôi bắt đầu có chút hoài nghi về truyền thuyết. Chắc là do mấy người rành rồi nhiều chuyện thêu dệt nên mà thôi. Nhớ lại lúc đầu, lại hơi xấu hổ vì sự nhát gan của mình. Thế là tôi hùng hổ tiến lên trước. Nhưng vừa bước được một bước chân, thì chân tôi đã dẫm phải viên gạch lớn. Tôi chỉ nghe thấy tiếng hét của Nhân

- Cẩn thận!

Chỉ có thể trách vận tốc của âm thanh không thể nhanh bằng cái bao 45 cân bị rơi xuống đất. Khi hai chữ “cẩn thận” kia đến được tai tôi, thì cả thân hình tôi đã nặng nề tiếp đất một cách không an toàn. Tôi chỉ nghe thấy một tiếng “cách” ngắn gọn. Sau đó xung quanh tràn ngập bóng tối. Tôi xoa xoa cái chân suýt thì trẹo của mình. khập khiễng đứng dậy. Điều tôi nhận thức được hiện tại là tôi vừa bị rơi xuống một căn phòng khác, mà nguyên nhân là do tôi đã dẫm phải viên gạch kia. Thì ra trong này còn có cả bẫy nữa. Chỉ trách tôi quá chủ quan, không suy nghĩ cẩn thận.

Tôi nhìn lên trên trần, chỉ là một khoảng không tối thui. Tim đập thình thịch, tôi cố không sợ hãi, gọi to

- Văn Nhân! Anh có ở đó không?

Xung quanh im ắng không một tiếng đáp trả. Lòng bàn tay tôi lạnh toát, giọng nói đã có chút run rẩy

- Văn Nhân! Anh có nghe thấy tôi nói không? Văn Nhân!

Đáp lại vẫn là sự im ắng, nhưng khi tôi lắng nghe kĩ hơn, lại thấy có tiếng chuyển động rất nhẹ. Dường như tiếng bò trườn của một sinh vật bò sát. Da gà theo từng đợt dần dần nổi lên. Trong căn phòng kín mít không có gió nhưng tôi lại thấy lạnh, mồ hôi chảy dọc sống lưng. Trong không khí hơi ẩm ướt, tôi thấy tim mình đập mạnh theo từng tiếng “phì, phì” – tiếng kêu mà tôi biết chắc từ - một- sinh - vật- nào- đó.

Cả người tôi bỗng nhiên đông cứng, dường như có lớp da hơi ram ráp mà ẩm ẩm đangtrườn nhẹ vào chân tôi.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Quy luật của cuộc chơi

Ads Cái vật thể không xác định kia cứ bám riết lấy cổ chân tôi. Tôi chỉ cảm thấy không thể nhúc nhích được. Tim gần như có thể bay ra khỏi lồng ngực. Được rồi! Được rồi! Phải bình tĩnh! Những lúc như thế này cần phải bình tĩnh! Tôi không ngừng trấn an bản thân, hít ra thở vào liên tục. Trong đầu cố gắng nghĩ lại tất cả những bài học mà mình từng được học về loài rắn. Nếu mình không gây nguy hiểm cho nó, nó cũng sẽ không tấn công mình. Tôi chỉ cần bất động như vậy, hy vọng con rắn này sẽ coi tôi như là cái cây thối.

Tôi lăm bắm trong đầu hình ảnh cái cây. Tôi là cái cây! Tôi là cái cây! Tim tôi vẫn đập không ngừng. Tôi thì là chưa từng có cái cây nào có tim đập mạnh như vậy. Con rắn kia sau một hồi “vuốt ve” cái cây- cổ chân của tôi thì cũng bò ra. Thế nhưng chân tôi gần như đã đông cứng lại. Tường chừng nó đã trở thành một khối bê tông được đổ chặt xuống đất chứ không còn là chân của tôi nữa. Khó khăn lắm mới lê được người đến một góc hang. Tôi ngồi hụp xuống thờ đốc. Giây phút này tôi mới nhận ra, tôi thật sự rất sợ. Nếu như họ không tìm ra tôi thì sao? Nếu như tôi bị cắn một cái thì sao? Tôi không muốn, tôi thật sự không muốn!

Xung quanh tôi tối đen và im lặng một cách đáng sợ. Chỉ có tiếng “phì” “phì” và tiếng bò trườn không ngừng. Tôi không muốn làm cái xác khô ở trong này. Càng không muốn bị lũ rắn làm thịt. Tôi cố hết sức đứng dậy. Lão đạo đi về chỗ vừa mới bị rơi xuống. Trên nền đất hơi ẩm ướt, dường như là bị nước nhỏ xuống. Tôi gọi to

- Có ai không? Cứu tôi với! Cứu tôi với!

Vẫn là một sự im lặng tuyệt đối. Trong lòng tôi thật sự hoảng loạn. Thiên Vũ! Cậu ở đâu? Rốt cuộc thì cậu ở đâu?

Tôi sợ đến nỗi muốn bật khóc. Tôi sợ nhất là bóng tối, càng sợ cảm giác một mình trong bóng đêm đáng sợ này. Tôi không muốn chết như vậy! Tôi phải tự cứu mình. Tôi mím chặt môi, dò dẫm trong bóng tối, tay run run sờ vào vách đá ẩm ướt. Có tiếng nước rất khẽ đang chảy. Vách đá cũng bị nước thấm. Xung quanh đây nhất định có lối ra. Tôi chắc chắn trong đầu, lại tiến về phía trước, mỗi bước đi đều thật thận trọng.

Xung quanh vẫn vang lên tiếng “phì, phì” rất nhẹ. Chỉ cần bị cắn một cái thì tôi chết chắc. Tôi không dám dựa hẳn vào tường. Chỉ theo cảm giác mà bước từng bước. Cho đến khi chân tôi đá phải một vật thể lại. Tôi theo phản xạ thu chân lại, phát hiện ra không phải là rắn. Tôi mới đưa chân, mạnh dạn đá thêm một cái. Vật thể kia vẫn không có phản ứng gì. Trong lòng tôi vừa sợ hãi vừa tò mò. Hai tay bất giác đưa vào túi áo tìm kiếm. Ngón tay bỗng nhiên chạm phải vật gì đó, tôi vội móc ra. Sờ loạn một hồi, mới biết nó chính là cái bật lửa. Bởi vì hôm qua tôi để quên trong túi áo, sáng nay khoác vội ra ngoài nên không để ý. Tôi bỗng thấy có thêm một chút can đảm, lại thấy mình đứng là vẫn còn may mắn.

Tôi cầm bật lửa, bật bật hai cái. Ngọn lửa nhỏ xiu vụt sáng. Tôi hơi nheo mắt, nhưng khi vừa nhìn thấy vật thể trước mắt. Cả người chợt đông cứng lại. Chiếc bật lửa trên tay không tự chủ được mà rơi xuống đất. Ánh sáng cuối cùng cũng vụt tắt. Sau lưng tôi, một trận gió lạnh thổi tới. Vật thể mà tôi vừa mới đá vào, chính là... một bộ xương khô không biết từ bao giờ. Bên ngoài chỉ có một lớp áo mỏng bị rách tan tã. Không biết là do lâu hay bị cắn nát. Tôi muốn hét lên một tiếng nhưng lại không thể hét được. Cả người gần như tê dại. Hai chân tôi mềm nhũn, mãi mới lết ra được một quãng cách xa cái xác kia. Tôi không dám tìm bật lửa, chỉ ngồi thu lu trong một góc. Nỗi sợ hãi cùng cực khiến tôi bật khóc.

Trước giờ tôi chưa bao giờ trải qua việc gì đáng sợ như vậy. Tôi bị nhốt trong một cái phòng tối đen, xung quanh đầy rắn. Và lại còn có một bộ xương khô. Liệu người này có phải cũng thối rữa rồi chịu số phận như vậy. Người này cũng bị lạc đường rồi tuyệt vọng không tìm được lối ra mà chết, hay là bị bầy rắn cắn chết. Có phải tôi cũng sẽ như vậy không?

Nước mắt tôi chảy xuống má không ngừng. Khóc không thành tiếng.

- Thiên Vũ! Cậu ở đâu? Thiên Vũ! Tôi rất sợ! Hu hu

Khoảng thời gian mà tôi ngồi đó gần như là cả thế kỉ. Bên cạnh tôi bỗng nhiên vang lên tiếng nói

- Tuyết Mai! Có phải là cậu không? Trả lời tôi đi!

Tôi giật mình ngẩng lên. Trong bóng tối, giọng nói ấy chẳng khác nào cứu tinh. Tôi ríu rít gọi

- Là tôi! Là tôi! Thiên Vũ! Có phải là cậu không? Cậu đang ở đâu?

- Tôi ở đây!

Giọng nói vang lên ngay bên cạnh, nhưng tôi lại không thể nào nhìn thấy cậu. Sau cùng tôi áp tai vào bức tường, mới nghe rõ, thì ra cậu đang ở một căn phòng khác, ngay bên cạnh tôi. Tôi vừa mừng vừa sợ, cuống quýt gọi

- Tôi ở đây! Thiên Vũ! Tôi ở đây!

Xung quanh tôi đột nhiên lại trở nên yên ắng. Tôi giật mình, áp tai vào bức tường để nghe rõ hơn. Nhưng bên cạnh vẫn im lặng, dường như chưa từng xuất hiện giọng nói nào. Chẳng lẽ... tôi nghe nhầm. Hay vì tôi quá sợ nên đã bị ảo giác. Cậu ấy sao lại ở đây được chứ? Làm sao mà cậu ấy lại ở đây được chứ? Phút chốc nước mắt tôi lại muốn trào ra. Lần này tôi khóc, không chỉ vì sợ, mà còn vì thất vọng. Sẽ không có ai tìm thấy tôi. Không có ai cả!

Tôi lại ngồi thụp xuống bức tường. Mặc kệ cho cái lạnh thấm vào áo. Cả người co lại, úp mặt vào hai cánh tay. Bỗng nhiên phía trước len lỏi chút ánh sáng. Tôi khẽ nhủ thầm, một lúc mới nhìn thấy rõ. Là một cánh cửa khác được mở ra. Ánh sáng từ bên ngoài không quá rực rỡ nhưng cũng đỡ hơn căn phòng tối tăm hiện tại.

- Tuyết Mai

Giọng nói ảm áp vang lên bên tai tôi. Sau đó là một hình bóng quen thuộc đứng ở cửa. Tôi gần như vỡ òa. Thì ra là tôi không nằm mơ. Thật sự đứng là cậu ấy. Đúng là Thiên Vũ! Tôi lao đến chỗ cậu. Mặc kệ nước mắt còn chưa khô. Ôm chặt lấy cậu. Vũ vỗ nhẹ vào lưng tôi, giọng nói dịu dàng

- Không sao rồi! Không sao rồi! Tôi tìm thấy cậu rồi!

Chờ đến khi tôi bình tĩnh lại, Vũ mới tiến đến cái xác ở bên cạnh. Tôi không dám nhìn lần nữa, đứng nép phía sau cậu, hai mắt nhắm tịt lại. Tôi không biết Vũ làm gì, chỉ nghe thấy cậu khẽ thở dài một tiếng. Sau đó kéo tôi ra ngoài. Không gian lúc này vẫn là hành lang dài hẹp. Nhưng đỡ hơn vì đã có chút ánh sáng.

Còn có...cậu! Vũ không hỏi gì thêm. Cũng không nói đến chuyện tôi tại sao lại rơi xuống dưới này. Lặng lặng dắt tôi đi.

Lúc này tôi bất chợt nhớ tới Nhân, không biết là anh đi tới đâu rồi. Thấy tôi bị rơi xuống dưới đó anh nhất định là lo lắng. Không biết...không biết anh có bị lạc không? Suy nghĩ này trong phút chốc bị gạt bỏ. Nhân đâu có giống tôi, mà cho dù có bị lạc, cũng sẽ không đến nỗi ngồi khóc chờ Vũ tới cứu. Nhưng nhớ lại bộ xương lúc này, tôi vẫn có chút lo lắng.

Tôi và Vũ im lặng đi hết hành lang. Phía trước là đường cụt. Tôi nhìn cậu, định hỏi có nên quay lại hay không thì Vũ đã tiến lên trước. Cậu mò mẫm từng phiến đá trên tường. Khẽ cau mày. Một tiếng cạch tự nhiên vang lên. Phiến đá trước mặt lùi vào bên trong. Ngay sau đó, bức tường bằng đá rùng mình chuyển động. Tôi kinh ngạc không nói nên lời. Vũ thì mỉm cười, bước vào trong.

Căn phòng trước mắt làm tôi càng bất ngờ. Khác với các dãy hành lang dài hẹp, khác với căn phòng đầy rắn tối thui. Căn phòng trước mắt sáng hơn, lại được mở rộng bằng hai phòng học của tôi. Chính giữa phòng là một cái hồ lớn, chẳng có vẻ gì là thiên nhiên cả. Có lẽ do người xây nơi này cố tình tạo ra. Tôi tò mò tiến đến gần miệng hồ. Chính giữa nó lại có một trụ bằng đá nhỏ. Trên đó đặt hộp gỗ vừa khít.

Đây...chính là căn phòng cuối cùng ư? Hai chúng tôi đã đến được căn phòng cuối cùng. Vậy chiếc hộp kia chính là đáp án rồi. Tôi không kìm nổi sung sướng, háp tấp rướn người ra lấy chiếc hộp. Nhưng khi tay tôi vừa mới chạm tới, thì ở dưới chân chiếc cột trụ xuất hiện một con rắn lớn. Con rắn há miệng, định đớp tôi một cái. Tôi giật mình chưa kịp phản ứng, đã thấy cánh tay chuẩn bị với về phía chiếc hộp kia bị kéo lại. Chiếc hộp bật ra khỏi trụ đá, cả người tôi theo quán tính ngã về phía sau. Cũng may không bị rơi xuống hồ. Nếu không, e rằng đã bị con rắn lớn kia làm thịt. Từ sau cột trụ lại xuất hiện thêm chục con rắn lớn nữa. Chúng không ngừng há miệng, thờ phỉ phò. Dường như đang tức giận vì bị làm phiền.

Tôi sợ xanh mặt. Tự mắng mình vì cái tội háp tấp. Quay ra phía sau, Vũ sau khi kéo tôi lại cũng bị ngã, nhưng một tay đã cầm được chiếc hộp. Tuy nhiên, mặt cậu ấy tức giận đến tím ngắt, trợn mắt nhìn tôi

- Cậu muốn chết sao? Chưa biết như thế nào đã lao ra! Cậu có biết suy nghĩ không hả?

Tôi gấn cổ muốn cãi lại, nhưng lần này là tôi sai trước, hơn nữa cậu ấy cũng đã cứu tôi. Tôi đành nín nhịn không nói. Nhìn khuôn mặt Vũ vẫn không vui vẻ, tôi cũng nhẫn nhịn đứng đây. Cánh cửa mà lúc này hai chúng tôi đi vào lại mở ra một lần nữa. Tôi nhìn ra, đã thấy Nhân đang đứng bên ngoài, vừa thấy tôi liền lao tới

- Em có làm sao không? Có bị thương không? Tại sao lại đến được đây?

Vẫn là một loạt câu hỏi sau khi xem xét tôi từ trên xuống dưới. Tôi lắc đầu

- Tôi không sao! Nhưng anh thì...có sao đấy!

- Hà?

Nhân tỏ ý không hiểu nhìn tôi. Tôi lại e dè đánh mắt sang bên Vũ. Cậu ấy vẫn ngồi trên nền đất, tay giữ chặt chiếc hộp vừa mới lấy được. Nhân thấy chiếc hộp đã hiểu ra. Nhưng trái với biểu hiện của tôi, anh ta không có vẻ gì bức bối hay tức giận của một kẻ thua cuộc. Thấy tôi nhìn anh bằng ánh mắt “Anh đã thua!” Nhân chỉ cười.

- Lấy được rồi sao? Vậy thì chúng ta về thôi!

Tôi tròn mắt. Không ngờ anh ta lại dễ dàng nhận thua như vậy. Mà anh ta có nhớ thua sẽ như thế nào không? Hay thật sự anh ta chỉ lấy tôi làm cái cớ. Là tôi đã tự nghĩ mình quá quan trọng chăng? Nghĩ như vậy, tôi lại thấy có chút bức mình. Tuy nhiên, trong lòng cũng thấy thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì ít nhất thì, Vũ cũng không thua cuộc. Liệu tôi có nên đi an ủi Nhân một chút không? Dù sao anh ta cũng đã đối xử với tôi rất tốt. Tôi quay lại nhìn Vũ

- Này!

- Chuyện gì? – Cậu ấy hơi run rẩy nhìn tôi. Tôi giật mình

- Cậu sốt à?

- Không... tôi

Còn chưa kịp nói hết câu. Cả thân hình Vũ đột nhiên đổ nhào vào người tôi. Tôi giật mình

- Này! Thiên Vũ! Cậu...cậu sao vậy? Này!

Vũ không hề nhúc nhích, tôi bỗng nhiên cảm thấy kì lạ. Chỉ thấy cánh tay cậu hơi run nhẹ. Tôi sợ hãi gọi

- Này! Cậu...cậu muốn lợi dụng sao? Đừng có giả bộ! Tôi...

Vũ đột nhiên ngã xuống, ở bên cánh tay cầm chiếc hộp, mu bàn tay đã trở nên tím tái. Trên đó, còn có hai vết răng thật nhỏ. Cậu ấy...cậu ấy bị rấn cắn. Là lúc kéo tôi ra. Tôi lay mạnh người cậu

- Thiên Vũ! Mau tỉnh lại đi! Thiên Vũ!

Cả người cậu ấy vẫn không nhúc nhích. Lúc này Nhân mới tiến lại. Xem xét cánh tay của Vũ. Mặt tôi tái xanh. Cuống quýt nhìn anh

- Chúng...chúng ta phải làm sao đây? Cậu ấy...cậu ấy....

Là lỗi của tôi! Tất cả là lỗi của tôi! Nếu không phải tôi hấp tấp muốn lấy chiếc hộp, nếu không phải là vì kéo tôi ra khỏi đó. Cậu ấy cũng sẽ không bị rấn cắn. Tôi run rẩy nắm lấy bàn tay cậu. Thầm nói: Cậu không được xảy ra chuyện gì! Nhất định không được xảy ra chuyện gì!

Tôi cố tập trung nhớ lại vài câu chuyện về rắn độc, trong đó hình như có nói, phải hút chất độc ra ngoài. Không đắn đo nhiều, tôi đưa tay Vũ lên, vừa vùi xuống vết cắn nhỏ xíu kia. Chưa kịp hút được ít nào thì đã bị Nhân chặn lại

- Em làm cái gì thế?

Tôi hấp tấp giải thích

- Cậu ấy bị rấn cắn. Tôi...tôi phải giúp cậu ấy hút độc!

- Cái gì? Em ngây thơ vậy sao? Thật sự tin là có thể hút độc cứu người như mấy bộ phim rẻ tiền à? – Nhân cười cười nhìn tôi

- Vậy...vậy phải làm sao? – Tôi ngơ ngác nhìn anh

- Nếu bị rấn cắn...- Nhân chậm rãi ngồi xuống, dùng tay kéo chiếc hộp trong tay Thiên Vũ, vừa nói – ...Tuyệt đối không được hút, nặn hay bóp. Nó sẽ làm chất độc phát tán nhanh hơn. Sẽ làm cậu ta mau chết hơn. Hơn nữa mỗi loài rắn độc tính khác nhau. Nếu lỡ em làm cậu ta bị thương, có thể sẽ bị mất máu quá nhiều do độc rấn làm loãng máu, sẽ khiến cậu ta tử vong trước khi bị độc chết.

Tôi nghe Nhân giải thích, mặt càng tái đi vì lo lắng

- Tôi...tôi phải làm sao bây giờ?

Nhân khẽ cười, không trả lời câu hỏi của tôi. Lúc này tôi mới nhận ra, anh ta đã lấy được chiếc hộp từ tay Vũ, đang cười đắc thắng

- Cậu ta vất vả như vậy, nhưng không ngờ vẫn là lấy về cho người khác còn bản thân thì như vậy! Thật đáng thương!

Những lời nói của anh ta làm tôi shock đến độ chỉ biết trừng mắt lên. Làm sao anh ta có thể nói những lời như thế? Nhân vẫn tiếp tục

- Em thấy không? Không phải những kẻ thông minh sẽ thắng, mà kẻ thắng cuối cùng mới là người thông minh!
 - Chúng ta phải đưa Vũ đi bệnh viện!
- Tôi gào lên cất lời Nhân, nhìn anh ta bằng ánh mắt giận giữ. Nhưng Nhân chỉ thản nhiên đáp lại
- Khi nhận lời tham gia khiêu chiến thì cậu ta phải lường trước được tình huống này. Đó là... quy luật của cuộc chơi!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Rắc rối

Ads Đến lúc này thì tôi chẳng thể bình tĩnh nổi nữa. Con người trước mắt tôi có thể vì chiến thắng hư ảo mà bỏ mặc một người đang nguy cấp. Đó mới thật sự là bản chất của anh ta sao? Những mạch máu trên tay Vũ tím tái co lại. Tôi không còn thời gian nữa, tôi phải lập tức đưa cậu ấy ra khỏi đây.

Tôi gắng sức đứng dậy, kéo thân hình đang chực đổ xuống cùng ra ngoài, vừa nói với Thiên Vũ trong thâm tâm: Tôi không để cậu chết! Nhất định không để cậu chết!

Chúng tôi loạng choạng bước đi, có lẽ nghị lực cứu sống Thiên Vũ lúc ấy đã khiến tôi có được sức mạnh khủng khiếp, đến nỗi có thể chống cả cậu trên lưng. Mồ hôi không ngừng chảy ra, thấm ướt lớp áo mỏng, nhưng thình thoảng tôi vẫn phải lay cậu, vừa lay vừa gọi

- Cậu không được ngủ! Nhất định không được ngủ! Nói chuyện với tôi đi! Đừng ngủ, nói chuyện với tôi!
- Cậu...cậu đang...cộng tôi sao?.,
- Phải! Cậu có biết là cậu nặng lắm không? Lần sau tôi bắt cậu phải cộng tôi đền bù. Cậu biết chưa?

Tôi nghe thấy tiếng Vũ cười mệt nhọc, cậu ấy nhẹ nhàng gật đầu. Nhưng rồi như chợt nhớ ra, Vũ thều thào

- Chiếc hộp...chiếc hộp đâu rồi?

Đến lúc này thì nước mắt tôi đã chảy dài, nhưng tôi vẫn gất lên

- Cậu vẫn còn muốn lấy chiếc hộp sao? Cậu cần chiến thắng đến thế cơ à?
- Phải...phải...- Vũ gục gục, nói chậm rãi
- Tôi không cần vị trí thứ nhất. Tôi chỉ cần cậu thôi. Tôi không muốn...không muốn phải từ bỏ cậu...

Tôi lặng đi trước những điều mình vừa nghe thấy. Trong thoáng chốc, mặt tôi dãn dựa nước mắt mà không thể lau được.

- Cậu là đồ ngốc! – Tôi hét lên

Vũ lại cười, nhưng sau đó, cánh tay cậu buông thõng xuống, trước khi hai mắt nhắm nghiền lại.

- Cho tôi ngủ...1 phút thôi! Tôi buồn...ngủ!

Cả người tôi lạnh cứng, không ngừng lay Vũ.

- Cậu mau tỉnh dậy, không được ngủ! Tôi không cho phép cậu ngủ! Cậu còn phải cộng tôi. Mau tỉnh lại! Hoàng Thiên Vũ! Cậu là đồ lừa đảo!

Nhưng dù tôi có mắng, có hét như thế nào, Vũ cũng không động dậy. Người cậu giờ đây lạnh ngắt. Tim tái không còn một giọt máu. Tôi tuyệt vọng dựa người vào tường. Con đường phía trước sâu hun hút, tưởng chừng chẳng có lối ra. Tôi phải làm thế nào bây giờ? Tôi phải làm thế nào bây giờ?

Đúng lúc ấy, một cánh tay chợt kéo tôi lại. Tôi nhìn ra, thấy Nhân đang đứng trước mặt mình

- Anh đưa em ra ngoài!

- Không cần! – Tôi giật mạnh cánh tay ra. Lùi lại hai bước. Hơi thở của Vũ bên tai càng lúc càng yếu. Nếu tôi không mau đưa cậu ấy ra khỏi đây. E rằng...

- Tuyết Mai! Đừng trẻ con như vậy! E còn chần chừ, sẽ thật sự hại chết cậu ta đấy! – Nhân nhướn mày nhìn Vũ sau lưng tôi. Tôi chột nín lặng. Nhưng vẫn không nhúc nhích. Nhân dành giờ chiếc hộp, vút về một bên. Thấy tôi dùng ánh mắt khó hiểu nhìn anh, Nhân điềm đạm giải thích

- Nếu em đã không muốn thì anh sẽ không tính toán nữa! Coi như chưa từng thấy chiếc hộp này. Thế nào? Có thể theo anh ra ngoài chưa?

Tôi mím môi, nhìn Vũ đang mê man trên lưng mình. Cuối cùng cũng gật đầu.

.....

Bệnh viện

- Mời cô ra ngoài, không được phép vào trong! – Cô y tá vừa nói vừa vội vã bước vào trong. Cánh cửa to lớn mau chóng đóng sập lại trước mắt tôi.

Thiên Vũ vào trong đó rồi, cậu ấy vào rồi! Cậu ta không muốn thực hiện lời hứa với tôi. Cậu ta đang cố tình tránh mặt tôi. Hoàng Thiên Vũ xấu xa. Hoàng Thiên Vũ đáng ghét.

Tại sao cậu ta làm tôi khóc?

Tại tôi lại đau đến như vậy?

Tại sao không cho tôi vào?

Tôi muốn vào!

Tôi ngồi khóc một mình bên ngoài cửa. Chưa bao giờ tôi cảm thấy trái tim mình khó chịu đến như vậy. Đau đến như vậy. Tại sao chứ? Rốt cuộc là tại sao? Cứ như vậy, những giọt nước mắt không ngừng rơi. Cho đến khi nó khô cạn. Cánh cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở ra. Ngay lập tức, tôi lao đến, nhưng vì ngồi khóc quá lâu nên tôi bị khuỵu xuống. Tôi vội vã hỏi

- Bác sĩ... cậu ấy....

- Tình trạng của cậu ấy rất nguy hiểm. Nhưng may là đưa đến kịp thời. Hiện tại tình hình đã khá hơn. Tuy nhiên vẫn còn cần kiểm tra lại. Cô có thể vào thăm được rồi! – Vị bác sĩ già nâng gọng kính, vỗ vỗ an ủi tôi

Tôi như bừng tỉnh sau lời ông ấy, vừa khóc vừa cười cảm ơn bác sĩ.

Thiên Vũ nằm trên giường, tay còn một đồng dây dợ và chai nước đang chảy xuống qua đường truyền từng giọt một. Tôi gần như trải qua hết mọi trạng thái. Lo lắng, sợ hãi, đau đớn rồi lại vui mừng. Và giờ đây nhìn cậu ta vẫn lạnh lặn nằm yên trên giường, nước mắt tôi lại chảy dài, nhưng là vì hạnh phúc.

Cuối cùng tôi cũng đã hiểu thế nào là cảm giác yêu thương một người, là cảm giác đau đớn sợ hãi mất đi người đó. Tôi đã lừa dối mình bấy lâu nay, cuối cùng cũng nhận ra, tôi đã yêu Thiên Vũ. Từ rất lâu rồi. Từ khi ánh mắt tôi chỉ dõi về phía cậu.

Tôi lặng yên nắm lấy bàn tay Vũ. Nắm thật chặt, để cậu ta không bao giờ trốn được.

Ngay tối hôm đó, mẹ Thiên Vũ vội vàng bay về Việt Nam sau chuyến bay qua Mỹ làm việc. Vừa nhìn thấy cậu trên tấm ga trải trắng xóa, bà chạy ngay đến, nước mắt rùng rùng

- Thiên Vũ! Con có sao không? Thiên Vũ! Mẹ xin lỗi! Mẹ lại đến trễ!

Tôi nhẹ nhàng nắm vai trấn an bác gái.

- Cậu ấy đã không còn nguy kịch nữa! Sẽ sớm tỉnh lại thôi!

Trên gương mặt nhợt nhạt nước mắt của mẹ cậu khẽ nở một nụ cười

- Cảm ơn cháu! Thật sự rất cảm ơn cháu! – Bác ấy nắm chặt lấy tay tôi – Cảm ơn cháu đã chăm sóc cho Vũ!

Tôi chỉ gật đầu im lặng không đáp. Người phải nói cảm ơn là tôi. Nếu không có cậu, có lẽ người nằm đây lúc này là tôi rồi. Tôi siết nhẹ bàn tay cậu. Thầm nói: Cậu nhất định phải tỉnh lại!

Thế nhưng

1 ngày

2 ngày

3 ngày trôi qua

Thiên Vũ vẫn nằm bất động trên giường, không hề có dấu hiệu hồi tỉnh. “Có thể là do di chứng của nọc độc còn sót lại, chúng tôi sẽ cho kiểm tra lại!” – Vị bác sĩ già khẽ động viên tôi và mẹ Vũ, sau đó lẳng lặng ra ngoài. Như vậy là sao? Thiên Vũ xấu xa! Cậu vẫn còn muốn ngủ ư? Cậu để tôi khóc lâu như vậy mà vẫn muốn ngủ ư? Cậu lại muốn tôi phải khóc tiếp sao? Cậu đúng là tên tệ hại, là kẻ xấu xa!

Nhưng tôi không khóc, nhất định không khóc, tôi sẽ bắt cậu phải ngồi dậy trả nợ cho tôi. Tôi không cho cậu ngủ mãi như thế.

Suốt mấy ngày tôi không về trường, lúc nào cũng quần quanh bên giường Thiên Vũ. Chờ mong từng phút cậu tỉnh dậy và nói chuyện với tôi. Cho dù là cãi nhau, là trêu chọc tôi cũng chẳng sao. Bác gái thấy tôi như vậy, không ngừng khuyên tôi về Kí túc xá. Nhưng tôi chỉ cười âm ừ, bác ấy đành thôi.

- Để bác ra ngoài mua cho cháu ít thức ăn!

bác ấy nói nhỏ rồi ra khỏi phòng. Chỉ còn lại mình tôi và Vũ, với đôi mắt vẫn nhắm nghiền. Tôi cứ yên lặng nhìn cậu say ngủ. Nếu bây giờ người nằm đây là tôi, thế nào cậu cũng nó

- Cậu còn ngủ nữa sẽ biến thành heo đấy!

Phải rồi! Thiên Vũ nhất định nói vậy. Lúc nào cậu ta không tìm cách đá xoáy tôi. Vậy thì cậu phải tỉnh đi chứ. Ít nhất thì hãy tỉnh dậy mà hét lên

- Ai cho cậu nắm tay tôi thế hả? Mau bỏ ra!

Và tôi sẽ không ngại đá cho cậu một trận. Nhưng vẫn hơn là cảm giác lúc này. Khi cậu chỉ nằm đó, và im lặng. Sự im lặng làm người khác ngột thở.

Tôi cúi đầu, gối lên giường, mắt không hề rời khỏi Vũ một giây. Cho đến khi... Một cảm giác ấm áp trên má làm tôi bừng tỉnh. Tôi sững sờ nhìn những ngón tay đang chậm chạp chuyển động. Nó thực sự đang chuyển động! Là thực, là sự thực. Thiên Vũ đã tỉnh lại! Cậu ta cuối cùng cũng không ngủ nữa! Cuối cùng cũng quay ra nhìn tôi.

Nhưng không hiểu sao vừa thấy Vũ tỉnh, thì nước mắt tôi lại trào ra. Có lẽ tôi đã mệt đến mức không thể kiểm soát nổi mình nữa. Chỉ muốn tắt cả sợ hãi và hy vọng trôi hết qua những giọt nước mắt. Càng lúc tôi càng khóc lớn, đến độ Thiên Vũ cứ giương đôi mắt tròn xoe nhìn tôi. Chẳng nói thì trên mặt cậu cũng hiện nguyên chữ shock to death. Phải 5 giây sau mới lắp bắp lên tiếng

- Cậu...tôi đã chết đâu mà cậu khóc thảm thiết vậy?

Nhưng tôi cũng chẳng hiểu nổi mình nữa. và dù ý thức được điều đó, tôi vẫn không ngăn được thứ chất lỏng đang chảy dài trên mặt mình. Thôi thì cứ mặc kệ nó.

- Hức! Hức! – Tôi sụt sùi lau nước mắt, vẫn dấm dút khóc.

- Này!...cậu mau im lặng đi! Này!

Không ăn thua. Đến tôi còn không bảo được mình thì cậu ta bảo thế nào? Tôi cũng chẳng hiểu mình lấy đâu ra nhiều nước mắt như vậy, khóc hoài vẫn không hết.

- Hức! Hức! Hức!

Cả căn phòng vẫn là tiếng khóc già.

- Hức.....

.....

- Hức!....

- Cậu có thôi ngay đi không hả?????

Tiếng quát thát thanh của Vũ làm mọi nơ ron của tôi dừng hoạt động. Nhưng thứ nước mắt kia dường như là kẻ bất trị nhất trần đời. Vẫn không tài nào dừng lại được. Hai mắt tôi đã sưng húp, vẫn cố mở thật lớn để nhìn Vũ, xem phản ứng của cậu ta. Miệng nấc lên thành phản xạ.

- Hức! Hức! Hức!

- Cậu mà không dừng lại thì tôi sẽ!

- Sẽ làm sao?...Hức! hức!

Tôi lấy tay quạt nước trên mặt, hời hợt móm. Miệng vẫn phát ra tiếng hức hức đều đều

- Tôi sẽ....

Vũ nhìn tôi bằng ánh mắt quả quyết. Và trong chưa đầy một giây, cậu dùng tất cả sức lực bật dậy. Làm tôi giật người. Một...một cái kiss vào môi!

Ôi chúa ơi! Cậu ta...cậu ta vừa mới...

Vũ mau chóng nằm lại giường sau cái kiss bất ngờ kia. Nói giả lảng

- Ai bảo cậu ồn ào như vậy!

Hai má tôi nóng bừng lên. Không! Không! Nó đang đỏ rực đây này. Nhưng tôi nhận ra là mình đã nín hân. Không còn một tiếng hức nào nữa. Nhưng chúa ơi! Chúa ơi! Chúa ơi! Chuyện quái quỷ gì vừa mới diễn ra vậy. Con và Hoàng Thiên Vũ...

Ngay lúc đó cánh cửa bật mở một cách đúng lúc. Tôi bừng tỉnh khỏi mớ hỗn độn trong đầu, vụt đứng dậy lao về phía cửa như tìm lối thoát hiểm. Suýt thì va cả vào mẹ Thiên Vũ. Tôi chạy một mạch đến sân. Cả người nóng bừng lên, tim đập không thể đếm được là bao nhiêu lần một phút. Thật xấu hổ! Thật mất mặt! Thật chẳng ra gì! Tự nhiên thì bù lu bù loa trước mặt một đứa con trai. Cho dù đó có là người tôi thích đi chăng nữa...nhưng...

Có lẽ trông tôi còn tệ hơn cả một con ngố!

Tuy nhiên, Vũ, cậu ta...cậu ta đã hôn tôi. Cậu ấy đã làm như vậy. Tôi không thể diễn tả nổi cảm xúc của mình lúc này. Khi hai má vẫn nóng bừng. Và việc duy nhất tôi muốn làm là hét toáng lên dù cả thế giới có nghe thấy cũng chẳng sao. Chỉ có điều, giờ có thách kèo tôi cũng chẳng dám lên đó nữa.

Chuông điện thoại tự nhiên rung lên làm tôi giật mình. Từ hôm ấy đến giờ, tôi tắt máy, không biết là đã bị lỡ bao nhiêu cuộc gọi. Tôi liền rút vội cái máy ra, vừa liếc dãy số trên màn hình vừa trả lời.

- Vỹ à?

- Ủ! Cậu vẫn ở bệnh viện à!

- Ủ!

- Cậu mau về Kí túc xá đi! Có chuyện không hay rồi! – Giọng Vỹ đột nhiên nghiêm trọng làm tôi cũng lo lắng

- Chuyện gì vậy?

- Cậu cứ về đi. Thôi nhé! Bye!

- Ồ...Kh.

Tôi còn chưa kịp nói hết chữ khoan thì Vỹ đã dập máy, chỉ còn vang lại tiếng tút dài. Không ngờ đại tiểu thư Diên Vỹ mà còn keo kiệt như vậy. Chưa hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao mà đã vội dập máy rồi. Tôi dứt điện thoại vào túi áo. Trong lòng bỗng nổi lên một cảm giác bất an. Cậu ấy bảo có chuyện, còn có chuyện gì được nữa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Dọn nhà

Ads Kí Túc Xá

Điều đầu tiên tôi làm khi trở về trường là lập tức chạy tới bảng tin. Không phải do tôi thần thánh biết trước chuyện xảy ra ở đó, mà vì một đám đông đang quay kín lấy tấm bảng một cách bất bình thường khiến tôi không tò mò cũng không được. Hơn nữa, có một định luật bất thành văn là ở đâu có đám đông, ở đó có chuyện. Không chừng việc Vỹ nói chính là ở đây.

Tôi cứ thế chen vào, sau một hồi trong trạng thái trôi nổi giữa biển người, cuối cùng cũng tiếp cận được tấm bảng vàng. Nhưng vừa nhìn thấy thứ được dán trên đó, tôi suýt ngã lăn ra đất. Thiếu nước giặt xiu rồi vào viện nằm cùng Vũ luôn một thể. Trên đó...trên đó là giấy thông báo tu sửa khu Kí Túc Xá. Các học sinh sẽ phải dọn ra ngoài, chờ cho đến khi trường tu sửa xong mới quay lại!

Tại sao sớm không sửa, muộn không sửa, lại نه lúc này mà sửa chứ? Bây giờ mà bảo tôi dọn khỏi kí túc xá thì khác nào ép tôi trở thành kẻ lang thang? Tôi uất ức nhìn tấm bảng mà nước mắt chảy dòng dòng. Đúng là trời cao treu người, lúc nào cũng thích kiểm chuyện với tôi.

Đám người xung quanh đọc xong tin thì dẫn ra, còn trơ mình tôi vẫn dựa vào góc bảng. Chưa thể tiếp nhận được sự thật phũ phàng này. Nếu không phải thấy Vỹ xách một đống đồ đi đến, có lẽ tôi sẽ đứng như vậy cho đến khi có người tới vác đi. Cậu ấy đã thu dọn hết đồ đạc của mình vào vali, bước tới trước mặt tôi. Chứng tỏ tin này phải được dán mấy ngày rồi. Vĩ tiếc rẻ nhìn tôi

- Mình không muốn xa cậu đâu, nhưng đã có thông báo như vậy rồi thì phải đi thôi. Dù sao vẫn học chung trường mà!

Tôi gật gù đầu, miệng mỉm cười mà trông còn thảm hại hơn là khóc. Vì nói tiếp

- Cậu đã tìm được chỗ trọ chưa? Chắc là trường sửa cũng không lâu nữa đâu!

Tôi lại tiếp tục gật. Thực ra là vì không muốn cậu biết tình hình hiện tại của mình. Là tôi chẳng có nơi nào để đi cả. Chỉ có số tiền ít ỏi tiết kiệm để đi tìm anh, với một đồng đồ linh kinh. Tôi cười trấn an Vì

- Mình định sẽ đi tìm vào ngày mai! Chắc cũng không khó lắm đâu!

- Ủ! Vậy mình đi trước nhé!

Vì vẫy tay rồi lại kéo vali đi trước. Ngó ra mới thấy xe nhà cậu ấy đã đậu sẵn ở đó từ lúc nào. Cậu vẫy tôi qua lớp kính một lần nữa, trước khi chiếc xe lao ra đường. Đại tiểu thư đúng là đại tiểu thư. Không ở kí túc xá thì có thể ngay lập tức có xe hơi đón về nhà. Còn tôi, nhà không có, tiền cũng không có. Đúng là ông trời bất công mà!

Than vãn một hồi, tôi quyết định về phòng nghĩ cách. Tôi không thể ngồi chờ chết được, tiền thẻ cũng thu xếp lại đồ đạc của mình. Trên giấy đã ghi chậm nhất là thứ 5 phải dọn đi. Tôi còn hai ngày nữa, phải mau mau tìm chỗ.

Những người trong kí túc xá lần lượt dọn đồ đi hết, gần như chỉ còn vài người ở khu B là còn nấn ná. Suốt một ngày, tôi chạy ngang chạy dọc tìm việc kiếm tiền, nhưng dốt cuộc vẫn không thể tìm được một công việc thích hợp. Hơn nữa, cũng không ai chịu trả trước tiền để tôi thuê nhà. Thời gian chỉ còn một ngày nữa, tôi nằm bẹp trên giường, chán nản chờ họ tới khiêng đi. Đúng lúc ấy, cửa phòng bật mở. Ban đầu tôi tưởng là người đến kiểm tra xem đã dọn phòng hết chưa, không ngờ lại là... Văn Nhân. Nhớ lại ngày hôm đó, tôi không muốn nhìn mặt anh ta nữa, quay người vào trong. Không hề để tâm tới thái độ của tôi, Nhân chỉ hỏi

- Em vẫn chưa dọn đi hả?

- Phải!

- Đã tìm được nơi ở mới chưa?

- Chưa!

- Vậy có cần anh giúp không?

- Không!

Anh ta hỏi ba câu, tôi trả lời ba chữ, vô cùng súc tích và đầy đủ. Nhân cũng nhận ra sự lạnh nhạt của tôi, không nói gì, lại cười

- Em vẫn chưa tìm được chỗ chứ gì. Được rồi! Đi theo anh!

Nói rồi anh ta nắm tay tôi định kéo ra ngoài, tôi vội vã la toáng lên

- Anh làm cái gì vậy chứ? Bỏ tôi ra!

- Anh đang giúp em mà!

- Không cần! Chuyện của tôi không cần anh quan tâm!

Tôi gào nhặng lên, vung vẩy thoát ra khỏi tay anh nhưng Nhân vẫn nắm chặt, giờ tôi mới biết đúng là không nên nhìn mặt mà bắt hình dong. Nhân trông như vậy mà khỏe còn hơn cả... voi. Tuy nhiên, trước sự cự tuyệt của tôi, ánh mắt anh lại có chút thất vọng.

- Bỏ tay cô ấy ra! – Giọng nói quả quyết và điềm tĩnh bất chợt vang lên ngoài cửa làm cả hai chúng tôi cùng giật mình.

Mắt tôi biến thành hai chữ shock to đùng khi thấy Vũ đứng dựa vào cửa. Khuôn mặt vẫn còn nhợt nhạt do chưa khỏe hẳn, nhưng sự cao ngạo và làm chủ thì chẳng giảm đi chút nào. Cậu nhướn cặp mắt cảnh cáo về phía Nhân. Anh cũng nhìn lại, không ai chịu nhún nhường. Sau cùng, vẫn là tôi phải lên tiếng để họ dừng cái trò nhìn nhau tóe lửa này.

- Sao... sao cậu lại đến đây?

Vũ lúc này mới chịu rời mắt khỏi Nhân, liếc về phía tôi, giọng nói lạnh băng

- Đi theo tôi!

Vừa nói, cậu vừa tiến tới, kéo tay còn lại của tôi mà kéo đi không thương tiếc. Trông một chốc, tay kia bị Nhân giữ lại, nhưng trước ánh mắt của Vũ, anh ta cuối cùng cũng buông tay. Khuôn mặt xuất hiện biểu cảm không thể nào lí giải nổi.

Vũ cứ thế kéo tôi ra ngoài, cánh tay bị kéo của tôi lúc này mới xuất hiện cảm giác đau nhức. Tôi nhìn Vũ oán trách, cậu ta rốt cuộc có phải là con người không vậy chứ? Mấy hôm trước còn nằm bẹp trên giường, thế mà hôm nay đã chạy đến đây kéo tôi đi, nắm chặt đến nỗi tôi không thể nhúc nhích được. Mà hình như trong cái nắm tay này, còn có lẫn sự tức giận trong đó, thành ra lại càng khiến tôi sợ hãi, cứ im re cho cậu kéo đi.

Ra đến bên ngoài, Vũ đẩy tôi vào một chiếc xe, mà theo trí nhớ không được tốt của tôi thì đó là chiếc xe mà hôm mẹ Thiên Vũ kêu người tới đón tôi. Lúc này thì tôi nhận ra một điều, rằng, tôi thích cậu. Ok. Tôi để yên cho cậu kéo đi trước mặt Nhân, nhưng không có nghĩa là tôi bắt buộc phải làm theo những điều cậu nói, đặc biệt là trong cái thái độ đáng ghét đó. Tôi vòng vằng cái lại

- Tôi không đi! Cậu định đưa tôi đi đâu chứ?

Gương mặt Vũ co lại. Ô hô. Trông hay lắm nhé. Lông mày cậu ấy chạm vào nhau, mắt thì bắn ra tia lửa. May mà ở đây không có xăng dầu hay thứ gì dễ cháy nổ không thì tiêu đời tôi rồi. Nhưng mà cũng chẳng cần đến mấy thứ ấy, ánh mắt Vũ cũng đủ làm tôi nổ bùm mấy chục lần rồi. Mà suy cho cùng thì tại sao tôi lại phải chịu cảnh này chứ? Cậu ta lấy quyền gì mà dùng thái độ đó với tôi? Bộ tôi vừa mới đem dầu đi đốt nhà cậu ta hay sao?

Hai chúng tôi cứ nhìn nhau. Rất lâu. Chắc cỡ phải 3 phút. Nhìn đến mức con người tôi muốn rút ra. Cuối cùng tôi vẫn là người chịu thua trước, ai kêu tôi đầu mắt lại kém như vậy. Đấy. Nói ra lại thấy bất công, người ta IQ cao, mà khả năng đầu mắt cũng vô cùng vượt trội. Tôi hơi cúi người, chui vào chiếc xe. Vũ đứng bên ngoài đóng cửa lại, rồi vòng sang ghế bên kia. Cậu vừa leo lên thì chiếc xe nổ máy, lao ra đường.

Đến lúc này, tôi mới biết căn nguyên thật sự của thái độ chẳng ra làm sao của Vũ. Cậu ta khoanh tay trước ngực, dựa người vào ghế, không (thèm) quay ra nhìn tôi mà hỏi

- Sao hai hôm nay cậu không đến thăm tôi?

Tôi thật sự muốn té khỏi ghế. Cái gì chứ? Cậu ta hùng hổ như vậy là vì tôi không đến thăm cậu ta sao? Đây có thật sự là thiên tài Hoàng Thiên Vũ ai ai cũng ngưỡng mộ không vậy? Sao vì chuyện nhỏ nhặt như vậy mà cũng tức giận? Nhỏ nhen! Quá nhỏ nhen!

- Tôi đâu có thời gian chứ!

Tôi đáp lại, định bổ sung là phải đi tìm nhà trọ không có thời gian nghỉ ngơi thì Vũ đã nhảy vào họng.

- Không có thời gian. Vậy có thời gian để hẹn hò?

Tôi choáng đến nỗi suýt đập đầu vào hàng ghế phía trước. Trố mắt sang nhìn Thiên Vũ. “Hẹn...hò” Cái gì hẹn hò chứ? Chẳng lẽ cậu ta nghĩ tôi và ... Nhân... Thiên Vũ, trí tưởng tượng của cậu chẳng tẻ chút nào.

- Cậu bảo tôi hẹn hò với ai? – Tôi chớp mắt hỏi lại

- Cậu đừng có giả ngây!

Tôi bắt đầu cảm thấy có chút bức bối. Cậu ta đang nghĩ cái gì vậy chứ? Lại còn không thèm quay ra nhìn tôi nữa. Cậu chưa học được phép lịch sự tới thiểu khi giao tiếp là phải nhìn người đối diện hả? Tôi gằn cổ lên đáp

- Đúng đó, tôi hẹn hò đó. Thì sao nào? Cậu cảm được tôi sao? Cậu là cái gì chứ? Cậu là gì của tôi chứ?

- Cậu...

Vũ tức tối nhìn lại tôi. Lại thêm một tia sét nữa đánh trúng vào đầu. Đúng lúc đó thì bất ngờ, chiếc xe quật tay lái, tẹo hấn về một bên. Tôi lập tức bị mất đà, lao thẳng vào....người Thiên Vũ. Bằng phản xạ nhanh không kém, Vũ vội ôm chặt lấy tôi, trước khi tôi lao thẳng vào tấm kính, chuẩn bị màn hôn xe ngoạn mục.

- Xin lỗi câu chủ! Tôi sẽ cẩn thận! – Bác tài xế sau tai nạn đột ngột vội vàng nhận lỗi. Vũ vẫn ôm lấy tôi, nói mấy mớ

- Không...không sao!

Tôi vội vã nhô dậy, định ra khỏi người Vũ thì cậu ta chợt kéo lại. Lúc này tôi mới nhận ra là hai đứa đang ở rất gần, nếu không nói là chỉ cách nhau một ngón tay. Tôi tự nhiên nhớ tới lúc ở trong bệnh viện. Tim theo phản xạ đập nhanh. Áp ứng nói

- Cậu...Thiên Vũ à...hai...

Chưa kịp nói hết câu thì Vũ đã cúi xuống và....Cái kiss thứ hai!

Mắt tôi mở lớn còn hơn cả mắtếch. Mắtếch vẫn chưa đủ. Mắt óc, không, không. Nói chung là cái con nào mắt to nhất quả đất ấy. Mọi giây thần kinh của tôi đều tê liệt, dường như cả người đã hóa đá chặt cứng, mặc dù từ trong ra ngoài đều cảm thấy nóng ran.

Lúc Vũ thả tôi trở về chỗ, tôi phải mất thêm vài giây để ổn định tinh thần. Vũ cũng ngưng ngưng quay trở lại vị trí ban đầu, cố gắng giữ lại vẻ bình thản.

- Giờ thì...tôi có quyền rồi chứ?

Tôi vẫn còn ngơ ngác sau nụ hôn, nhất thời không nói được tiếng nào. Cứ gục mặt vào kính, không dám quay lại nhìn Vũ. Sao... sao cậu ta dám làm như vậy chứ? Thiên Vũ – cậu là tên xấu xa. Sao tôi lại thích một tên xấu xa như vậy. Mỗi lúc trước còn hùng hổ với cậu ta. Mới như vậy mà bao nhiêu dũng khí đã chạy đi hết. Phương Tuyết Mai ơi Phương Tuyết Mai. Mây cũng chỉ là một đứa con gái tầm thường thế thôi à? Bị khuất phục dễ dàng như vậy.

Tôi cứ tự dằn vặt mình. Thật muốn đập đầu luôn vào tấm kính này cho rồi. Không ngờ chiếc xe lại dừng đúng lúc, đầu tôi va vào kính đánh cộp. Tỉ tưởng vỡ sọ. Đau điếng xoa xoa cục u trên trán, tôi cau có quay sang Vũ. Cậu ta đã mở cửa ra ngoài, qua bên này mở cửa cho tôi. Lúc này tôi mới biết, điểm đến của chúng tôi chính là nhà Thiên Vũ. Cậu ta đưa tôi về nhà làm gì chứ? Không để tôi kịp thắc mắc, Vũ lại điềm đạ kéo tôi đi.

- Đi thôi!

Tôi tự biết mình là một đứa con gái không giỏi giang, IQ lại không cao, đã vậy từ khi nói thích cậu, chút IQ kia còn tụt giảm đến thảm hại. Nếu không, tôi nhất định không bao giờ ngoan ngoãn đi theo Vũ vào trong mà không thắc mắc một tiếng nào như thế này.

Mẹ Vũ vừa nhìn thấy cậu ta đưa tôi vào, cũng ngạc nhiên không kém. Nhưng chưa kịp hỏi thì Vũ đã nói

- Con sẽ giải thích sau!

Mẹ cậu gật đầu, tươi cười nhìn tôi

- Vũ rất ít khi dẫn bạn về nhà. Cháu ở lại đây chơi nhé, để bác đi chuẩn bị cơm trưa!

- Ô... Dạ... để cháu giúp bác! – Tôi không biết làm gì khác ngoài chạy theo mẹ Vũ vào bếp. Vẫn không hiểu rốt cuộc tại sao Vũ lại đưa tôi về đây. Nhưng thôi kệ, ăn trước hãy tính. 11 giờ rồi.

Tôi và bác gái ở trong bếp làm thức ăn, còn Thiên Vũ ở ngoài đọc sách. Chẳng mấy chốc mùi thức ăn thơm phức đã lan tỏa khắp phòng. Ban đầu tôi cứ nghĩ mẹ cậu chỉ ngồi chờ người ta mang thức ăn đến phục vụ, không ngờ bác ấy lại tự nấu nướng, hơn nữa còn rất ngon.

Cơm nước xong xuôi, tôi dọn bát đĩa ra bàn. Rồi lần lượt bê thức ăn ra. Trong khi đó, Vũ đang sai người lái xe đi làm việc gì đó. Mùi thức ăn thơm nức, khó lòng mà kiềm chế nổi. Món nào trông cũng rất hấp dẫn. Tôi thì chỉ cảm thấy nhà Vũ rất hoang phí, chỉ có ba người ăn cơm mà nấu nhiều kinh khủng. Đã vậy ai ăn cũng khiêm tốn, làm tôi đói mà không dám ăn nhiều. Thầm nghĩ, ăn được bữa cơm của nhà giàu đúng là không dễ chút nào.

Thiên Vũ ăn xong đã có người giúp việc mang hoa quả tráng miệng tới. Cậu cầm một xiên táo, vừa nói với cô giúp việc

- Chị dọn giúp tôi một phòng trên gác nhé!

- Dạ! Cậu chủ! – Chị ấy không thắc mắc, chỉ đáp rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Mẹ Thiên Vũ ngạc nhiên nhìn cậu

- Con muốn dọn phòng trên đó làm gì?

Tôi vẫn đang húp canh, vừa uống, vừa ngừng lên nhìn cậu. Vũ chỉ đáp

- Phòng đó là cho Tuyết Mai!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Nhà mới

Ads Tôi bị câu nói của Vũ làm sặc nước, ho sặc sụa. Cũng may là tôi nuốt lại chứ không phun ra trước mặt cậu. Mẹ Vũ vội đưa cho tôi cốc nước, điệu bộ ngạc nhiên không kém. Khi đã bớt ho lại, tôi mới tròn mắt nhìn Vũ, lắp bắp hỏi

- Cậu... bảo... gì?

- Từ hôm nay cậu sẽ chuyển đến đây!

Câu khẳng định của Vũ làm tôi suýt sặc lần nữa. May mà tôi không uống thêm ngụm nước nào. Tôi càng ngạc nhiên hơn

- Tại sao?

- Tôi đã đọc thông báo rồi. Cậu không có nơi để đi đúng không? Vậy cứ đến đây đi! Mẹ! Mẹ không phản đối chứ? – Vũ quay sang chờ ý kiến của mẹ. Bác ấy cũng hơi bất ngờ trước quyết định đột ngột của Vũ, nhưng sau đó thì gật đầu, chiều theo ý tưởng điên khùng của cậu.

- Nếu cháu đã không có chỗ để thuê nhà thì hãy đến đây đi!

- Cháu....

Vừa lúc đó, bác tài xế lúc nãy cũng đi vào, còn bê theo rất nhiều đồ linh tinh, trong đó có cả vali của tôi. Vậy ra cậu ta đã bảo người đến kí túc xá mang đồ của tôi về đây từ lúc nào mà tôi không biết. Vũ bình thản nói

- Bác mang lên trên lầu giúp cháu. – nói đoạn quay sang tôi – đồ đạc cũng mang đến rồi, cậu cần gì nữa không? Tôi sẽ cho người mang đến!

- Cậu...ai cho cậu làm thế hả? – Tôi phẫn nộ nhìn cậu. Sao cậu ta dám làm mà không nói với tôi một lời nào, như vậy có khác nào bắt ép người khác. Thật quá quái!

Tôi đứng phắt dậy, định chạy ra lấy lại đồ của mình thì bị mẹ Vũ cản lại. Bác ấy nhẹ nhàng nói

- Tuyết Mai! Thiên Vũ làm vậy cũng là muốn tốt cho cháu. Cháu hãy ở lại đây, đừng ngại. Bác cũng rất muốn căn nhà này có thêm ai đó cho bớt trống trải.

- Nhưng cháu....cháu không thể...

- Cháu yên tâm, bác chỉ giữ cho đến khi cháu tự tìm được nhà trọ thôi. Cứ xem như là bác mong cháu ở lại. Được không? – Ánh mắt mẹ Vũ nhìn tôi rất dịu dàng, rất tha thiết. Hơn nữa, tôi cũng thực sự không còn nơi nào để đi. Tôi e ngại nhìn bác ấy, suy nghĩ một hồi. Cuối cùng cũng gật đầu.

- Tốt lắm! Vậy để bác kêu người dọn dẹp phòng giúp cháu. – Bác ấy tươi cười nhìn tôi rồi đi lên lầu.

Tôi lén Thiên Vũ, thấy cậu ta cười đắc thắng, bèn vớt cho cậu cái nhìn cảnh cáo. Tôi là vì mẹ cậu chứ không phải vì cậu nhé! Vũ nhún vai, sau đó cũng đi lên lầu. Tôi chỉ còn biết thở dài một tiếng. Đúng là cuộc đời này, không thể nói trước được điều gì. Có ai ngờ lại có một ngày tôi và Hoàng Thiên Vũ ở chung dưới một mái nhà chứ. Nếu mà kể cho đám bạn cũ của tôi, chắc chúng nó tưởng tôi bốc phét mà cười bể bụng mất.

Tôi lác đầu, ngán ngẩm về căn phòng mà Vũ và mẹ cậu đã chuẩn bị cho. Lấy đồ đạc trong vali ra xếp lại.

Từ hôm đó, tôi và Vũ đi học cùng nhau rồi lại cùng về. Thật ra nói thích thì cũng thích, nhưng bất tiện thì cũng chẳng thiếu. Đại khái như việc Thiên Vũ hay dậy sớm tưới cây, sáng nào cũng ra vườn hoa sau nhà. Báo hại tôi cũng phải thức dậy dù buồn ngủ đến cuồng. Nhưng thật sự nhìn cậu lúc tưới cây rất tuyệt. Và tôi lại nhớ lần đầu tiên gặp cậu ta ở trường, lúc ấy Vũ cũng đang tưới cây. Cái tạt táy máy nổi lên, tôi cũng chạy ra đòi giúp. Tôi chợt phát hiện ra, công việc này không hề nhàm chán như tưởng tượng. Vậy là chỉ cần có hứng, tôi lại đem bình ra tưới cây, bất kể ngày đêm. Được ba hôm thì cây trong vườn đồng loạt....quy tiên. Thế là tôi bị cấm ra vườn một tuần!

Không hề nản chí, nhân lúc Vũ vắng nhà, tôi lại lén lút ra vườn. Tôi còn học được cách tỉa cây. Có điều giống như lần trước, sau khi tôi tỉa xong, tuyệt không một cây nào mọc lên được nữa. Tôi phát hiện mình sinh ra không có năng khiếu làm vườn. Mà Vũ cũng chẳng cho tôi đụng đến thêm một lần nào nữa.

Cuộc sống của tôi rơi vào nhàm chán, ai bảo tôi sinh ra đã rất hay táy máy chân tay, ngồi không không chịu được. Đi học về sớm, tôi thường tranh giúp mẹ Vũ nấu ăn. Dù sao cũng ăn nhờ ở đậu nhà người ta, phải làm cái gì đó mới được. Thiên Vũ không cản, mặc tôi thích làm gì thì làm.

Hôm nào bận rộn, cậu sẽ về muộn. Tôi và mẹ Vũ chờ cậu về ăn cơm. Ba người vừa vui vẻ ăn, vừa nói chuyện. Đôi khi tôi thật sự có cảm giác, chúng tôi giống như....1 gia đình nhỏ vậy. Nhưng lần nào nghĩ tới cũng tự đổ mặt. Nhân hạ sinh hoang tưởng đấy mà!

Nơi tôi thích nhất ở nhà Vũ là nhà tắm. Nó phải rộng bằng 3, 4 cái phòng của tôi. Bồn tắm rộng mênh mông, lại có thể mát – xa rất thư giãn. Lần nào tôi cũng độc chiếm nó đến mấy tiếng. Có hôm nằm mà ngủ quên luôn, làm Vũ lo lắng, suýt thì đập cửa xông vào. Từ đó tôi rút kinh nghiệm, lúc nào đi tắm cũng mang theo....1 cái đồng hồ báo thức.

Buổi tối.

Tôi mang quần áo đi ủi. Mặc dù bác gái nói không cần, nhưng tôi vẫn muốn làm. Bác ấy không cản được, đành ngồi lại nói chuyện với tôi.

- Bác biết là cháu rất quan trọng với Vũ, nếu không, nó hẳn sẽ không đưa cháu về đây. Nó chưa từng đối xử với cô gái nào tốt như vậy!

Tôi yên lặng nghe mẹ Vũ nói, trong lòng không khỏi ngạc nhiên với phát hiện mới. Thiên Vũ chưa từng có bạn gái? Tôi cứ nghĩ cậu ta phải lăng nhăng lắm cơ. Tôi bất chợt có chút ngượng ngùng. Mẹ Vũ lại nói

- Tuyết Mai! Cháu là một cô gái tốt! Bác mong rằng hai đứa có thể tốt đẹp! – Bác ấy nắm tay tôi, mỉm cười. – Thiên Vũ nó là một đứa trẻ ngoan, nhưng lại không biết cách thể hiện tình cảm. Mong cháu có thể thay bác chăm sóc nó thật tốt.

Tôi đỏ mặt, không biết nói gì đành im lặng. Những lời này, sao lại có cảm giác như....mẹ chồng dặn dò con dâu vậy? Tôi nghĩ nếu tôi còn ở lại nhà cậu, e rằng sẽ phải nhập viện vì chứng hoang tưởng quá độ mất!

Tôi đành quay đi, tiếp tục ủi đồ. Mẹ Vũ bất chợt nhìn thấy chiếc hộp đựng sợi dây của anh bị hỏng hồi trước tôi để đầu giường, sắc mặt bác ấy bỗng thay đổi, nhưng tôi không nhận ra. Mẹ Vũ nhìn sợi dây, hỏi.

- Sợi dây này....

- Là của anh cháu cho cháu. Anh nói là có sợi dây này, cháu có thể tìm được ba mẹ cháu. – Tôi nắm sợi giây hình mặt trời, mỉm cười giải thích. Từ lúc bị Huyền làm hỏng, tôi luôn để nó trong hộp, chưa bao giờ để nó xa mình. Ít nhất thì tôi sẽ có cảm giác anh đang bên cạnh. Cho dù tới giờ tôi vẫn chưa có thêm tin tức nào về anh cả.

- Ba...mẹ cháu? – Bác ấy càng tái mặt nhìn tôi.

- Dạ! Năm cháu 7 tuổi, ba mẹ đã bỏ cháu! – Giọng nói của tôi bất chợt chùng xuống. Mẹ Vũ lại im lặng rất lâu, cứ nhìn tôi bằng ánh mắt ngỡ ngàng. Sau đó thì vội vã ra ngoài, đáng điệu rất lạ.

.....

Lúc tôi đem đồ đi cất lại ngang qua phòng Vũ, thấy phòng cậu không đóng cửa mới nghĩ ra đồ của cậu hình như cũng chưa giặt. Tôi nhẹ đẩy cửa, nhìn quanh một hồi, trong phòng trông trơn. Chắc Vũ vừa mới ra ngoài. Tôi tiến đến chiếc tủ gỗ kê gần đó, lôi ra đồng quần áo. Lại tiện tay xếp luôn quần áo vừa mới ủi vào. Trong lúc tôi không để ý, một vật thể lạ từ trong đồng quần áo bỗng rơi ra. Tôi tò mò cầm lên. Là một bì giấy đã ngả vàng. Chưa đến 1 phút suy nghĩ, ý thức đã bị trí tò mò đánh bại. Tôi nhẹ nhàng mở bì giấy ra, bên trong có một tờ giấy và một tấm ảnh đã cũ. Tôi lấy giấy đọc trước, nhìn lướt qua một lượt những dòng chữ đã mờ nhòe. Có một tấm thiệp nhỏ được kẹp vào tờ giấy, trên nền giấy đỏ thắm là hàng chữ tròn trịa xinh xắn. Đường như là của một bé gái. Tấm thiệp chúc mừng sinh nhật Vũ, bên dưới có ghi: Em gái: Thiên Tuyết!

Em gái? Thiên Tuyết? Vũ có em gái? Sao giờ tôi mới biết chuyện này? Mẹ Vũ và cậu chưa bao giờ nhắc tới, tôi chỉ mang máng nhớ có một thông tin lúc tìm hiểu thông tin về cậu, là cô con gái thứ hai nhà họ Hoàng bị mất tích. Chẳng lẽ đó là em gái Thiên Vũ

Tôi đặt tờ giấy vào chỗ cũ, rút tấm ảnh ra. Nhưng chưa kịp nhìn thì có tiếng cửa lách cách. Tôi vội vàng để chúng vào chỗ cũ, nhanh tay đóng sập tủ lại. Vừa quay ra đã thấy Vũ đứng sau lưng.

- Cậu đang làm gì vậy?

- Tôi...tôi định giúp cậu mang đồ đi giặt!

Tôi vừa nói vừa ôm đồng đồ trong giỏ, không nói thêm gì, chạy biến ra ngoài. Trái tim lúc này mới phục hồi được nhịp đập. Đúng là cái tật tò mò lúc nào cũng làm hại tôi.

Lúc tôi mang đồ đi lại gặp mẹ Vũ, vẫn ánh mắt rất lạ mà tối qua bác ấy nhìn tôi, nhưng tôi không để ý.

Tôi

Tôi ngồi ôm TV. Điểm thứ hai tôi thích nhà Thiên Vũ: TV rất to. Xem cũng đã hơn hẳn. Tôi vừa nhấm nháp đồ ăn vặt, vừa xem phim. Một lúc sau thì Vũ về, hôm nay cậu ấy về hơi muộn, mãi xem phim nên tôi cũng không để ý lắm.

Trong phim, nhân vật nam và nữ đang hẹn hò. Tôi bóc một nắm bỏng bỏ vào miệng, thâm nghĩ, trong phim lúc nào chẳng có cảnh hẹn hò. Nhân vật nam và nữ sẽ cùng đi chơi, cùng đi ăn, xem phim... Nói chung là làm những việc lãng mạn. Có cô gái nào lại từ chối sự lãng mạn chứ. Bàn tay đang cầm bỏng ngô của tôi chợt khựng lại. Tôi vừa mới nhận ra một điều: hình như tôi và Vũ chưa từng hẹn hò. Hoặc ít nhất là một buổi đi chơi riêng. Trong vô thức, cái miệng không kiểm soát được của tôi bật ra một câu không hề ăn nhập

- Hình như hai chúng ta chưa hẹn hò bao giờ?

Gần như nói xong rồi thì tôi mới nhận thức điều mình vừa phát ngôn. Vũ đang uống nước thì chợt dừng lại, hỏi

- Cậu bảo gì?

- Không...không có gì!

Tôi vội vã xua tay, trong lòng thâm cảm tạ trời đất là cậu ấy chưa nghe được. Nếu không, chắc tôi xấu hổ mà chết mất. Đạo này tôi bị thêm cái tật ăn nói linh tinh mất kiểm soát.

- Cậu nói cái gì hẹn hò cơ? – Vũ vẫn không chịu buông tha cho tôi. Sao tai cậu lại thính như vậy chứ, tôi nói nhỏ thế cũng nghe được. Tôi lấp liếm

- Đâu...đâu có! Tôi nói là phim, phim đang hẹn hò.

Vũ chau mày nhìn tôi, như thể đang dò xem tôi có nói dối không. Sau một hồi thì cậu cũng quay ra, tiếp tục với cốc nước đang uống dở.

Chương 54: Hẹn hò

Ads Hôm nay quả là ngày hạnh phúc với tôi. Này nhé! Hôm nay là thứ 7, tức là không phải đi học, không phải dậy sớm. Mẹ Thiên Vũ cũng đi công tác vài ngày, tôi càng không phải thể hiện sự đảm đang của mình. Thế là tôi quyết định tự thưởng cho mình thêm vài tiếng ngủ nướng. Tuy nhiên, vẫn có kẻ to gan dám phá vỡ giấc ngủ vàng ngọc của tôi. Và kẻ đó, không ai khác, chính là Hoàng Thiên Vũ.

Cậu ta đứng bên ngoài, vừa gõ cửa vừa gọi

- Tuyết Mai! Mau dậy đi! Tuyết Mai!

Grrr. Tức chết mất thôi! Đồ không có nhân tính Hoàng Thiên Vũ. Tôi lấy chân bịch chặt hai tai, nhất quyết không mở cửa. Cậu ta vẫn không chịu buông tha

- Tuyết Mai! Tôi đếm đến 3 mà cậu không mở cửa thì tôi sẽ xông vào! 1...

Tiếng đếm đồng dục của Vũ làm đồng chân gối trên đầu tôi cũng phải tự động mà dời đi. Ai bảo tôi ăn nhờ ở đậu nhà người ta chứ. Có muốn ý kiến cũng không được!

2...

Thật không chịu nổi mà! Tôi vội vã lật tung đồng chân vùng dậy, ngái ngủ lao đến cánh cửa

3.

- Cái gì chứ hả? – Tôi vừa bực tức vừa ngáp hỏi Thiên Vũ. Không hề để tâm đến bộ dạng thảm họa của mình. Tóc tai rối xù, miệng thì há to hết mức. Vũ hơi sững lại nhìn tôi. Cũng may là chưa bị tôi dọa sợ chạy mất. Tôi đưa tay vuốt vuốt lại tóc. Bất thần, Vũ vụt vào người tôi một đồng đồ. Tôi tròn mắt, tỉnh cả ngủ.

- Cái gì thế này?

- Mau thay đồ đi! – Vũ điềm đạm ra lệnh

- Há?

Tôi ngo ngác nhìn cậu rồi lại nhìn đồng đồ trên tay mình, khiến Vũ hét kiên nhẫn mà gắt lên

- Mau đi thay đồ đi chứ!

Âm lượng không nhỏ của câu làm tôi choáng hấn, cộng với việc đang ngái ngủ, tôi hơi giật mình, vội đóng sập cửa lại. Sau đó, giống như một con robot lập trình chạy vào phòng thay đồ. Lúc này tôi mới nhận ra, cái thứ Vũ vừa đưa, là một bộ váy trắng. Một màu trắng tinh khiết từ đầu đến chân. Điềm xuyết ngang eo là thắt lưng to bản màu đen, đính thêm một chiếc nơ rất điệu. Kiểu váy công chúa đây mà! Sao Vũ tự nhiên bắt tôi quàng cái thứ này vào người chứ? Điềm thật!

Tôi xoay qua xoay lại chiếc váy, nhưng mà nhìn kĩ lại... nó cũng... dễ thương đấy chứ! Tôi không mấy khi mặc váy, chỉ mặc đồng phục và bộ váy hôm đi sinh nhật Vũ. Hay là... thử một chút xem sao? Không suy nghĩ nhiều, tôi mau chóng đánh răng rửa mặt rồi thay bộ váy trắng công chúa kia. Chiếc váy vừa khít người, lại được dập tôn lên đôi chân thon dài. Cổ ngữ nói không sai. Người đẹp vì lụa. Đôi lông thì vịt cũng biến thành thiên nga. Đang lúc vui sướng, tôi đi ra khỏi phòng thay đồ, không ngờ trước mặt lúc này lại là 5 người lạ mặt. Tất cả đều nhìn tôi rồi đồng loạt cúi chào.

Tôi ngáy người nhìn họ, theo phản xạ lùi lại một bước. Cái... cái gì thế này? Ai nấy cũng mang theo một hộp đồ nghề thật lớn, không khỏi khiến tôi liên tưởng tới mấy người đi đòi tiền trong phim Việt Nam. Mà... tôi thì đâu có nợ tiền họ.

Trong lúc tôi còn bần thần, thì một người đã tiến tới, kéo tôi ngồi xuống chiếc ghế gần đó. Bốn người còn lại cũng tiến đến. Lúc này tôi mới biết, họ là thợ trang điểm mà Vũ thuê về. Một người làm tóc, một người trang điểm. Mấy người còn lại lo sửa sang trang phục và chân tay tôi. Kiểu như đang... trùng tu di tích vậy. Tôi bị choáng bởi mùi thuốc nhuộm. Cả người hết bị kéo qua bên này lại bị kéo qua bên kia. Không cách gì kháng cự. Cứ ngồi im cho họ mặc sức làm gì thì làm. Bụng tôi réo ầm lên vì đói. Phải rồi! Tôi vừa mới ngủ dậy, đã được cái gì vào bụng đâu. Nhấn nhó một hồi, cả năm người cùng đứng sang một bên, tôi được đưa đến gần tấm gương cỡ bự. Lúc này, con đói tự nhiên chạy biến.

Người trong gương đó... là tôi sao? Không! Không phải mà! Cô ta đang mặc một chiếc váy trắng, tóc xoắn nhẹ buộc gọn qua một bên vai. Hai mắt ngo ngác nhìn tôi. Giờ thì tôi đã biết, công nghệ làm đẹp của Việt Nam phát triển tới cỡ nào. Quả nhiên, có tiền thành tiền chẳng khó. Tôi cứ xoay qua xoay lại trước tấm gương. Ngạc nhiên nhìn hình ảnh mới của mình. Trong lòng không phải không có chút sung sướng. Không ngờ cũng có ngày, vẻ đẹp tiềm ẩn

của Phương Tuyết Mai được khai quật. Nếu không phải bị cô giúp việc nhắc nhở, tôi đã ngồi cười đến sái quai hàm.

Vũ đang ngồi trong xe đợi tôi, thấy tôi bước vào, khuôn mặt cậu hơi sững lại. Quên cả nhắc lái xe khởi hành. Hai chúng tôi ngồi yên, không nói gì cả. Lúc nhìn ra tôi mới thấy, hôm nay Vũ ăn mặc rất lịch sự. Mà không, lúc nào cậu ta không ăn mặc lịch sự chứ. Chỉ có điều nhìn cậu ấy không được tự nhiên lắm, mặc dù trên mặt vẫn giữ nét bình thản. Tôi quyết định phá tan sự yên lặng, thật thà hỏi

- Chúng ta đi đâu vậy?

Vũ không nhìn tôi, ánh mắt hơi cười

- Hẹn – hò!

Tôi không khác gì bị cả tảng đá rớt xuống đầu. Shock nặng trước hai từ ngắn gọn vừa thoát ra khỏi miệng Vũ. Cái gì chứ? Hẹn – hò sao? Không lẽ là do buổi tối hôm đó tôi nói. Cho nên cậu ta mới. ...Tôi tròn mắt nhìn Vũ. Không ngờ cậu ta không những thính, mà còn nhớ rất dai. Tôi nói hôm thứ 3, vậy mà thứ 7 Vũ vẫn nhớ. Khuôn mặt tôi nhăn nhó đến tội nghiệp. Thầm nói: Thiên Vũ! Tôi chẳng qua... chỉ buột miệng thôi mà!

.....

Suy cho cùng thì tôi không phải là thiên tài, nên không thể hiểu được suy nghĩ của những kẻ như Vũ. Vì thế mà khi hiểu được gọn ghẽ hai từ “hẹn hò” trong định nghĩa của thiên tài Hoàng Thiên Vũ, tôi không thể tránh khỏi thất vọng: Hai chúng tôi đi xem ảo thuật!

Thực ra trong suy nghĩ của tôi, hai người hẹn hò thường hay đi xem phim. Nhưng đó là người thường, Thiên Vũ là một kẻ... bất bình thường. Còn tôi, với thành tích vào được trường thì cũng xem như là bất bình thường một nửa. Vậy nên cuộc hẹn hò giữa những kẻ bất bình thường ắt sẽ phải khác người thường. Cụ thể là thế này đây:

- Chúng ta đi xem film chứ? – Tôi háo hức nhìn Thiên Vũ!

- Không!

- Hay là nghe nhạc! – Tôi hỏi lại với một chút hụt hẫng. Gì chứ tôi mà nghe nhạc thính phòng chỉ một chỗ là ngủ. Buổi hẹn hò đầu tiên mà như vậy thì ề mặt lắm.

- Cũng không!

Tôi ngạc nhiên nhìn cậu, hẹn hò mà không nghe nhạc với xem phim thì còn làm gì nữa chứ? Chưa kịp thắc mắc thì tôi đã nhận được câu trả lời. Nhưng không phải từ Vũ mà là cái biển “xiếc thú” to đùng trên đầu báo cho tôi biết.

Nước mắt tôi chảy dòng dòng. Hoàng Thiên Vũ – Cậu đúng là tên không bình thường nhất trong tất cả những tên không bình thường. Có ai đòi lại hẹn hò ở rạp xiếc cơ chứ? Thế mà lúc thay đồ, tôi còn tưởng mình sắp đi dự đám cưới. Thật chẳng ăn nhập chút nào!

Tôi cố kìm nén tiếng thở dài thất vọng, dẫu sao đây cũng là điều bất ngờ mà cậu dành cho tôi. Dù không được như ý thì cũng nên tỏ ra hào hứng một chút. Thế là tôi cố “hạ” ra một nụ cười tươi như hoa, hơn hờ nói

- Chúng ta xem xiếc ư?

Vũ nhún vai

- Cũng gần như vậy!

Hai chúng tôi cùng bước vào trong, rạp lúc này đã gần kín chỗ. Phong hình được hạ bớt xuống. Đèn cũng được điều chỉnh dịu lại, chỉ chừa một khoảng sáng trên sân khấu. Vũ dẫn tôi vào chỗ ngồi của mình. Sau khi đã ổn định, tôi bắt đầu chăm chú nhìn lên sân khấu. Một anh chàng còn khá trẻ bước ra. Anh ta đội một chiếc mũ cao của các ảo thuật gia, nghiêng đầu chào khán giả một cách điệu nghệ.

Tiếng vỗ tay nổi lên, nhà ảo thuật rút chiếc đĩa trong túi áo và bắt đầu biểu diễn. Từ trong chiếc mũ của anh ta, những chú thỏ trắng xinh xắn cứ lần lượt xuất hiện. Mỗi lần như vậy, khán giả lại vỗ tay nhiệt tình. Tôi cũng bị màn ảo thuật cuốn hút, cứ dán chặt mắt vào những động tác của anh ta. Trong phút chốc, quên luôn cả sự hiện diện của Vũ bên cạnh.

Rất nhiều đồ vật khác từ từ được lấy ra khỏi mũ. Giống như một chiếc hộp không có đáy vậy. Nhà ảo thuật mỉm cười, cuối cùng rút ra một bông hồng đỏ thắm. Anh ta cầm lấy nó, khoe miệng mỉm cười rồi tung về phía hàng ghế khán giả.

Mọi người xung quanh cùng ồ lên thích thú. Không hiểu thế nào mà nó lại bay đến ngay chỗ tôi. Tôi vừa tóm được bông hồng, thấy anh chàng đó đang nhảy mất, tay đưa lên làm động tác hôn gió. Tôi hớn hờ quay sang khoe chiến lợi phẩm với Vũ

- Xem nè! Xem nè!

- Hừ! Có gì hay ho chứ! - Vũ khoanh hai tay trước ngực, điệu bộ kẻ cả mà giải thích. – Anh ta đã giấu sẵn bông hồng sau tấm khăn, rồi lợi dụng lúc chúng ta kiểm tra mũ đã đặt chiếc khăn cùng bông hồng vào. Con gái các cậu đúng là dễ bị lừa!

- Ai khiến cậu giải thích chứ! – Tôi ngừng nguẩy quay về chỗ cũ. Không thèm đếm xỉa tới Vũ. Ánh mắt lại hướng về phía sân khấu.

Anh chàng ảo thuật cắt chiếc mũ đi, bắt đầu màn ảo thuật khác. Chiếc áo dài bên ngoài được cời bỏ cho đỡ vướng. Trên sân khấu, một chiếc cột cao được dựng sẵn. Có thêm năm người khác hỗ trợ, giúp anh ta trèo lên cột rồi phủ vải đen lên người. Một đoạn dây thừng to bản được buộc quanh chiếc cột. Kéo sang hai bên cho hai người giữ chặt. Một cô gái khác cầm ngọn đuốc, nói vào mic

- Màn biểu diễn sau đây hết sức nguy hiểm, thậm chí đã có người chết. Vì vậy nếu mọi người không muốn chứng kiến tai nạn đáng tiếc nào xảy ra thì có thể ra về!

Cả rạp im phăng phắc, ngay cả một tiếng muỗi vo ve cũng không có. Khuôn mặt ai nấy chăm chú nhìn về phía sân khấu, chỉ mình Vũ vẫn giữ bộ mặt không mấy quan tâm.

- Màn biểu diễn chính thức bắt đầu!

Vừa dứt lời, cô gái cầm ngọn đuốc còn đang cháy rực châm vào cột gỗ kia. Cột gỗ bén lửa ngay lập tức, trong phút chốc đã cháy sáng rực. Tất cả mọi người đồng loạt nín thở, nhìn cây cột dần dần bị thiêu rụi, những sợi dây thừng rung lên, như thể ai đó đang vùng vẫy trong lửa bỏng.

Chiếc cột bị cháy đến tận ngọn, giống như ngọn đuốc sáng rực lửa. Hai sợi dây thừng bị đốt cháy đứt lìa, ngay cả mảnh vải đen cũng bị thiêu dữ dội. Mùi vải cháy mau chóng lan khắp rạp. Thế nhưng... anh chàng đó vẫn còn ở trên cột.

Tất cả mọi người hốt hoảng nhìn ngọn đuốc sáng rực trên sân khấu. Có tiếng hét từ trên đó vang lên

- Mau dập lửa! Mau dập lửa!

Đám người cùng làm màn biểu diễn lúc này từ lúc nào đã chạy vụt lên sân khấu, hối hả dùng nước hắt lên cây cột. Cây cột bị thiêu cháy dụi đỏ xuống nhưng vẫn lửa vẫn không hề được dập tắt. Khó khăn lắm mới dập được lửa, mảnh vải đen lúc này tro trụi còn sót lại vài mảnh dính trên cột, còn cây cột kia chẳng khác nào mẩu than cháy dở. Chỉ có anh chàng ảo thuật gia là không thấy đau. Không lẽ... không lẽ anh ta đã bị thiêu trụi rồi? Kinh khủng quá! Tôi nhào người ra khỏi ghế, mặt cắt không còn giọt máu. Mấy khán giả xung quanh cũng kinh hãi ôm lấy mặt.

Bỗng nhiên, đèn vụt sáng ở phía giữa căn phòng. Một bóng đen vẩy tay ngay lúc đèn chiếu xuống. Khuôn mặt nhà ảo thuật hơi lấm lem nhưng vẫn nở nụ cười rạng rỡ. Mọi người kinh ngạc trong một giây, rồi đồng loạt vỗ tay. Tôi thì khỏi phải nói, bị dọa cho suýt ngất, lúc này đây cũng điên cuồng hưởng ứng. Anh chàng kia liền đưa tay, làm động tác hôn gió với tất cả khán giả, sau đó mở tay ra, và một chú chim bồ câu trắng muốt vỗ cánh bay lên không trung. Tiếng vỗ tay nổ ra tưởng như vỡ rạp.

- Tuyệt quá! Tuyệt quá!

tôi vừa vỗ vừa hét lên. Gần như có thể lao ra chỗ nhà ảo thuật đó. Không ngờ đúng lúc phấn khích nhất, thì lại bị Vũ dội nguyên một gáo nước lạnh vào mặt. Cậu hơi nhếch miệng, cười nhẹ một tiếng rồi đồng đặc giải thích

- Lúc đám người đó lên giúp anh ta thì anh ta đã lợi dụng để cài trang vào một trong số đó. Chờ khi vải được căng rồi cùng mọi người lui về phía khán đài rồi. Anh ta cố tình chờ khúc gỗ cháy hết để mọi người tưởng anh ta vẫn còn kẹt lại trong đó, sau đó mới bước ra từ hàng ghế khán giả, và xuất hiện như vừa thực hiện một màn dịch chuyển hoàn hảo. Đúng là chỉ có mấy người...

- Cậu có im đi không hả??? – Tôi không kim chế được mà gào lên cắt ngang lời Vũ. Volume gần cực đại khiến cho mọi người trong rạp nhất loạt quay về phía chúng tôi.

Trong khi Vũ còn bị volume ngoại cỡ của tôi làm tê liệt nhất thời thì tôi đã đứng dậy, bực bội bỏ ra ngoài. Ai chẳng biết cậu là người giỏi nhất. Chỉ có tôi là ngốc. Đúng là kẻ đáng ghét, xấu xa. Biết vậy còn kéo tôi đi xem ảo thuật làm gì chứ???

Tôi bực mình, liên tục dùng chân đập đập vào đám cỏ bên đường. Thiên Vũ lúc này mới bước ra từ rạp, khuôn mặt không hiểu là biểu cảm gì, chỉ nhìn tôi. Tôi càng khó chịu, liền dùng hết sức đá một phát thật mạnh vào thứ dưới chân. Và...

Ầng!

Âm thanh ngắn gọn nhưng đầy nguy hiểm vang lên. Sau đó là một tạp âm khác

Grrr! Gâu! Gâu! Gâu!

Cha má ơi! Hôm nay là ngày quái quỷ gì vậy???

Không thể ngờ rằng cú đá của tôi lại uy lực tới như vậy. Trúng ngay con becgie to chừng cách đó 15m. Đúng là uống phí một tài năng bóng đá cho các CLB. Cú đá còn uy lực đến nỗi làm chủ con chó giật mình, buông thõng sợi dây xích ở cổ nó. Cả người tôi cứng như khúc gỗ, nhìn con chó lao về phía mình. Trong đầu chỉ hiện ra một từ duy nhất: Chạy!!!!

Gâu! Gâu! Gâu! Gâu

- Á! Á á á á!!!!

Cái quái quỷ gì thế này chứ???

Tôi cứ chạy vòng vòng trong khu vui chơi, con chó kia thì cật lực đuổi phía sau, nhất quyết không chịu buông tha. Trong lòng tôi oán hận không ngừng: Thiên Vũ! Tất cả là tại Hoàng Thiên Vũ!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Kế hoạch bí mật

Ads Gâu! Gâu! Gâu! Gâu

- Á! Á á á á!!!!

Cái quái quỷ gì thế này chứ???

Tôi cứ chạy vòng vòng trong khu vui chơi, con chó kia thì cật lực đuổi phía sau, nhất quyết không chịu buông tha. Trong lòng tôi oán hận không ngừng: Thiên Vũ! Tất cả là tại Hoàng Thiên Vũ!

Tôi lao đến chỗ cậu, nhanh như chớp, tóm lấy cổ tay Vũ. Cậu ta còn đang ngỡ ngàng, thấy tôi lao đến với tốc độ...tên lửa như vậy, ban đầu còn không hiểu, nhưng khi nhìn thấy cảnh hỗn loạn phía sau thì nhanh chóng hiểu ra. Hai chúng tôi chạy bán sống bán chết. Còn con chó vẫn không chịu buông tha, quả quyết trả miếng tôi.

Thật đúng là một cảnh tượng chưa từng thấy trong lịch sử. Hoàng Thiên Vũ và Phương Tuyết Mai - học sinh của học viện thiên tài bị chó đuổi. Lại còn là trong buổi hẹn hò đầu tiên nữa!

Cuối cùng thì chúng tôi cũng thoát được khỏi con vật hung dữ đó. Tôi đứng thở dốc, vậy mà Vũ còn dám quay ra cười nhạo tôi

- Cậu...nhìn cậu kia...ha ha ha....

Hừ! Cười! Cười cái gì? Tôi bị như thế này là vì ai chứ? Có ai đi hẹn hò mà thảm hại thế này không? Tôi về nhà! Không hẹn hò gì hết! Thế là tôi vùng vằng chạy ra ngoài bắt xe, một mình trở về trước, bỏ mặc Thiên Vũ ở lại phía sau.

Việc đầu tiên tôi làm khi về nhà là thay ngay bộ đồ đáng ghét này ra. Sau đó tắm rửa, trông tôi quá kinh khủng rồi! Tắm xong cũng thấy khá hơn chút ít. Nhưng tôi vẫn không thể tha thứ cho tên Hoàng Thiên Vũ đáng ghét đó. Tôi ôm rất nhiều đồ ăn lên phòng, khóa cửa lại rồi một mình xem TV.

Sai lầm! Đúng là sai lầm khi quyết định đi theo cậu ta. Nếu tôi ngoan ngoãn ở nhà xem TV thì có phải đã yên ổn không? Sẽ không phải thảm hại đến như vậy! Càng nghĩ, máu nóng của tôi càng bốc lên. Vô thức coi Thiên Vũ là nắm bông ngô, hại chúng bị bóp đến nát vụn.

Tối đó tôi cũng không nói với Vũ một lời. Nhất quyết ở lì trong phòng xem phim. Bực mình ở chỗ, Vũ thấy tôi như vậy cũng không thêm dỗi dành một tiếng. Suy cho cùng thì tôi cũng chỉ là một đứa con gái bình thường, chỉ muốn nũng nịu với người yêu một chút. Vậy mà cũng không được! Đáng ghét! Đáng...đáng ghét!

Vừa nói, tôi lại vốc thêm một nắm bông ngô, mãnh liệt thả vào miệng. Ăn tham học xương, cổ nhân nói chẳng sai. Tôi vừa nuốt bông ngô thì đã đã bị nghẹn, ho sặc sụa. Tôi vội chạy đi lấy nước. Và lần này thì tôi thực sự phát điên. Ông trời cũng muốn trêu tức Phương Tuyết Mai này. Trong phòng không còn một giọt nước. Cuối cùng chịu không nổi. Tôi phải mở cửa, mò mò xuống dưới tìm nước.

Tôi hơi nhón nhón chân, đi thật khẽ để không tạo ra tiếng động. Nhưng khi xuống thì chẳng có ai ở phòng khách. Chỉ có chị giúp việc đang cúi húi dưới bếp. Gì chứ? Làm tôi tức giận như vậy không thêm quan tâm còn ra ngoài nữa. Thiên Vũ! – Cậu đúng là tên đáng ghét nhất mà tôi từng gặp. Bực càng thêm bực, tôi quay bước định về phòng thì chuông điện thoại reo lên. Ngó một hồi không thấy ai bắt máy, tôi lại phải quay xuống.

- Alo!

- Tuyết Mai đấy hả? Bác đây!

Tôi giật mình khi nghe thấy giọng mẹ Thiên Vũ, ngỡ ngàng hỏi lại

- Dạ! Có chuyện gì thế ạ?

- Vũ có ở đó không?

Tôi lắc đầu

- Không có ạ!

- Chết thật! Bác đang có chuyện quan trọng thế mà....

Đầu dây bên kia chợt im lặng. Có lẽ bác ấy có việc cần người giúp, tôi vội vã nói

- Có việc gì thế ạ? Bác có thể nhờ cháu!

- Vậy có được không? – mẹ Vũ hơi lưỡng lự

- Bác có thể tin tưởng cháu!

Mẹ cậu dường như còn suy nghĩ gì đó, cuối cùng cũng đồng ý

- Cháu có thể mang cho bác tập giấy trong phòng ngủ của bác tối đây không? Bác đang cần gấp!

- Được ạ! – Tôi ngay lập tức nhận lời!

Bác ấy đọc địa chỉ nơi cần đến cho tôi rồi cúp máy. Tôi nhanh chóng ghi lại, sau đó vào phòng lấy tài liệu. Trời đêm hơi lạnh, tôi lấy áo khoác mỏng khoác ngoài, rồi bắt xe tới địa điểm mà mẹ Vũ dặn. Thoạt đầu chiếc xe chạy theo hướng đường lớn, có đèn đường nên rất sáng, nhưng khi xe ngoặt theo hướng tới địa điểm thì đường bắt đầu tối dần và khó đi. Cuối cùng xe phải dừng lại vì không đi được nữa.

Tôi trả tiền rồi chui ra ngoài, suýt thì chết ngất vì cảnh trước mắt. Chính xác thì tôi đang đứng trước một cánh rừng. Âm u và tối, mẹ Thiên Vũ thật sự ở bên kia cánh rừng ư? Chẳng lẽ tôi đã đi nhầm? Tôi lấy địa chỉ ra xem lại, thấy không hề sai, vẫn đi đúng đường. Nhưng....tôi....tôi sợ nhất là bóng tối!

Khu rừng lại còn vắng, chưa tính đến chuyện nó có thú dữ hay không, chỉ thấy mấy tán lá xào xạc đã thấy lạnh người rồi. Không được! Không được sợ! Bác ấy đang chờ mày. Không thể để bác ấy thất vọng! Tôi tự lên dây cót tinh thần, tay nắm chặt tập tài liệu cần đưa, nhắm mắt nhắm mũi mà bước vào.

Nơi đây quả thực rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức đáng sợ. Thình thoảng lại có ngọn gió rít từ phía sau thổi tới, cây cối xung quanh đồng loạt rung dữ dội. Đám lá dưới chân tôi bay ào ào. Tạo nên những tiếng động hỗn loạn. Thật sự....thật sự rất kinh dị!

Tìm tôi đập loạn xạ, gì chứ tôi sợ nhất là phải đi một mình trong đêm tối, hơn nữa, còn đi ở một nơi đáng sợ như thế này. Trong đầu không ngừng tưởng tượng đến mấy thứ kinh dị mà ngày trước hay đọc. Nghĩ xong lại tự đánh vào đầu mình, cố gắng quên hết những điều vừa nghĩ. Ra sức trấn an bản thân. Sắp tới rồi! Sắp tới rồi! Cố lên! Sắp tới rồi!

Mặc dù tự an ủi thế nhưng tim tôi vẫn nhảy điên cuồng, hai tay thì lạnh ngắt. Mồ hôi lạnh theo sống lưng chảy dọc. Con đường phía trước tối om, khi im lặng, lúc xào xạc tiếng cây. Thậm chí...thậm chí tôi còn nghe thấy có tiếng chân bước theo mình. Tôi sợ hãi nhưng không dám quay lại. Thường thì trong film ma, đến đoạn nhân vật nữ quay lại, nhất định sẽ có một cái đầu người đầy máu thò ra hoặc cái gì tương tự thế. Tôi không dám nghĩ tiếp nữa, guồng chân bước nhanh hơn. Khổ nỗi hai chân cứ liú rú mắc vào nhau, không tài nào chạy được.

Đúng lúc đó, lùm cây phía trước mắt tôi chợt rung lên. Thoạt đầu có vẻ nhẹ nhưng càng lúc càng nghiêng ngả dữ dội. Tôi hơi nheo mắt nhìn lại. Sau đó, sau đó gần như nín thở vì sợ. Phía bên kia....tại sao....tại sao lại có một đốm lửa nhấp nháy. Nó cứ lơ lửng trên không. Lại còn hơi lấp lờ. Tôi cứng người đứng trên mặt đất, hai chân dính chặt xuống như vừa được đổ xi măng. Đến lúc đốm lửa đó biến mất, tôi mới sợ hãi nuốt nước bọt một cái. Nhưng mà...ngay cả nước bọt cũng cảm thấy lạnh.

Tôi run run tiến lại phía lùm cây, trong lòng càng sợ hãi. Vừa tự trấn an mình: Không phải ma chơi! Không phải ma chơi! Là mình bị hoa mắt! Hoa mắt thôi! Mấy ý nghĩ trong đầu cứ loạn cả lên, khiến cho tôi không dám suy nghĩ nữa.

Tôi bước thêm một bước, đứng ngay bên cạnh lùm cây kia. Và lần này, tôi thật sự bị tê liệt. Mọi cơ quan hô hấp gần như dừng lại. Bởi vì.....bởi vì....

Đẹp quá!

Tôi lặng đi trước khung cảnh trước mắt. Không gian xung quanh tràn ngập những đốm sáng nhỏ bé. Chúng bay lượn khắp nơi. Giống như một bức tranh kì diệu. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nhiều đốm đốm đến như vậy. Như thể tất cả đốm đốm trên thế giới đều được ai đó thu gom về đây vậy. Cùng với ánh trăng trên cao chiếu xuống, những đám cỏ lau lay động, cảnh vật đẹp đến mơ màng.

Tôi bước một cách vô thức vào trong bức tranh, kinh ngạc không thốt nên lời. Những con đốm đốm nhỏ thấy vậy liền tản đi. Bay về phía trước. Tôi liền chạy theo, mong có thể giữ khung cảnh đẹp để này lâu hơn một chút.

Nhưng khi tôi chạy đến, lại thêm một lần nữa sững sốt. Đám đốm đốm xung quanh đang dần dần tụ lại. Chúng bay tới trước mặt tôi, rồi đậu lên một khoảng không vô hình trước mắt. Thật sự là rất khó tin nhưng....chúng đang xếp thành chữ!

Đúng vậy! Những con đốm đốm đang xếp chữ trước mắt tôi. Đó là một cái mặt meo to đùng, sáng lấp lánh. Nhẹ một cái, mặt meo lại mỉm cười. Đám đốm đốm vẫn không ngừng chuyển động, giống như một đàn đèn nháy lấp lánh. Tôi cứ ngỡ người nhìn chúng tụ lại. Xếp thành một chữ LOVE to tướng.

Chữ LOVE dưới ánh sáng đốm đốm trở nên huyền ảo mà rực rỡ hơn bao giờ hết. Nhẹ nhàng lơ lửng trong không trung. Khi tôi còn chưa kịp hết ngỡ

ngang, thì chữ love kia đã tan thành hàng triệu chú đom đóm nhỏ. Không gian xung quanh đột ngột sáng bừng. Phải có đến hàng trăm chiếc đèn lồng đủ màu treo dọc hai bên đường đang tỏa sáng. Tất cả đều được thắp lên, đủ màu sắc và kích cỡ.

Trước mặt tôi bỗng nhiên xuất hiện chiếc đèn lớn nhất, đẹp nhất. Chiếc đèn xoay nhẹ, rồi nở thành một bông hoa cực lớn. Và người cầm bông hoa ấy, không ai khác, chính là Thiên Vũ. Cậu ấy mỉm cười tiến lại phía tôi, rất nhẹ, rất nhẹ. Tôi cảm giác như mình đang mơ, thực sự là đang mơ. Cho đến khi Vũ tiến đến bên cạnh, cất giọng ấm áp hỏi tôi

Có thích không?

Tôi ngỡ ngàng nhìn cậu. Trong ánh sáng mơ hồ, khuôn mặt cậu lại sáng rực, tựa như một vì sao lấp lánh. Khóe miệng khẽ cong lên đáng ghét. Khung cảnh này...là dành cho tôi? Dành cho tôi thật sao?

Sao vậy? Cậu không thích sao? – Vũ nhún mày nhìn tôi. Cái cách nhún mày của cậu ấy đúng là không bao giờ thay đổi. Tôi lắc đầu. Cảm thấy thứ gì đó trong tim mình vỡ òa

Không! Tôi rất thích! Rất rất thích!

Tôi ngẩng lên nhìn Vũ cười, trong ánh sáng long lanh ấy, cậu khẽ vuốt tóc tôi. Chiếc đèn hoa đăng to nhất được đặt vào tay tôi. Vũ nói nhỏ

Thả đi!

Tôi bị âm thanh ấm áp làm cho ngây người. Xoay xoay chiếc đèn, không biết nói gì. Vũ đưa tôi một ít nến, tôi châm vào dây đèn. Chiếc đèn sáng rực, nhẹ dần đi. Hai chúng tôi mỗi người cầm một đầu cây đèn, sau đó cùng thả tay. Ngọn đèn từ từ bay lên cao. Lung linh, rực rỡ. Giống như ngôi sao đẹp nhất trên bầu trời bị rơi xuống nay được chính tay chúng tôi thả lại bầu trời.

Khi đèn bay lên cao rồi, tôi mới thấy bên dưới có một tờ giấy. Lúc này tôi mới nhớ ra là khi thả đèn người ta hay viết ước nguyện vào giấy rồi thả lên trời, ước nguyện sẽ thành hiện thực. Tôi liền tò mò nhìn Vũ

Cậu đã viết cái gì thế?

Vũ mỉm cười, ra vẻ bí mật, nhún vai không nói cho tôi biết. Tôi định gắng hỏi thêm thì Vũ đã tiến lại, nắm tay tôi kéo đi. Tôi nhớ lại tập tài liệu của mẹ Vũ, tự liên kết các sự kiện, cuối cùng hiểu ra: Hai người cùng thông đồng với nhau trong kế hoạch này. Tôi mỉm cười, lại tiếp tục hỏi

Cậu chuẩn bị từ bao giờ thế?

Sau hôm cậu nói câu đó! – Vũ đáp.

Tôi muốn hỏi thêm nhưng cậu đã xiết chặt tay tôi, tôi chợt cảm thấy ngượng ngùng. Vũ mỉm cười. Hai chúng tôi lặng lẽ bước đi trên đoạn đường tràn ngập ánh sáng đèn lồng.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 56: Những ngày tháng yên bình (1)

Khi chúng tôi trở về, quả nhiên mẹ Thiên Vũ đã ngồi trong phòng khách đợi. Dáng điệu rất vui vẻ ra đón chúng tôi. Không hiểu sao tôi lại thấy có chút ngượng ngùng, nhanh chóng chào mẹ Vũ rồi chạy biến vào phòng mình. Tối hôm đó, tôi mơ thấy một giấc mơ toàn đom đóm.

Sáng

Tôi lại như thường lệ cùng mẹ Vũ chuẩn bị bữa sáng. Không biết có phải vì hôm qua quá mệt hay không mà Vũ dậy hơi muộn. Dọn cơm xong vẫn chưa thấy xuống. Mẹ cậu liền nhân cơ hội đó kêu tôi lên gọi Vũ dậy. Thực ra thì tôi cũng biết chắc ý đồ của bác ấy là gì. Thêm nữa là sau buổi tối, mẹ Vũ không hề nhắc thêm lời nào về “tập tài liệu”. Tôi đành phải lên gọi Vũ, mặc dù cảm thấy có chút không tự nhiên.

Cộc! Cộc!

.....

Chắc Thiên Vũ ngủ say quá không nghe thấy. Tôi gõ lại

Cộc! Cộc!

.....

Hừ! Vậy mà lúc nào cũng nói tôi là heo ngủ. Tôi mạnh tay hơn một chút. Gõ thật mạnh

Thiên Vũ! Mau dậy đi! Thiên Vũ!

.....

Thật sự là hết chịu nổi mà. Tôi liền đập một cái vào cửa, mới biết là nó không hề khóa. Tôi phi thẳng vào chỗ cậu, giật lấy đồng chân trên người Vũ mà gọi

Thiên Vũ! Cậu mau dậy đi!

Vũ hơi hé mắt. Lười biếng kéo chân đắp lại lên người

Cậu.....

Tôi bị Vũ làm cho tức chết. Gào lên

Cậu có dậy không hả????

Vũ nhủ này, mắt nhắm mắt mở nhìn tôi đang nổi khùng. Vẫn không thay đổi tư thế. Mãi mới phát ra một chữ

Anh!

Tôi: ????

Anh mau dậy đi! – Vũ ngái ngủ nhìn tôi – Mau nói đi!

Cái...cái gì chứ? Tôi bất động mắt nhắm nghiền, tròn mắt nhìn cậu, sau đó lại tiếp tục gào lên

Cậu làm nhảm cái gì vậy hả?

Vũ bướng bỉnh nằm ì ra giường, ngoan cố nói tiếp

Gọi như vậy thì tôi sẽ dậy!

“....”

Ba giây im lặng. Tôi dần mặt đứng nhìn cậu. Vũ lại hé mắt.

A..an...- Tôi khó nhọc đánh vần từng chữ như trẻ mẫu giáo. – An..hừ. Không nói! Không dậy thì mặc xác cậu! – Tôi vứt lại cái gối vào mặt Vũ rồi chạy ra ngoài. Cả mặt tự nhiên đỏ bừng. Quả thật, những người yêu nhau sẽ đều gọi nhau là anh – em. Nhưng....nhưng thật sự kì chết đi được. Có đánh chết tôi tôi cũng không gọi.

Tôi bỏ xuống nhà ăn cơm. 5 phút sau, Vũ cũng lò dò đi xuống. Tôi làm như không có gì, thản nhiên ăn sáng. Vũ cũng tỏ ra rất bình thường. Nhưng nếu để ý kĩ, nét mặt cậu ta có chút cau có.

Gần 7.00 thì xe của Vũ đến đón chúng tôi đi học. Lúc ngồi trong xe, tôi vẫn không nói gì. Gục mặt vào tấm kính, vu vơ nhìn cảnh mặt bên ngoài.

Cho cậu! – Vũ đột ngột chìa ra một chiếc hộp nhỏ trước mắt tôi. Tôi tò mò nhìn, sau đó liếc Thiên Vũ.

Mở ra đi! – Vũ nói nhỏ, khoe miệng khê cong như mỉm cười. Đúng là...kẻ biết hủy hoại trái tim yếu đuối của tôi mà!

Tôi nhẹ nhàng mở chiếc hộp. Bên trong lại có hai hộp nhỏ hơn được đặt cạnh nhau. Tôi cầm chiếc hộp màu xanh mở ra trước, vừa nhìn thấy vật trong đó thì ngạc nhiên vô cùng: Là một chiếc nhẫn bạc nhỏ, được khắc chìm rất tinh xảo. Tôi không tìm được thốt lên: Đẹp quá!

Vũ mỉm cười tự tin như thể đoán trước được biểu hiện của tôi. Tôi lại mở hộp thứ 2. Mắt tôi mở tròn khi thấy đó là một chú đom đóm. Chú ta bị nhốt trong chiếc lọ thủy tinh nhỏ xinh. Trong xe hơi tối nên có thể nhìn thấy ánh sáng từ đuôi đom đóm. Tôi nhớ lại mấy con đom đóm tối qua, không khỏi cảm động nhìn Vũ

Cảm ơn cậu nhé!

Không có gì! Nhưng tuổi thọ của đom đóm rất ngắn! Nên cậu tận dụng thời gian mà chơi với nó – Vũ dặn dò.

Tôi mỉm cười gật đầu, nhìn chú đom đóm xinh xinh trong tay, thực sự thấy hơi nuối tiếc. Giá mà tuổi thọ của nó lâu hơn thì tốt biết mấy. Haizzz! Những thứ đẹp dễ thì nhanh tàn! Tôi thở dài một tiếng, cất chiếc lọ đom đóm vào hộp rồi cẩn thận cho vào cặp. Bất chợt nhớ lại thắc mắc từ hôm qua chưa nói,

liền hỏi Thiên Vũ

Cậu cho mấy con đom đóm đó xếp chữ như thế nào vậy?

Vũ chớp chớp mắt nhìn tôi

Gọi anh đi!

“....”

Tôi xụ mặt, quay người ra ghế. Không thêm nói chuyện với Thiên Vũ nữa. Xe dừng lại ở cổng trường. Tôi vừa bước ra đã gặp Vĩ. Cũng lâu rồi hai chúng tôi không nói chuyện, kể từ sau khi không còn ở chung nữa. Dáng điệu cậu hơi mệt mỏi, nhưng khi nhìn thấy tôi thì vẫn mỉm cười. Hai chúng tôi cùng vào lớp học. Vũ bị đẩy ra đằng sau. Tôi và Vĩ không ngừng huyền thuyên đủ chuyện. Chỉ có Nhân là không xuất hiện. Điều này khiến tôi có đôi chút ngạc nhiên. Nhưng sau đó thì cũng không để ý nữa. Thời gian qua tôi chểnh mảng học hành, mà tuần sau đã là tuần thi tháng cuối cùng trước khi tốt nghiệp. Tôi nhất định phải chăm chỉ ôn luyện, ít nhất phải lấy được bằng cấp 3.

Nghĩ đi nghĩ lại, thấy thời gian trôi qua thật rất nhanh. Tưởng như mới hôm qua tôi còn lo lắng sợ mình không vào được trường. Rồi lại nghĩ đến quãng thời gian tôi và Vũ trở thành địch thủ của nhau. Không ngờ nhanh như vậy, đã sắp hết một năm. Tự nhiên trong lòng có chút không vui. Có lẽ là tiếc nuối. Dẫu sao tôi không tìm được anh, nhưng lại tìm được một người bạn rất tuyệt. Và còn nhiều thứ khác nữa, nên nếu phải chia tay, không tránh khỏi cảm giác buồn. Thời thì đó là quy luật của cuộc sống, không thể nào tránh khỏi.

1 tuần sau đó.

Tôi cuối cùng cũng hoàn thành kì thi tháng. Bắt đầu bước vào giai đoạn ôn thi tốt nghiệp. Thời gian trong ngày của tôi chủ yếu là ngồi học. Mẹ Vũ biết vậy nên cũng để tôi yên tĩnh. Chỉ cần tôi chạy xuống đòi giúp là lại bị đuổi lên phòng. Tôi vừa đọc sách, vừa làm bài tập, cố gắng tập trung cao độ. Trong lúc đó, vẫn có một người có thời gian thảnh thơi mà đi kiếm chuyện với tôi. Vũ đứng khoanh tay trước cửa phòng, im lặng nhìn tôi.

10 phút

20 phút

30 phút

Hừ! Cây bút trong tay tôi run lên, cuối cùng rớt hẳn xuống đất. Tôi gất lên

Cậu muốn phá tôi hả?

Thiên Vũ nhún vai

Tôi chỉ đứng đây. Đâu có làm gì!

Vì cậu cứ đứng đó không làm gì nên tôi mới không tập trung được ấy! – Tôi uất ức nhìn Vũ. Khuôn mặt cậu ta lại vô cùng nhõm nhõm. Càng khiến máu nóng trong người tôi dâng trào

Là nên trách khả năng tập trung của cậu quá tệ - Vũ ngồi xuống ghế, đưa tay lật vài trang sách, tiếp tục giảng đạo – Hừ! Bài tập làm sai hết thế này! Cậu muốn đỗ tốt nghiệp thế nào đây?

Tôi rướn người giật lại quyển sách, ngúng nguẩy nói

Tôi có trượt hay không không liên quan đến cậu!

Sao lại không liên quan chứ? – Vũ nghiêng đầu nhìn tôi. Mỗi lần cậu ta làm như vậy, tôi đều cảm thấy tim mình nhảy hip hop. Mà Vũ lại biết được điểm yếu đó của tôi mới chết chứ. Tôi quay mặt về hướng khác. Quyết không để cậu ta mê hoặc, cứng giọng nói

Liên quan ở chỗ nào?

Vũ xoay xoay con gấu của tôi, điềm đạm giải thích

Cậu ở nhà tôi, nếu như cậu không đỗ tốt nghiệp thì sẽ không thể ra trường. Không ra trường thì không thể đi làm. Mà không thể đi làm thì không có tiền, không có tiền sẽ không thuê được nhà trọ. Chẳng phải cậu sẽ phải ở nhà tôi thêm một năm. Nếu năm sau cũng không tốt nghiệp được sẽ phải ở thêm một năm nữa. Nếu như còn học hành như bây giờ, 30 năm sau cậu cũng chưa thể tốt nghiệp mà ra khỏi nhà tôi được! Hay là...cậu muốn ở lại nhà tôi luôn? – Vũ nghiêng người nhìn sang tôi. Khiến cho hai má tôi bất chợt đỏ bừng, ấp úng nói

Ai...ai thêm ở lại nhà cậu chứ?

Vũ đẩy lại quyển sách về phía tôi, lại cười

Khả năng tập trung của cậu kém như vậy sao? Mới nói vài cậu đã đỏ mặt không làm được gì nữa! Xem ra cậu muốn ở lại nhà tôi thật rồi!

“....”

Hừ! Hoàng Thiên Vũ đáng ghét này! Còn nói là không tới phá tôi ư? Tôi gân cổ cãi lại

Tôi...

Đúng lúc này, một sợi dây từ tay Vũ được thả xuống trước mặt tôi. Tôi ngỡ ngàng, quên mất cả việc đang định đấu khẩu với Vũ.

Trả cho cậu!

Cái này....

Tôi kinh ngạc nhìn sợi dây hình mặt trời trong tay Vũ. Đây là thứ duy nhất anh để lại cho tôi. Nó...nó đã bị Huyền làm vỡ rồi kia mà, sao hiện tại lại không có một vết nứt nào. Đường như đọc được thắc mắc của tôi, Vũ nói

Tôi đã bảo người đem đi sửa. Nhưng vì nó là đồ đặt riêng nên chắc không thể giống hệt lúc trước được!

Tôi lắc lắc đầu

Không...không sao! Như vậy là tốt lắm rồi! - Tôi ngỡ ngàng nhìn Vũ. Tay nắm chặt sợi dây, lắp bắp nói - Cậu...cậu đến đây là để đưa tôi cái này sao?

Tiền đường thôi! Mấy hôm trước tôi đi ngang qua cửa hàng trang sức nên đem nó đi sửa, cậu không cần.....

Cảm ơn cậu!- Tôi cất ngang lời Vũ rồi ôm chầm lấy cậu. Vũ hơi giật mình nhưng vẫn yên lặng. Tôi nấc lên – Cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu!

Sợi dây này là tất cả đối với tôi. Là thứ duy nhất khiến tôi không bao giờ bỏ cuộc. Là niềm tin giúp tôi tìm ra được anh. Tôi còn nhớ rõ lúc nó bị đứt, tôi đã tuyệt vọng như thế nào. Tôi luôn để sợi dây trong hộp, bởi vì tôi rất sợ sẽ làm mất nó mãi mãi. Từ sau khi nó bị đứt, tôi luôn mơ thấy một giấc mơ. Tôi tìm thấy anh, nhưng cứ mỗi lần sắp chạm tới, anh lại tan biến vào màn đêm vô định. Hai mắt tôi ướt nhoe. Vũ lại vỗ vỗ vai tôi.

Đồ ngốc! Mối như vậy mà cậu đã cảm động đến thế à? Sau này tôi còn làm nhiều chuyện cảm động hơn thì cậu phải làm thế nào?

Tôi lắc lắc đầu. Dụi dụi vào vai cậu. Đúng lúc đó thì có tiếng cửa mở

Tuyết Mai à, bác có.....

Tôi giật mình, vội vã nhảy ra khỏi người Vũ. Cậu cũng làm vẻ mặt bình thản, nhìn về phía cửa. Già bộ húng hắng ho. Mẹ Vũ vẫn đứng nguyên ở cửa, tròn mắt nhìn chúng tôi rồi nhanh chóng đưa tay đóng sập cửa lại.

A! Bác ...phải đi chợ một lát. Hai con...cứ tự nhiên!

Bác à! Không phải....như – vậy – đâu! – Tôi còn chưa kịp nói hết ba từ cuối cùng thì mẹ Vũ đã đi mất tiêu. Tôi nhăn nhó nhìn cánh cửa đóng lại, từ phía sau lại vang lên tiếng cười. Tôi lườm Vũ

Cậu cười cái gì?

Cậu không nói, chỉ đứng dậy ra khỏi phòng. Ánh mắt khẽ cười nhìn tôi

Tuyết Mai! Xem ra lần này cậu có đỡ, cũng ...không thể rời khỏi đây được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Gặp lại

Cuộc sống của tôi trôi qua thật chậm chạp. Mỗi ngày tôi đều ngồi trong phòng học bài. Thịnh thoảng Vũ cũng tới phá tôi và lần nào tôi cũng là người bị lép vế. Đã thế, mẹ cậu cũng không thêm bênh vực tôi như hồi trước nữa. Thế nhưng, lại có một niềm vui nho nhỏ khẽ len lỏi. Đường như, đó là cảm giác hạnh phúc.

Nếu như Thiên Vũ trước kia chẳng bao giờ chịu nói quá mười câu thì hiện tại lại suốt ngày lòi tôi ra chọc ngoáy. Mà khả năng đấu khẩu của tôi thì càng ngày càng lụi bại dần. Chỉ cần nhìn thấy cậu ta nghiêng đầu, sẽ lập tức đỏ mặt mà im lặng quay đi. Đôi khi cảm thấy hận bản thân mình tại sao lại quá dễ

bị “thuần hóa” như vậy!

Cuối tháng 5. Kỳ thi tốt nghiệp cuối cùng cũng đến. Sau một tháng trời vất vả ôn luyện, cuối cùng tôi cũng đạt được thành tích không tệ. Thiên Vũ thì càng không phải nói. Nhất định là bằng loại ưu. Hơn nữa, còn là loại ưu siêu cấp. Chúng tôi chỉ còn phải chờ kết quả, rồi nhận lấy bằng là có thể ra trường.

Thời gian rảnh rỗi của tôi càng nhiều, Vũ cũng có vẻ nhàn hạ, không đến công ty mà ở nhà nhiều hơn. Tôi thích ngồi trên phòng mình nhìn ra sau vườn, bí mật nhìn Vũ tưới cây. Chỉ có điều, lần nào tôi cũng bị phát hiện. Đôi khi rảnh rỗi, mẹ cậu cũng bỏ ảnh Vũ ra cho tôi xem. Dường như mỗi lần nói về cậu, bác ấy đều có thể nói hết ngày mà không cảm thấy chán. Duy chỉ có một điều tôi cảm thấy lạ, là không hề có một bức ảnh nào về em gái Thiên Vũ. Cô bé có cái tên Thiên Tuyết ấy. Tất nhiên tôi chỉ dám thắc mắc mà không dám nói ra. Mẹ cậu lấy một bức ảnh năm Vũ 3 tuổi cho tôi xem. Trong ảnh là một cậu bé rất dễ thương, khuôn mặt phúng phính mỉm cười.

Còn đây là lúc nó tốt nghiệp cấp 1! Cấp 2! – từng bức ảnh đều được giải thích rõ ràng. Mỗi cái lại gắn với một thành tích của Vũ. Tôi đưa tay lật từng bức ảnh, trong đó có một bức bị rách. Bên dưới có một dòng chữ nhỏ nhưng không thể nhìn rõ

Sao tấm ảnh này lại bị rách ạ? – Tôi tò mò nhìn Vũ trong ảnh, dường như những bức ảnh trước đó cậu đều luôn mỉm cười. Chỉ duy từ tấm này trở đi là không còn cười như vậy nữa. Tôi lật nhìn ngày tháng phía sau bức ảnh: 20/3/2010. Phải rồi! Lúc chúng tôi cùng tham gia đại hội thể thao ở trường Thiên Đức, tôi cũng từng nhìn thấy một bức ảnh của Vũ. Lúc ấy cậu cũng mỉm cười rất rạng rỡ. Tôi còn thấy ngạc nhiên vì không tin kẻ như cậu cũng có thể cười như vậy. Sau đó lúc Vũ chiến thắng, tôi lại nhìn thấy nụ cười ấy. Tôi lật qua một hồi, tất cả những tấm ảnh sau ngày này đều như vậy. Không có một bức ảnh nào tươi cười cả. Tôi ngạc nhiên nhìn mẹ Vũ. Bác ấy chỉ quay đi, một lúc mới nói

Chắc là lúc xem ảnh không để ý làm rách thôi!

Không khí chợt im lặng, mẹ cậu gấp cuốn album nhỏ lại. Tươi cười

Chúng ta đi ăn tối thôi!

Dạ! – Tôi miết tay vào tấm ảnh rồi bỏ lại chỗ cũ.

Com tối được dọn ra, mẹ Vũ vừa hỏi

Bao giờ thì các con lấy được bằng?

Chắc khoảng tuần sau! – Vũ trả lời

Bác ấy hơi tính toán điều gì đó, rất lâu sau mới đột ngột đề nghị

Vậy chờ khi lấy được bằng cưới hay là trước đó?

Tôi suyt nữa thì phun nguyên ngụm canh vừa uống ra khỏi miệng. Lập tức thu người lại mà ho sặc sụa. Cái gì chứ? Cưới? Mà...ai cưới ai? Vũ cũng ngạc nhiên không kém. Sợ mình nghe nhầm, hỏi lại

Cưới?

Phải! – Mẹ thiên Vũ thần nhiên gật đầu – Các con đều đã đủ tuổi, sao lại không thể bàn tới vấn đề này?

Tôi suyt sặc tập 2. Tôi mới 18 tuổi, Thiên Vũ cũng vậy, sao có thể tính là đủ tuổi chứ? Mà cho dù là thế, tôi cũng chưa từng nghĩ tới chuyện này. Thực sự thì....không thể nào!

Mẹ! Chúng con vẫn chưa nghĩ tới chuyện này! – Vũ nói rồi lại bình thần ăn. Xem ra về góc độ này thì hai chúng tôi có suy nghĩ giống nhau. Tôi ra sức gật đầu. Mẹ Vũ thấy vậy thì thất vọng ra mặt

Được rồi! Việc này chiều theo ý các con! Nhưng các con đã tính những chuyện tiếp theo chưa?

Câu này rõ ràng là có ý hỏi tôi. Vì Vũ khi ra trường sẽ có ngay công ti của mình. Nếu không cũng có thể tùy tiện chọn một công ti mình thích để vào. Không như tôi, không tiền, không tài, cũng không biết làm gì. Bây giờ mới phát hiện, nếu không phải mẹ Vũ đề cập, thì tôi cũng không để ý. Tôi ấp úng trả lời

Việc này...

Chúng con sẽ đi du học! – Vũ cắt ngang lời tôi.

Du học??? – Tôi ngẩn người, chớp mắt hỏi lại. Mẹ cậu cũng ngạc nhiên không kém. Vũ chỉ nói

Con và Tuyết Mai sẽ cùng đi du học 3 năm. Trong thời gian đó mẹ có thể quản lý công ti, chờ chúng con trở về.

Sau đó Vũ còn trình bày luôn cả kế hoạch học gì, ở đâu, đăng kí như thế nào. Tóm lại là từ A đến Z. Khiến tôi và mẹ cậu chỉ còn biết tròn mắt tiếp nhận. Cậu ta....cậu ta lên kế hoạch từ hồi nào vậy?

Việc này.... – Mẹ Vũ dẫn đo nhìn hai chúng tôi. Suy nghĩ về phần thuyết trình rất thuyết phục của cậu. – Nhưng..

Đây là một cơ hội tốt để phát triển. – Vũ tiếp tục nói

Bác gái im lặng, sau đó quay sang nhìn tôi

Tuyệt Mai! Ý kiến của cháu thế nào?

Tôi....tôi còn có ý kiến gì được nữa? Tôi áp ứng

Chuyện này....cháu cùng..

Cậu rất muốn học hội họa bên đó mà, không phải sao? – Vũ quay sang nhìn tôi

Kể ra thì...cũng đúng. Tôi luôn mong có thể đi du học. Chỉ là....có rất nhiều vấn đề khác cần nghĩ đến. Không gian trong chốc lát trở lên im lặng. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ, cho đến khi mẹ Vũ lên tiếng

Thôi được rồi! Mẹ đồng ý!

Vũ không có vẻ bất ngờ nhiều lắm. Chỉ nói gọn

Vậy tuần sau bọn con sẽ khởi hành!

Tôi và mẹ Vũ: “....”

Rốt cuộc thì cậu đã tính toán từ lúc nào vậy?

Sau tối đó, chúng tôi bắt đầu chuẩn bị kế hoạch cho chuyến du học. Nói về việc này, tôi có chút phấn khích, nhưng cũng có chút buồn. Tạm dừng đến một môi trường xa lạ, dù ở đây tôi không có quá nhiều người quen, thì vẫn cảm thấy có chút không thích. Hơn nữa tôi cũng có rất nhiều kỉ niệm ở đây, thật sự là không nỡ. Nhưng rồi cũng không tiếc được lâu. Cũng chỉ là 3 năm, không phải đi vĩnh viễn. Tôi lại tiếp tục chuẩn bị.

Thời gian trôi qua nhanh chóng. Tôi đã gần như làm xong mọi thứ. Thực tình thì làm xong mọi thứ ở đây là gấp xong quần áo cùng nhiều đồ lặt vặt, còn những thủ tục khác như làm hộ chiếu, xin visa hay đăng kí vào trường đều là do Thiên Vũ thu xếp cả. Tôi chỉ việc gấp đồ mà mang đi. Ấy vậy thôi mà cũng mất đến nửa ngày. Lấy món này lại không nỡ bỏ món kia. Lại không thể mang tất cả đi. Tôi cứ đặt lên đặt xuống một hồi, thật là khó nghĩ.

Đến lúc lấy chiếc hộp chứa đom đóm, tôi mới biết nó đã chết rồi, không còn tỏa sáng nữa. Biết trước là như vậy nhưng vẫn cảm thấy không vui. Tôi đem chôn con đom đóm vào một góc cây sau nhà. “An táng” rất trang trọng.

Buổi chiều cuối cùng trước khi đi, tôi quyết định đi dạo một lát, dự định sẽ về thăm lại nhà của mình ngày trước. Coi như từ biệt anh trai trước khi đi. Đường phố về chiều hơi vắng vẻ. Có phần uể oải và chậm chạp. Tôi thoáng thả dong bộ trên các góc phố. Nhìn ngắm thủ đô thật kĩ. Mãi một hồi tôi mới nhận ra có người đang tiến lại phía mình. Vừa nhìn thấy tôi liền rất ngạc nhiên. Bởi đó là... Văn Nhân

Anh rủ tôi cùng đi uống cà phê. Tôi đồng ý. Dù sao cũng đã qua, không nên tính toán nữa. Hơn nữa tôi sắp đi du học, sau này không còn cơ hội gặp mặt. Nhân không hề động đến gói đường gần đó, bỏ rất nhiều cà phê. Có lẽ là rất đáng. Nhưng trùng hợp, tôi cũng thích uống như vậy. Trong cái đắng mới cảm nhận được vị ngọt rất quý giá. Nhân đi kèm đàm hời

Em vẫn ổn chứ?

Tôi gật đầu

Vậy thì tốt rồi! – Anh hơi cười, ngả hẳn ra phía sau – Em không có gì muốn nói với anh sao?

Tôi im lặng, khuấy khuấy chiếc chén tạo ra những tiếng leng keng

Ừm...ừ...

Khi nào thì em đi? – Câu hỏi của Nhân làm tôi hơi sững sốt, hỏi lại

Sao anh biết?

Anh mỉm cười

Không có gì. Anh tự biết thôi! Em đi không lâu chứ?

Ừm...3 năm! – Tôi trả lời

Rất lâu!

Phải!

Cả hai chúng tôi cùng im lặng. Không biết vì sao ở trước mặt con người này, nói những lời như vậy, tôi lại thấy hơi buồn. Cảm giác thật khó hiểu.

Anh có thể ôm em được không? – Nhân đột ngột đề nghị, ánh mắt hy vọng nhìn tôi.

Dù sao, cũng là lần cuối rồi. Tôi nhẹ gật đầu. Nhân quàng tay ra, rất dịu dàng mà ôm lấy tôi. Cảm giác vừa gần gũi, vừa ấm áp. Cái ôm tựa hồ như không muốn buông ra. Rất lâu sau, Nhân mới nói lỏng tay, trước khi đi còn hôn lên trán tôi, nói

Tạm biệt!

Tôi vẫy tay lại với anh, sau đó cũng mỉm cười

Tạm biệt!

.....

Rời khỏi quán, tôi lại tiếp tục lang thang trên đường. Dãy phố bên này có vẻ đông đúc và ồn ào hơn, khiến cho cảm giác âm đạm không còn nữa. Tuy nhiên gần tối, nên có vẻ hơi lạnh. Tôi thu mình vào trong chiếc áo, khẽ rút cổ cho ấm, nhanh chân bước về phía nhà mình. Thực ra nó vốn là cô nhi viện, đã rất lâu rồi tôi không trở về, kể từ sau khi anh đi. Mãi suy nghĩ, tôi không cẩn thận va vào một người đi ngược đường. Tôi chệch choạng ngã xuống đất, người kia không nói gì, mau chóng lướt qua tôi. Lúc ngẩng lên nhìn, tôi gần như chết đứng tại chỗ. Bởi vì con người ấy. Hắn ta...chính là mũ lười trai.

Nhất định không thể nhầm. Hắn chính là mũ lười trai. Là người đã bắt tôi thách đấu với Vũ, rồi có thể chính là người đã khiến chúng tôi bị bắt. Nhưng quan trọng hơn, mũ lười trai là người duy nhất biết được tung tích anh trai tôi. Hắn năm lần bảy lượt xuất hiện trước mặt tôi rồi lại mất dạng. Nhưng tại sao lại là bây giờ? Và tại sao hắn không đến tìm Thiên Vũ? Những câu hỏi xoay vòng trong đầu. Nhớ lại lần tôi và Vũ bị bắt, cũng chính vì đuổi theo mũ lười trai. Không lẽ lần này cũng là một cái bẫy? Tôi có nên đuổi theo không?

Tôi nắm chặt tay, cảm giác sợ hãi hơi trào lên, nhưng vẫn quyết định bám theo. Lần này, tôi nhất định phải tìm ra câu trả lời. Nếu bỏ lỡ cơ hội này, tôi có thể sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa. Tôi cố gắng duy trì một khoảng cách an toàn nhất định, không để hắn phát hiện ra mình.

Hai chúng tôi ngoảnh vào một khu phố khác, đường càng lúc càng đông khiến cho việc theo dõi cũng trở nên khó khăn. Tôi vừa lo bị phát hiện, vừa phải theo sát trong hàng người chật ních. Chúng tôi lóang ngoảnh qua rất nhiều nơi, rốt cuộc vẫn không biết là hắn muốn đi đâu. Hai chân tôi bắt đầu như mỏi, nhưng vẫn cố gắng theo kịp. Có cảm giác như hắn càng bước càng nhanh. Mấy lần suýt thì cắt đuôi được tôi. Rồi đột ngột mũ lười trai quẹo vào một ngõ nhỏ. Khi tôi chạy đến thì không còn thấy ai nữa. Tôi đứng lại thở dốc, cũng lúc này, tôi mới nhận ra con đường này có chút quen thuộc. Nếu không nói...nó chính là đường về cô nhi viện – nhà tôi.

Tôi vội vàng chạy lên trước, rồi bước vào trong. Vừa mới tới cửa cô nhi viện, tôi đã thấy một gương mặt vô cùng quen thuộc. Khuôn mặt mà, tôi vẫn mong nhìn thấy trong mơ.

Tôi gần như chết lặng, không dám tin vào hình ảnh trước mắt mình. Có phải tôi đã nhớ đến mức hoang tưởng rồi không? Khuôn mặt đó đang cười, nụ cười thân thuộc mà ấm áp. Tôi tiến lại một cách vô thức, rất lâu mới bật ra được một tiếng

Anh!

Người ấy mỉm cười, đưa hai tay giơ về phía tôi. Bàn tay ấm áp chạm vào má tôi, tóc tôi. Tôi cảm nhận rõ ràng hơi ấm từ đôi tay ấy. Thật sự rất dịu dàng. Nước mắt tôi tự nhiên chảy dài. Cuối cùng, tôi kêu lên, bỏ nhào về phía anh.

Ngoan nào! Ngoan nào! – Giọng nói ấm áp vang lên bên tai tôi. Đây rõ ràng là sự thật. Anh tôi dứt cuộc đã trở về. Anh đã trở về với tôi. Tôi càng ôm chặt anh hơn, nước mắt.

Nhưng đúng lúc ấy. Một cú đánh phía sau gáng vào người tôi. Cảm giác tê buốt chạy dọc, sau đó tôi thấy mình trở nên mềm nhũn, mọi thứ tối sầm lại.

Hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thấy: Anh đang mỉm cười!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ác mộng

Ads Ánh sáng dịu nhẹ chiếu vào mắt khiến tôi khẽ nhủu mày, hồi lâu mới mở được mắt, cả người đều thấy ê ẩm và đau nhức. Có lẽ là hôm qua tôi vận động quá nhiều đây mà. Hèn gì ngủ ngon vậy, một giấc tới sáng luôn. Nghĩ lại cũng thật đáng sợ, tối qua tôi mơ thấy ác mộng, tôi thấy anh trai trở về,

nhưng anh ấy không nói gì với tôi, sau đó còn đánh tôi ngất đi. Tôi lắc đầu thở dài, chắc tôi thật sự nhớ anh đến bị hoang tưởng rồi!

Tôi khẽ vận mình một cái cho đỡ mỏi. Nhưng rồi tôi nhận ra, có gì đó không ổn. Cái giường! Đúng rồi, không phải giường ở nhà Thiên Vũ, căn phòng này cũng không phải phòng tôi. Và... và... tay tôi đang bị trói lại! Chuyện gì thế này? Tôi ngơ ngác nhìn xung quanh, mơ màng nghĩ. Chẳng lẽ tôi vẫn còn đang mơ? Nhưng không phải mơ thì sẽ không cảm thấy đau sao? Vậy thì mấy dấu vết trên tay tôi là thế nào? Sao chỉ cựa quậy là thấy đau như vậy?

Tôi xoay xoay người, cố gắng lết ra khỏi vị trí. Khi quay mặt về giữa phòng, tôi mới nhận ra có người đang đốt lửa. Mà người đó lại không phải là một người xa lạ. Dưới ánh sáng chập chờn mờ ảo, khuôn mặt quen thuộc đang nhìn về phía tôi. Nhưng ngoài sự trống rỗng và vô hồn, tôi không còn nhìn thấy điều gì nữa. Đó là anh trai của tôi? – Tôi nhìn rồi lại tự đặt câu hỏi với chính mình, rất lâu mới thốt lên được một tiếng

- Anh!

Đáp lại lời tôi là một cái nhếch mép. Tôi có cảm giác như mắt mình đang hoa lên. Tôi... nhìn nhầm ư? Anh chưa từng dùng biểu cảm đó với tôi? Chuyện này, rốt cuộc là sao chứ? Tôi không kìm được lên tiếng

- Anh! Anh về rồi ư? Anh đã ở đâu vậy? Anh có biết là em đã tìm anh lâu như thế nào không? – Niềm vui trong phút chốc khiến mắt tôi cay cay. Thế nhưng anh chỉ ngồi yên không phản ứng

Tôi định tiến tới anh thêm một bước, thì lại bị đồng dây dợ quần chặt lấy người làm cho không cử động được. Tôi khó hiểu nhìn anh

- Anh! Là anh phải không? Sao anh lại trói em! Mau thả em ra! Anh không nhận ra em sao?

Vẫn là một sự im lặng đến khó hiểu. Đây rõ ràng không phải một giấc mơ. Anh tôi thật sự đã trở về. Người tôi yêu thương nhất cuối cùng cũng trở về. Thế nhưng sao anh lại trói tôi? Còn không hề nhìn tôi lấy một lần. Tôi bắt đầu cảm thấy hoang mang. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh trở về mà không cho tôi biết? Hay anh đang trách móc tôi không đi tìm anh? Tôi thật sự không hiểu nổi!

Khuôn mặt của anh không một chút cảm xúc. Thật sự, tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh như thế. Cho dù là trước kia, lúc tôi đi tìm anh. Hai chúng tôi ở cách nhau rất xa nhưng tôi luôn luôn nhớ về anh. Nhớ khuôn mặt luôn nở nụ cười, bảo vệ, che chở cho tôi. Thế nhưng tại sao trong giây phút gặp mặt này, dù anh chỉ ngồi cách tôi qua một đồng lửa, mà lại có cảm giác xa xôi đến như vậy. Giống như hai người xa lạ không hề quen biết. Mà dường như trong ánh mắt ấy, còn có vẻ thỏa mãn khi thấy tôi bị trói. Ai có thể giải thích cho tôi chứ?

- Anh! Mau thả em ra đi! – Tôi vừa giãy giụa vừa nhìn về phía anh – Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Anh nói đi!

- Im miệng đi! – Anh hắng giọng, lạnh lùng nhìn về phía tôi. Trong cái nhìn hàm ý cả sự cảnh cáo.

Tôi dừng lại vài giây, cảm giác hoang mang nổi lên rõ rệt

- Anh đang làm gì thế? Em là Tuyết Mai đây mà! Anh không nhận ra em sao?

- Đã bảo im miệng cơ mà! – Anh đột ngột quát lên. Trùng trùng tiến lại phía tôi. Thái độ đó làm tôi run sợ lạ kì, tự động lùi về phía sau. Anh thậm chí còn chưa từng mắng mỏ tôi, cho dù tôi có làm sai điều gì. Thế nhưng hiện tại...

Vẫn không nói không rằng, anh kéo tôi xuống, rồi lôi tuột ra cạnh đồng lửa. Từ ngạc nhiên, tôi bắt đầu chuyển sang sợ hãi. Đặc biệt là khi thấy đồng củi chất ở khắp nơi. Tôi cố ngهنhìn ra bên ngoài, nhưng không thấy gì vì bị cánh cửa che khuất. Tôi lại đưa mắt về phía anh. Trong khi đó, anh cúi húi kéo hai can lớn từ trong góc ra. Nếu không nhầm, thì đó là dầu hỏa. Tôi lại sợ sệt lên tiếng

- Anh làm gì vậy? Anh...

Tuần ngồi xuống, dùng một tay xoa xoa lên tóc tôi. Dùng cái kiểu hời hợt anh vẫn hay làm, nhưng ánh mắt thì hoàn toàn trái ngược. Anh cười

- Biết cái gì đây không?

Tôi lắc đầu. Anh lại tiếp tục nhìn tôi, miệng nở nụ cười không rõ nghĩa.

- Anh chuẩn bị trò chơi cho em và bạn em thôi! Muốn chơi không? Rất vui!

Sau đó anh rút từ trong túi áo ra một chiếc bật lửa, vừa xoay xoay, vừa cười mỉa mỉ. Tôi tái mặt

- Anh nói gì vậy? Mau thả em ra đi! Anh! Chúng ta về thôi!

- Chưa được đâu! – Anh lắc lắc ngón tay, đoạn ghé sát mặt tôi – Nam chính còn chưa tới mà!

Một tay anh đưa lên, vuốt vuốt những sợi tóc tôi. Tôi thật sự hoảng sợ. Tại sao anh tôi lại biến thành như vậy? Rốt cuộc thì anh định làm gì chứ?

- Anh! Anh sao vậy? Em là Tuyết Mai! Em gái anh mà! – Tôi hoang mang nhìn về phía anh, chỉ thấy anh bật cười, xoay vòng chiếc bật lửa

- Em gái? Em gái ta chết lâu rồi!

- Anh nói nhầm gì vậy? Em đang ở trước mặt anh đây? – Tôi vừa sợ hãi vừa nghi hoặc nói. Anh lại nhìn tôi bình thản, còn có gì như thương hại.

- Được rồi! Dù sao cô cũng thật đáng thương. Phải làm vật thể thân lâu như vậy mà không biết!

Tôi sững người

- Vật...thể thân?

- Đúng vậy! Cô chỉ là vật thể thân! Thể thân cho đứa em gái đáng thương của ta – Anh cười gằn. Còn tôi gần như bất động.

- Anh nói gì vậy? Em không hiểu! – Tôi sợ hãi lắc đầu.

- Không hiểu sao – Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, giải thích – Cô vốn không phải là Phương Tuyết Mai! Càng không phải là em gái của ta. Hiểu chưa?

- Anh nói gì vậy? Em là Tuyết Mai! Em không là Tuyết Mai thì em là ai chứ?

Anh không trả lời tôi, chỉ lẳng lặng nhìn ra bên ngoài. Bất chợt, anh rút điện thoại của tôi từ trong túi. Rất nhẹ nhàng bấm số. Tôi bỗng có dự cảm không lành, vội vã hỏi

- Anh gọi cho ai vậy?

Đầu dây bên kia có tiếng bắt máy. Tôi sững người khi nhận ra giọng Thiên Vũ

- Tuyết Mai! Cậu phải không? Tuyết Mai...

- Mày vẫn còn dám gọi tên em gái tao sao? – Anh gằn từng chữ với Thiên Vũ. Đầu dây bên kia lập tức im lặng. Rất lâu mới phát ra tiếng

- Là anh!

- Vẫn nhớ à? Ha ha! Tưởng mày sẽ quên luôn tao và đứa em gái đã bị mày hại chết rồi chứ?

- Anh...sao anh lại cầm điện thoại của Tuyết Mai! Cô ấy đâu? Anh đã làm gì cô ấy? – Giọng nói của Vũ bắt đầu lo lắng

- Làm gì sao? Thử đoán xem!

- Tôi cảm anh đụng đến cô ấy. Mau thả Tuyết Mai ra, cô ấy không liên quan gì đến chuyện này!

- Ngược lại đây! Tao lại cảm thấy nó rất liên quan! Thế này đi! Tao mới nghĩ ra được một trò rất thú vị. Muốn chơi thử không?

- Trò gì?

- Cũng đơn giản thôi, chỉ là con bé này đang ở trong một phòng chứa củi. Không may lại có vài bình xăng ở đây. Mà tao thì lại đang rất muốn đốt lửa. ha ha! Mày nói xem, tao có nên châm không?

- Anh dám đụng đến Tuyết Mai tôi sẽ không để yên! – Đầu dây bên kia có vẻ hoang mang mặc dù Thiên Vũ vẫn cố giữ giọng bình tĩnh. Chỉ có anh vẫn cười

- Điều đó còn tùy thuộc ở mày. Được rồi! Nói luật chơi luôn nhé. Chỉ cần mày chạy đến đây trước khi chỗ này thành tro. Thì coi như thắng. Nhưng nhớ là hãy chạy bộ, chỉ cần đưa đần em nào của tao thấy mày không làm theo thì...mày biết rồi đấy! Sao hả? Rất thú vị phải không? Tao rất muốn xem, rốt cuộc là thần chết hay mày nhanh hơn!

Không để Vũ trả lời, anh cúp máy. Trên môi vẫn giữ nụ cười không đổi.

- Chuyện này là sao? Anh đang đùa em phải không? – Tôi gần như tê liệt nhìn về phía anh. Anh lắc đầu, xoa xoa tóc tôi

- Em gái ngoan của anh! Vì em có công lớn như vậy. Anh sẽ không để em phải thất vọng mà chết! – Anh bước đến, kéo ghế lại gần chỗ tôi. Sau đó bắt đầu kể, ánh mắt trở nên xa xăm – Ta và em gái của ta, Tuyết Mai, đều là trẻ ở cô nhi viện. Nó là đứa em gái mà ta thương yêu nhất. Thậm chí là hơn cả bản thân mình. Năm Tuyết Mai 7 tuổi, nhà họ Hoàng đến nhận nó làm con nuôi, thay cho cô con gái bị mất tích của bọn họ. Ta không nhớ xa con bé, nhưng nếu đi theo ta, Tuyết Mai sẽ chỉ là trẻ mồ côi. Còn nếu nó trở thành tiểu thư nhà họ Hoàng. Nó sẽ được sung sướng. Ta đã nghĩ vậy, để rồi bỏ mặc cho họ mang Tuyết Mai đi!

Tôi gần như cảm thấy sự đau khổ trong giọng nói của anh. Cổ họng bắt gặp nghẹn lại. Anh tiếp

- Kể từ khi Tuyết Mai vào nhà họ Hoàng, lần nào ta lên tới thăm, nó cũng đều khóc đòi về. Lúc đó ta mới nhận ra, ta đã sai lầm. Ta không nên để họ mang con bé đi. Nhưng ta vẫn không thể làm gì được. Chỉ có thể cố gắng an ủi bản thân, nghĩ rằng họ sẽ cho nó một cuộc sống tốt. Vào chính cái ngày hôm đó, khi trở về cô nhi viện, ta đã gặp một đám cháy. Trong đó có một đứa trẻ bị kẹt...

Tôi tái mặt hỏi

- Ý anh là....đứa trẻ đó.....

- Đó chính là cô!

Tôi cảm thấy nghẹt thở, không thể chấp nhận điều vừa nghe. Đó không phải là sự thật! Không phải là sự thật!

- Không! Em không tin! Em là em gái anh! Em không tin! – Tôi hoang mang lắc đầu, nước mắt cứ thế chảy dài. Anh dường như không để tâm, chỉ tiếp tục nói

- Khi ta nhìn thấy cô bị nhốt trong căn nhà đó. Ta gần như chết lặng. Vì cô quá giống Tuyết Mai của ta. Ta như nhìn thấy nó, nó đang kêu cứu. Và, ta đã cứu cô. Sau đó ta đưa cô về cô nhi viện. Xem cô như hình ảnh thay thế cho Tuyết Mai. Rất may là sau tai nạn đó, cô sợ đến nỗi không còn nhớ gì nữa. Ngoan ngoãn trở thành em gái của ta!

- Không! Em không tin! Anh nói dối! Em không tin! – Tôi tiếp tục ôm đầu, phản kháng nhưng vô ích. Anh cười chua chát

- Thật ra ta cũng rất muốn coi cô như Tuyết Mai. Có thể thật lòng chăm sóc cô. Và sự thật là ta đã làm thế. Cho đến khi....đến khi Tuyết Mai của ta chết! – Đôi mắt anh bỗng trở nên căm phẫn, cơ mặt giật giật – Là do Hoàng Thiên Vũ! Tuyết Mai của ta vì Hoàng Thiên Vũ mà chết! Con bé yêu hấn, nhưng hấn lại ruồng rẫy nó. Khi ta nhận được điện thoại của Tuyết Mai. Nó đã khóc rất nhiều. Nó muốn trở về với ta. Nhưng cuối cùng nó chỉ nói tạm biệt. Nó đã bỏ ta đi. Nó không bao giờ trở về nữa. Tuyết Mai của ta không bao giờ trở về được nữa! – một giọt nước mắt lăn nhẹ trên má anh. Ánh mắt anh căm giận giống như muốn thiêu trụi mọi thứ. – Ta phải bắt Hoàng Thiên Vũ trả nợ cho em gái ta. Ta đi tìm hấn trả thù nhưng không thể làm được gì. Thế là ta vào Học viện thiên tài. Rồi ra trường. Ta đã luôn tìm mọi cách để trả thù hấn. Nhưng ta không có gì cả. Đúng lúc ta tuyệt vọng nhất, thì cô lại nhập học để tìm ta. Và ta đã nghĩ ra một cách...

Sau đó anh cười. Tôi cảm thấy bản thân mình gần như sắp ngã quỵ. Đến lúc này thì tôi hoàn toàn hiểu. Mũi lưỡi trai! Hồ sơ về anh! Tất cả đều chỉ là màn kịch do anh dựng lên. Tất cả đều là dối trá. Người anh mà tôi tôn kính. Những yêu thương mà anh dành cho tôi. Tất cả đều không tồn tại! Không hề tồn tại! Anh chỉ muốn lợi dụng tôi để trả thù Thiên Vũ.

Tôi cười cay đắng. Cười ba chữ “vật thế thân” của anh. Tôi chỉ là “vật thế thân”. Hơn nữa còn là một vật thế thân rất ngu ngốc. Và tôi nhớ đến Vũ, nhớ đến sự đối xử của cậu với tôi lúc đầu. Tôi hiểu sao Thiên Vũ lại ghét tôi như vậy, tại sao mẹ cậu lại hoang mang khi nhìn thấy tôi. Có lẽ với cậu, tôi cũng chỉ là một vật thế thân. Thứ tôi coi là tình yêu đó chỉ là mặc cảm tội lỗi mà cậu đền bù cho người con gái khác trên kẻ thế thân này.

Đau! Rất đau! Bây giờ tôi mới biết, nỗi đau thể xác có ghê ghớm đến đâu, cũng không bằng nỗi đau bị phản bội. Thứ niềm tin ngu ngốc tôi tạo dựng bấy lâu hóa ra đều là ảo tưởng. Tôi điên cuồng tìm kiếm anh, chịu đủ mọi đau khổ nhưng hóa ra đều là giả dối. Đều là do anh xếp đặt! Tại sao? Tại sao lại lừa dối tôi? Tại sao? Nước mắt tôi chảy dài. Ha ha! Ngu ngốc! Đúng là ngu ngốc mà!

Anh tiến lại phía tôi, xoa tóc tôi. Đây có lẽ là lần cuối cùng anh xoa tóc tôi. Anh cười

- Đừng trách anh! Nếu trách, hãy trách em đã trở thành vật thế thân quá hoàn hảo. Anh chỉ muốn Hoàng Thiên Vũ ném trái cảm giác của anh, cảm giác khi nhìn người mình yêu nhất chết ngay trước mắt mà không thể làm gì!

Sau đó anh đứng dậy, kéo hết đồng hồ dây trụ ra ngoài. Mùi dầu bốc lên nồng nặc. Tôi chỉ còn thấy anh đứng bên ngoài cánh cửa. Hình bóng mờ mờ đang khóa lại các chốt cửa. Cuối cùng, ánh sáng bùng lên khi anh thả rơi bật lửa. Tôi lao đến bên cánh cửa. Vừa cố gắng kêu lên

- Không! Thả em ra! Thả em ra!

Tôi liên tiếp đập vào cửa, nhưng nó đã bị khóa chặt kín. Hơi nóng thấm vào lớp gỗ. Tôi ho sặc sụa, vội vã lùi ra phía sau. Sợi dây trói càng làm tôi khó cử động. Không thể nào dùng tay thoát ra ngoài. Lửa càng lúc càng lớn, bùng lên từ bốn phía. Cả căn phòng ngập tràn thứ khói bụi trắng mờ. Chút không khí ít ỏi xung quanh tôi dường như đang bị rút cạn đi. Mọi vật bắt đầu nhạt dần.

.....

- Cứu con với! Mẹ ơi! Huh u! Cứu con với!....

- Cô chủ! Cô chủ!

- Khụ! Khụ! Huh u!

- Cô chủ! Cô ở đâu?

- Á Á Á Á Á Á Á Á!!!!!!!

.....

Tôi gần như bùng tỉnh. Trong đầu vẫn vang lên những tiếng vang không ngừng. Tiếng gọi, tiếng khóc của một đứa trẻ, xung quanh là lửa. Tất cả cứ mơ hồ, vang vọng. Khụ! Khụ! Tôi ho sặc sụa. Hai mắt cay mờ. Tiếng gọi đó cứ vang mãi...vang mãi. Cho đến khi tất cả bị bao trùm bởi bóng đêm. Nhưng hình như có người gọi tên tôi, rất gần. Chỉ có điều, đó đã không còn là tên tôi nữa rồi!

- Tuyết Mai! Tuyết Mai.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Lừa dối

Ads Cảm giác duy nhất lúc này của tôi là: Khát! Cổ họng tôi khô khốc, như thể lâu lắm rồi không đụng tới nước. Hô hấp cũng rất ngột ngạt. Cả người nhức mỏi. Một lúc sau tôi mới có thể mở mắt. Chỉ nghe thấy tiếng reo của mẹ Thiên Vũ.

- Tuyết Mai! Cháu tỉnh rồi!

Tôi khó nhọc ngẩng đầu. Thì ra... tôi vẫn còn sống. Tôi cười nhạt, sau đó nhìn sang bên cạnh. Thiên Vũ đứng ngay đầu giường tôi, lo lắng đặt tay lên trán tôi. Nhưng tôi lại có một cảm giác rất khó chịu. “Cô chỉ là một kẻ thế thân mà thôi! Một kẻ thế thân mà thôi!” Những lời nói ấy dội lại vào tâm trí tôi. Khiến cô họng tôi ứ nghẹn, chỉ có thể dùng ánh mắt vô hồn nhìn Vũ. Cái ánh mắt biểu thị: Tôi đã hiểu tất cả mọi chuyện rồi!

Vũ nhận ra điều đó. Cậu ấy cố tình tránh ánh mắt tôi. Vì sao chứ? Vì sao lại không nhìn thẳng vào tôi? Cậu thật sự không phủ nhận sao? Tôi cứ nhìn cậu trân trân, khiến Vũ cuối cùng phải đứng dậy

- Cậu nghỉ đi!

Vũ nói xong rồi bỏ đi mất. Mẹ cậu cũng lặng lẽ ra ngoài.

Không ai nhìn thấy giọt nước mắt của tôi!

.....

Chuyến bay bị hoãn lại. Tôi cũng không biết là bao giờ nó có thể khởi hành, cũng có thể là không bao giờ khởi hành. Bởi vì từ khi tôi trở về, Thiên Vũ không còn nhìn thẳng vào tôi nữa. Mỗi khi tôi muốn nói về câu chuyện đó, cậu lại cố tình bỏ qua hoặc tránh mặt. “Cô chỉ là một kẻ thế thân! Một kẻ thế thân mà thôi!” Câu nói ấy cứ vang vọng trong đầu. Ám ảnh tôi không nguôi. Cái gì là tình yêu? Cái gì là hạnh phúc! Thì ra chỉ là tôi tự ảo tưởng! Đã đem hết những lừa dối ấy vào trong tim, tự coi nó là hạnh phúc.

“Cho cậu này”

“Có thích không?”

“Ồn ào! Mới như vậy mà cậu đã cảm động đến thế à? Sau này tôi còn làm nhiều chuyện cảm động hơn thì cậu phải làm thế nào?”

“Xem ra lần này cậu có đồ, cũng... không thể rời khỏi đây được rồi!”

AAAAA!!!!!! Tại sao lại lừa dối tôi. Tại sao lại lừa dối tôi! Chiếc nhẫn bạc bị tôi ném rơi xuống sàn phát ra tiếng “keng” lạnh lẽo. Tại sao hạnh phúc đối với tôi lại quá ngắn ngủi? Tôi khóc nức lên. Trong đêm đó, chữ Love tỏa sáng bằng ánh đèn đom đóm, phải chăng vì vậy mà cũng nhanh tàn. Tình yêu cậu dành cho tôi vốn mong manh như ánh sáng của loài đom đóm. Sau đêm đó thì đã lụi tắt. Là tôi quá hy vọng, quá ảo tưởng. Có thể trong trái tim ấy, còn chưa một lần có chỗ cho tôi. Đều là... giả dối mà thôi!

.....

Mưa rơi rất nhiều, mang theo một cảm giác cô độc và lạnh lẽo. Tôi ngồi lặng yên trên ghế. Chờ đợi... Hai mắt dán vào khoảng không vô hình. Tôi thật sự mệt mỏi. Tôi không muốn làm một kẻ thế thân. Nếu chỉ vì khuôn mặt này, chỉ vì cậu muốn bù đắp cho lỗi lầm của mình, thì cũng đừng bắt tôi phải chịu đựng. Tôi thật sự không chịu đựng nổi!

Tiếng bước chân trên cầu thang làm tôi tỉnh hẳn. Vũ đi xuống, nhưng vừa nhìn thấy tôi thì đã vội quay bước.

- Chúng ta nói chuyện đi! – Tôi lên tiếng. Chỉ nghe thấy bước chân kia đang lưỡng lự.

- Chúng ta cần nói chuyện! – Tôi lặp lại, cố gắng giữ cho mình thật bình tĩnh.

Vũ cuối cùng cũng bước đến chỗ tôi, hai chúng tôi ngồi đối diện, nhưng không ai nhìn ai.

- Cậu muốn nói chuyện gì? – Vũ hỏi lại, vẫn không nhìn tôi

Đến lượt tôi im lặng, hai tay tôi nắm chặt tấm hình, cười rất giả tạo

- Đúng là rất giống!

Vũ tái mặt nhìn sang bức hình trong tay tôi. Nhanh như chớp, cậu giật lại nó, phản ứng nhanh đến nỗi làm tôi không kịp chuẩn bị.

- Sao cậu lại có bức hình này? – Vũ nhìn tôi, ánh mắt giận dữ.

Tôi lại chỉ cười. Nghĩ lại ngày hôm đó, lúc tôi vào phòng cậu. Nếu tôi thấy bức hình này sớm hơn, có lẽ tôi cũng sẽ không phải đau lòng như vậy. Bức hình cùng tấm thiệp của em gái Thiên Vũ. Bức hình của cô gái mang gương mặt giống tôi.

- Tại sao cậu tự tiện lấy nó? – Vũ quát lên, lập lại bằng một sự tức giận. Tôi cũng đứng dậy.

- Cuối cùng thì cậu cũng nhận à? Sao cậu không trốn tránh nữa? Sao không tiếp tục coi tôi là cô ấy? Vì sao đã xua đuổi tôi rồi còn giữ tôi ở lại? Vì sao lại bắt tôi làm vật thế thân? Hoàng Thiên Vũ – Cậu ích kỉ lắm!

Tôi nói rồi lao vụt ra ngoài. Hai mắt tôi nhòe đi. Vì mưa.....

Tôi chạy mãi trong màn mưa trắng xóa. Những hạt mưa tấp vào mặt, vào người, đau rất. Tình yêu? Tình thân? Tất cả chỉ là giả dối mà thôi! Ha ha ha! Đều là giả dối! Đến cuối cùng, tất cả đều tan theo những hạt mưa. Trắng xóa, vô vọng....

Tuyết Mai! Dừng lại đi!

Tiếng Thiên Vũ gọi tôi từ phía sau nhưng tôi không dừng lại, vẫn tiếp tục chạy một cách vô thức. Vũ lao lên trước, ôm chặt lấy tôi. Tôi không ngừng giãy giụa đẩy cậu ra nhưng cái ôm đó càng chặt

Thả tôi ra! Thả tôi ra!

Vũ cúi xuống ôm trọn lấy tôi, mưa rơi ướt lạnh. Hai cánh tay tôi cuối cùng mệt mỏi buông thõng xuống. Cả người cứng đờ. Tiếng nấc bị hòa lẫn trong tiếng mưa. Hai chúng tôi cứ thế đứng dưới mưa, không nói gì. Vòng tay ấy vẫn ôm tôi không chịu buông. Giọng cậu thoảng qua tai, mỏng manh như hạt mưa vừa chạm đất đã tan biến

Xin lỗi! Tuyết Mai! Tôi xin lỗi!

Tôi òa lên. Không gian xung quanh trở nên nhạt nhòa. Trong vô thức, tôi vẫn muốn dựa vào bờ vai ấm áp đó mà khóc. Vẫn muốn được đôi tay ấm áp đó ôm chặt. Nước mắt tan trong giọt mưa. Vũ nói rất khẽ vào tai tôi

Ngày mai chúng ta sẽ đi! Sẽ không có chuyện gì nữa! Chúng ta sẽ rời khỏi đây!

Tôi im lặng cúi đầu, chỉ có nước mắt lăn dài, lăn không ngừng theo những hạt mưa.

.....

Mau thay đồ đi! – Vũ đưa tôi khăn, rất nhẹ nhàng nói. Tôi chỉ gạt đầu, sau đó bước lên phòng.

Bầu trời ngoài kia vẫn vũ, những đám mây che đi hết ánh sáng của trăng sao. Chỉ còn lại một khoảng không tối sẫm. Tôi ngồi tựa đầu vào cửa sổ. Lặng lẽ nhìn màn đêm đang trải dài. Có phải chỉ cần qua ngày mai, mọi chuyện sẽ kết thúc?

Tôi nhìn như thôi miên về phía ánh sáng duy nhất trên bầu trời, nơi chỉ có một ngôi sao đủ mạnh mẽ để tỏa sáng.

Tất cả sẽ kết thúc?

.....

Khi tôi thức dậy trời đã sáng rõ. Thực ra tối qua tôi chỉ chấp chờ, lúc mê lúc tỉnh. Sáng vừa thức dậy tôi đã chuẩn bị sẵn hết đồ đạc. Đồ của Thiên Vũ cũng gần như hoàn tất. Chỉ cần chờ đến giờ thì sẽ đi. Khoảng thời gian chờ đợi thật khó chịu. Tôi trở về phòng ngồi một mình. Qua lớp kính, tôi thấy Vũ chuẩn bị ra ngoài. Một linh cảm mãnh liệt dâng lên, tôi bỗng thấy rất khó chịu, vội vã chạy xuống nhà. Chỉ thấy trên bàn có một tờ giấy đã bị đốt, còn lại một mảnh nhỏ vẫn đang cháy dở.

Tôi chạy đuổi theo Vũ, leo lên một chiếc xe rồi bí mật đi sau. Con đường đi rất dài. Đến một nơi mà tôi chưa từng biết. Trong lòng tôi không ngừng vang lên suy nghĩ duy nhất: Cậu ấy muốn đi đâu? Rốt cuộc là cậu ấy muốn đi đâu? Cùng lúc đó, chiếc xe màu xanh chở Vũ chợt dừng lại. Tôi thấy cậu trả tiền, rồi lẳng lặng đứng trước một tòa nhà 5 tầng cũ kĩ. Đường như rất vắng, cuối cùng cậu cũng chịu bước vào.

Tôi vội vã trả tiền, sau đó chạy theo. Bước chân của tôi gõ đều đều trên bậc thang, vừa bước vừa tự hỏi: Liệu tôi có nên dừng lại? Nếu cậu ấy phát hiện ra tôi thì sao? Tôi lưỡng lự đứng trước dãy hành lang nhỏ hẹp dẫn lên tầng 3. Đúng lúc đó, một tiếng động vang lên làm tôi chết sững

Đoàng!

Sau hai giây tê liệt, tôi lao nhanh nhất có thể về căn phòng trên cùng. Và khi tôi mở cửa ra, một cánh tượng mà tôi không thể tưởng tượng được. Trên sàn đất ẩm thấp lênh láng một màu đỏ tươi. Và....anh tôi, đang nằm trên vũng máu ấy. Ngay bên cạnh, Vũ đang đứng nhìn, với khẩu súng trong tay vừa mới bóp cò.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Ads Tôi tê liệt nhìn về phía Vũ, cậu buông thõng khẩu súng xuống sàn. Biểu cảm vừa ngạc nhiên trước sự có mặt của tôi, vừa có chút hoảng loạn.

Á Á Á Á Á Á!!!!!!!

Tiếng thét chói tai vang lên ngay cạnh tôi. Và chẳng cần quay lại, tôi cũng đủ biết người phụ nữ vừa đến có biểu cảm như thế nào. Khuôn mặt chị ta trắng bệch, lấp bắp hai từ

Giết....giết....

Chữ “ngươi” còn chưa kịp thốt ra, chị ta đã lao xuống tầng dưới như thể sợ bị thủ tiêu nhân chứng. Phản ứng nhanh đến nỗi tôi và Thiên Vũ chỉ có thể trơ mắt ra nhìn. Ý nghĩ tồi tệ chợt lóe lên trong góc tôi. Chị ta sẽ gọi cảnh sát! Như cùng chung ý nghĩ với tôi, Vũ vội vàng bước tới.

Chuyện này...Tuyệt mai....tôi không.....Không phải là tôi làm!

Đừng nói gì cả! Cậu phải rời khỏi đây ngay! – Tôi cắt ngang lời Vũ, nói bằng giọng khản trương

Không được! Như vậy tôi sẽ bị hiểu lầm! – Vũ nói rồi tiến về phía cửa ra vào nhưng tôi cản lại.

Đã có người nhìn thấy cậu cầm súng, cho dù giải thích thế nào cũng vô ích. Nếu cậu bị bắt thì ai sẽ tìm ra hung thủ thật sự! Tôi.....tôi tin cậu!

Ánh mắt Vũ dần đo nhìn tôi, đồng tử dần rộng khi nghe đến bốn từ “hung thủ thật sự”. Có chút gì cảm kích khi thấy tôi không cần nghe giải thích đã hoàn toàn tin tưởng cậu ấy. Bên dưới tòa nhà bắt đầu trở nên huyền ảo. Tiếng còi xe cảnh sát vang lên càng lúc càng gần. Tôi giật mình, quay vội vào trong

Không còn thời gian đâu! Cậu mau đi đi!

Tiếng vọng từ phía tầng một nghe rất gần, lẫn cả tiếng người phụ nữ ban nãy. Giọng điệu không che dấu nỗi sợ hãi.

Cậu phải đi ngay! – Tôi dùng hết sức, đẩy Vũ về phía cửa. Cậu quay đầu ngần ngại nhìn tôi vài giây. Cuối cùng cũng nhảy qua. Vừa lúc đó thì cửa phòng bật mở.

.....

Bệnh viện

Bóng đèn màu đỏ trước cửa phòng cấp cứu đã sáng được một tiếng. Khoảng cách bên trong và bên ngoài chỉ có một cánh cửa mà chia thành hai thế giới rất xa. Dãy sự im lặng bao trùm lên tất cả. Sự im lặng đến đáng sợ.

Đây là lần thứ hai tôi ngồi ở vị trí này, cầu nguyện, hy vọng. Chờ đợi kì tích sẽ xuất hiện. Anh không phải là anh trai tôi, nhưng anh đã từng là anh trai tôi, chỉ ít đã từng xem tôi như một người em gái. Cho dù chỉ là một kẻ thay thế, thậm chí là một quân cờ mà anh sắp xếp, thì tôi vẫn luôn coi anh là người anh mà tôi yêu thương nhất. Tình cảm hơn mười năm qua của tôi đâu phải chỉ là giả dối.

Một tiếng “ding” rất khẽ vang lên. Ánh sáng trước cửa phòng đã tắt. Tôi vội chạy đến bên vị bác sĩ vừa bước ra, không kịp được run rẩy hỏi

Bác sĩ! Anh ấy...anh ấy sao rồi?

Đáp lại ánh mắt khẩn thiết của tôi là một cái lắc đầu. Ông nói với giọng tiếc nuối

Chúng tôi rất tiếc. Chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng.....

Tay tôi lập tức buông thõng xuống, hoang mang nói với bản thân “không thể nào! Không thể nào!”. Vị bác sĩ gì có chút thương cảm nhìn tôi, nói rất khẽ

Cô hãy vào gặp người thân lần cuối đi!

Tôi không suy nghĩ được gì, lập tức lao vào bên trong. Trên chiếc giường trắng muốt, tôi thấy anh nằm im, hai mắt khép hờ. Tôi run run tiến lại gần, cầm lấy tay anh, giọng nói cũng trở nên không rõ ràng

Anh! Anh....anh nhìn em đi! Anh....mở mắt ra nhìn em đi!

Anh khó nhọc hé mắt, quay về phía tôi. Nước mắt tôi chảy dài, chỉ cảm thấy đau đớn. Đau đớn hơn cả khi phát hiện ra anh không phải anh trai của tôi. Tôi gắng cười trấn an anh

Anh! Anh....sẽ không sao! Nhất định sẽ không sao! – Tôi càng nói thì nước mắt càng chảy, chỉ thấy vị mặn chát nơi khóe miệng

Anh run run nhìn tôi, từ từ đưa cánh tay tới trước mặt tôi. Giọng nói yếu ớt

T..uyệt....M...a.i!...

Tôi vội vã nắm lấy tay anh, nói vội

Em ở đây!

T..u..uyệtM..ai – Anh không ngừng gọi tên tôi, hai mắt dường như đã không còn nhìn rõ nữa. Tôi đưa cánh tay của anh lên mặt, thì thào

Rồi...anh sẽ khỏe lại! – Tôi nói trong tiếng nức. Anh nhắm mắt mệt mỏi, cố gắng thốt lên hai từ

X..i..n...l.ỗi! T..uyệt....M..ai!...

Tôi lắc đầu, nói trong nước mắt

Không! Em...không trách anh...không!....

Anh mở mắt nhìn tôi, bàn tay vuốt mặt tôi. Có thể người anh muốn nhìn thấy lúc này là cô gái có gương mặt tôi đang mang. Có thể lúc này anh chỉ muốn gặp Tuyết Mai thật sự của anh. Nhưng tôi vẫn chấp nhận. Tôi chấp nhận làm kẻ thế thân lần cuối cùng. Anh lau những giọt nước mắt trên mặt tôi, nhìn tôi đăm đăm. Sau đó anh bỗng chỉ tay vào cổ tôi, khó khăn nói

T..h..â.n....t..h.ế!...

Tôi giật mình nhìn lại, nghi hoặc nói

Anh muốn nói đến thân thể thực sự của em?

Anh nhắm mắt thay cho lời đồng thuận. Tôi bỗng nhiên cảm thấy tim đập rất mạnh, vội vã hỏi

Em nghe! Anh nói đi! Em là ai? Rốt cuộc thì em là ai?

Đúng lúc đó thì máy đo bỗng nhiên phát ra tiếng kêu lạ. Tôi thấy anh co giật, tay run run chỉ vào sợi dây của tôi

T..h..â.n....

Tôi nắm chặt lấy tay anh, vừa gọi không ngừng

Anh...anh sao vậy? Anh nói đi! Em dốt cuộc là ai? Em là ai?

Sợi dây trên cổ tôi rung lên dữ dội, anh càng co giật mạnh hơn nữa. Cho đến khi một tiếng “píp” vang lên, kéo dài những đường thẳng trên máy đo. Hai mắt anh nhắm nghiền lại, cánh tay rơi tự do trong không trung. Vụt khỏi tôi!

Tôi cảm thấy dường như không thở nổi. Giống như có một sức ép khủng khiếp bóp chặt trái tim bé nhỏ, khiến nó nghẹt thở. Tôi không biết thứ chất lỏng đang chảy trên mặt mình là gì. Không còn nhận thức được xung quanh. Tôi hét lên

Anh! Anh tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi!!!!

Trong vô vọng, anh chỉ nằm im. Không nghe thấy, mãi mãi không nghe thấy gì nữa!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Một cơn gió vô tình thổi qua làm chiếc lá trên cành khẽ lay động rồi lìa cành. Rất nhẹ nhàng, gió đưa lá trở về với đất. Cuộc đời con người, tranh đấu rất nhiều, giành giật rất nhiều, hận thù rất nhiều, cuối cùng vẫn sẽ tan vào hư vô.

Giống như gió! Giống...như lá!

.....

Tôi bần thần từ bệnh viện trở về. Từng bước vô định bước trên đường. Lần này thì anh đã thật sự ra đi! Thật sự bỏ tôi mà đi. Tôi giống như một cơn gió vô hình. Mất hết tất cả. Mất hết ký ức. Vô định và trống trải!

Đúng lúc này thì một chiếc xe chạy đến gần chỗ tôi. Người vừa mở cửa xe gọi tôi bằng giọng lo lắng

Tuyết Mai!

Tôi nhìn thấy mẹ Thiên Vũ ngồi trong xe, ánh mắt đang trở nên hoảng loạn, nói

Thiên Vũ.....Thiên Vũ.....

.....

Tôi và mẹ cậu vừa trở về nhà, đã thấy có rất nhiều cảnh sát ở bên ngoài. Vừa bước xuống xe đã lập tức bị đám phóng viên vây kín. Ánh đèn chớp nháy không ngừng.

Bà Hoàng! Bà nói sao về việc này?

Cậu Thiên Vũ đã bỏ trốn sau khi gây án!

Bà nói gì đi chứ?

Bà hoảng!

Rất nhiều mic được đưa đến chỗ tôi và mẹ Thiên Vũ. Những câu hỏi cứ bám lấy chúng tôi. Mãi đến khi quản gia của nhà cậu tới tách đám phóng viên ra, đưa chúng tôi vào trong nhà. Dù vậy, đám người bên ngoài cũng không hề có ý định giải tán. Không khí trong nhà im lặng đến u ám. Không ai nói một lời. Rất lâu sau mẹ Thiên Vũ mới gần như bật khóc lên tiếng

Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ?

Vừa nói bà vừa ôm đầu. Tôi phải đến vỗ vai bà

Bác đừng quá lo lắng! Thiên Vũ nhất định không sao!

Tôi nói nhưng cũng là tự an ủi bản thân. Tự cho mình một niềm tin để dựa vào. Bởi vì tôi cũng đang hoang mang không kém. Trong lòng chỉ có một ý nghĩ duy nhất. Thiên Vũ! Cậu đang ở đâu? Cậu có an toàn không?

.....

Mẹ ơi! Hu Hu! Mẹ ơi!

Cô chủ! Cô ở đâu? Cô chủ!

Hu hu! Anh ơi! Mẹ ơi! Cứu con với!

Đám lửa càng lúc càng bùng lên dữ dội, nuốt trọn lấy căn phòng cùng thân hình nhỏ bé. Tiếng kêu khóc và tiếng gọi không ngừng vang lên. Bỗng từ trên cao, một cây cột bị cháy rơi xuống, đúng chỗ cô bé đang đứng. Chỉ có tiếng hét thất thanh vang lên

Á Á Á Á Á Á Á Á!!!!!!

.....

Tôi giật mình choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng. Mồ hôi đầm đìa, tim đập liên hồi. Cảm giác hoảng sợ vẫn còn đâu đây. Lại là giấc mơ đó. Kể từ khi phát hiện ra sự thật, đêm nào tôi cũng mơ thấy đám cháy đó. Thấy tôi – 7 tuổi đang vùng vẫy trong bức tường lửa đáng sợ. Bất giác tôi lại sờ lên sợi dây trên cổ mình. Thân thể của tôi? Thân thể của tôi thật sự liên quan tới sợi dây này sao?

Tôi là ai? Rốt cuộc thì tôi là ai?

Sáng

Sau một đêm không ngủ được, tôi thức dậy từ sớm. Không khí trong nhà từ hôm xảy ra chuyện, lúc nào cũng ảm đạm, khiến cho ngôi nhà rộng rãi càng thêm phần lạnh lẽo. Mẹ Thiên Vũ vì quá lo lắng, cuối cùng đã ốm nằm trong phòng. Bên ngoài, đám phóng viên vẫn cố bám trụ, không chịu rời đi. Chỉ chờ có người ra khỏi nhà sẽ lập tức moi ra lấy thông tin. Căn nhà cũng được một đội cảnh sát canh giữ nghiêm ngặt. Mọi hành vi đều bị kiểm soát. Có lẽ họ sợ Vũ sẽ liên lạc với gia đình.

Trong lòng tôi càng trở nên hoang mang. Tin tức về cậu kể từ hôm ấy cũng không ai biết nữa. Đúng lúc đó thì có bưu phẩm gửi đến nhà Thiên Vũ. Không hiểu sao tôi có cảm giác, những thứ này chính là Vũ gửi đến. Bởi vì tất cả các phương tiện khác đều đã bị chặn, mà cậu ấy lại không thể trở về nhà. Tôi vừa bất an, vừa lo lắng khi nhận bưu phẩm. Những người cảnh sát theo thủ tục phải kiểm tất cả đồ được bên ngoài gửi đến. Tôi hơi e dè đưa cho bọn họ, nhưng khi mở ra, chỉ thấy một cuộn băng ghi âm. Trong cuộn băng ấy là một bài hát chúc mừng sinh nhật được thu sẵn cùng với một ít một gỗ và cặp ghim. Ngoài ra không còn gì khác nữa.

Họ kiểm tra không thấy gì mới trả đồ lại cho tôi. Trong lòng tôi nổi lên một nỗi nghi hoặc. Không hiểu những thứ này rốt cuộc mang ý nghĩa gì. Chỉ chắc chắn một điều rằng, nó là của Thiên Vũ.

Tôi tần ngần nhìn cuộn băng, nghe đi nghe lại đến mấy lần nhưng cũng không nhận ra có gì khác lạ. Nó chỉ là một bài hát chúc mừng bình thường được thu lại mà thôi. Tôi lại nhìn chiếc cặp và một ít vụn gỗ kia. Rốt cuộc thì cậu ấy muốn nói gì với tôi?

Không được! Nhất định là cậu ấy cần tôi giúp đỡ! Tôi nhất định phải tìm ra cậu ấy muốn nói gì với tôi. Tôi vò vò đầu, lại bật lại đoạn băng thêm một lần nữa. Bài hát có giọng trẻ con rất vui tai. Nó cứ tua đi tua lại nhiều lần. Vừa tròn 12 phút 6 giây!

12 phút 6 giây! Tôi chợt cảm thấy hiểu ra chút ít. Hôm nay là ngày 11 tháng 6. Có phải....có phải cậu ấy muốn nói tôi ngày mai đi tìm cậu ấy không? Thế nhưng...tôi phải tìm cậu ấy ở đâu? Tôi vò đầu bứt tai một hồi nhưng cũng không hiểu. Băng ghi âm, cặp ghim, vụn gỗ. Cậu ấy muốn nói gì đây? Sao cứ chơi trò thách đố tôi vậy. Tôi vốn không giỏi trò này mà!

Tôi bất chợt nhìn cuộn băng rồi chợt nhớ tới Vũ. Thách đố! Đúng rồi! Tôi và Vũ trước kia cùng thi giải câu đố. Cặp ghim, vụn gỗ, băng ghi âm. Là...là nhà kho phía sau trường lúc tôi và Vũ thi đấu lần hai. Lần đó là tôi dùng cặp ghim ra ngoài trước, nhưng Vũ lại dùng băng ghi âm lừa tôi để dành chiến thắng. Có phải cậu ấy muốn nói tôi ngày mai tới nhà kho sau trường tìm cậu ấy? Cậu ấy....đang ở đó!

Tôi nhìn cuộn băng rồi thầm cầu nguyện. Hy vọng lần này, tôi thật sự giải đúng!

.....

6.00

Tôi xách một chiếc túi nhỏ, nhờ chị giúp việc chăm sóc mẹ Vũ cẩn thận rồi ra ngoài. Có hai người cảnh sát đi theo tôi. Tuy rằng họ không trực tiếp kiểm soát mọi hành động, nhưng chỉ cần tôi ra khỏi nhà là sẽ có người đi theo. Tôi cố gắng giữ vẻ tự nhiên, bắt một chiếc xe rồi đi thẳng tới siêu thị gần đó.

Tôi giả vờ đi một vòng mua đồ, vừa đi vừa nghĩ cách cắt đuôi bọn họ. Họ tuy không đi bên cạnh, chỉ giữ một khoảng cách nhất định nhưng mọi hành động của tôi đều bị chú ý. Tôi liền rẽ qua khu quần áo. Lợi dụng đám đông để chạy về hướng khác. Khu mua sắm đông đúc may mắn giúp tôi núp được. Tôi vội chạy tới chỗ một người phụ nữ gần đó, hấp tấp nói

Chị gì đó, chị....chị có thể giúp tôi một chút được không?

Chị ta hơi ngơ ngác, không hiểu nhìn tôi. Tôi năn nỉ nói

Chuyện này thật sự rất quan trọng! Người thân của tôi đang gặp nguy hiểm, nhưng tôi lại không thể tới được! Xin hãy giúp tôi!

Người phụ nữ vẻ không tin tưởng nhìn tôi, tôi tiếp tục nói

Xin hãy giúp tôi!

Đúng lúc này thì một bóng người xuất hiện trước mắt tôi, giọng nói kinh ngạc

Tuyết Mai!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Bỏ trốn

Nhanh lên! Qua bên này! – Vì vừa nhỏ giọng nhắc nhở, vừa nhìn quanh một lượt để canh chừng. Tôi thu người trèo qua bức tường, khó khăn lắm mới rời khỏi được khu mua sắm, sau đó phải chạy lòng vòng một hồi mới đến được chỗ này. Tim tôi đập dữ dội, vừa mệt vừa sợ. Thì ra chạy trốn lại dễ sợ như vậy, cũng may nhờ có Vì. Tôi cảm kích nhìn cậu, nói

Cảm ơn cậu nhé!

Vì dựa người vào tường, cũng thở mệt nhìn tôi

Cảm ơn cái gì chứ? Mà sao cậu lại ở đây?

Tôi giật mình, chợt nhớ tới lời Thiên Vũ. Vì đột nhiên hạ giọng

Chuyện của Vũ mình đã xem tin tức rồi! – Cậu đột nhiên căng thẳng nhìn tôi – Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Mình không biết – Tôi lắc đầu – Nhưng phải đến chỗ này trước đã!

.....

Tôi và Vì thận trọng tiến đến ngôi nhà hoang phía sau trường. Nghi hè nên trường vắng hẳn, dầu vậy, tôi vẫn cẩn thận quan sát xung quanh. Khi đảm bảo đã không còn ai, mới đưa tay đẩy cửa. Nhà kho bị bỏ hoang nhiều năm hơi lạnh lạnh. Sàn nhà ẩm thấp dính một lớp bụi dày. Tôi nhẹ nhàng bước vào, cố gắng không phát ra tiếng động, nhỏ giọng gọi

Thiên Vũ! Cậu ở đâu?

Căn phòng vẫn yên ắng lạ kì. Tôi và Vì nghi hoặc nhìn nhau. Vũ không có ở đây. Chẳng lẽ....tôi đã giải sai? Đúng lúc đó, cánh tủ phía sau chúng tôi phát ra tiếng sột soạt. Khi tôi quay ra đã nhìn thấy Vũ đang đứng ở đó. Tôi không kìm nổi vui mừng chạy đến ôm chầm lấy cậu. Mới có mấy ngày, nhìn cậu đã hốc hác hẳn. Cuộc sống trốn chạy đúng là không dễ dàng. Vũ gỡ tôi ra, có vẻ ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Vì

Yên tâm! Tôi sẽ không nói cho ai biết! – Vì vẫn đứng ở gần cửa, chắc chắn nói

Vũ hơi gật đầu nhìn tôi, ánh mắt tin tưởng. Tôi lại không kìm được thắc mắc hỏi

Rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Tại sao cậu lại đến đó? Anh..... – Giọng tôi bỗng nhiên chùng xuống – Anh...chết rồi!

Tuyết Mai! – Vũ khẽ ôm tôi, nói nhỏ - Xin lỗi!

Tôi lắc đầu. Giọng cậu nhỏ dần

Sáng hôm đó, tôi nhận được thư báo đến địa điểm đó, nhưng khi vừa đến thì đã thấy anh cậu nằm ở đó. Trong phòng còn có một kẻ nữa. Tôi định bắn hắn thì hắn đã bỏ chạy mất. Đúng lúc ấy thì cậu và người phụ nữ kia tới. – Vũ tóm tắt lại sự việc rồi nhìn hai chúng tôi, chờ đợi sự tin tưởng.

Ý cậu là có người muốn hại cậu? – Vì trầm ngâm lên tiếng

Có lẽ vậy!

Ai?

Cả ba chúng tôi cùng im lặng. Kẻ này có thể là ai chứ? Người hận Vũ nhất chính là anh trai tôi, nhưng anh đã chết rồi. Rốt cuộc thì là ai được chứ?

Trước hết cậu phải rời khỏi đây đã. Chờ tình hình dịu lại mới có thể tìm được hung thủ - Vì bày cách, sau đó lại nhìn hai chúng tôi – Nếu hai người đồng ý, tôi có thể sắp xếp một chuyến bay ngay ngày mai. Chúng ta sẽ đưa Vũ sang nước ngoài!

Nhưng....

Đây là cách duy nhất rồi!

Vũ im lặng, cả ba người theo đuổi ba ý nghĩ khác nhau.

Nếu như....- Vì ngập ngừng – hai người có thể tin tưởng tôi!

Tôi nhìn Vũ. Lại thấy cậu gật đầu quả quyết

Tôi tin cậu!

Vì khẽ mỉm cười, tiếp tục nói

Cảm ơn! Vậy đêm nay hãy tới nhà tôi. Sáng mai chúng ta sẽ đưa cậu đi!

Tôi nhìn Vũ lo lắng, cậu ấy chỉ mỉm cười trấn an, nhưng trong ánh mắt cậu, tôi vẫn nhận ra một tia hoang mang. Vì đưa chúng tôi về nhà. Làm bạn với cậu lâu như vậy, tôi cũng không biết nhà Vũ ở đâu. '

Ngôi nhà màu trắng sữa, rất rộng lớn nhưng lại chỉ có một mình Vũ sống, tôi hơi ngạc nhiên.

Cậu ở một mình à?

Ừ! – Vũ cười – Ba mẹ mình và mình sống ở hai nhà khác nhau. Dù sao mình cũng thích có nhà riêng! Tự do!

Cậu pha nước cho hai chúng tôi, sau đó lên phòng dọn dẹp. Cơm chiều được dọn ra nhưng không ai muốn ăn. Vũ nhìn tôi và Vũ thờ dài

Hai người không ăn thì lấy sức đâu mà bỏ đi chứ. Mau ăn đi! – Vừa nói cậu vừa gấp đầy thức ăn vào bát của hai chúng tôi. Tôi gắng nở nụ cười

Cảm ơn cậu!

Vũ nhăn mặt

Nhìn cậu cười còn kinh khủng hơn là miếu nữa!

Tôi bất giác bật cười. Cậu ấy lúc nào cũng như vậy, lúc nào cũng khiến người khác vui vẻ. Tôi nhìn Vũ, thấy cậu cũng nở một nụ cười hiếm hoi.

Trời sập tôi rất nhanh. Trên bầu trời chỉ còn vài ngôi sao nhỏ lấp lánh. Dường như bóng tối đêm nay đã che hết cả bầu trời. Hai chúng tôi đứng trên lan can, cảm nhận cơn gió lạnh lạnh lùa vào tóc. Không gian xung quanh cũng im lặng không một tiếng động. Bỗng chợt Vũ lên tiếng

Cậu còn nhớ khi hai chúng ta ngắm sao không?

Um.

Lúc đó trời cũng có rất nhiều mây. Không hề có ngôi sao nào!

Tôi gật đầu

Tôi rất thích ngắm bầu trời vào buổi tối. Cậu có biết vì sao không?

Tôi vẫn không trả lời, lẳng lặng nhìn Vũ.

Vì tôi cảm thấy cuộc sống của mình giống như vậy. Là một bầu trời đêm vô định. – Cậu ngược lên cao, giọng nói bị gió át đi phần nào – Từ sau khi Thiên Thiên chết, lúc nào tôi cũng nhìn lên bầu trời, hy vọng em ấy có thể nhìn thấy tôi, có thể tha thứ cho tôi.

Giọng Vũ chùng lại, tôi lại cảm thấy cổ họng ứ nghẹn. Vũ lắc đầu

Tôi thật sự không muốn coi cậu là Thiên Thiên! Thật ra lúc đầu khi nhìn thấy cậu, tôi dường như nhìn thấy Thiên Thiên, nên tôi rất ghét cậu, tôi không thể tự tha thứ cho mình.

Khóe mắt tôi cay cay. Tôi biết, cậu và anh, cả hai người đều coi tôi là cô ấy. Tôi vốn chỉ là vật thể thân của cô ấy. Chỉ là tôi vẫn không thể từ bỏ cậu, vẫn muốn được ở bên cậu. Vũ tiếp tục nói

Sau đó khi nhìn thấy cậu bị họ bắt nạt, tôi lại muốn bảo vệ cậu, như muốn bảo vệ Thiên Thiên, chuộc lỗi với nó, chỉ không ngờ rằng, sau đó, tôi lại....thực sự thích cậu!

Những lời nói của cậu làm tôi khựng lại. Ánh mắt Vũ mờ hồ

Lúc ở tiệc sinh nhật, là cậu đã cho tôi nhìn thấy những ngôi sao trên bầu trời. Ánh sáng của chúng nhỏ bé, nhưng không vì thế mà chịu nhún nhường trước bóng tối! – Vũ bỗng quay sang nhìn thẳng vào mắt tôi – Mỗi ngôi sao đều có ánh sáng riêng của mình. Cho dù nhìn chúng từ xa đều giống nhau. Tuyệt Mai! Cậu không phải là Thiên Thiên! Và người tôi yêu...là Phuong Tuyết Mai!

Cậu đưa tay ôm lấy tôi, cả người tôi đông cứng. Tôi không phải là vật thể thân. Tôi không muốn làm vật thể thân. Tôi là Phuong Tuyết Mai! Tôi không phải Hoàng Thiên Tuyết! Nước mắt tôi chảy dài.

Xin lỗi! – Vũ ghi tôi thật chặt.

Hứa với tôi là sẽ trở về! – Tôi giữ chặt lấy ấy như sợ rằng cậu cũng biến mất. Tôi đã mất đi anh rồi, tôi không muốn phải mất thêm cả cậu nữa. Vũ hôn nhẹ lên tóc tôi

Ừ! Tôi hứa! Tuyết Mai!

Đừng gọi tôi là Tuyết Mai! Tôi không phải cô ấy! – Tôi nức nở, tôi đã mất tất cả, tôi cũng không là ai. Tôi chỉ còn mình cậu thôi. Vũ thì thầm

Tôi yêu cậu! Cho dù, cậu là ai!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chân tướng

Ads Khi tôi trở về thì đã hơn 10 giờ. Mấy người cảnh sát không ngừng hỏi nhưng tôi chỉ im lặng. Mãi họ mới chịu để tôi lên phòng. Tôi ghé qua phòng mẹ Vũ, thấy bác ấy vẫn còn ngủ say, không nén được thở dài một tiếng. Ngày mai Vũ sẽ đi. Trong lòng tôi nổi lên cảm giác bất an. Nhìn bầu trời đêm không chút ánh sáng, dường như ở một nơi khác, cũng có một người đang nhìn cùng phía với tôi. Tôi nắm chặt hai tay, tự nhủ: Thiên Vũ! Cậu nhất định phải trở về! Nhất định phải trở về với tôi!

.....

- Hu hu! Cứu con với! Mẹ ơi! Hu hu!

- Cô chủ! Cô chủ!

- Hu hu! Hu hu!

- Á Á Á Á Á!!!!

Tôi hốt hoảng bật dậy. Cả người đã ướt sũng mồ hôi. Lại là con ác mộng này. Bức tường lửa cháy dữ dội. Còn tôi đang vùng vẫy trong đó. Tim tôi đập liên hồi, tiếng vang vẫn cứ vang vọng bên tai. Không! Không! Dừng lại đi! Tôi đưa tay ôm lấy đầu, những hình đó mới từ từ tan biến. Chiếc vòng vẫn đeo trên cổ tự nhiên đứt lìa, lăn xuống đất. Tôi nhìn theo vòng quay của nó, hai mắt trở nên nặng trĩu. Xung quanh lại hiện lên một khung cảnh khác. Một cánh đồng xanh trải dài như bất tận, cô bé mặc váy hoa đang xoay tròn, miệng nở nụ cười rạng rỡ

- Ha ha! Mẹ! mẹ nhìn xem, con có giống công chúa không?

- Giống lắm! Công chúa của mẹ đẹp nhất!

- Anh! Nhìn em xem! Váy mới mẹ mua cho em này!

- Ủ! Đẹp lắm!

- Ha ha ha!

Tiếng cười trong trẻo của cô bé ấy cứ vang mãi, vang mãi. Vừa gần gũi lại vừa xa xôi.

Khung cảnh trong phút chốc đột ngột thay đổi. Tiếng khóc thảm thiết vang lên

- Hu hu hu! Mẹ ơi! Ba ơi! Ba mẹ tỉnh lại đi! Đừng bỏ con!

Không gian xung quanh bị nhấn chìm bởi sắc đỏ. Hai người nằm trên đất mắt khép hờ, người mẹ đưa tay về phía đứa trẻ đang khóc. Thều thào không còn nghe rõ. Chiếc xe bên cạnh vẫn bốc cháy.

Là tai nạn! Khủng khiếp quá! Chiếc váy mới mua của tôi, tôi chỉ vừa mới mặc. Ba mẹ nói tôi mặc váy đẹp như công chúa. Tại sao trong phút chốc lại đều nằm im như vậy? Nước mắt tôi rơi không ngừng, dường như không thể nào dừng lại được. Tôi đưa tay ôm chặt lấy đầu, tiếng nấc tắc nghẹn nơi cổ họng

- Mẹ! Mẹ!

.....

Vừa mới sáng sớm, tôi đã lập tức lao ra ngoài bắt xe. Nhưng lại bị mấy người cảnh sát giữ lại

- Thả tôi ra! – Tôi hét lên, không còn suy nghĩ được thêm điều gì khác ngoài việc phải đến đó. Tôi phải đi. Tôi phải đi tìm mẹ. Cánh tay họ vẫn giữ tôi thật chặt, mặc cho tôi gào thét. Nước mắt tôi rơi lã chã, vẫn không ngừng nói – Thả tôi ra! Thả tôi ra!

Mấy người cảnh sát bị biểu hiện của tôi làm cho bất ngờ, nhất thời không biết phản ứng như thế nào. Lợi dụng cánh tay đang thả lỏng, tôi vùng chạy ra ngoài, vội vàng bắt xe đi thẳng. Tim tôi đập không ngừng, tiếng gọi ấy vẫn thôi thúc tôi. Kêu gọi tôi hãy trở về.

Chiếc xe dừng lại ở cổng ngôi nhà màu tro, tôi cầu nguyện rằng mình nhớ đúng đường, run run đưa tay bấm chuông. Người giúp việc còn khá trẻ ra mở cửa cho tôi, khuôn mặt thẫn thờ nhìn tôi

- Cô tìm ai?

- Tôi.....tôi....

Tôi ngập ngừng nhìn cô ấy, không biết nên nói như thế nào. Đúng lúc đó thì người quản gia từ trong nhà bước tới. Tôi hơi ngỡ ngàng nhìn ông ta, người quản gia lại cười, nhẹ nhàng nói

- Cô chủ! Cuối cùng cô cũng trở về!

Tôi im lặng nhìn ông ta, nhìn ngôi nhà màu xám tro trước mặt. Đây....đây thật sự là nhà tôi ư? Tôi thật sự ở đây sao? Bước chân tôi không tự chủ được bước lên một bước. Người quản gia vẫn ôn tồn nói

- Cô chủ! Cậu chủ đang đợi cô!

Vừa nói, ông ấy vừa tránh sang một bên, nhìn tôi rồi đi trước dẫn đường. Tôi bước theo ông ta, trong lòng không ngừng hoang mang. Tôi đã tìm thấy một phần kí ức, chỉ cần vào đó, tôi sẽ biết tất cả. Nhưng tại sao tôi lại lưỡng lự. Cảm giác sợ hãi này là như thế nào? Còn anh trai? Anh trai thật sự của tôi là ai? Những câu hỏi xoay vòng trong đầu, dường như có một sức ép đang đè nặng lên vai, khiến tôi chỉ muốn lập tức quay người bỏ chạy. Người quản gia lại lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi

- Cô chủ!

Tôi giật mình ngẩng lên, ông ấy đưa mắt ra hiệu đã đến nơi. Bước chân tôi dừng lại, nhìn như thôi miên về phía căn phòng trước mặt. Chỉ còn một bước nữa, mở cánh cửa này ra, tôi sẽ biết tất cả. Dường như có một tiếng gọi sâu thẳm nơi trái tim kêu tôi hãy mở ra, nhưng lại có một giọng nói khác ngăn cản. Cánh tay tôi đưa ra trước không trung, lưỡng lự một hồi lâu. Tôi nhắm mắt, run run đưa tay nắm lấy chốt cửa. Một tiếng “cách” vang lên khe khẽ. Cùng lúc cánh cửa được mở ra, là một thanh âm quen thuộc vọng đến

- Chào mừng em đã trở về! Trương – nhị tiểu thư!

Tôi sững người đứng trước căn phòng màu trắng nhạt. Trên chiếc ghế bành lớn có trạm trổ vân gỗ cầu kì, Nhân đang ngồi quay mặt về phía tôi, ánh mắt lóe lên nụ cười. Cả người tôi cứng đờ, rất lâu mới có thể khó khăn nói một câu

- Anh....anh...thật sự là anh trai tôi?

Nhân hơi nhíu mày nhìn tôi

- Có vẻ kí ức của em vẫn chưa hoàn toàn hoàn thiện nhỉ? Em gái!

Tôi chết lặng. Nhân thật sự là anh trai của tôi. Anh nói quay về trường vì một người là như thế này sao? Nhưng tại sao lại không nói với tôi? Tại sao không nhận tôi?

- Chúng ta ngồi xuống nói chuyện được chứ? – Nhân khẽ đẩy ghế, ra hiệu cho tôi bước đến. Tôi vịn tay vào thành ghế, từ từ ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt anh nhưng giọng nói lại run run

- Tôi....tôi muốn biết tất cả!

- Được rồi! Anh sẽ cho em biết! – Nhân xoay ghế, ngồi đối diện với tôi. Hai tay đan vào nhau, giọng nói nhẹ dần đi – Bắt đầu thế nào nhỉ? Chắc là từ 10 năm trước, và mối thù giữ nhà họ Trương và họ Hoàng. 10 năm trước, nhà chúng ta và nhà họ Hoàng là đối tác kinh doanh. Ba mẹ đã rất tin tưởng bọn họ, thật không ngờ, họ lại ngấm ngầm *** hại gia đình chúng ta. Sau đó vì bị phát hiện, đã sai người gây tai nạn cho cả nhà chúng ta. Cả ba và mẹ đều đã chết trong vụ tai nạn ấy.

Tôi nhìn anh, đây là đoạn kí ức duy nhất mà tôi có. Cảnh tai nạn khủng khiếp. Hình ảnh ba mẹ đang thều thào gọi tên tôi bên vũng máu. Nước mắt tôi bắt chọt rơi. Làm sao tôi có thể quên được? Làm sao tôi có thể quên ba mẹ được chứ?

Anh ngẩng đầu, khẽ thở dài một tiếng, lại tiếp tục kể

- Sau tai nạn ấy, chỉ còn lại anh và em. Anh đã thề nhất định sẽ trả thù cho ba mẹ, sẽ hủy hoại cả nhà họ Hoàng. – Ánh mắt anh chột lóe lên một tia căm phẫn, sau đó lại quay nhìn sang tôi, dùng ánh mắt có lỗi nhìn tôi – Nhưng vì phải lo quá nhiều chuyện, anh đã không có thời gian quan tâm tới em. Sau tai nạn ấy, em không còn hay nói hay cười như trước nữa. Bác sĩ nói em quá sốc nên đã bị trầm cảm. Trong một lần anh xa nhà, khi trở về mới được tin em đã mất tích.

Kí ức mơ hồ của tôi bỗng nhiên hiện lên hình ảnh một căn nhà cũ kĩ

.....

- Mày bắt nhầm người rồi! Đồ ngu!

Trong ngôi nhà gỗ nhỏ, đứa trẻ đang ngồi rúm ró trên mặt đất, không ngừng sợ hãi gọi ba mẹ.

- Mày bắt con nhóc này làm gì? Tao cần đứa con út nhà họ Hoàng cơ mà!

- Em...em xin lỗi đại ca!

- Đồ ngu! Đúng là không làm gì nên hồn! – Tên bắt cóc đá tên kia lăn ra đất, ánh mắt dữ tợn dường như có thể ăn tươi nuốt sống hẳn

- Đại ca, bây giờ phải làm thế nào đây? Xử lí con bé này thế nào? – Một tên khác lên tiếng

- Còn làm sao được nữa! Để nó ở lại đây! Đốt chỗ này rồi đi! – Tên đại ca đập thêm vào người tên kia một cái, bực bội đi ra ngoài.

- Dạ!

Và như thế, họ thẳng tay đốt ngôi nhà trong khi tôi gào khóc. Tôi sợ hãi ôm chặt lấy đầu. Nhân lo lắng hỏi

- Em có sao không?

Mặt tôi trắng bệch, lắc lắc đầu. Lúc đó, tôi bị bắt cóc đến một ngôi nhà lạ, rồi vô tình được anh trai cứu, sau đó thì trở thành Phương Tuyết Mai. Tôi rừng mình, giọng nói lại run rẩy

- Sau đó....sau đó như thế nào?

Nhân trở lại chỗ ngồi của mình, tiếp tục kể

- Sau khi em mất tích, anh đã cho người đi tìm em nhưng không thể nào tìm được. Cuối cùng anh đành phải sang nước ngoài để học điều hành công ti, chờ đợi cơ hội quay về để trả thù. Cho đến một năm trước, anh nhận được tin rằng đã tìm thấy em, em được Phương Anh Tuấn nhận nuôi và đang ở học viện thiên tài. Nhưng hình như em đã không còn nhớ mình là ai!

Lúc ấy tôi chỉ biết mình là Phương Tuyết Mai, là em gái của Phương Anh Tuấn mà hoàn toàn không hay biết gì hết. Chính anh đã phủ lên kí ức cũ của tôi một kí ức khác, của một con người khác. Giọng Nhân vẫn đều đều

- Khi đó anh rất vui mừng, muốn lập tức trở về tìm em nhưng vì một số việc nên không thể trở về ngay được. Anh đã cho người điều tra, biết được mối liên quan giữa Phương Anh Tuấn và gia đình Hoàng Thiên Vũ, cũng biết anh ta muốn dùng em để trả thù Hoàng Thiên Vũ. Vì vậy.... – Anh bỗng nhiên dừng lại, tôi ngăn người. Biết được kế hoạch của Phương Anh Tuấn, vậy mà anh vẫn để tôi trở thành con cờ của anh ta. Bởi vì anh, cũng muốn dùng cách này để trả thù Thiên Vũ. Thì ra, anh trai thật sự cũng muốn lợi dụng tôi.

- Tuyết Mai! Hãy nghe anh! Chúng ta đều có trách nhiệm trả thù cho ba mẹ. Cả anh và em!

- Vì thế mà có thể lợi dụng tôi? – Nhân hơi ngăn ra trước ánh mắt của tôi. Còn tôi lại cười. Anh trai! Anh trai thì sao? Cũng chỉ là muốn lợi dụng tôi. Tất cả các người đều muốn lợi dụng tôi.

Nhân nắm chặt lấy tay tôi, ánh mắt kiên quyết

- Tuyết Mai! Anh xin lỗi! Đúng ra anh không nên làm như vậy, nhưng em phải hiểu cho anh. Tất cả những chuyện này đều vì ba mẹ của chúng ta!

Ánh mắt tôi lạnh băng nhìn anh

- Hiểu cho anh? Anh bảo tôi nên hiểu thế nào đây? Anh trai của tôi coi tôi là vật thể thân, muốn lợi dụng tôi để trả thù Vũ, rồi đến anh cũng lừa dối tôi. Các người coi tôi là cái gì? Là con rối ư?

- Anh... – Nhân im lặng nhìn tôi, chột thờ dài – Anh biết việc này đối với em không dễ dàng. Nhưng anh đã luôn cho người ở bên cạnh để bảo vệ em!

- Người bên cạnh bảo vệ tôi? – Tôi sững lại

- Đúng vậy! Thực ra kế hoạch trả thù Hoàng Thiên Vũ của Phương Anh Tuấn cũng rất tốt. Nhưng cả anh ta và Thiên Vũ đều không ngờ được rằng, em gái thật sự của anh ta, Phương Tuyết Mai, cũng chính là Hoàng Thiên Tuyết chưa hề chết. Cô ta, vẫn còn sống!

- Cái gì? Phương Tuyết Mai thật sự chưa chết? Người có khuôn mặt giống tôi vẫn còn sống?

Thấy nét mặt ngạc nhiên của tôi, anh tiếp tục cười

- Đúng vậy, không biết có phải do ý trời hay không mà anh lại cứu được cô ta. Khi cô ta nhảy từ vách núi xuống. Chỉ có điều, cũng giống như em, kí ức

của cô ta đã hoàn toàn biến mất. Khuôn mặt cũng hoàn toàn bị hủy hoại. Phương Anh Tuấn đã lợi dụng em, nên anh cũng lợi dụng lại em gái của anh ta. Để em gái của anh ta ở bên cạnh bảo vệ em – Anh bỗng nhiên nhìn tôi mỉm cười – Có phải cô bạn thân của em, đã bảo vệ em rất tốt không?

- Cái...gì? – Tôi sững người – Ý... anh là....

Anh đưa tay lật một quân bài trên bàn, khẽ cười

- Đúng vậy! Trương Diên Vĩ chính là em gái của Phương Anh Tuấn, là Phương Tuyết Mai thật sự!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Kết thúc

Tôi gần như không chấp nhận nỗi sự thật trước mắt, không thể nào. Diên Vĩ...Diên Vĩ chính là Tuyết Mai, là em gái nuôi của Vũ. Cô ấy làm sao có thể là em gái Vũ chứ. Không thể nào! Không thể nào! Thấy nét mặt khó tin của tôi, Nhân lại nói

- Sau khi cứu được cô ta, anh đã phẫu thuật lại khuôn mặt của Vĩ để không ai nhận ra cô ta nữa. Rồi để cô ta làm việc cho anh. Trước khi em vào học viện, Vĩ được giao nhiệm vụ theo dõi Thiên Vũ, sau khi biết em vào đó, anh đã giao cho cô ta nhiệm vụ bảo vệ em. Cô ta thật sự rất ngoan ngoãn, luôn nghe theo những sắp xếp của anh. Tất cả những chuyện đã xảy ra, đều là do Diên Vĩ làm!

- Cái...cái gì?

Nhân ngả người ra ghế, xoay xoay một tập giấy, cười

- Chuyện nhà hàng của Vũ, rồi chuyện cậu ta bị bắt cóc. Tất cả, đều là do Vĩ làm!

Tôi như không tin vào tai mình. Tất cả đều do Vĩ làm. Tất cả do cậu ấy làm! Tại sao tôi chưa bao giờ tò mò về cậu, tại sao chưa bao giờ hỏi cậu về những vấn đề ấy. Trương Diên Vĩ, Trương Văn Nhân, hai người tưởng như chưa bao giờ liên quan đến nhau. Là do tôi quá ngu ngốc, hay hai người họ diễn kịch quá giỏi? Thì ra khi tôi vừa bước vào trường, thì đã vướng vào cái bẫy do anh đặt ra. Anh trai, Diên Vĩ, anh, Thiên Vũ. Tại sao, tại sao các người cứ lần lượt làm tổn thương tôi? Tại sao tất cả đều lừa dối tôi? Người anh mà tôi yêu thương nhất, người bạn mà tôi coi trọng nhất, người mà tôi đã dành trọn cả trái tim mình! Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?

Tại sao chỉ trong một phút, tất cả đều là giả dối, tất cả đều không tồn tại. Tôi ôm chặt lấy đầu, nước mắt không ngừng rơi. Nhân lại nắm chặt lấy tay tôi, hạ giọng

- Mọi chuyện sắp kết thúc rồi! Diên Vĩ sẽ kết thúc mọi việc!

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, trái tim chợt thất lại. Kết thúc?

- Anh....anh đã làm gì? Anh đã nói gì với Diên Vĩ? – Tôi bật dậy khỏi ghế, gần như hét lên. Ánh mắt anh lạng băng nhìn về quân bài trên bàn.

- Anh đã nói cô ta thực hiện nhiệm vụ cuối cùng. Đó là....giết chết Hoàng Thiên Vũ!

- Cái....cái...gì?

Anh liếc chiếc đồng hồ trên tay, khẽ cười

- Đến giờ rồi!

Đến giờ? Phải rồi! Vĩ đang đưa Vũ đi trốn. Không...Không được! Tôi phải đi tìm hai người đó. Không được! Tôi lao ra khỏi phòng, Nhân lập tức kéo tôi lại

- Quá muộn rồi!

- Buông...buông tôi ra! – Tôi hét lên nhìn anh. Cánh tay Nhân sững lại. Tôi lao ra ngoài, vội vàng bắt xe đến địa điểm mà chúng tôi đã hẹn. Cả người run lên vì sợ hãi. Không được! Cậu không thể làm như vậy! Dừng! Dừng lại đi! Dừng làm như vậy!

.....

Lúc này, ở bến tàu, có hai người cùng đi đến ngôi nhà hoang ở gần đó.

- Tôi có chuyện muốn nói với cậu! – Vĩ nói rồi đi trước dẫn đường. Vũ đi theo

Khi hai người đã vào trong ngôi nhà kho cũ. Vĩ đột nhiên dừng lại, cánh cửa lớn đóng sập tức khắc. Vũ hơi giật mình, nghi hoặc nhìn Vĩ

- Cậu làm gì vậy?

Vĩ im lặng, khỏe môi khẽ cười

- Tiến cậu!

.....

Đừng! Đừng! Xin cậu đừng làm như vậy! Tôi không ngừng cầu nguyện, chiếc xe đã chạy nhanh hết sức nhưng sao vẫn thấy quá chậm. Con đường phía trước bỗng nhiên bị chặn lại. Bác lái xe quay lại nhìn tôi

- Tắc đường rồi!

Tôi ngó ra bên ngoài, chỉ thấy trước mắt là một hàng xe nối đuôi nhau dài dằng dặc. Bây giờ là 7.45, Vĩ nói 8 giờ sẽ đi. Tôi còn 15 phút nữa. Tôi vội vã trả tiền rồi bước xuống xe. Mặc kệ tất cả, tôi phải đến được đó. Tôi nhất định phải đến được đó. Tôi chạy trên con đường dẫn tới bến tàu. Hai hàng xe bên đường không ngừng tuýt còi nhưng tôi không để tâm. Trong tâm trí tôi lúc này chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Tôi nhất định phải đến được đó!

7.50

Con đường phía trước gần như dài bất tận, tôi cảm thấy bản thân mình như sắp kiệt sức. Hai chân nhũn ra, cổ họng bỏng rát. Không được! Tôi không thể dừng lại. Tôi vẫn cố gắng chạy, mỗi bước chân nện xuống đường đều cảm thấy đau rát.

7.55

Bến tàu đã hiện ra trước mắt. Không còn thời gian để suy nghĩ, tôi lao vội vào. Cúi người xuống thờ đốc, mọi người đang chen nhau. Tiếng rao hòa lẫn với tiếng nói chuyện và tiếng còi tàu. Ở đâu? Ở đâu? Hai người đang ở đâu?

Chiếc đồng hồ cứ nhích dần từng phút một.

7.58

Tôi đảo mắt nhìn quanh, không ngừng cầu nguyện. Đừng làm hại Thiên Vũ! Xin cậu đừng làm như vậy! Một số người tò mò nhìn tôi, tôi vẫn cố gắng tìm kiếm. Đôi chân gần như mồn ngã khụy nhưng tôi không thể dừng lại, chỉ cần tôi dừng lại, người tôi yêu thương nhất sẽ không còn. Tôi run run gọi to

- Diên Vĩ! Thiên Vũ! Hai người ở đâu?

Bến tàu ồn ào nhưng không có tiếng đáp lại. Cổ họng tôi bỏng rát, thu hết sức lực mà gọi

- Diên Vĩ! Thiên Vũ! Hai người ở đâu? Hai người ở đâu?

Trả lời đi! Trả lời đi! Xin hãy trả lời đi! Cầu xin hai người hãy trả lời tôi! Đôi chân tôi ngã khụy, hai mắt đã cay xè. Những người xung quanh không ngừng nhìn tôi ngạc nhiên. Đúng lúc đó thì...

BÙM!

Một tiếng nổ lớn vang lên. Tôi ngay lập tức khựng lại, toàn thân gần như tê cứng, hô hấp cũng dường như không thể hoạt động. Chiếc đồng hồ trên cao chỉ đúng 8.00. Tôi thấy tai mình ù đi, xung quanh lại vang lên tiếng xôn xao

- Cái gì vậy?

- Trời ơi! Cháy to quá!

- Không biết có ai trong đó không?

Họ cùng bản tán nhìn về căn nhà kho cách đó không xa, nơi ngọn lửa hung hãn đang chồm lên nuốt trọn lấy cả căn nhà. Tôi sững sờ nhìn căn nhà đang từ từ bị nuốt trọn. Dường như không còn nghe thấy gì nữa. Không phải! Cậu không ở trong đó! Đúng không? Không phải là cậu! Không phải! Không phải!

- Khùng khiếp quá! Sao tự nhiên lại cháy vậy?

- Gọi xe cứu hỏa đi! Có người bị kẹt trong đó! – Tiếng ai đó đột nhiên hét lên, dội thẳng vào tai tôi. Cả người tôi đông cứng, không nhận thức được nước mắt đã rơi đầy mặt.

Tôi lao về phía trước. Không cần biết lửa bỏng, tôi chỉ muốn tìm Vũ, tôi phải tìm được cậu. Hai tay tôi bỗng nhiên bị giữ chặt, có tiếng thét bên tai

- Làm gì vậy? Mau tránh ra! Nguy hiểm lắm!

- Không! Không! – Tôi hét lên, lại lao đến ngôi nhà đang bùng cháy dữ dội nhưng họ lại càng giữ tôi chặt hơn. Tại sao không cho tôi đi tìm Vũ? Tôi phải tìm cậu! Tôi phải đi tìm cậu! Không!

- Thả tôi ra! Thả tôi ra! – Tôi gào lên qua làn nước mắt. Dùng hết sức lực để lao tới.

- Thiên Vũ! Hứa với tôi là sẽ trở về!

- Ừ! Tôi hứa!

.....

- Tuyết Mai! Tôi hứa!

.....

- Tôi yêu cậu!

- Tôi yêu cậu! Cho dù, cậu là ai!

.....

Không giữ lời! Hoàng Thiên Vũ! Cậu không giữ lời! Cậu là kẻ nuốt lời! Cả căn nhà trong phút chốc sụp đổ, ngọn lửa vẫn hùng hực. Tôi thấy mình không thể thở nổi. Tiếng hét dường như xé toạc không gian

- AAAAAAAA! Không! Không!

- Thả tôi ra! Thả tôi ra! – Tôi vẫn gào khóc không ngừng, cả thân người như không còn sức lực, tôi ngã quỵ.

- Tuyết Mai! Tôi sẽ bảo vệ cậu!

.....

- Cậu có ánh sáng riêng của mình! Cậu không phải là Thiên Thiên! Và người tôi yêu... là Phương Tuyết Mai!

.....

Nói dối! Cậu nói dối! Cậu lừa tôi! Cậu không yêu tôi! Cậu muốn bỏ mặc tôi! Tại sao cứ hết lần này đến lần khác lừa dối tôi! Trở về đi! Làm ơn trở về đi!

- AAAAA! Không! Không!!!!

Đốm lửa chỉ còn nhỏ xíu rồi lại tắt hẳn, đám đông không ngừng bàn tán về vụ hỏa hoạn, sau đó lại thương cảm nhìn cô gái vừa lê vừa bò đến bên đống tro tàn. Cả căn nhà đã cháy rụi không còn một mẩu, những ngón tay cô gái không ngừng đào bới, bị lửa đỏ làm cho phồng rộp cả lên. Cô gái không khóc, chỉ không ngừng tìm kiếm thứ gì đó, khiến cho những người xung quanh chỉ biết đứng nhìn mà không biết phản ứng như thế nào

- Đủ rồi! – Một giọng nói khê khàng vang lên bên tai tôi, nhưng tôi không nghe thấy, vẫn tiếp tục đào bới

- Dừng lại đi! – Giọng nói lặp lại

Thiên Vũ! Đừng sợ! Tôi đến tìm cậu! Tôi sẽ tìm ra cậu! Tôi nhất định tìm ra cậu! Tôi sẽ không để cậu rời xa tôi! Tôi không trách cậu! Không trách cậu nữa! Tôi tự lằm bằm với bản thân mình, vẫn đào bới không ngừng.

- Anh nói em dừng lại đi! – Nhân hét lên, giằng mạnh tay tôi khỏi lớp than còn đỏ lửa.

- Bỏ - tay - ra! – Tôi dùng ánh mắt không cảm xúc nhìn Nhân, anh hơi giật mình. Tôi hất tay, lại tiếp tục đào bới.

- Dừng hành hạ mình nữa! Cậu ta chết rồi! Hoàng Thiên Vũ chết rồi! – Tiếng hét của Nhân làm tôi dừng lại. Một giọt nước nhỏ xíu rơi xuống lớp than nóng bỏng. Tôi vẫn đào bới.

- Em hãy chấp nhận đi! Hoàng Thiên Vũ đã chết rồi! – Giọng Nhân lạnh lùng cứa vào tim tôi. Trong một phút, thứ chất lỏng tưởng như đã khô cạn lại trào ra. Nói dối! Cậu ấy đang chờ tôi! Cậu ấy đang chờ tôi tới tìm! Cậu ấy đã hứa sẽ trở về! Đã hứa sẽ luôn bảo vệ tôi! Nói dối! Tất cả các người đều đang nói dối! Tôi không tin! Tôi không tin!

- Tuyết Mai! – Nhân kéo tay tôi. Khuôn mặt tôi nhạt nhòa nước mắt, tôi gào lên

- Thả tôi ra! Vũ chưa chết! Tôi phải tìm Vũ!

Anh ôm chặt tôi vào lòng, không ngừng nói

- Đừng như vậy nữa! Em đừng như vậy nữa!

- Không! Bỏ tôi ra! Bỏ tôi ra!

Tôi không ngừng giãy giụa. Bỗng nhiên cảm thấy xung quanh mờ dần đi. Không còn nghe thấy âm thanh gì nữa, chỉ có tiếng hét gọi của Nhân

- Tuyết Mai! Em tỉnh lại đi! Tuyết Mai!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Thành kỉ niệm

Căn phòng màu trắng sữa âm ỉ đến lạnh lẽo. Cánh cửa gỗ bị khóa chặt kín, khiến căn phòng có cảm giác tách biệt hẳn với cuộc sống ồn ào bên ngoài. Năng không đủ sức len lỏi vào trong phòng làm chậu hoa Diên Vĩ nhỏ héo tàn. Từng cánh hoa tím nhạt rải rác rơi trên bàn gỗ và sàn nhà. Bên cạnh chiếc giường cà phê sữa, một bóng người nửa ngồi nửa quỳ nhìn người trước mặt.

- Tuyết Mai! Rốt cuộc em muốn ngồi đến khi nào nữa đây! Em đã như vậy lâu lắm rồi!

-

- Tuyết Mai! Đừng hành hạ mình nữa! Nghe lời anh! Được không?

-

Căn phòng vẫn yên ắng không một tiếng động, có chăng là tiếng thở dài của Nhân. Ánh mắt anh đau lòng nhìn khuôn mặt hốc hác của tôi, tô cháo bên bàn nguội ngắt. Nhân hất tay, ra hiệu cho người giúp việc đổi đồ khác. Anh nhìn tôi một hồi lâu, bàn tay đưa lên cao định vuốt tóc tôi, song vừa chạm đến mắt, cánh tay ấy chợt dừng lại rồi bất lực buông thõng xuống.

- Anh...anh phải làm sao mới được đây? – Giọng anh phảng phất một nỗi bi thương. Song đáp lại vẫn là một sự im lặng tuyệt đối. Sự im lặng ngột ngạt và khó chịu. Anh bất lực đứng dậy, nói

- Khi nào đói thì hãy gọi người mang đồ ăn tới! Anh...đi đây!

Anh nhìn tôi một hồi, dường như vẫn mong ngóng nhận được một lời đáp trả, nhưng lại chỉ thêm một lần thất vọng, quay mặt đi ra ngoài. Trước mắt tôi chỉ có một màu trắng xóa. Dường như mọi âm thanh bên ngoài đều bị nhấn chìm trong sắc trắng ấy. Đôi mắt vô hồn vẫn dán chặt vào khoảng không trước mặt. Thế nhưng, tôi lại chẳng thể nhìn thấy gì. Cổ họng thiếu nước khô cứng. Tôi mấp máy môi, tưởng như rất khó khăn mới phát ra được âm thanh

- Có phải...anh...là người đã giết chết anh tôi không?

Bước chân Nhân dừng khựng lại giữa không trung. Nhưng vì quay mặt lại nên tôi không thể nhìn thấy biểu hiện trên mặt anh. Giọng Nhân thoảng qua như tiếng gió, giống cái lần anh nói với tôi trên đu quay.

- Có thể em không tin! Nhưng anh không làm chuyện đó!

Căn phòng lại rơi vào im lặng, anh không nói thêm gì, lặng lẽ ra ngoài.

.....

Dòng thời gian vẫn trôi qua theo nhịp điệu vốn có của nó. Thế nhưng trong thế giới của tôi. Nó đã dừng lại. Mãi mãi dừng lại kể từ ngày hôm ấy. Tôi đã nhớ lại tất cả mọi chuyện, trở về căn nhà thực sự của mình. Ở trong căn phòng thuộc về tôi. Tôi đã tìm thấy mọi thứ, nhưng dường như cũng vừa đánh mất mọi thứ.

Tôi đến tìm mẹ Vũ vào một chiều đầy nắng. Cảm giác lâu ngày không bước chân ra ngoài khiến tôi có chút không quen, như thể một cây hoa dại lâu ngày sống thiếu ánh sáng, nay lại bị đưa ra dưới nắng hè gay gắt, phải một lúc sau mới thích ứng được. Căn nhà số 16 vắng hoe, thậm chí không thấy bóng dáng người giúp việc nào. Cổng cũng không đóng. Tôi đưa tay đẩy cửa, từng bước, từng bước đi vào trong. Phòng khách lạnh lẽo không một

bóng người. Tôi đi một vòng, cuối cùng tìm thấy mẹ Vũ trong phòng cậu. Bác ấy ngồi một mình, bất động. Thân hình gầy gò cùng mái tóc rối xù trong nắng chiều càng thêm phần ồm yếu. Trên tay bác ấy là một tấm hình. Cả người cứng đờ như một bức tượng. Mẹ Vũ mà tôi từng biết, là một người phụ nữ rất xinh đẹp, rất quý phái. Không phải là người phụ nữ mệt mỏi với thân hình tiều tụy trước mặt. Là người luôn mỉm cười nhân hậu chứ không lặng lẽ như thế này.

Bác ấy dường như không nhận ra sự xuất hiện của tôi, vẫn ngồi im mà nắm chặt thứ trong tay. Tôi bước đến thật khẽ, khi nhìn rõ vật trên tay bác ấy, nước mắt không tự chủ được mà lăn dài. Là bức hình Vũ lúc nhận được giải thưởng đang mỉm cười. Ánh mắt tràn trề tự tin hướng về phía máy ảnh, một bên lông mày nhướn cao. Cái vẻ ngạo mạn ấy, đúng là đánh chết cũng không đổi. Tôi đưa tay lên bịt miệng, cố ngăn tiếng nấc nơi cổ họng. Thân người trước mặt tôi hơi cử động, thế nhưng mắt vẫn nhìn về khoảng không vô hình. Giọng nói đè nén nghe khàn khàn vang lên

- Thiên Vũ nó rất ngoan, lần nào được giải thưởng, cũng trở về khoe bác đầu tiên. Nếu như bác không thể đến tham dự, nó sẽ nhờ người quay lại để cho bác coi! Từ nhỏ cho tới bây giờ, nó chưa bao giờ làm trái lời bác. – Giọng nói của mẹ Vũ nhỏ đến mức tôi có cảm giác có thể bị gió thổi tung. Ánh mắt bác ấy nhìn vào bức ảnh trong tay, nhoeo cười

- Lúc nào nó cũng cố làm bác vui lòng. Cho dù có bị ngã, cũng sẽ tự đứng dậy. Dù có xảy ra chuyện gì cũng tự mình xử lí. Không bao giờ làm bác lo lắng.

Nước mắt tôi chảy dài, nhìn mẹ cậu đang vuốt ve gương mặt trên bức ảnh, giọng nói lạc đi

- Nó là đứa trẻ ngoan như vậy! Tại sao... lại bắt nó đi sớm như thế. Tại sao... Thiên Vũ! Thiên Vũ... đáng thương của mẹ! – Từng giọt nước mắt rơi xuống bức ảnh, mẹ cậu áp chặt nó vào lòng, cả thân người run rẩy – Tại... sao chứ? Tại sao?

- Cháu...xin lỗi! Cháu...xin lỗi! – Tôi vỡ òa, quỳ xuống bên cạnh bác ấy, nước mắt vẫn không ngừng rơi. Bác ấy ngẩng lên, dường như đang cố nén tiếng khóc lại, giọng nói nghẹn ngào

- Bác cứ nghĩ, để hai đứa đến với nhau là sự lựa chọn đúng đắn. Hy vọng rằng mối thù này có thể xóa bỏ. Thật không ngờ!...Không ngờ!...Vẫn không thể thay đổi được...!

Tôi sững người, ngẩng lên nhìn mẹ Vũ

- Bác...đã biết?...

Bác ấy khẽ gật đầu

- Đúng vậy! Lần đầu tiên nhìn thấy cháu, bác đã tưởng nhầm cháu là Thiên Thiên. Từ sau cái chết của con bé, Vũ đã đau khổ rất nhiều. Vì thế, bác mới muốn cháu ở bên nó, để nó có thể dần dần nguôi ngoai, không còn tự dằn vặt bản thân nữa. Sau khi cháu chuyển đến đây, bác lại nhìn thấy sợi dây của cháu. Lúc đó bác mới biết, cháu chính là con gái của nhà họ Trương đã mất tích. Bác những tưởng có thể xóa đi mối thù này! Thì ra bác đã sai! Sai thật rồi!

Giọng tôi nghẹn lại.

- Cháu xin...lỗi! Xin lỗi!

Mẹ cậu lắc đầu, đưa tay vuốt ve tấm hình, giọng nói xa xăm cùng đau đớn

- Lỗi lầm của người đời trước, đáng lẽ ra không nên trút lên đầu các con! Là lỗi của chúng ta!

Tiếng gió rít qua khe cửa, hất tung tấm rèm trắng mỏng. Dường như đó là tiếng khóc ai oán của những lỗi lầm mong được tha thứ !

.....

2 tháng sau

Sân bay

- Đi bảo trọng! – Nhân vừa nói vừa lấy tay vỗ vỗ tôi, đây có lẽ là điều cuối cùng anh có thể làm cho tôi. Tôi thờ ơ lặng yên, anh cúi đầu

- Anh biết rồi! Khi nào em trở về?

Tôi vẫn không nói gì. Nhân thở dài, kéo tôi xuống, hôn nhẹ lên mái tóc tôi

- Có chuyện gì hãy gọi cho anh! Anh sẽ lập tức đến bên em!

Tôi im lặng, chỉ gật đầu. Anh mỉm cười thả tôi ra, nhìn tôi từ từ bước vào phòng cách li. Qua lớp kính, tôi thấy anh đứng trầm ngâm, ánh mắt dõi theo bước chân của tôi. Tôi lặng lẽ kéo chiếc vali lớn, bước vào trong. “Có thể em không tin! Nhưng anh không làm chuyện đó! “ Tôi nhắm mắt lại. Như vậy là đủ rồi

Tiếng động cơ quạt máy vù vù, vài tiếp viên đang thông báo hành khách thắt dây an toàn và tắt điện thoại. Cổ máy nặng nề mà lại như một chú chim tự

do, trượt một đường dài trước khi lao về phía trước. Qua khung cửa, tôi có thể nhìn thấy rõ cảnh vật bên dưới. Chúng cứ nhỏ dần, nhỏ dần rồi chìm khuất hẳn. Bên tai tôi chỉ nghe thật tĩnh lặng.

Rời khỏi đây, tôi mới có thể thôi nghĩ về những kí ức đáng sợ. Mới có thể dần quên đi mà bắt đầu một cuộc sống mới. Trở về? Tôi cũng không biết nữa. Bởi vì tôi không biết đến khi nào tôi mới có thể học được cách nói hai từ tha thứ. Có thể là một năm, năm năm, hoặc cũng có thể là cả đời. Không biết nữa!

Hãy để tất cả trở thành kỉ niệm!.....

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Cuộc sống mới

Ads Có người đã nói, khi một cánh cửa khép lại cũng là lúc một cánh cửa khác mở ra. Điểm kết thúc, chính là điểm bắt đầu cho một khởi đầu mới. Và tôi, cũng đang mở ra cánh cửa khác của chính mình.

Lục Ngạn vào mùa mưa có cảm giác thật lạ. Xanh mượt một màu. Nhìn từ xa như một bức tranh màu nước vừa mới sơn, màu còn chưa kịp khô. Ướt ướt mà tràn đầy sức sống.

“Tách” “Tách”

Tiếng máy ảnh vang lên thật khẽ, tôi đưa tay chỉnh lại khung hình, mỉm cười rồi lại tiếp tục đi. Những cánh rừng ở đây còn chưa bị phá hoại nên vẫn còn vẻ hoang sơ, bí ẩn. Vẻ đẹp mộc mạc và nguyên thủy khiến người ta không thể không tìm cách lưu lại. Tiếc là trong túi chỉ còn lại cuộn film cuối cùng, tôi tiếc rẻ đẩy chúng vào góc trong còng rồi cất máy ảnh. Ở trên này mà hết film, chẳng biết lúc nào mới mua được. Xốc lại balo trên vai, tôi hào hứng đi về phía trước. Hai hàng cây bên cạnh trải dài, màu xanh nối liền với chân trời xa tít, cả không gian bao la bị nhấn chìm trong sắc màu dịu mắt. Không khí trong lành này đúng là khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Tôi dừng chân bên một tảng đá, cởi giày rồi lội xuống khe suối gần đó. Vốc nước lên mặt, cả người như tỉnh ra, không còn chút mệt mỏi sau quãng đường dài. Nước suối mát lạnh thấm vào da mặt, vị nước chạm vào đầu lưỡi có chút ngọt ngọt. Tôi đưa tay thích thú hắt nước lên cao tạo thành một vòng lượn làm chú sóc trên cành gần đó giật mình chạy biến.

Thả mình xuống đám cỏ xanh mượt gần đó, tôi thư thả ngồi ngắm trời mây. Làn gió thổi qua mái tóc như một bàn tay vô hình, vừa nâng niu, vừa tinh nghịch hắt tung chúng khỏi chiếc cặp màu hồng hờ hững trên tóc. Hai mắt tôi lim dim, cuối cùng ngủ gật lúc nào không biết. Lúc tỉnh dậy, xung quanh nắng đã nhạt dần. Không gian xung quanh có chút tĩnh mịch và yên lặng hơn. Tôi vội lấy đồng hồ ra xem, không ngờ mình đã ngủ được 2 tiếng, bây giờ đã là 5 giờ. Tôi giật mình, nhanh chóng đi giày, đeo lại balo. Đến lúc lục tìm cái la bàn để đi về, tôi mới nhận ra, cái la bàn đã không cánh mà bay.

Không phải chứ? Chẳng lẽ bị rơi rồi sao? Tôi loay hoay đặt balo xuống, lục tung các ngăn để tìm mà vẫn không thấy. Diên thật. Tôi vốn bị mù đường bẩm sinh, mà đi trong này không có la bàn, có không mù đường cũng không tìm được lối ra. Trong lòng tôi nổi lên một tia hoang mang, vừa tự trách cái tật cầu thả không bao giờ bỏ được của mình, vừa lo lắng không biết tìm đường ra như thế nào. Ngộ nhờ bị lạc, tối nay phải qua đêm lại đây e rằng khó sống. Cho dù nơi đây có đẹp như thế nào, ban đêm vẫn ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm, mà tôi thì lại chẳng mang theo thứ gì để qua đêm cả.

Vài tia nắng cuối ngày len lỏi qua tán cây cổ thụ rải lên lớp lá rụng cuối mùa một màu vàng nhạt, tôi vừa đi vừa nhìn trời, hi vọng cứ đi về hướng mặt trời lặn là ra được. Thế nhưng mặt trời lặn còn nhanh hơn tôi nghĩ, thoáng chốc xung quanh đã bao trùm một màu xám ảm đạm, xung quanh lại có quá nhiều cây cối, xem ra muốn ra được cũng không phải dễ. Chẳng lẽ đêm nay thật sự phải ngủ lại trong rừng? Nghĩ như vậy tôi có chút nổi da gà.

Đúng lúc đó, một loạt tiếng loạt xoạt thu hút sự chú ý của tôi. Trong đầu tôi không ngừng tưởng tượng, liệu có phải là thú dữ không? Hay là mấy bộ tộc da đỏ hay ăn thịt người trong phim? Tôi bắt đầu sợ hãi, vội vàng nép vào một gốc cây ở gần đó. Tiếng xột xoạt văng vẳng bên tai nhưng không tiến đến chỗ tôi, dường như cái thứ đó không nhìn thấy tôi. Tôi đưa đôi mắt đang núp sau lớp lá rậm rạp, cẩn thận quan sát. Ở cách tôi khoảng một trăm mét, có một người đang cúi húi trái một sợi dây thừng. Khởi nói cũng biết tôi vui mừng cỡ nào, giống như tìm thấy cứu binh, vội vàng chạy ra khỏi chỗ nấp. Tiếng bước chân hấp tấp của tôi chạm vào thảm lá thành tiếng động không nhỏ, khiến người kia quay lại. Thế nhưng vừa thấy tôi đang chạy đến thì anh ta lại hốt hoảng, không ngừng xua tay. Miệng còn nói

- Này! Dừng lại! Cẩn thận!

Tôi vẫn không giảm tốc độ, trí não còn bận phân tích biểu hiện cùng câu nói của anh ta thì đã thấy bước chân mình dẫm phải cái gì đó mềm mềm. Còn chưa kịp xác định nó là cái gì, tôi đã rơi thẳng xuống dưới. Thân hình tôi tiếp đất một cách đau đớn, tiếp đến là một lớp rom lãn cỏ đã khô nhẹ nhàng phủ lên đầu. Tôi nghĩ, nhất định tình trạng hiện giờ của mình không thua một cái tổ chim. Người kia chạy đến chỗ tôi vừa mới bị rơi, lo lắng nói vọng xuống

- Cô không sao chứ?

Tôi khó nhọc nhìn lên miệng hổ bên trên, đầy lớp rom cỏ đang che kín mặt, thấy rõ người thanh niên lúc nãy. Anh ta lại nói

- Chờ tôi một chút nhé, tôi sẽ kéo cô lên!

Nói rồi người thanh niên lấy từ trong túi ra một đoạn dây thừng khác, thả xuống cái hố mà tôi mới bị rơi xuống. Người thanh niên ra hiệu cho tôi nắm lấy một đầu dây, còn anh ta nắm đầu còn lại. Khó khăn lắm mới lôi tôi ra khỏi cái hố, nhưng cả người tôi đã dính đầy rom rác cùng với đất cát. Còn chưa kể thương tích khi bị rơi xuống hố. Đúng là tôi chưa bao giờ hết gặp xui xẻo mà.

Người thanh niên nhìn bộ dạng thảm hại của tôi, hình như có chút buồn cười nhưng cố nén lại, hỏi

- Cô có sao không? Không bị thương chứ?

Tôi lấy tay phui phui đất còn dính trên người, cười cười

- Vâng! Em không sao! Cảm ơn anh đã cứu em!

Người thanh niên lắc đầu

- Ở trong này chúng tôi làm nhiều bẫy để bẫy thú rừng lắm. Cô đi không cẩn thận nên mới bị rơi xuống ấy. Chân cô còn đi được chứ?

Anh ta liếc xuống chân tôi, tôi mới bước một bước, đã thấy đau đau. Thảm rồi. Chắc tại đang chạy mà bị ngã xuống hố nên chân cũng bị trật theo. Tôi nhăn nhó nhìn anh, anh ta lại cúi xuống nắn nắn chân tôi.

- Chắc là bị trật chân rồi. Cô cố chịu một chút nhé!

- A..Vâng!

Tôi còn chưa kịp nói hết câu thì cái chân khốn khổ của tôi đã “rắc” một cái, ngoan ngoãn trở về với mấy khớp xương. Tôi đau suốt cắn vào lưỡi. Người thanh niên ra hiệu đã ổn rồi nhìn tôi, tôi còn bận thương xót cho cái chân của mình nên chỉ có thể nhăn nhó cười cảm ơn anh.

Người thanh niên thu dọn hết đồng dây dợ với đồ đạc trên mặt đất cho vào một cái túi sau lưng. Trời đã hơi tối, thấy tôi cả nhắc bước đi, anh lên tiếng

- Trời cũng sắp tối rồi, cô mau về nhà đi, ở đây nguy hiểm lắm! Mà...cô có đi được không?

Tôi lúng túng nhìn anh, lại nhìn xuống cái chân đáng thương của mình, ấp úng nói

- Chắc...chắc là được.

Anh ấy nhìn tôi một hồi, dường như suy nghĩ điều gì đó, đưa tay chỉ về phía xa xa

- Tôi là Hoàn. Nhà tôi cũng ở gần đây, nếu cô không ngại, có thể đến đó. Tôi có một ít thuốc có thể giúp chân cô bớt đau.

Tôi như chết đuối vớ được cọc. Vui mừng cảm ơn anh. Hoàn giúp tôi cầm cả balo rồi dẫn đường, tôi cả nhắc theo sau. Xem ra tôi cũng chưa đến nỗi xui xẻo hoàn toàn. Đi được 15 phút thì về tới nhà, trời cũng tối hẳn. Anh đẩy cửa đi vào trong, đặt đồ đạc xuống rồi bảo tôi ngồi ở ghế chờ sau đó đi vào trong. Tôi đưa mắt quan sát xung quanh, kì thực thì ngôi nhà mà anh nói chỉ được xây tạm bợ, ngoài một chiếc giường và vài đồ đạc linh tinh cho việc bẫy thú thì không còn gì cả. Trong nhà có một bàn thờ nhỏ, không có ảnh, chỉ có bình hương và nhang khói đang cháy dở.

Tôi đang mãi nhìn thì Hoàn đã đi vào, trên tay cầm một chai mắt nhãn màu nâu sẫm, anh tiến tới, đưa tôi chai thuốc, vừa dặn

- Cô cứ bôi vào chân rồi xoa bóp sẽ rất nhanh khỏi. Ở đây chúng tôi thường xuyên phải đi rừng nên trong nhà lúc nào cũng sẵn mấy thứ này! – Anh giải thích

- Vâng! Cảm ơn anh! – Tôi cười cười, đặt chai thuốc sang một bên, cởi giày rồi xoa bóp. Mùi thuốc hơi ngai ngái, hình như còn lẫn cả mùi rượu. Cổ chân tôi hơi nóng, nhưng đúng là bớt đau thật. Tôi nghĩ, phải xin anh thêm vài chai để đi đường mới được.

Hoàn treo hết đồng đồ trong túi lên vách, tôi thấy anh xách ra vài con cá, dường như là vừa mới bắt được. Ra hiệu tôi cứ ngồi nghỉ, anh sẽ đi làm cơm. Trong nhà cũng không có bếp, chỉ có một cái tự chế, được bắc ngay ngoài hiên, Hoàn nhộm một đồng củi rồi bắt đầu nướng cá. Tôi chợt thấy cảm giác này giống như đi dã ngoại trong rừng vậy. Bắt rồi ăn cá nướng. Hoàn bắt chợt lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi

- Cô là khách du lịch à?

- Dạ không! Em là phóng viên ảnh tự do! – Tôi nói, vừa kiểm tra lại máy ảnh và đồng film của mình, may mà lúc tôi bị rơi là thân dưới chạm đất trước, nên cái balo to đùng đằng sau không bị hỏng. Mùi cá nướng thơm lừng bay vào mũi, nói thực là tôi cũng chưa ăn kiểu “nguyên thủy” như thế này bao giờ, không tránh khỏi có chút thích thú.

- Anh sống một mình à? – Tôi gọi chuyện

- Tôi sống cùng ba mẹ, nhưng họ vừa mới mất không lâu! – Cánh tay anh vẫn quay đều, con cá nướng vàng rộm

- Em xin lỗi! – Tôi chột nhìn lên bàn thờ bên trên, anh lắc đầu

- Không có gì! Còn cô thì sao, cô đi như vậy ba mẹ không phản đối à?

Tôi bó gối nhìn lên trời, hình dáng của mẹ thỉnh thoảng vẫn trở về trong mỗi giấc mơ, giấc mơ khi tôi còn là cô bé 6 tuổi. Anh thấy tôi lặng yên thì quay lại, tôi chỉ tay lên trời, cười cười

- Em cũng không biết nữa, nhưng chắc ba mẹ sẽ luôn ủng hộ em. Họ lúc nào cũng đi theo em!

Hoàn chột im lặng. Tiếng cá nướng lách tách, tôi nhảy khỏi giường, hôn hờ ngồi xuống bên cạnh, xuyết xoa

- Thơm quá! Em chưa ăn cá nướng kiểu này bao giờ!

Hoàn chỉ cười, lúc này tôi mới nhìn kỹ, người con trai này mang vóc dáng của rừng núi. Khuôn mặt có vẻ nghiêm nghị, dường như đã trải qua không ít khó khăn cuộc đời. Đôi lông mày rậm, hai mắt sáng, khiến cho người ta có một cảm giác tin cậy ngay cả khi vừa mới tiếp xúc. Nếu như...nếu như mỉm cười nữa, sẽ rất giống...anh tôi! Trong lòng tôi chột chùng lại, trên trời cao, những ngôi sao đang tỏa sáng. Tôi chăm chú nhìn. Tôi biết, anh cũng ở đó. Cho dù có như thế nào, anh mãi mãi là anh trai mà tôi thương yêu nhất.

Đồng cửi chày dờ phát ra tiếng kêu lép bép nhè nhẹ, tiếng Hoàn lời tôi về thực tế

- Chín rồi! Cô ăn thử xem!

Tôi nhận lấy xiên cá từ tay anh, mùi cá nướng có lẫn mùi khói hơi khét khét, tôi cười

- Cảm ơn anh!

.....

Ăn cá xong, tôi đi rửa mặt mũi chân tay rồi đi ngủ. Gần nhà anh có một con suối, nước suối lạnh lạnh thấm vào da thịt. Tôi rửa sạch cổ chân thoa thuốc của mình, khi trở vào đã thấy Hoàn dọn dẹp xong chiếc giường, nhắc tôi đi ngủ sớm. Lúc này tôi mới nhận ra, trong nhà chỉ có duy nhất một chiếc giường. Tôi ngẩn người

- Vậy...vậy còn anh?

- Cô cứ ngủ đi, tôi ngủ ngoài này cũng được! – Hoàn lấy một đồng cỏ với rom rồi trả ra. Tôi vội nói

- Như vậy sao được. Hay là anh cứ ngủ trên này đi, em ngủ dưới đất cho! – Tôi vừa nói vừa lanh chanh chạy xuống dưới, nằm lên lớp cỏ rom hơi ngưa ngứa, tôi cười – em nằm đây được rồi!

Hoàn chỉ nhìn tôi, cũng không phản đối, anh châm thêm vào ngọn đèn sắp tắt, nói

- Tùy cô thôi, nhưng nhà tôi ở gần rừng, nửa đêm thường có rắn bò vào nhà, cô cẩn thận nhé!

Tôi lập tức dựng dậy. Rắn? Da gà trên người từ từ nổi lên. Hoàn thấy vẻ mặt nhăn nhó của tôi, bắt chột không kìm được mỉm cười.

- Cô cứ lên giường ngủ đi, tôi quen ngủ như vậy rồi!

Tôi muốn phản đối thêm mấy câu, nhưng mà sau khi nghe từ “rắn”, bao nhiêu dũng khí đều xẹp lép cả, ngoan ngoãn lên giường nằm. Ngọn đèn cuối cùng được thổi tắt, không gian xung quanh im ắng đến lạ lùng. Chỉ có tiếng cóc nhái đi ăn đêm kêu lên từng trận một. Tiếng thờ đều đều đưa tôi vào giấc ngủ. Vách cửa ngang hông còn một chỗ không đóng kín, ánh trăng sáng rõ từ bên ngoài chiếu vào. Đêm nay là đêm trăng tròn.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Không dễ quên

- Hoàng Thiên Vũ! Từ hôm nay, ngày nào tôi cũng mang nước cho cậu. Tôi muốn...theo đuổi cậu!

.....

- Lên đi!

- Hà?

- Tôi cũng cậu về!

-

- Này! Cậu ngủ đấy à?

- Ủ! Không...chưa..

.....

- Thiên Vũ cố lên! Cậu nhất định giành chiến thắng! Cậu nhất định giành chiến thắng!

.....

Tôi giật mình tỉnh dậy, phát hiện mình vẫn còn nằm trên chiếc giường gần cửa sổ. Bên ngoài len lỏi chút ánh sáng của bình minh. Trời còn hơi tối, chỉ thấy xung quanh ngập tràn một màn sương mờ mờ ảo ảo, tưởng như chìm vào buổi sáng đầu đông lạnh lạnh mà ướt át.

Thì ra là mơ! Tôi ngồi lặng yên trên giường, có cảm giác như vừa rơi xuống một hố sâu bất tận, mù mịt không thấy đường. Đã 4 năm trôi qua, nhưng những kí ức trong tôi dường như chưa bao giờ phai nhạt, chưa bao giờ thật sự ngủ yên cả. Giống như một mặt hồ yên ả, nhưng chỉ cần một viên đá nhỏ ném vào, cũng đủ sức khơi gọi lên cả trăm ngàn đợt sóng.

Suốt 4 năm, tôi đã đi không biết bao nhiêu nơi, đến bao nhiêu địa điểm. Tôi trở thành phóng viên ảnh cũng chỉ bởi lý do này: Tôi vẫn luôn tìm cậu! Dường như có một niềm tin mãnh liệt trong tôi mách bảo, Vũ vẫn còn sống, cậu nhất định vẫn còn sống. Thế nhưng vì lý do gì mà cậu không đến tìm tôi thì tôi chẳng thể giải thích được. Tôi chỉ muốn chắc chắn rằng Vũ vẫn sống tốt. Ý nghĩ ấy đã trở thành mục tiêu sống của tôi trong suốt 4 năm vừa qua. Nhưng cho dù tôi có cố gắng thế nào, thì cũng không nhận được một chút tin tức từ cậu. Và thỉnh thoảng trong những giấc mơ, từng kỉ niệm vụn vặt ấy cứ từng trận ùa về.

Ánh mắt tôi mông lung nhìn về phía cửa sổ bên nhà, dường như con đường tìm kiếm này cũng mù mịt như vậy. Tôi không biết mình còn có thể tiếp tục kiên cường tới khi nào, giữ vững niềm tin này cho tới khi nào? Có giấu một tiếng thở dài, tôi bước xuống giường. Ngọn đèn dầu nhỏ xíu trong nhà tỏa ra một chút hơi ấm, tôi nhìn quanh, phát hiện Hoàn đã ra ngoài từ lúc nào. Trên mái hiên vang lên một trận loạt xoạt, giống như có người dùng bàn chải thô giáp, chà mạnh lên mái nhà. Tôi tò mò đi ra, thấy Hoàn đang vắt vẻo trên đó, xung quanh bừa bộn là cọ với rom khô. Thấy tôi tỉnh giấc, anh nói vọng xuống

- Cô tỉnh rồi à?

Tôi nheo nheo mắt nhìn anh, nhìn từng động tác thuần thục buộc lại các lớp lá cọ trông lên nhau, thích thú gật đầu

- Vâng! Anh có cần em giúp gì không?

- Không cần đâu, tôi sắp xong rồi! – Anh đặt từng lớp lá lên nhau, lại dùng dây dứa cố định vào mái, động tác thoăn thoắt khiến tôi có chút ngưỡng mộ.

Ngắm nhìn một lúc, tôi ra suối rửa mặt trước, nước suối mát lạnh khiến tôi tỉnh hẳn, xung quanh chỉ có tiếng chim chóc cùng tiếng nước chảy vui tai. Phút chốc tôi hiểu ra, tại sao những người xưa lại thích về rừng núi ở ẩn đến vậy. Khi tôi rửa mặt xong cũng là lúc Hoàn lợp xong mái, tiến đến đóng gùi đặt bên dưới, cẩn thận cho đồ đi sẵn vào. Tôi hớn hờ chạy lại

- Anh đi sẵn bây giờ à?

- Ủ! Cô có muốn đi cùng không?

Tôi vui sướng ra mặt, vội vàng gật đầu

- Anh chờ em một chút!

Vác theo một túi balo cùng đồ dùng, tôi và Hoàn cùng nhau vào rừng. Sau một đêm xoa bóp, chân tôi đỡ hẳn, đi đường cũng đỡ vất vả hơn. Hoàn chỉ cho tôi một vài chú ý khi đi rừng, hoặc một vài loại cây nên tránh, giọng nói anh trầm đều, mang đến một cảm giác ấm áp dễ chịu

- Cô đừng nên lại quá gần mấy chỗ có rom mới lót, chỗ đấy có thể có bẫy. Cả mấy bẫy sắt nữa, cái đó nguy hiểm hơn, giẫm vào có thể không đi lại được cả tháng!

Tôi vâng dạ liên tục, mắt vẫn thích thú nhìn mấy con côn trùng lạ bám trên các gốc cây gần đó. Tiếc là máy ảnh gần hết film, nếu không, tôi nhất định chụp về làm kỉ niệm. Đưa tay phạt gọn một đám cỏ trước mắt bằng dao quắm, Hoàn chỉ cho tôi vài cây thuốc chữa các bệnh thông thường

- Chúng tôi sống ở rừng núi nên biết các loại cây thuốc chữa bệnh. Nào! Giúp tôi hái mấy cái này!

- Dạ!

Tôi nhanh nhẹn ngồi xuống, ngắt một đầu ngọn lá bỏ vào gói giúp Hoàn. Anh xoa tay

- Ấy, đừng ngắt mỗi thân thế, cô phải nhổ cả cây, rễ của nó có tác dụng rất tốt, có thể chữa trị mấy bệnh đường ruột!

Tôi gạt gù, cẩn thận phủi phủi lớp đất trên mặt rồi mới đào cả cây lên. Hái được một ít, Hoàn kéo tôi đứng dậy, tiếp tục đi. Tôi gọi chuyện

- Sống ở đây một mình như vậy, anh không thấy buồn tẻ sao?

Hoàn chỉnh chỉnh lại gói sau lưng, đáp gọn

- Không! Chúng tôi sinh ra ở rừng núi, đây là nhà của chúng tôi.

Tôi lại hỏi

- Vậy sao anh không chuyển đến gần chân núi ở, em thấy dưới ấy đông đúc hơn.

Hoàn cười nhẹ

- Chắc là tôi sống quen ở đây rồi. Hơn nữa cũng không phải chỉ có mình tôi, còn có một thầy giáo nữa.

Tôi ngạc nhiên

- Thầy giáo?

- Ủ. Cậu ta cũng mới chuyển về đây không lâu. Còn trẻ như vậy mà đã rất có lòng. Bây giờ mọi người đều ngại về đây dạy học. Người nào ở nhiều lắm cũng chỉ được một hai năm mà thôi. – Giọng Hoàn đều đều.

Tôi cũng nghe về câu chuyện đi học ở những nơi rừng núi như thế này, đa phần các giáo viên đều không muốn về đây làm việc, hoặc là thực tập, hoặc là bị phân về mới tới, mà tới cũng nhanh chóng rời đi. Lúc tôi ở nhờ mấy nhà dưới chân núi, họ nói trẻ con đi học rất vất vả. Đa phần chỉ học hết tiểu học, còn lại đều ở nhà giúp bố mẹ. Tôi gạt đầu

- Thầy giáo đó thật tốt! Nhà thầy ấy có ở gần đây không? – Tôi chột tò mò

- Qua một quả đồi là tới rồi. Cô có muốn đi cùng không, tôi sẵn tiện mang thuốc đến cho cậu ta. – Hoàn đưa tay về phía xa chỉ cho tôi, giải thích – Hôm nọ cậu ấy có nhờ tôi!

- Vâng! Em cũng muốn biết mặt thầy giáo ấy! – Tôi vui vẻ mỉm cười.

Hai chúng tôi tiếp tục đi. Đường rừng núi quả thật đi quen thì không sao, nhưng mới đi thì rất mệt. Mà chân tôi thì vẫn còn hơi buốt. Đi được một lát tôi đã thở hắt hắt, chập vọt ngồi xuống một tảng đá bên cạnh. Tôi quên mất hồi trung học điểm thể dục lúc nào cũng đạt điểm F, năm lớp mười còn phải học lại tới hai lần. Hoàn thấy tôi mệt cũng dừng lại nghỉ ngơi. Trong rừng không khí mát lạnh, thấp hơn bên ngoài khoảng 3, 4 độ, khuôn mặt nhễ nhại mồ hôi của tôi cũng dần cảm thấy thoải mái hơn.

Uống một ngụm nước lấy lại tinh thần, hai chúng tôi lại đứng dậy. Tôi phân vì chưa hồi phục sức, phần vì muốn ngắm cảnh hai bên nên chỉ đi theo anh không nói, không khí trong phút chốc rơi vào yên lặng.

Đi được khoảng hai phần ba chặng đường, tôi phát hiện ra là cách tính khoảng cách giữa hai chúng tôi có một sự khác biệt tương đối lớn. Nhưng khi tôi nhận ra thì đã muộn, một quả đồi rất gần kia, có lẽ phải gần chục cây. Cũng may là trước khi tôi ngắt xui vì không đi nổi, thì căn nhà của thầy giáo Hoàn nói đã xuất hiện. Tôi nghĩ giây phút mình nhìn thấy căn nhà ấy còn hạnh phúc hơn cả lúc bị rớt xuống hố được anh kéo lên. Hai chân tôi rã rời, lú lú ngồi nghỉ bên hông nhà. Hoàn lại chẳng có vẻ gì như mệt mỏi, đặt gói sang một bên rồi tiến đến gọi cửa. Tôi tranh thủ ngồi quan sát ngôi nhà. So với nhà Hoàn, ngôi nhà này có rộng rãi hơn một chút. Còn chưa được một khoảng sân trồng rau củ. Phía ngoài cổng có đặt hai sào lớn, có lẽ để phơi đồ và hong thuốc. Đang mãi ngắm nghía thì Hoàn đã quay trở lại, nói

- Hình như cậu ấy không có nhà!

Tôi ngán ngẩm nhìn vào bên trong, cửa then lại cẩn thận, có lẽ chủ nhà vừa mới đi. Tôi lại nhìn đồng thuốc vừa mới hái được

- Vậy còn cái này thì tính sao?

Hoàn đổ thuốc vào sàng bên cạnh, vừa nói

- Cứ để ở đây, khi nào cậu ta trở về sẽ biết là tôi đã tới đưa thuốc!

Quanh nhà được bao bọc không nhiều cây, ánh nắng lên cao khiến tôi hơi chói mắt. Dường như đã gần trưa, mà cả sáng nay tôi vẫn chưa được ăn gì, lại

đi cả quãng đường dài như vậy, e rằng không còn sức mà về. Cũng may Hoàn nhận ra điều đó, ra hiệu cho tôi đi theo anh. Gần ngôi nhà có một con suối, nước suối trong vắt nhìn thấy cả lớp đá cuội đủ hình dạng bên dưới. Tôi tự nhiên lại nhớ suối nước đã cùng Vũ thi đấu, cũng là đáng về trong xanh như vậy, tôi bất chợt có chút ngẩn ngời. Trong lúc không để ý, thấy một vật thể lạ bay về phía mình, kèm theo tiếng gọi của Hoàn

- Này!

Tôi theo phản xạ đưa tay chụp lấy cây gậy dài mà Hoàn vút ra. Trong lúc đang tò mò nhìn anh thì đã thấy Hoàn lội xuống dưới. Trên đầu tôi hiện lên một tràng dấu hỏi, anh lại nói

- Mau xuống đây bắt cá đi!

- Dạ?

Thấy Hoàn nhìn tôi chẳng có vẻ gì như đùa giỡn, giống như đang muốn nói tôi muốn ăn thì phải tự dùng sức mình. Tôi ngẩn ngơ cầm cây gậy một hồi, sau cùng cũng lội xuống. Nước suối mát lạnh nhưng chỉ ngập đến đầu gối. Tôi nhìn về phía trước, thấy Hoàn đã tài tình đâm ngang qua người một con cá, nhẹ nhàng vút lên bờ. Tôi không khỏi tròn mắt thán phục. Và thế là cuộc săn cá bắt đầu.

- Này! Á!

Hụt rồi! Tôi tiếc nuối nhìn con cá vọt ra khỏi tầm tay. Chỉnh lại tầm ngắm, phi vào con mồi đang lượn lơ trước mặt.

- Hụt nữa!

Nước xung quanh tôi bắn tung tóe. Tôi bực mình nhìn con cá thoát khỏi tay mình lần thứ hai. Miệng lẩm bẩm: Ta không tin không bắt đầu này!

- Ya! Hụt!

- Đừng có chạy! Này!

- Hụt!

- Hụt!

.....

Con cá quẫy mạnh một cái, nhẹ nhàng bơi ra xa. Hành động này chẳng khác nào chọc tức tôi. Bụng tôi sôi sùng sục mà vẫn chưa bắt được con nào. Tôi nhớ hồi trước mình rất hay chơi trò đập chuột, cũng gần như thế, lần nào tôi cũng đạt điểm cao nhất. Nhưng rõ ràng là game và hiện thực có một khoảng cách không hề nhỏ. Sau khi không đếm nổi số lần hụt, tôi chán nản nhìn về đồng cá tưởng như có thể đem bán được của Hoàn. Thấy vẻ mặt nhăn nhó đến tội nghiệp của tôi, Hoàn lội lên bờ, gọi tôi

- Đừng bắt nữa! Nghỉ tay được rồi!

Tôi mếu máo đi lên, cả người mệt mỏi lăn ra đám cỏ. Trong phút chốc chợt nghĩ, làm cao nhân đứng là cũng không dễ. Khi tôi còn đang nằm nghỉ, Hoàn đã nhanh tay vơ được một đồng cùi khô, chất thành đồng. Nhớ tới mình chưa bắt được con cá nào, vô công bắt thụ lộc, tôi liền chạy lại giúp anh nhóm lửa, miệng nhanh nhẩu

- Anh để em làm cho!

Không chờ Hoàn phản đối, tôi đã tiến đến bờ suối nhặt hai viên đá cuội rồi xấn tay vào thổi lửa. Cái trò này tôi từng thấy Vũ làm, tôi cũng làm được. Coi như góp chút ít công sức.

Tôi đập hai hòn đá vào nhau, bên trên đặt một đồng bụi nhùi, dùng sức đánh. Nào! Ra lửa nào! Ra lửa nào! Tôi lẩm bẩm như đọc thần chú, thế nhưng hai hòn đá ương ngạnh kia nhất định không chịu ra lửa. Để xem nào, chẳng lẽ tôi làm sai. Thấy vẻ mặt Hoàn đang chăm chăm nhìn mình, tôi cười cầu tài

- Anh chờ em một chút!

Thấy phương án đá lửa không khả thi, tôi vội chuyển qua phương án dự phòng. Dùng cùi cọ vào nhau cũng có thể ra lửa. Tôi liền lấy một cây gỗ nhỏ bằng cổ tay, lại lấy một cây khác nhỏ hơn, một đầu vót nhọn, đặt lên cây gỗ kia, nỗ lực xoay. Trong lòng tôi thầm nghĩ không thể để anh chê cười, ít nhất phải tạo được lửa. Tôi gồng mình xoay mạnh hơn, các khớp tay muốn căng lên. Cuối cùng, khúc gỗ cứng đầu kia cũng chịu nhen lên một đốm hồng hồng be be, tôi hớn hờ ghé miệng vào thổi thì đốm hồng đó liền vụt tắt. Mặt tôi đen lại, cúi xuống thổi thật mạnh, thế nhưng chỉ có một làn khói nhỏ nhỏ đen đen bay lên. Đã thế tôi còn cúi xuống khiến cho khói đen bay vào mũi, không nhìn được ho sặc sụa

- Khụ! Khụ!

Tôi nhăn nhó nhìn cả hai dự án đều thất bại của mình, dờ khóc dờ cười ngược về phía Hoàn, chỉ thấy anh lặng yên, hai mắt nhìn tôi giống như nhìn sinh vật lạ. Bỗng nhiên anh bật cười

- Cô làm gì thế? Tôi có mang theo bật lửa mà!

- Dạ?

Mặt tôi phút chốc hóa đá. Anh lại rút ra từ trong túi một chiếc bật lửa nhỏ, nhẹ nhàng châm vào đồng rom bên trên, ngọn lửa lập tức bùng lên. Tôi cười như mèo

- Sao... sao anh không nói trước với em!

- Tôi còn chưa kịp nói thì cô đã dùng cái đó đánh lửa rồi, thấy cô nỗ lực như vậy cho nên... - Giọng anh đều đều, gắng không cười tôi nhưng khóe môi lại cong lên phản chủ. Tôi bị một trận như vậy thì ngượng ngùng cúi mặt, thầm tự trách cái thói lạnh chanh khoé bỏ của mình. Hoàn nhẹ vẫy tôi

- Nào! Lại đây giúp tôi nướng cá!

Trong tia nắng dịu nhẹ, nụ cười anh có vẻ gì ấm áp. Tôi ngoan ngoãn chạy lại, Hoàn đưa cho tôi hai xiên, bảo tôi cầm xuống. Thấy tôi có vẻ đã bớt đỏ mặt mới giải thích, vẫn là giọng điệu trầm đều

- Thực ra... không phải đá nào cũng có thể đánh lửa được! Sách vở và thực tế luôn có một khoảng cách nhất định!

Tôi nghe thấy thế lại mèo mào, dạ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Duyên phận

Xử lý xong món cá nướng “nguyên thủy”, tôi nằm dài ra lớp cỏ, nghỉ ngơi một lát rồi mới cùng Hoàn trở về nhà. Quãng đường về vẫn phải dừng nghỉ chân 2 lần, đến nơi thì trời cũng nhạt dần. Ở đây không có đồng hồ, chỉ có thể dựa vào hướng mặt trời và ánh nắng mà phán đoán thời gian. Tôi trầm tính toán, chắc cũng phải gần bốn giờ.

Trên người dính đầy bụi bặm và mệt mỏi, tôi đi tắm sớm rồi ngồi xem lại mấy bức ảnh lần trước chụp được. Trong rừng không có sóng, cũng không có phương tiện giải trí nào, rất nhanh sẽ gây ra buồn chán. Tôi nghĩ nếu như là mình bốn năm trước, có lẽ sẽ không thể chịu được cuộc sống như vậy, nhưng hiện tại tôi lại rất thích cuộc sống này. Không có bon chen, không có đau buồn, bình yên mà dễ chịu.

Thấy tôi ngồi ngơ ngẩn bên cửa sổ, Hoàn lên tiếng

- Cô đang nhớ nhà ư?

Nhà? Từ này gọi nhớ cho tôi đến rất nhiều điều. Vốn dĩ là tiếng gọi thân thương, nhưng trong kí ức của tôi lại là một mảng u tối. Tôi nghĩ, nếu như trước kia tôi không nhất quyết đi tìm anh, không đòi thi vào học viện mà cứ chờ anh ở cô nhi viện thì sẽ như thế nào? Có thể tôi sẽ học ở một ngôi trường bình thường, rồi ra trường, đi làm, gặp mỗi tình đầu của mình. Chúng tôi sẽ kết hôn và sống hạnh phúc. Có thể tôi sẽ mãi mãi không biết mình là ai. Không biết mình có một gia đình như thế nào. Cho dù là khả năng nào, cũng tốt hơn hiện tại. Đôi khi bỏ qua và vờ như không biết cũng là một cách sống. Tôi ngán ngẩm lắc đầu

- Em không biết!

Hoàn không nói gì, tiện tay chất thêm một đồng củi. Dường như biết tôi không muốn nhắc đến gia đình, anh cũng không hỏi nữa. Hai chúng tôi nấu một nồi măng rừng, ăn ngon lành rồi mới đi ngủ.

....

Đêm. Giấc mơ ấy lại về tìm tôi, nhưng không phải là câu chuyện ở học viện nữa. Tôi nhìn thấy anh nằm trong vũng máu, hai mắt đỏ đẫm hướng về phía tôi. Từng ngón tay đang cố với tới phía tôi mà gọi. Rồi khi tôi còn đang sợ hãi thì “doàng” một tiếng, tôi lặng người. Không gian xung quanh rực sáng và nóng rẫy. Cháy rồi! Tôi hét hoảng lao ra ngoài, chỉ thấy trước mắt là nhà kho ở bên cạnh đang chìm trong biển lửa dữ dội. Tôi lao người về phía trước, không ngừng gọi tên bọn họ nhưng không ai trả lời. Hình ảnh sau cùng là Nhân đứng trong một góc, cả người anh như chìm vào lớp khói dày đặc, chỉ có đôi mắt vô hồn nhìn về phía tôi. Không! Tôi hét lên một tiếng rồi choáng tỉnh.

Mồ hôi nhễ nhại khắp người, tim vẫn còn đập mạnh, bầu trời bên ngoài xâm xẩm tối. Tôi bước xuống giường, chạy nhanh ra sau nhà, không ngừng vốc nước lên mặt. Khung cảnh xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng, âm u không một mảng sáng, tôi ngồi bệt trên nền cỏ, cảm thấy dần bình tâm lại.

Khi tôi trở vào nhà thì Hoàn đã dậy, thấy sắc mặt tôi không được tốt, anh gắng hỏi

- Tôi qua cô ngủ không ngon sao?

- Dạ?

- Tôi thấy cô hết dữ lắm. Cô gặp ác mộng à? – Hoàn nhíu mày

- Ừm. Chắc tại hôm qua đi bộ hơi nhiều nên em hơi mệt thôi - Tôi cười trấn an anh, đổi chủ đề - Anh lại chuẩn bị đi săn ạ?

- Không! Hôm nay tôi ra chợ đổi vài món đồ, cô đi cùng không?

Mất tôi sáng lên khi vừa nghe thấy chợ. Trước khi đến đây tôi cũng đã tìm hiểu, ở đây có chợ Biển Động, họp theo kiểu trao đổi hàng hóa. Cũng có dùng tiền mua bán nhưng mà phần lớn là trao đổi. Gạt bỏ giấc mơ vừa qua, tôi vội chuẩn bị đồ rồi đi theo anh.

Đường xuống núi thoải hơn nhưng cũng không dễ đi. Nhà anh cách chợ khoảng ba cây, vì đi đường rừng nên có cảm giác lâu hơn. Anh nói tôi đến đúng ngày họp chợ. Thường thì bình thường chợ cũng không có nhiều hàng, nhưng đến ngày họp chợ thì rất đông. Các con buôn gần đó cũng đổ về đây buôn bán. Trên đường đi tôi gặp nhiều người dân đi chợ, mỗi người lại đội trên đầu một chiếc mũ nhỏ, vui vẻ như đi hội.

Khi tôi và Hoàn tới nơi, tôi không khỏi kinh ngạc nhìn khung cảnh trước mắt. Giữa núi rừng u tịch nổi lên một mảng màu sắc rực rỡ, tưởng như bảng pha màu của một họa sĩ tự do. Các màu sắc trộn vào nhau, đan xen mà cũng rất hài hòa. Xa một trăm mét đã cảm nhận được không khí đông vui, náo nức của buổi họp chợ vùng cao. Phía bên này bày hàng thổ cẩm, từng chiếc váy hoa dệt bằng tay được bày bán trên các sạp hàng, thoạt trông như một chú bướm nhiều màu thật lớn, đang xòe rộng đôi cánh của mình. Từng đường nét hoa văn thêu nổi uốn lượn, rực rỡ mà không kém phần duyên dáng.

Phía bên này lại bày bán chum lọ, rồi đồ sứ, đồ muối dưa. Trên móc treo một hàng dây buộc chẳng chặt. Tôi thích thú chỉ vào một cửa hàng trang sức có sợi dây màu đỏ thắt hai đầu, giữa có một miếng ngọc trắng trắng, tò mò hỏi

- Đây là cái gì vậy?

- Là sợi dây nhân duyên, các cô gái nếu thích chàng trai nào có thể mua về tặng chàng trai mà mình yêu, nếu người ấy nhận thì hai người sẽ gắn bó suốt đời! - Hoàn đáp

- Thật vậy sao? – Tôi bán tín bán nghi nhìn sợi dây, bà bán hàng lại nói

- Đúng vậy đấy. Cô mua nó rồi còn có thể giữ chặt chàng trai của mình, không sợ bị người ta cướp mất! Này! Mua cho bạn trai một cái đi! – Bà ấy vừa nói vừa liếc mắt sang bên cạnh tôi. Tôi vội vã xua tay

- A! Không phải đâu!

Tôi đỏ mặt nhìn sang phía Hoàn, anh lại không nói gì. Mất một lúc mới thoát được bà chủ quán. Lúc tôi lấy một cặp dây, bà ấy cứ nhìn tôi như thể mấy cô gái hay ngượng ngùng, nói đến người yêu là xấu hổ chạy xa cả cây số. Tôi miễn cưỡng nhận lấy sợi dây, bà ấy còn nói thêm

- Chàng trai tốt đấy! Cố mà giữ nhé, cô gái!

Tôi cúi đầu, dạ một tiếng. Thấy Hoàn vẫn im lặng, tôi cũng chẳng biết nói gì, lễo đẽo theo sau. Thực ra tôi chỉ mua nó vì trông hay hay, coi như là đồ kỉ niệm đi du lịch, chứ không quan tâm đến mấy ý nghĩa mà người bán hàng thổi vào để câu khách. Đang dứt sợi dây vào túi, Hoàn chợt lên tiếng

- Cô sợ bị hiểu lầm là người yêu của tôi lắm sao?

Tôi giật mình

- Dạ? Ồ...không! Không phải đâu ạ!

Tôi luống cuống giải thích

- Em..em sợ anh không thích thôi. Em không có ý đó. Tại vì...tại vì...

Hoàn bắt chợt bật cười, còn tôi lại ngây ngốc nhìn anh.

- Tôi đâu có nói gì, sao cô lại phải giải thích nhiều như vậy?

Tôi ngượng ngùng cúi mặt. Phát hiện ra anh rõ ràng là muốn trêu đùa tôi. Chút ngượng ngịu trôi qua rất nhanh. Hoàn tiếp tục dẫn tôi đi tham quan một vòng, khiến tôi quên mất cả mục đích ban đầu định tới đây. Có lẽ vì mãi ngắm nghía, lúc tôi ngẩng lên đã không thấy Hoàn đâu nữa. Tôi dứt vội một món đồ xinh xinh bằng gỗ khác vừa mới mua được, đảo mắt tìm anh. Khu chợ đông đúc khiến việc tìm kiếm của tôi có chút khó khăn, lại thêm trách bản thân ham vui, già đầu rồi mà còn dễ bị lạc.

Cuối cùng tôi nhìn thấy bóng Hoàn đang đứng cách đó không xa, hình như còn đang nói chuyện với một người khác, chỉ có điều người đó bị khuất khiến tôi không nhìn rõ mặt. Lúc tôi muốn tới gần thì bị một đám đông chen ngang, chờ qua được lại chỉ thấy mình Hoàn đứng ở chỗ cũ. Tôi vội vàng chạy tới

- Thì ra là anh ở đây, em còn tưởng là bị lạc chứ! – Tôi cười cười

- À! Tôi có một chút việc ấy mà. Tien thể lại gặp thầy giáo Hoàng cho nên mới nói vài câu. – Hoàn giải thích, mắt nhìn về phía xa. Tôi theo tầm mắt anh nhìn theo thì chỉ thấy đám đông đã che khuất thân hình của vị thầy giáo kia. Tôi tiếc nuối nhìn theo

- Là thầy giáo lần trước anh và em tôi có phải không?

- Ủ! Chính là cậu ta!

Tôi lại ngó nghiêng một hồi, nhưng thầy giáo kia đã hoàn toàn khuất dạng.

- Hai lần đều không gặp được. Em vẫn muốn biết mặt thầy giáo ấy! – Tôi có chút tò mò nhìn anh, Hoàn lại nói

- Hay để chiều nay tôi dẫn cô đi?

Tôi đột nhiên nhớ lại quãng đường vô cùng vất vả kia, hai chân tự nhiên nhũn ra. Cười giả lảng

- O! Anh cũng có việc của mình mà. Chắc là em và thầy giáo ấy không có duyên gặp mặt rồi!

Hoàn không nói gì nữa, trở lại hàng dây da mua thêm hai cuộn dây thừng. Trong đầu tôi bỗng nhiên hiện ra hình ảnh lò mò của người con trai kia, tuy chỉ trong khoảnh khắc nhưng rõ ràng rất quen thuộc. Tất nhiên tôi không tò mò đến mức nhất định phải đến gặp mặt. Cuộc sống này vốn có rất nhiều người đi ngang qua cuộc đời ta, nếu là duyên thì sẽ gặp lại, nếu không có duyên thì cũng không cần níu kéo. Giống như... tôi và Vũ vậy! Khoảng thời gian bốn năm không phải là ngắn, nhưng tôi vẫn cố chấp không chịu từ bỏ. Rõ ràng cảm thấy giữa hai chúng tôi không nên gặp lại nhưng tôi vẫn mãi miết đi tìm. Tôi thờ dãi, không biết vì hệt hăng hay vì bất lực trước bản thân.

.....

Tôi ở nhà Hoàn thêm hai ngày, đến ngày thứ 4 mới từ biệt anh. Hoàn ra tiễn tôi một đoạn, sắc mặt vẫn điềm tĩnh như vậy, tôi cười

- Cảm ơn anh đã chăm sóc em mấy ngày qua, Ừm..không biết lấy gì, em tặng anh một bức ảnh nhé!

Tôi nói rồi rút ra một tấm chụp cánh rừng hoang sơ, địa điểm mà lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, coi như là kỉ niệm, đưa cho Hoàn. Anh cũng mỉm cười

- Tôi sẽ giữ nó cẩn thận! Cảm ơn cô!

- Nếu như có cơ hội, em nhất định về thăm anh!

Trong ánh nắng, tôi thấy Hoàn trầm ngâm, nhưng khóe môi vẫn ẩn chứa một nụ cười dịu dàng.

- Đi đường cẩn thận!

Tôi gật đầu, dạ một tiếng. Đường rừng núi khó khăn lắm mới tìm được một chiếc xe, tôi vẫy tay với Hoàn, ra hiệu anh không cần tiễn nữa. Chiếc xe từ từ chuyển bánh, từ xa nhìn lại, chỉ thấy bóng dáng anh chìm vào khoảng xanh bất tận của núi rừng Lục Ngạn. Tuy rằng đã trải qua biết bao cuộc chia tay, tôi vẫn cảm thấy buồn.

Ngã người ra băng ghế phía sau, mắt tôi mông lung nhìn về một khoảng sáng vô định ngoài cửa sổ, từng hình ảnh nhòe nhoẹt như bị nước mưa làm ướt đầm, lại có cảm giác giống một cuộn phim bị lỗi, mãi miết chạy. Đút tay vào túi áo, tôi nhớ ra bùa bình an mà anh tặng. Trong phút chốc nhớ lại giọng nói ấm áp của anh

- Tặng cô cái này, tuy rằng tôi cũng không tin lắm, nhưng người ta bảo có bùa bình an trong người, sẽ có thể tìm được thứ mà cô mong muốn. Tôi không biết chữ nên đã nhờ thầy giáo viết hộ. Chúc cô may mắn!

Tôi xoay xoay lá bùa trong tay, kì thực tôi cũng không tin, nhưng trong khoảnh khắc, cũng muốn nuôi một chút hy vọng mong manh, muốn có một điểm tựa để dựa vào. Lá bùa màu vàng nhạt, thơm thơm mùi gỗ, bên trong được gấp theo hình củ ấu, còn có một sợi dây nhỏ hồng hồng xỏ qua. Bên ngoài viết một chữ “An” rất đậm. Tôi chợt ngẩn người, nhìn chăm chăm vào chữ “an” kia, trái tim tự nhiên đập mạnh. Tôi vội vã tháo lá bùa ra, bên trong là hai hàng chữ nhỏ, viết bằng mực, dường như vừa mới khô. Trên đó còn đọng lại một chút hương thơm, ngay ngắn viết: “Không cầu phú quý, chỉ cầu bình an!”

Tôi lặng người “Không cầu phú quý, chỉ cầu bình an!”

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Gặp lại

Hoàn đang sắp xếp đồ đạc đi sẵn vào trong tủ, chuẩn bị cho cuộc săn mồi, bỗng lưng từ xa cảm cùi bện lại đoạn dây thừng cho chắc chắn. Đến lúc gần xong ngẩng lên, không kìm nổi kinh ngạc khi thấy tôi đang vội vã chạy về phía anh. Trên tay là túi balo màu xanh nhạt, tay trái nắm một vật gì nhìn không rõ. Mồ hôi tôi bết lại một mảng trên trán, giống như vừa mới bị rượt đuổi. Hoàn ngạc nhiên

- Cô..sao lại...

Tôi thở dốc, tim đập mạnh tưởng như có thể bay ra khỏi lồng ngực, vội vã ngắt lời anh

- Anh! Thầy...thầy giáo mà anh nói. Thầy ấy tên là gì?

Hoàn trông thấy vẻ mặt căng thẳng của tôi, có chút không hiểu. Tôi lại hỏi hộc đến mức nín thở, cả thân người run rẩy như một ngọn cỏ non bị gió bão vùi dập. Hoàn hơi nhún mày

- Để tôi nhớ xem. Tên là..cái gì Vũ. À phải rồi! Là Hoàng Thiên Vũ!

Toàn thân tôi bất động, đông cứng lại, balo trên tay rớt bịch một cái xuống nền đất.

.....

“Nếu là duyên thì sẽ gặp lại, nếu vô duyên, có cố níu kéo cũng không được”. Tôi bản thân nhớ lại câu nói trước đó của mình, khuôn mặt ngây ra. Là có duyên hay vô duyên? Nếu là có duyên, tại sao tôi tìm cậu suốt 4 năm qua mà không gặp, tại sao đã ở gần trong gang tấc nhưng lại không thể nhận ra? Còn vô duyên, sao trong phút cuối cùng tôi lại tìm thấy cậu? Tôi vô đầu, gặng xua đi những ý nghĩ hỗn độn, nhưng lại chỉ cảm thấy rối rắm hơn. Bước chân vô định bước trên đường, dường như tôi không còn suy nghĩ được điều gì khác nữa. Hoàn thấy tôi bước chậm chạp thì ngoái lại chờ, dường như nét thối nắc trên mặt không hề thay đổi.

Tôi biết, lúc tôi đột ngột quay lại, hỏi tên vị thầy giáo kia rồi sững sờ làm rơi hết đồ đạc, sau đó lại bắt anh dẫn tôi tới chỗ thầy giáo ấy đã khiến anh ngạc nhiên tới mức nào. Nhưng vì vẻ mặt thất thần của tôi mà anh không hỏi. Chỉ lẳng lặng dẫn tôi đi. Quảng đường lần này so với lần trước dường như dài hơn cả cây số, thế nhưng tôi lại nhất quyết không chịu dừng lại nghỉ. Giống như một quả bóng căng phồng, chỉ cần tôi dừng lại, sẽ lập tức nổ tung. Những ý nghĩ về cậu, hàng ngàn câu hỏi đang bủa vây lấy tôi. Xen lẫn là cả sự sợ hãi mơ hồ. Khoảnh khắc gặp mặt trong chốc lát khiến tôi run rẩy, giống như một giấc mơ, tưởng chừng có thể tan vỡ vào buổi chiều hạ oi ả. Tôi không muốn. Đã 4 năm tìm kiếm, đã gần như mất hết hy vọng, nếu như lần này không phải là cậu, tôi không biết tôi sẽ như thế nào nữa. Bước chân tôi gấp gáp, dường như mệt mỏi cũng không thể khiến tôi dừng lại. Tôi sợ rằng chậm một bước thì cậu sẽ lại biến mất. Mãi mãi biến mất khỏi cuộc đời tôi. Tôi không thể chịu đựng điều ấy thêm một lần nào nữa.

- Cô có cần nghỉ ngơi một chút không? Chúng ta mới đi được nửa đường thôi, cô sẽ không chịu được! – Hoàn đoán nhìn mồ hôi rịn trên tóc tôi, nhưng tôi vẫn kiên quyết

- Em có thể đi tiếp! Đừng dừng lại!

Hoàn khẽ nhún mày, nhưng đã bị ánh mắt khẩn thiết của tôi chặn lại. Thảm lá dưới chân lao xao tiếng bước, âm thanh mỏng như sợi tơ đàn khẽ căng lại. Càng đến gần, tôi càng thấy trái tim mình đập rộn rã. Và trước khi bị cảm giác khó thở ấy nhấn chìm, ngôi nhà của thầy giáo kia đã hiện ra trước mắt. Tôi từng đến đây một lần, so với lần đó, nó không thay đổi lắm. Vẫn có một sàng đựng thuốc ở ngoài hiên. Một dải nắng nhạt vắt ngang mái tranh đơn sơ, khung cảnh yên ả nhưng lại khiến cho tôi cảm thấy bức bối. Bước chân tôi dừng lại ở cổng, không dám bước tiếp. Hoàn lại nhìn tôi dò hỏi. Tôi khẽ xiết chặt tay, từng bước tiến đến ngôi nhà trước mắt.

Vừa bước vào, xung quanh đã tỏa ra một mùi hương dịu mát. Cánh cửa gỗ im lìm khép chặt. Hoàn định đưa tay gõ cửa nhưng tôi ngăn lại. Anh ấy nhìn tôi, tôi vẫn không nói, cánh tay run run đưa lên. Không gian xung quanh dường như vừa bị ngưng đọng, tay đặt nguyên vị trí cũ, chỉ thấy nhịp thở của mình càng lúc càng dồn dập. Đúng lúc tôi định gõ, thì cánh cửa lại đột ngột mở ra.

Tôi lặng người, phía sau cánh cửa là một khuôn mặt quen thuộc. Người ấy cầm một cuốn sách, giống như định ra ngoài vừa đọc vừa hóng gió. Trên khóe môi còn lưu lại nụ cười bình thản, nhưng ngay sau đó đã đông cứng lại.

Thật sự, đúng là cậu!

Tôi mơ hồ thấy không gian xung quanh dừng lại, mọi chuyển động đều bị thu vào tầm mắt của người đối diện, thậm chí là ánh nhìn kìm nén bao cảm xúc của tôi. Tất cả đều bị người ấy bao quát. Khuôn mặt đã thêm vẻ già dặn và chín chắn, không nhún mày, không kiêu ngạo. Đó là Vũ của 4 năm sau, người mà tôi đã không ngừng tìm kiếm suốt thời gian qua. Không khí im lặng đến ngột ngạt, cho đến khi một giọng nữ lãnh lút vang lên

- Nhà mình có khách sao? Sao anh không mời vào nhà?

Phút chốc tôi thoáng ngây người, dời tầm mắt về phía sau Vũ. Ánh mắt tôi và người con gái kia chạm nhau. Không có mái tóc ngắn, không có nụ cười lém lỉnh, nhưng giọng nói và khuôn mặt không có gì thay đổi. Người ấy cũng không giấu nổi nét ngạc nhiên trước sự xuất hiện của tôi, mắt một lúc mới thốt lên được hai từ

- Là cậu!

Cuộc gặp mặt bất ngờ khiến cả ba chúng tôi cùng im lặng, tôi nhìn Vũ đắm đắm. Khoảnh khắc tôi chờ đợi trong suốt 4 năm, cuối cùng lại chỉ có thể ngậm người không thốt lên được lời nào. Bầu không khí kì lạ làm Hoàn có chút ngạc nhiên, sau cùng phải lên tiếng

- Có chuyện gì mọi người có thể vào nhà nói được không?

Vẫn là người tự chủ hơn, Vũ hướng tầm mắt về phía Hoàn, nhẹ đẩy cửa rồi mời hai chúng tôi vào nhà.

Bầu không khí im lìm đến kì cục, Vũ ngồi bên cạnh Vi, tôi ngồi bên cạnh Hoàn, bốn người đối diện với nhau. Tôi xoay xoay cốc nước trà nhỏ, hơi ấm truyền vào lòng bàn tay dễ chịu, nhưng tâm trạng lại vô cùng phức tạp. Bao nhiêu thắc mắc trước đó đột nhiên không thể nói lên lời. Đường như là đang chờ đợi. Sau cùng, Vũ lên tiếng trước

- Đã lâu không gặp! Tuyết Mai!

- Phải... phải! – Tôi đáp lúng túng, cố gắng giữ bình tĩnh nhưng lại không kìm được run rẩy – Đã...đã lâu không gặp!

Những điều muốn nói, những điều muốn hỏi nhiều vô kể, nhưng hiện tại tôi chỉ thấy trống rỗng, hết như bong bóng mùa hè sớm bị vỡ vụn, tan thành từng bọt nước li ti trong tay. Bốn năm không gặp, chờ đợi, hy vọng, tại sao khi gặp mặt lại thấy không thể đối diện. Tôi cúi mặt, có lẽ bởi không ngờ được sự xuất hiện của Vi. Bốn năm đó, hai người đã luôn sống cùng nhau ư? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vụ nổ ở bên cạnh là sao? Thực ra thì, giữa hai người là như thế nào? Mảng kí ức của 4 năm trước tôi từng tìm mọi cách dập tắt, nhưng hiện tại lại khao khát được biết hơn bao giờ hết. Giọng nói tôi trở nên mơ hồ

- Thực ra, lúc đó....

Tôi chưa kịp nói hết thì chợt chạm phải ánh mắt Vi, cậu ấy nhìn tôi, ánh mắt thoáng chốc khiến tôi ngỡ ngàng

- Chuyện quá khứ đừng nhắc lại nữa!

Vừa nói cậu vừa đưa tay, nắm chặt lấy tay Vũ. Tôi ngẩng người, trên mặt Vi lại có biểu hiện: Tôi đã nhớ ra mọi chuyện rồi! Giọng cậu đều đều, nắm tay không hề nói lỏng

- Hiện tại, chúng tôi sống rất tốt!

Trái tim tôi chợt như có ai vừa đưa tay bóp mạnh, muốn lảng tránh nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào cử chỉ kia. Vũ vẫn nhìn tôi, sâu thẳm trong đáy mắt có một vài tia khó xử. Không gian trong phút chốc lại trở nên ngột ngạt

- Bốn năm qua – Vũ lên tiếng – Cậu vẫn sống tốt chứ?

Tôi cố gắng thu tâm mắt, nở nụ cười gượng gạo

- Rất...rất tốt. – Ngay chính tôi cũng cảm thấy nụ cười của mình thật giả tạo, nhưng vẫn cố sức vui vẻ nói – Bây giờ tôi đã trở thành phóng viên ảnh, có thể tự do đi lại khắp nơi. Vô tình đến đây, không ngờ có thể gặp lại hai người.

Trong tim tôi chỉ thấy một mảng trống rỗng, tất cả những thứ mà tôi nhìn thấy được, là cái nắm tay và câu nói: Hiện tại, chúng tôi sống rất tốt! Nó cứ không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu tôi, có vô vàn điều muốn hỏi nhưng câu nói kia đã trả lời tất thảy. Trả lời cho tất cả những tìm kiếm và chờ đợi của tôi. Mục đích của tôi chỉ vì muốn thấy cậu vẫn yên ổn, muốn chắc chắn rằng cậu vẫn an toàn và hạnh phúc ở một nơi nào đó. Thế nhưng tại sao hiện tại, tôi lại thấy đau đớn, giống như vừa có ai đưa tay cào xé trái tim mình.

Bao nhiêu câu hỏi đột nhiên trở nên vô nghĩa, tôi cũng không rõ cuộc nói chuyện sau đó đã kết thúc như thế nào, không biết mình đã đứng dậy và ra về từ lúc nào. Chỉ khi đứng trước ngôi nhà tranh của Hoàn, tôi mới chợt tỉnh, cả người đổ xuống nền đất

- Cô ổn chứ? – Hoàn vội vã nâng tôi dậy, tôi xua tay, gắng làm cho anh yên tâm nhưng không tài nào nở nụ cười.

- Anh có thể để em một mình không? – Tôi nói nhỏ. Hoàn đành đưa tôi và trong nhà rồi lẳng lặng ra ngoài. Tôi ngồi bó gối, trong bóng đêm tĩnh mịch đến kì lạ, chẳng hề nghe thấy bất kì âm thanh nào.

Câu nói ấy lớn vồn trong đầu tôi như một bóng ma không chịu tan. Chỉ cần tôi nhắm mắt lại, thì hình ảnh Vi nắm chặt tay cậu lại hiện ra trước mắt. Tôi dường như đã quên mất một điều, Vi chính là Hoàng Thiên Tuyết, là người đã yêu Vũ suốt mười năm, và bây giờ, cô ấy đã nhớ lại.

Cô ấy đã nhớ lại tất cả!

Từ trước đến giờ, Vũ bên cạnh tôi vì tôi giống Thiên Thiên, vì muốn bù đắp cho cô ấy, nhưng hiện tại Thiên Thiên đã trở lại, vậy thì kẻ thay thế như tôi đâu còn cần thiết nữa. Đây là kết quả mà tôi luôn tìm kiếm, là kết quả mà tôi có thể đoán trước. Tôi muốn cậu hạnh phúc, nhưng lại không thể đối diện. Lại thấy đau đớn là sao?

Một bàn tay chợt đặt lên vai, tôi giật mình. Là Hoàn. Anh ngồi xuống bên cạnh, không gian yên lặng rất lâu, anh không hỏi. Tôi chợt cười

- Thực ra em làm phóng viên ảnh, không hẳn vì muốn chụp ảnh, em chỉ đang tìm kiếm một người thôi.

- Cô đã tìm thấy rồi phải không? – Hoàn chợt nhìn tôi, tôi gật đầu

- Vâng! Tìm thấy rồi.

Tôi ngước lên nhìn trời rồi lại tiếp tục cười, không nghe ra giọng nói của chính mình

- Lúc đầu em đã tự nói với bản thân, chỉ cần người ấy sống thật tốt, thật hạnh phúc là đủ rồi. Em sẽ không đòi hỏi gì cả. Em chỉ muốn chắc chắn rằng người ấy vẫn yên ổn. Thế nhưng, không hiểu sao bây giờ em lại thấy khó chịu. Anh nói xem, có phải em quá tham lam không?

Hoàn im lặng không trả lời, chỉ có giọng tôi vẫn vang lên

- Em tệ thật anh nhỉ. Em muốn người ấy hạnh phúc nhưng thấy cậu ấy hạnh phúc lại không vui. Có phải em ích kỉ lắm không?

Hoàn đưa tay lau một vệt nước trên khóe mắt tôi, giờ tôi mới chợt nhận ra mắt mình đang ướt lạnh. Anh nhìn tôi như thể nói: Cứ khóc đi! Tôi lắc đầu, miệng vẫn cười

- Không! Em đang vui mà! Đáng ra em phải vui mà. Không..không phải như thế này! Là em đang vui!

Từng giọt nước mắt rơi xuống khiến tôi uất nghẹn, không ngăn được khuôn mặt nhạt nhòa trong chất lỏng lạnh lạnh.

- Em...em không biết nữa. Em không muốn khóc. Em thật là tệ! Em...em phải làm sao đây?

Giọt nước mắt chợt vỡ òa. Tôi đưa tay lên miệng ngăn tiếng nấc. Nhưng chỉ cảm thấy đau đớn nhiều hơn. Hai bàn tay bị tôi ghì chặt đến đỏ lên. Tiếng nói đứt quãng

- Em...em phải..làm sao..đây? Làm..sao..đây?

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Cảm giác được toàn thân nhức mỏi, tôi khẽ mở mắt, phát hiện trời đã sáng từ lúc nào. Sau cả quãng đường dài ngày hôm qua, lại ngồi khóc quá lâu, tôi đã ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Với lấy đôi giày dưới chân, tôi mở cửa ra ngoài. Mặt trời đã lên khá cao. Tuy rằng có mấy tán cây che khuất, nhưng vẫn tỏa ra sức nóng khó chịu.

Tôi men theo khe suối ra rửa mặt, mười đầu ngón tay chạm vào làn nước mát dịu. Phản chiếu trong nước là bóng một cô gái với đôi mắt sưng húp, khuôn mặt đầy mệt mỏi. Tôi gạt cho hình ảnh kia tan biến rồi lại ngồi thừ ra tảng đá bên cạnh. Xung quanh vẫn một mảnh im lặng.

Hoàn dường như đã đi sẵn từ sớm, tôi cũng chẳng còn tâm trạng nào đi cùng anh nữa. Những hình ảnh và lời nói ngày hôm qua hết như một đoạn phim bị lỗi, tua đi tua lại trong trí óc tôi. Cho dù tôi có làm thế nào, nó cũng không biến mất. Rồi khỏi đây thôi! Một tiếng nói nào đó vang lên trong não, nhưng tôi lại không đủ can đảm để quyết định. Dường như sâu thẳm trong tim còn mong đợi điều gì đó, nhưng tôi phải mong đợi thứ gì? Vũ ư? Trước mắt chợt sa sầm. Tôi phát hiện ra mình thật sự quá tham lam.

- Cô đang làm gì vậy? – Tiếng nói của Hoàn chợt làm tôi giật mình. Quay ra thấy anh một gùi đầy những bẹ măng, trên trán lấm tấm mồ hôi cùng bùn đất. Tôi vội chạy tới đỡ giúp anh

- Xin lỗi! Em dẩy muộn quá!

Hoàn không nói gì, thả cho tôi chiếc gùi, ra hiệu bỏ vào trong nhà rồi ra suối rửa mặt. Tôi cũng đem măng đi rửa sạch, chuẩn bị nồi nước thật to để nấu. Tiếng củi khô cháy nổ nghe lép lép. Nhớ lại hôm qua khóc lóc trước mặt anh, tôi có chút ngượng ngùng. Hoàn cũng không hỏi gì về chuyện ấy, lặng lẽ treo các thứ lên vách. Xong xuôi lại giúp tôi chặt thêm củi.

Đúng lúc đó thì có người gọi cửa. Ở đây cách xa khu dân cư nên không có nhiều người qua lại, tôi ngạc nhiên chạy ra mở cửa. Nhưng ngay lập tức lại bị người đó làm cho giật mình. Là Vĩ. . . Ánh mắt cậu lạnh lùng nhìn tôi, cái nhìn khiến tôi có chút bối rối. Dường như đó là Vĩ, mà cũng không phải là Vĩ. Cô ấy là người bạn mà tôi từng coi trọng nhất, nhưng hiện tại, tôi lại không biết phải đối diện với cô ấy như thế nào. Giữa chúng tôi đã hình thành nên một khoảng cách vô hình mà chính tôi cũng không thể lí giải. Mất một lúc tôi mới lúng túng mở miệng

- Cậu...Ừ...Có chuyện gì thế?

Ánh mắt Vĩ vẫn không thay đổi nhìn tôi. Thế nhưng tôi lại chỉ cảm thấy sự lạnh nhạt và xa cách. Vĩ khoanh tay nhìn tôi

- Có thể mời tôi vào nhà được không?

Tôi bối rối nhìn cậu, như thể vừa làm chuyện gì xấu mà bị phát hiện, luống cuống mở cửa

- Tất tất nhiên! Cậu vào đi!

Vĩ không nói gì, lẳng lặng đi vào bên trong. Anh Hoàn cũng có vẻ ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Vĩ. Cậu chào anh một tiếng rồi thản nhiên tiến đến ghế ngồi. Tôi cũng e dè ngồi xuống đối diện. Cảm giác lúng túng lại xuất hiện. Tôi đã từng tưởng tượng sau này có một ngày tôi gặp lại Vĩ, tôi sẽ vui mừng chạy đến ôm chầm lấy cậu ấy, giờ mới biết, đó chỉ là những tưởng tượng không bao giờ thực hiện được. Trong giờ phút đối diện này, tôi lại thấy giống như một chủ nợ và con nợ bỏ trốn nay bị chủ nợ tới tìm. Tôi thừa nhận, tôi nợ Vĩ rất nhiều. Cậu ấy cũng giống như tôi, bị lợi dụng mà không hề hay biết. Có lẽ cảm giác đồng cảm cùng có lỗi khiến tôi không biết nên đối mặt với cậu như thế nào. Tôi đưa Vĩ cốc nước, nói

- Cậu uống đi!

Vĩ xua tay không nhận cốc nước, nhìn thẳng vào tôi.

- Hôm nay tôi tới đây chỉ là muốn nói với cậu một chuyện mà thôi! Nói xong tôi sẽ đi ngay!

Tôi có chút căng thẳng nhìn Vĩ, không biết nên dùng biểu cảm hay hành động như thế nào. Lúc nào chúng tôi gặp mặt, cũng đều là cười nói vui vẻ, thế nên trước khung cảnh này, tôi thật sự không quen. Vĩ hắng giọng

- Tôi sẽ nói đơn giản thôi. Tuyết Mai! Tại sao cậu lại đến đây?

Tôi bị câu hỏi của Vĩ làm cho sững người một lúc. Lần trước tôi đã nói dối, lí do thật sự của tôi, là đi tìm Vũ. Nhưng tôi làm sao có thể nói ra trước mặt cậu chứ? Tôi nghiêng đầu tránh ánh mắt của Vĩ, cố cười

- Chẳng phải lần trước mình đã nói rồi sao? Giờ mình đang là phóng viên ảnh tự do. Mình chỉ tình cờ tới đây chụp ảnh thôi!

Sự thực thì đây cũng không thể xem là nói dối hoàn toàn. Mục đích của tôi cũng có một phần là vậy. Vĩ vẫn nhìn thẳng vào tôi. Cái nhìn dường như có thể đọc hết mọi ý nghĩ, khiến tôi có chút nhột nhạt.

- Cậu không thừa nhận cũng không sao. Tôi biết lí do thật sự của cậu là gì. Vì vậy tôi muốn nói với cậu. Tôi không cần biết cậu nghĩ gì, cũng không quan tâm rằng cậu muốn gì. Nhưng... hãy rời khỏi đây! Đây không phải là nơi thuộc về cậu đâu!

Tôi sững người lại. Không tự chủ được mà nhìn thẳng cậu, đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Vĩ. Tôi biết cậu không nói đùa. Trái tim tôi dường như vừa có một vết cứa, khẽ nhói một cái. Tôi biết ngày này sẽ đến. Chỉ là 4 năm qua, tôi vẫn luôn nuôi một hy vọng. Tôi từng nghĩ nếu cậu còn sống, nhất định sẽ có một gia đình hạnh phúc. Và tôi sẽ lặng lẽ bỏ đi. Tôi tìm cậu chỉ vì muốn chắc chắn rằng cậu vẫn sống tốt. Tôi đã nghĩ như vậy. Thế nhưng khi thật sự đối diện với giờ phút này, tôi lại thấy sợ hãi. Tôi cười gượng gạo

- Cái đó... cậu đừng lo. Mục đích của mình đến đây chỉ là để chụp ảnh. Vô tình gặp được hai người, thấy hai người như vậy. Mình... thật sự rất vui!

Ánh mắt Vĩ vẫn xoáy sâu vào tôi nhưng lại lặng yên không nói. Tôi ngẩng đầu cười với cậu

- Sau khi làm xong mọi chuyện, mình sẽ rời khỏi đây! Vĩ à!

- Tôi không phải là Vĩ! – Cậu chợt cắt ngang lời tôi, ánh mắt nhìn tôi phút chốc thay đổi, tôi hơi sững lại

- Cậu...

Vĩ đột nhiên mỉm cười chua chát

- Tôi vốn không muốn đến tìm cậu, thế nhưng tôi biết, cậu sẽ đến tìm Vũ. Phương Tuyết Mai! Mà không, Trương Tuyết Mai mới đúng chứ - Vĩ mĩa mai nhìn tôi – tôi thật sự ghê tởm khuôn mặt giả tạo của cậu. Cậu và anh của cậu, cả hai người đều là những kẻ giả dối như nhau mà thôi. Đừng có nhìn tôi bằng cái ánh mắt tổn thương như vậy. Cậu có biết tôi đã phải chịu đựng những gì không? Cậu có hiểu không?

- Vĩ à... mình... - Tôi không thể nói lên lời, lắp bắp nhìn Vĩ. Cậu ấy không phải là Diên Vĩ, không phải là người bạn thân thiết nhất của tôi nữa, hiện tại chỉ có một Hoàng Thiên Thiên ở trước mặt tôi mà thôi. Vĩ vẫn không thay đổi ánh nhìn, cười

- Các người đem chúng tôi ra làm con rối. Để cho chúng tôi làm tổn thương lẫn nhau. Anh cậu, cậu có biết anh ta đã đối xử với tôi như thế nào không? Lúc nào tôi cũng chỉ là một con rối luôn bị anh ta điều khiển, ngu ngốc đi theo bảo vệ cho cậu, đến mức suýt nữa giết chết người mà tôi thương yêu nhất. Cả anh trai của tôi cũng bị các người hại chết. Bây giờ cậu lại còn dùng ánh mắt đáng thương đó với tôi ư? Tôi không phải là con ngốc Diên Vĩ bị các người lợi dụng nữa đâu!

- Không! Không phải! Vĩ à... - Tôi bắt lực nhìn cậu, những lời nói ấy của thật sâu vào tim tôi. Tôi nắm chặt tay, Hoàn tiến lại đứng trước mặt tôi, nhìn Vĩ

- Cô đừng quá đáng như vậy! Tuyết Mai rõ ràng là không hề có ý gì. Tại sao cô cứ phải nói ra những lời tàn nhẫn như vậy!

- Tàn nhẫn? Ha ha! – Vĩ cười vang – Anh nói tôi tàn nhẫn, đó là anh chưa thấy những việc mà anh em họ làm với chúng tôi. Trương Tuyết Mai! Tôi nói cho cậu biết, hai chúng tôi hiện tại đang sống rất vui vẻ, vậy nên cậu đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa!

Vĩ nói xong đứng dậy, không nhìn tôi mà đi thẳng. Tôi đồ sụp xuống ghế. Hoàn đưa tay vỗ vai tôi

- Không sao chứ?

Tôi lắc đầu, khóe mắt cay cay nhưng tôi chỉ mỉm cười

- Cậu ấy nói đúng. Đáng ra em không nên đến đây. Sự xuất hiện của em, sẽ chỉ khiến mọi thứ rối lên mà thôi. Em nên trở về nơi mà em thuộc về thì hơn!

Hoàn định nói điều gì đó xong lại thôi, tôi đứng dậy đi ra ngoài. Ngẩng mặt lên trời, một giọt nước lạnh lẽo rơi. Tôi không nên đến đây, không nên gặp lại bọn họ. Bây giờ bọn họ đều đã sống hạnh phúc, đây là tất cả những gì mà tôi có thể bù đắp cho họ rồi. Phái rồi! Tôi nên rời khỏi đây thì hơn! Thế nhưng, thế giới này còn nơi thuộc về tôi sao?

Buổi tối tôi ngồi thẩn người trước cửa, thậm chí khi Hoàn tiến đến bên cạnh, tôi cũng không biết.

- Cô... định thế nào?

Giọng anh vang lên ấm áp, tôi cảm thấy mình thật may mắn, lúc nào cũng nhận được sự quan tâm. Tôi mỉm cười

- Em cũng chưa biết được. Trước mắt em sẽ rời khỏi đây.

- Vậy sau đó thì sao? – Anh nhíu mày nhìn tôi

- Chuyện sau đó... thì để sau đó hãy tính vậy. Em sẽ tiếp tục làm phóng viên ảnh của em. Đi khắp nơi tìm cảnh đẹp! – Tôi thủ thỉ, có cảm giác thanh thản khi nói ra được những lời này. Ít nhất thì trong những lúc tôi bế tắc, luôn có một người bên cạnh, như vậy là quá đủ rồi.

- Cô thật sự cho rằng như vậy sẽ tốt đẹp sao?

Câu hỏi của anh bỗng làm tôi khựng lại, Hoàn nhìn tôi

- Tuy rằng tôi không biết chuyện này là như thế nào, nhưng tôi cảm nhận được cô vẫn còn yêu cậu ấy, tại sao lại bỏ đi!

Tôi lắc lắc đầu

- Em chỉ muốn biết chắc rằng người đó vẫn sống hạnh phúc thôi. Đây có lẽ là sự lựa chọn tốt nhất cho tất cả bọn em. Em... sẽ không hối hận đâu.

Tôi lại mỉm cười nhìn anh, dường như muốn nói anh hãy tin tưởng nhưng trước ánh mắt của anh, tôi lại không tự chủ được mà cúi đầu. Con người này, tại sao lại cứ nhìn thấu hết tâm can của người ta như vậy chứ? Tôi nói nhỏ

- Tuy rằng sẽ rất khó khăn, nhưng mà em tin là sẽ ổn thôi. Em đã trải qua việc khó khăn hơn nhiều!

Lúc Vũ ra đi, tôi đã vô cùng suy sụp, thế nhưng tôi vẫn vượt qua tất cả để đi tìm cậu, có lẽ vì vậy mà ông trời mới cho tôi cơ hội gặp lại này. Tôi không nên tham lam đòi hỏi. Tôi ngước mặt lên trời, nói với anh nhưng dường như cũng là tự nói với mình

- Em sẽ sống thật mạnh mẽ!

Anh im lặng nhìn tôi. Tôi lại cười, nói với ngôi sao duy nhất trên bầu trời

Tôi sẽ sống thật mạnh mẽ. Thiên Vũ! Nhất định phải hạnh phúc nhé!

Hoàn thờ dài nhìn tôi, rồi đột nhiên chia ra một bức ảnh. Trong ảnh là một cô gái còn rất trẻ, mái tóc đen dài xõa ngang vai, nụ cười rạng rỡ như ánh sáng mùa hè ấm áp, tưởng như không gì có thể dập tắt. Lốp giấy ép bị bong, lộ ra một phần giấy mờ mờ, chạm tay vào còn hơi dính dính. Tôi ngạc nhiên

- Đây là?

Ánh mắt anh hướng về phía những ngôi sao xa tắp, giọng nói thoảng qua như tiếng gió, mang theo một niềm u uất vô hạn.

- Người mà tôi thương yêu nhất!

Tôi kinh ngạc nhìn anh, rồi lại nhìn vào bức ảnh trên tay. Có lẽ tại vì tôi chưa bao giờ hỏi anh về chuyện riêng, nên khi Hoàn đột nhiên thổ lộ, tôi không khỏi bất ngờ. Ánh mắt anh vẫn như cũ nhìn vào khoảng không vô định. Trên người bị một lớp sương mờ bao phủ, giống như đang chìm vào kí ức xa xôi nào đó

- Cô có biết tại sao tôi lại sống một mình ở đây không?

Tôi lẳng lặng lắc đầu. Còn nhớ có một lần tôi đã hỏi anh như thế, Hoàn chỉ nói: Vì anh sinh ra đã thuộc về núi rừng. Giờ tôi mới biết là còn một nguyên nhân nữa. Hoàn thờ nhẹ

- Trước đây tôi cũng từng thích một cô gái. Cô ấy là người đặc biệt nhất mà tôi từng gặp. Hồi ấy tôi chỉ là một người con trai bình thường, muốn rời khỏi đây để đến chốn thành thị ồn ào. Và tôi đã gặp cô ấy.

Giọng anh chậm lại, hồi tưởng từng đoạn kỉ niệm

- Có lẽ thực sự là do duyên phận, chúng tôi chỉ quen nhau có hai lần thì đã yêu nhau. Tôi chưa bao giờ tin vào tình yêu sét đánh, nhưng lại tin tôi đã yêu cô ấy từ nụ cười trong sáng lần đầu chúng tôi gặp nhau. Suốt hai mươi năm, tôi chưa bao giờ cảm thấy rung động trước một cô gái như vậy. – Trong mắt anh lấp lánh một nụ cười, khiến cho tôi đột nhiên cảm thấy thế nào gọi là sức mạnh tình yêu. Tôi vẫn yên lặng lắng nghe

- Chúng tôi yêu nhau được nửa năm thì gia đình cô ấy biết chuyện. – Ánh sáng trong mắt anh chợt vụt tắt, thay vào đó là nỗi day dứt khôn nguôi. – Họ ngăn cản hai chúng tôi, tìm mọi cách bắt cô ấy lấy người khác. Kì thực tôi cũng biết, hai chúng tôi cách biệt quá lớn. Nhưng tuổi trẻ mà, ai cũng nghĩ chỉ cần có tình yêu thì sẽ vượt qua tất cả. Cô ấy đã phản ứng rất quyết liệt, một mực đòi theo tôi về nhà. Cô ấy nói chỉ cần có tôi bên cạnh, cuộc sống như thế nào cũng không quan trọng. Sau đó chúng tôi hẹn sẽ cùng bỏ đi trong đêm hôm ấy.

Tôi nín lặng, dường như có thể đoán được phần nào nhưng vẫn hỏi hộp hỏi

- Vậy sau đó...

Khuôn mặt điềm tĩnh của anh khẽ chau lại, nhưng trên khóe môi lại hiện ra một nụ cười

- Tôi đã không đến!

Tôi nhìn anh, nhận thấy trong con người sâu thẳm tràn đầy sự tiếc nuối, Hoàn nhẹ lắc đầu

- Lúc ấy tôi đã quyết định sẽ đưa cô ấy đến một nơi thật xa, cùng xây dựng cuộc sống của hai chúng tôi. Nhưng vào chiều hôm ấy, ba cô ấy đã đến gặp tôi. Ông ấy nói rất đúng, tôi không có gì cả. Điều duy nhất mà tôi có thể cho cô ấy là hy vọng. Hy vọng và tình yêu không thể nuôi sống con người. Ông đã nói như thế. Và tôi đã sợ. Đó là lần đầu tiên tôi cảm thấy sợ. Sợ rằng mình không thể đem lại hạnh phúc cho cô ấy như đã hứa, sợ rằng cô ấy sẽ không thể có cuộc sống vui vẻ. Tất cả những gì tôi có lúc ấy là đôi bàn tay trắng.

Hai mắt anh nhắm chặt, giọng nhẹ đi

- Vì thế đêm đó, tôi đã bắt xe trở về Lục Ngạn, và hứa sẽ mãi mãi không bao giờ trở lại nữa.

- Vậy còn chị ấy? – Trong lòng tôi chợt nhói lên, như chính mình đã trải qua những cảm xúc tương tự. Hoàn nhìn tôi rồi lặng lẽ vuốt ve gương mặt người con gái trong ảnh.

- Tôi không biết rằng đó là lần cuối cùng được gặp cô ấy. Không lâu sau đó tôi nhận được tin cô ấy kết hôn, người chồng kia đối xử với cô ấy không tốt, nên vài tháng sau, cô ấy bị trầm cảm. Rồi trong một lần băng qua đường, không cẩn thận đã bị tai nạn.

Cảm thấy có thứ gì sắp trào ra trong đáy mắt, anh ngước lên trời. Nhưng những ngón tay vẫn ghì chặt vào bức ảnh, dường như muốn kéo hình ảnh kia ra khỏi lớp giấy vô hồn. Muốn nhìn thấy nụ cười rạng rỡ kia một lần nữa. Rất lâu sau anh mới buông tay, thở dài

- Đó là nỗi tiếc hận lớn nhất trong đời tôi. – Anh quay sang nhìn tôi. Trong khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, tôi nhận ra một thứ đồng cảm mơ hồ. Thì ra tôi hoàn toàn không biết gì về anh, không biết rằng anh cũng từng chịu tổn thương tới như vậy. Tôi mở miệng định nói nhưng không biết nói gì. Hoàn đặt bức ảnh lại vị trí cũ, đặt tay lên vai tôi rồi quay vào nhà.

- Đừng để sau này phải hối tiếc về bất cứ điều gì? – Giọng anh mơ hồ, giống như nói với tôi, nhưng cũng giống như đang tự trách chính mình.

Tôi im lặng. Xung quanh chỉ có tiếng côn trùng kêu lên từng hồi, hòa với tiếng còi chầy lép lép.

Đêm Lục Ngạn dài vô tận.

Cả đêm tôi không hề ngủ, trời vừa tờ, đã ôm một đồng quần áo và hành lý đứng đợi Hoàn ở cửa. Anh có vẻ không bất ngờ, chỉ nhìn tôi bình thản

- Cô đã quyết định rồi ư?

Tôi xiết nhẹ ba lô, nở nụ cười

- Vâng! Em nghĩ là em biết mình nên làm thế nào!

Hoàn chỉ yên lặng nhìn tôi, trong ánh mắt dường như là một lớp sương mù bao phủ, không để cho người ta đọc thấy bất kì ý nghĩ nào. Có lẽ chính vì ánh mắt này mà tôi đã tin tưởng anh ngay từ lần đầu gặp mặt. Tĩnh lặng. Và chân thật.

Tôi rút từ ba lô ra một tập giấy, đưa cho anh

- Em quyết định sẽ đánh cược một ván, anh có thể giúp em lần cuối được không?

Hoàn không gật đầu, nhưng trong ánh mắt anh tôi có thể cảm nhận được câu trả lời. Tôi chột vòng tay ôm chăm lấy anh.

- Cảm ơn anh! Cảm ơn anh vì tất cả mọi chuyện!

Hoàn vỗ vỗ vai tôi

- Tôi biết cô làm được!

Trong ánh nắng nhàn nhạt của buổi bình minh vừa ló rạng, tôi lần đầu tiên cảm nhận được sự ấm áp từ một người xa lạ. Hàng cây bên cạnh khe rì rào. Có lẽ sau này có việc gì đi chăng nữa, tôi sẽ vẫn không quên khoảnh khắc này, cho dù đi thật xa, tôi vẫn biết có một nơi mình có thể trở về.

.....

Lần thứ hai tiến tôi xuống núi, anh vẫn điềm đạm giống như mấy ngày trước. Tôi không vẫy tay anh, chỉ mỉm cười rồi đi thẳng. Có lẽ bây giờ đã là giữa trưa, ánh nắng xiên xiên qua kẽ lá, chiếu lên mình một chú sóc đang lượn quả. Nghe thấy tiếng động thì chạy biến đi.

Tôi dừng chân bên tảng đá, đặt ba lô xuống rồi ngồi nghỉ. Xung quanh vẫn là tiếng rì rào, Thảm lá mục dưới chân bị gió cuốn bay, lượn vòng trên mặt đất. Bị xoáy tung rồi lại rơi xuống. Giống như bàn tay vô hình nào đó đang vo chúng lại, hất lên trên đầu. Tại sao tôi lại chọn nơi này nhỉ? Tôi nhìn như thôi miên về phía đám lá rồi chột tự thối mắc với bản thân. Tôi đã quyết định sẽ đánh cược một lần. Đã suy nghĩ rất nhiều nhưng vẫn quyết định chọn nơi này. Có lẽ vì đây là nơi tôi tìm thấy cậu. Cũng là nơi tôi gần đánh mất cậu. Phải rồi. Nếu như lúc đó tôi không nhận được lá bùa may mắn của anh, lá bùa với những dòng chữ của cậu, có lẽ tôi sẽ không giờ tìm được Vũ nữa. Thật sự tồn tại thứ gọi là duyên phận ư?

Tôi chột cười. Tôi chưa bao giờ tin vào duyên phận. Mọi thứ xoay vòng rồi lại quay về điểm bắt đầu, giống như thảm lá bị gió cuốn đi, thối vào đất, rồi lại mọc lên một cây xanh mới. Tôi đi hết những con đường mòn để tìm cậu, cuối cùng vẫn dừng chân ở nơi đây. Nơi tôi suýt đánh mất. Có phải đây gọi là sự xoay vòng của tạo hóa không? Hay chỉ vì sự cố chấp bướng bỉnh của riêng tôi? Có lẽ là cả hai.

Tôi thở dài, dùng đầu mũi giày đi di lóp lá trên mặt đất, tạo ra một khoảng trống. Hai mắt tôi xoáy sâu vào khoảng trống ấy, không hiểu sao lại bất ngờ hiện ra khuôn mặt cậu. Tôi lại suy nghĩ xem từ lúc nào tôi đã thích cậu. Nhưng suy nghĩ mãi vẫn không biết. Từ lúc cậu ta kéo tôi lên khỏi vách đá, lúc cõng tôi trong rừng mưa? Từng kỉ niệm chột ủa về, nhưng tôi vẫn không trả lời được. Từ khi nào nhỉ? Có lẽ từ rất lâu, có lẽ khi nhận ra thì tôi đã thích cậu mất rồi.

Nắng vẫn nhạt và mềm, tôi ngược nhìn về một phía xa, tự hỏi rốt cuộc mình làm như vậy có phải hèn nhát lắm không? Dẫu biết nên đối diện trực tiếp, nhưng tôi vẫn phải nhờ đến Hoàn. Có lẽ bởi vì tôi không đủ can đảm đối mặt một lần nữa, sợ rằng sẽ bị từ chối. Tôi nhắm mắt.

Có người nói làm việc gì quá nhiều sẽ trở thành thói quen, vì tôi đã chờ đợi quá nhiều nên cũng trở thành một thói quen. Lần cuối cùng vẫn quyết định chờ cậu. Nhưng Vũ có đến không? Tôi chột cảm thấy hoang mang. Liệu có giống như bốn năm trước, chờ đợi trong vô vọng. Tôi lắc đầu. Tự nói với bản thân đã quyết định, cho dù thế nào, tôi cũng không hối hận.

Tôi sẽ nhút nhát nốt lần này thôi. Và cũng chờ đợi, chỉ lần này thôi.

...

Tiếng cánh cửa gỗ ma sát chạm vào nhau nghe cọt kẹt, một dáng người mảnh khảnh ra mở cửa. Người bên ngoài có dáng vóc cao lớn. Vũ có quen biết anh. Thường vì đường xa nên thỉnh thoảng có nhờ anh đưa thuốc tới. Nhưng sau khi biết Mai ở cùng Hoàn, cậu đột nhiên thấy không muốn gặp anh. Có lẽ vì sợ rằng anh sẽ nói điều gì đó liên quan tới Mai. Vũ nhẹ giọng

- Có việc gì thế?

Hoàn nhìn cậu, một linh cảm nói cho Vũ biết, chuyện sắp nói có liên quan tới Mai. Và linh cảm của cậu thật sự đúng

- Mai đang ở chân núi đợi cậu, cô ấy nói muốn nói chuyện với cậu lần cuối cùng!

Hai mắt Vũ tối sầm, hiện tại Vũ không có nhà, cánh tay cậu nắm chặt cánh cửa, hạ giọng

- Tôi đã không còn chuyện gì để nói với cô ấy! Anh hãy nói cô ấy đừng chờ tôi nữa!

Rồi cậu đưa tay đóng cửa. Không một chút do dự. Bên ngoài vang lên tiếng Hoàn

- Đó là quyết định của cậu. Tôi chỉ có trách nhiệm chuyển tin mà thôi.

Cánh cửa gỗ vẫn im lìm. Giọng nói của Vũ trở nên mơ hồ

- Chờ chán, cô ấy sẽ tự quay về!

...

Liệu cậu ấy có đến không? Tôi đã hỏi mình câu này không biết bao nhiêu lần. Mắt vẫn hướng về phía trước, chờ đợi một hình bóng xuất hiện. Có đôi lúc

tôi tự hỏi, tại sao lại có thể chờ cậu lâu đến như vậy. Tôi là một người vô cùng thiếu kiên nhẫn. Làm việc gì cũng mau chán. Nhưng vẫn có thể chờ đợi cậu đến bốn năm. Có lẽ bởi vì lúc ấy tôi luôn tin rằng sẽ gặp lại cậu. Còn giờ phút này, khi đã từng đối diện với ánh mắt bình thản ấy, niềm tin trong tôi lại sụp đổ.

Liệu cậu ấy có đến không?

Thảm lá dưới chân đột ngột bị gió thổi lên cao, tán cây xung quanh chao đảo. Trong không khí ẩm ướt sự lên mùi ngai ngái. Dường như sắp mưa. Tôi nhìn về phía con đường dài phía trước. Chỉ có một sự lặng lẽ vô hình bủa vây.

Liệu cậu ấy có đến không?

Trời bắt đầu xâm xẩm tối, hai chân tôi cảm thấy tê tê, quên mất mình đã ngồi đây từ lúc nào. Một vài tiếng sấm sét vang lên. Tôi không sợ sấm. Chưa bao giờ sợ sấm. Nhưng nếu người ấy nghĩ rằng tôi bỏ về thì sao? Người ấy nghĩ là tôi sẽ không chờ đợi dưới trời mưa thì sao? Đừng mưa! Trong đầu tôi lúc ấy chỉ hiện hữu duy nhất ý nghĩ. Đừng mưa! Xin đừng mưa!

Hạt nước đầu tiên tấp xuống mặt đất, xung quanh tràn ngập mùi rễ cây, mùi lá mục hòa lẫn vào nhau. Cuối cùng thì trời vẫn mưa. Vũ vẫn không xuất hiện!

Tôi nhớ có một lần một mình tôi chạy dưới trời mưa. Lần đó là vì anh. Tôi bị mưa làm trượt ngã dưới trời mưa, được Vũ kéo lên. Lần đó cũng vì anh. Nhưng kể từ khi cậu công tôi trong rừng mưa, có lẽ lúc đó, trong tôi đã vì một người khác nữa. Lúc tôi chạy trốn trong mưa, cậu đã giữ lại. Còn lần này thì sao?

Vũ vẫn không xuất hiện!

Mưa đột nhiên trở nên nặng hạt. Tôi chợt nhớ còn mấy cuộn phim trong ba lô, mưa ướt thì làm thế nào. Nhưng không hiểu sao lại không muốn đem đi cất. Đàng nào cũng mưa, cất đâu cũng ướt cả. Có lẽ những kỉ ức về nơi đây cũng sẽ theo những giọt mưa này trôi đi. Không còn lưu lại chút gì. Tôi nhìn về phía đường mòn vô tận đã chìm trong bóng tối, cười nhạt. Vũ sẽ không đến!

Cậu ấy biết tôi rất nhanh chán nên mới để tôi chờ đợi, cậu ấy nghĩ tôi sẽ không bao giờ đợi được. Đúng vậy. Tôi đã đợi bốn năm. Tôi chán rồi. Tôi rất nhanh chán. Tôi đã chán rồi. Cuối cùng cũng đợi được câu trả lời. Tôi sẽ không hối hận, không bao giờ hối hận nữa. Ít nhất thì trước khi ra đi cũng kịp làm một điều cuối cùng. Dù ngu ngốc. Tôi đứng dậy, nhưng hai chân tê cứng nên lại mất đà ngã xuống. Không hề đau nhưng tôi lại bật khóc dữ dội. Trên mặt nhạt nhòa nước mưa cùng nước mắt. Cuối cùng tôi cũng hiểu ra, đợi chờ là việc làm vô vọng nhất trên thế gian.

Tôi loạng choạng đứng dậy, bước đi được hai bước thì lại chực ngã. Đúng lúc này, một bàn tay chợt nắm lấy tay tôi

- Tuyết Mai!

Giọng nói nhỏ nhẹ ấy dường như đã bị nước mưa nhấn chìm, nhưng tôi vẫn nghe rõ từng tiếng một. Đó là tiếng gọi tôi đã nghe biết bao nhiêu lần. Là tiếng gọi tôi đã mong chờ trong suốt bốn năm. Giờ lại nghe thấy rồi. Tôi quay người, nhìn thấy cậu ướt sũng trong mưa, nhưng đôi mắt vẫn nhìn tôi, lòng mảy mui chật lại.

- Từ bao giờ cậu lại cổ chấp như vậy? Thấy mưa thì phải về chứ?

Những âm thanh quen thuộc khiến tôi ngỡ ngàng, tưởng như vẫn đang mơ

- Cậu đến thật ư?

- ừ! Là tôi đây!

Cậu ấy nhìn tôi. Tôi muốn nói, nhưng lại chỉ yên lặng. Cậu đã ở đâu? Tại sao không đi tìm tôi? Tại sao để tôi tìm cậu lâu như vậy. Cậu không biết là tôi rất nhanh chán ư? Nếu tôi chán trước khi tìm ra cậu thì phải làm thế nào? Những câu hỏi ứ nghẹn ở cổ mà không thể thành lời.

Thực ra tôi, tôi rất, rất nhớ cậu!

Tôi khóc òa, mặc kệ cậu có nhìn thấy đi chăng nữa, mặc kệ những giọt mưa không ngừng tấp vào mặt. Tôi đã muốn gặp lại cậu. Muốn gặp lại cậu đến phát điên. Vũ im lặng nhìn tôi, một tay đưa lên vuốt những giọt nước mưa trên mặt. Rồi đột ngột ôm chặt lấy tôi.

- Xin lỗi! Tôi xin lỗi!

Cậu ấy từng ôm tôi như vậy, từng nói rằng yêu tôi dù tôi có là ai đi chăng nữa, từng nói sẽ trở về. Thế nhưng cậu ấy chẳng bao giờ giữ lời. Nhưng như vậy thì sao, tôi vẫn đi tìm cậu. Tôi thật là ngu ngốc, một con ngu ngốc cố chấp. Tôi xiết chặt tay, để cho những giọt nước mắt hòa cùng nước mưa. Lần cuối cùng tôi chờ đợi, cuối cùng cũng đợi được rồi.

Một tiếng sấm vang lên, trên nền trời tối đen chợt vụt sáng. Tôi giật mình khi nhận ra phía trước mặt có một người đang nhìn mình. Tôi vô thức kêu lên

- Vĩ!

Giọng nói của tôi dường như cũng làm Vũ giật mình. Cậu ấy quay về phía tôi vừa nhìn. Chỉ thấy trong màn mưa nhạt nhòa, cả người Vĩ ướt sũng, giống

như một thân cây chao đảo trước gió bão. Cậu ấy chỉ lặng yên nhìn chúng tôi. Trên môi nở một nụ cười nhạt. Tôi đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Vòng tay Vũ nói lỏng. Giọng nói khản đặc

- Thiên Thiên!

Nụ cười trên môi vụt tắt, Vũ lao về phía trước, nhanh đến không ngờ, tôi nghe thấy tiếng cậu thảng thốt

- Thiên Thiên!

Vũ xoay người, một cánh tay rời bỏ tôi. Một chút ý thức mong manh muốn tôi níu giữ cánh tay kia lại, nhưng còn chưa kịp giữ, cánh tay kia cũng rời bỏ nốt tôi. Cậu ấy nhìn tôi, rồi đột ngột quay đi

- Nghe anh giải thích!

Giống như một con rối vừa bị mất hết các khớp nối, cánh tay tôi buông thõng khi cậu buông ra. Cả người Vũ lao về phía trước, theo hướng Vũ vừa chạy rồi cũng biến mất trong màn mưa. Khóc ư? Tôi không khóc được nữa. Giọt nước mắt dường như đã khô cạn. Chỉ có nước mưa lăn không ngừng. Người tôi lạnh cứng. Rồi lại cười. Giống như một giấc mơ, chân thực đến khó tin. Nhưng rồi cũng phải tỉnh dậy. Tôi ngira mặt lên trời. Để cho những hạt mưa lạnh buốt lượn vào sâu trong từng lớp tế bào.

Cuối cùng thì, người cậu ấy chọn, vẫn không phải tôi!

...

- Tuyết Mai! Tuyết Mai! – Vũ vừa chạy vừa gọi, trong màn mưa bất tận nhưng không nhìn thấy bóng dáng cô đâu. Cô ấy bỏ về rồi ư? Cậu bắt lực nhìn về phía khoảng đất trống, trên ấy còn chiếc ba lô của cô ấy. Mai không mang đi.

Cậu chạy theo vì sợ Thiên Thiên trong lúc hoang mang sẽ gặp chuyện nguy hiểm, khó khăn lắm mới đuổi kịp rồi đưa cô ấy về nhà. Cậu nói sẽ giải thích với cô sau rồi vội vã quay lại tìm Mai. Nhưng cô đã về rồi. Bởi vì lúc chiều cậu đã nói, đợi chán, cô ấy sẽ về.

Giọt nước mưa vẫn tấp lên chiếc ba lô Mai bỏ quên, Vũ tiến đến gần, số ảnh trong ba lô đã bị nước mưa làm ướt, sâu trong góc là tấm ảnh khi cậu còn bé. Cô ấy vẫn luôn giữ nó bên mình. Cậu nhìn hình ảnh chính mình trong đó. Đột nhiên cảm thấy trước mắt mờ nhòe.

Mưa lạnh không ngừng tấp vào lưng cậu. Nhưng trên môi lại nở một nụ cười nhàn nhạt. Cô ấy bỏ lại rồi. Cuối cùng cũng thật sự chán rồi!

Chuyến xe trở về thành phố trở về lúc 9 giờ. Tôi không biết mình đã ngồi đợi từ lúc nào, có lẽ sau đêm qua, tôi đã đến đây ngồi chờ từ sáng sớm. Chẳng thể phân biệt giờ giấc qua ánh nắng, tôi chỉ còn cách ngồi chờ.

Rời khỏi đây được rồi! Trong lòng có một thứ cảm xúc nhẹ nhõm. Lặng nhìn những vầng sáng nhạt từ phía chân trời. Vài vị khách đến sớm đang ngồi tán chuyện. Thình thoảng họ liếc nhìn tôi, thấy trên người tôi không có đồ đạc, bộ quần áo trên người còn hơi ẩm ướt thì ngạc nhiên. Còn có người tưởng tôi vừa bị mất trộm. Tôi vẫn im lặng. Trái tim mà cũng mất trộm được ư?

Chuyến xe nào đó vừa vào bến. Một người hành khách lục tục xuống xe, không khí buổi sáng phút chốc náo động. Tiếng cười nói và tiếng còi xe khiến cho xung quanh ồn ào hẳn. Tôi đứng lặng im nhìn hàng người bước lên xe, mỗi người một tâm trạng, có người hớn hờ cười đùa, có người cần nhàn năm nay làm ăn không tốt. Tôi vẫn lặng lẽ.

....

“Sáng nay Mai sẽ đi!” Đó là câu nói ngày hôm qua Hoàn đã nói cùng lúc thông báo việc cô đợi Vũ ở chân núi. Vì không hỏi gì về chuyện hôm qua, cô vẫn rất vui vẻ ngồi bên cạnh giúp cậu sắp xếp lại đồ đạc. Giống như chưa hề xảy ra việc gì. Cô giống như Thiên Thiên của hai năm trước, hiền lành, đảm đang. Lúc nào cũng ngoan ngoãn nghe lời. Chưa bao giờ tức giận, chưa bao giờ hờn trách. Thế nhưng còn cậu thì sao? Từ khi Vũ nhớ lại mình chính là Thiên Thiên, cậu đã rất ân hận, muốn bù đắp cho cô ấy. Nhưng khoảng thời gian bốn năm chung sống, vẫn không thể nào vượt quá giới hạn tình anh em. Bởi vì ngay từ đầu, cậu vẫn chỉ coi cô là em gái. Em gái. Không thể nào khác được. Cho dù có dành thời gian để yêu thương, để thử coi cô giống như một cô gái bình thường. Nhưng vẫn không được.

- Anh uống nước đi! – Cô đưa cho Vũ một li nước, vẫn mỉm cười. Cậu nhận lấy. “Sáng nay Mai sẽ đi!” Câu nói ấy vẫn lờn vờn trong đầu.

- Anh đang nghĩ gì thế?

- ừ! Chuyện hôm qua...

- Không có chuyện gì hết – Vũ đột nhiên ngắt lời cậu, dường như nhận ra mình hơi cao giọng, cô vội quay mặt – Em xin lỗi, nhưng đừng nhắc lại được không. Em sẽ không đề tâm đâu.

- Sáng nay cô ấy sẽ đi! – Vũ đột nhiên nói

Cánh tay đang rót nước của cô chợt dừng lại, rồi lại tiếp tục như bình thường, không hề có một giọt nước nào sánh ra ngoài.

- Em biết! – Giọng cô bình thản

- Em biết? – Vũ hỏi lại với giọng ngạc nhiên

- Đó là quyết định đúng, cô ấy đã nhận ra mình không thuộc về nơi này! – Cô đặt chén nước xuống bàn. Giọng nói không đổi

Vũ hơi sững người. Cậu đột ngột đứng dậy thì chạm phải cuốn sách của Vũ, một bức thư từ trong sách rơi ra. Cô giật mình định lấy lại bức thư thì cậu đã nhanh tay hơn nhặt được. Những dòng chữ đầu tiên làm cậu sững người

- Tra cho em! – Vũ đột nhiên sợ hãi muốn chạy tới giật lại nhưng rồi khựng lại trước ánh mắt cậu.

- Tại sao em lại có thứ này? – Giọng nói cậu đột nhiên gay gắt. Cô chỉ im lặng không nói. – Có phải vì thế mà hôm qua em biết Mai đợi anh ở chân núi phải không?

Cô vẫn không nói gì, nhưng hai nắm tay đã dần nắm chặt lại. Cô mím môi rồi đột ngột nhìn cậu

- Phải! Là hôm qua lúc anh ra khỏi nhà, em đã nhìn thấy nó dưới khe cửa. Vì thế em mới biết anh đến gặp Mai.

- Vậy tại sao em lại giấu nó đi? – Cậu chợt nhớ ra hôm qua lúc vội vã chạy ra ngoài, không hề biết Hoàn còn để lại một bức thư Mai viết cho cậu. Trước mắt chỉ thấy trống rỗng.

Hai nắm tay cô càng lúc càng chặt, cuối cùng không thể kìm nén nổi, giọng nói của cô đột nhiên cao vút

- Là em giấu đó! Vì em không muốn anh đến gặp cậu ta. Em không muốn cậu ta cướp anh khỏi tay em. – Rồi cô đột ngột nắm lấy tay Vũ – Anh! Xem như chưa từng nhìn thấy lá thư đó, chúng ta cứ sống như vậy không phải tốt sao? Chúng ta hãy cứ sống như cô ta chưa từng xuất hiện. Anh!

Cậu chợt im lặng. Giọng nói vang lên duy nhất lúc này là câu nói của Hoàn: “Sáng nay Mai sẽ đi!” Cô ấy sắp đi rồi, nắm tay cậu càng nắm chặt.

- Anh xin lỗi! – Cậu nhắm mắt rồi đột ngột gạt cánh tay cô ra. Vì hoảng sợ nắm chặt lấy tay cậu

- Không! Em không để cho anh đi đâu!

Cậu lạnh lùng đẩy cô sang một bên rồi lao ra ngoài, cô hét lên

- Nếu anh đi, em sẽ chết một lần nữa cho anh xem! – Ánh mắt cứng cỏi chứng tỏ cô không hề nói đùa. Vũ thoáng dừng lại nhìn cô.

- Nếu không giữ được cô ấy, anh cũng sẽ chết!

Rồi cậu không do dự lao về phía trước. Vĩ sụp người xuống, nước mắt cô lăn dài. Cuối cùng vẫn không giữ được anh, cuối cùng, người anh chọn, vẫn không phải cô!

....

- Này cô gái, có lên không thế?

Tiếng người phụ xe cát tiếng, một vài người khác nhìn tới, tôi chợt giật mình, rồi gạt đầu. Qua lớp kính, cảnh vật đột nhiên trở nên mờ mờ. Tiếng người nói chuyện vẫn huyền ảo. Xe hơi rung lên, rồi bắt đầu nổ máy. Tôi lặng nhìn xung quanh. Nhắm mắt. Cuối cùng cũng có thể rời khỏi đây rồi

. Lục Ngạn, tạm biệt!

...

Đừng đi! Đừng đi! Chờ tôi một lần nữa thôi! Cậu vừa chạy vừa không ngừng nói trong đầu. Lần đầu tiên cảm thấy nỗi sợ hãi khi mất mát một điều gì đó. Cậu đã tự huỷ hoại bản thân chỉ cần quên đi, cố gắng bù đắp cho Thiên Thiên là được. Rồi một ngày Mai sẽ quên cậu. Nhưng cô ấy là người cố chấp. Tại sao cậu không nhận ra rằng cô ấy rất cố chấp. Từ lúc cô muốn đánh thắng cậu. Đáng lẽ cậu phải biết từ lúc ấy mới phải.

...

Chiếc xe đi chậm rồi dần dần tăng tốc, đường đồi núi khó đi, thỉnh thoảng lại xóc lên. Trong tay tôi chỉ còn lại tấm bùa cuối cùng mà Hoàn đưa. Tất cả đồ đạc đều để lại đó. Cũng may đã mua vé trước, nếu không chắc không thể trở về. Như vậy cũng tốt, để lại hết cũng tốt. Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi.

Thiên Vũ, tôi đã từng hỏi bản thân rất nhiều lần tại sao lại thích một người như cậu. Nhưng tôi không bao giờ lí giải được. Cậu rất đáng ghét, vừa độc đoán, vừa xấu tính, lại còn kiêu căng. Cậu biết không, cậu chính là loại người mà tôi ghét nhất trên thế gian.

Cậu lao như bay trên đường, một đám sóc bị cậu làm cho hoảng sợ, nhảy vọt lên cây. Chợt nhớ ra còn một con đường tắt, Vũ vội vàng rẽ theo hướng đó. Trong đầu chỉ hiện hữu một ý nghĩ duy nhất: “Đừng đi, chờ tôi!”

....

Cảnh vật bên đường lao qua vùn vút, giống như một đoạn phim tua nhanh, chẳng thể nhìn rõ hình ảnh nào. Hoặc có thể trước mắt tôi đã sớm mờ nhòe, chẳng thể nhìn thấy gì nữa. Một tiếng cười nào đó rộ lên phía đuôi xe

Thế nhưng tôi lại thích cậu, có lẽ tôi thật sự bị điên rồi. Tôi thích cậu đến mức cho dù biết cậu coi tôi là người thay thế cho kẻ khác mà vẫn không thể từ bỏ cậu. Cậu là đồ ích kỉ, cậu rất ích kỉ. Cậu có biết tôi đã chờ đợi cậu lâu như thế nào không? Lần này, tôi sẽ chờ cậu lần cuối cùng. Cho dù cậu có đến hay không, tôi cũng sẽ không hối hận.

...

- Này! Sắp ra khỏi Lục Ngạn chưa? Đường ở đây xấu quá! – Một người phụ nữ phía sau căn nhà

- Sắp rồi, qua đoạn đồi kia là đi hết! – Người ngồi bên cạnh đáp trả.

Tôi vẫn lặng yên, lần trước tôi đã xuống xe khi đến đây, nhưng lần này, chẳng còn lí do gì khiến tôi quay lại được nữa. Một làn gió mát lạnh thổi bay mái tóc, lá bùa trên tay không được giữ chặt đột ngột bị thổi bay, tôi giật mình thảng thốt. Định xoay người giữ lại nhưng chợt ngẩn người. Bay rồi. Không còn gì để giữ lại nữa!

...

Chờ tôi! Chỉ một chút nữa thôi! Chờ tôi!

Cậu còn nhớ cậu từng hỏi tôi có bao giờ tin vào định mệnh hay chưa? Tôi chưa bao giờ tin vào định mệnh. Bởi vì chỉ cần là điều mà tôi muốn, tôi sẽ tìm mọi cách để thực hiện. Thế nhưng bây giờ, tôi mới biết. Không phải điều gì muốn cũng có thể thực hiện.

Cuối cùng, tôi đã thực sự tin vào định mệnh!

- Tuyết Mai!!!!!!

Tôi giật mình, dường như vừa nghe tiếng ai gọi tên nhưng quay lại chỉ thấy một khoảng không trống rỗng. Có lẽ tôi lại bị hoang tưởng rồi. Tôi nhắm mắt. Đây cánh cửa kính lại. Tiếng gió và tiếng gọi bên tai cũng chìm vào im lặng.

- Tuyết Mai!!!! Tuyết Mai!!! – Cậu hét lên khi vừa thấy chiếc xe về thành phố ngang qua, từ khoảng cách xa đã nhìn thấy Mai đang ngồi bên cạnh cửa sổ, cậu muốn hét gọi nhưng vô ích. Chiếc xe lướt qua mặt rồi lao nhanh về phía trước. Vũ đuổi theo nhưng vô ích. Cánh cửa cuối cùng khép lại.

Cô ấy không nghe thấy!

Lá thư trên tay rơi xuống đất, bị một trận gió khác ào tới cuốn đi.

Cuối cùng, tôi đã thực sự tin vào định mệnh!

Không biết là bao lâu tôi mới trở về thành phố. Cảm giác xa nơi này bốn năm, vừa lạ lẫm, vừa ngỡ ngàng. Giống như một đứa con xa quê vừa mới trở về nhà. Tôi lặng nhìn những con phố, những dãy hàng. Một cảm giác trống rỗng vô hạn.

Cuối mùa hè, Hà Nội vẫn còn nắng gắt. Người đi lại trên phố đông đúc, chỉ có mình tôi đứng yên một góc, trên người không có một món đồ giá trị. Tự nhiên thấy mình giống kẻ vô gia cư. Mà hình như là vô gia cư thật. Tôi lắc lắc đầu, quyết định gọi nhờ điện thoại cho một chị cùng tòa soạn, vay ít tiền để thuê nhà. Lại còn phải mua mấy ảnh mới, rồi vài thứ lặt vặt nữa. Trong đầu tôi đột nhiên nhớ tới Nhân. Lúc tiền tôi đi, anh từng nói khi nào có khó khăn hãy gọi cho anh, anh sẽ lập tức đến. Lúc ấy tôi chỉ nghĩ sẽ trở về khi có thể tha thứ cho anh. Đã bốn năm, không biết hiện tại anh như thế nào. Tôi không biết mình có thể tha thứ cho anh chưa, nhưng vẫn không cách nào gặp lại. Tôi chợt thở dài.

Rẽ vào một khu phố vắng người, xung quanh âm thầm chỉ có vài quầy hàng ế ẩm. Hương vị quen thuộc lâu ngày không được ngửi bay vào mũi. Chợt nhớ ra cả tháng nay trên Lục Ngạn chắc chỉ ăn măng và đồ rừng, quên cả hương vị bánh kem. Nhớ tới Lục Ngạn tôi chợt chùng lại. Quên đi thôi. Tuyết Mai! Bắt đầu cuộc sống mới đi nào!

....

Khó khăn lắm mới thuê được một ngôi nhà giá rẻ. Bốn năm qua số tiền dành dụm được đều là để lang bạt tìm Vũ, hiện tại trong túi chẳng còn một xu. May mà chị Loan và tôi cũng khá thân thiết, mới cho tôi vay tiền. Khu nhà không đầy đủ tiện nghi, nhưng cũng khá gọn gàng. Tôi thu xếp một hồi đã thấm mệt. Ra siêu thị mua hai gói mì tôm rồi về úp. Nằm trong căn nhà trống trải, tôi đột nhiên nhận ra mình bỏ quên rất nhiều điều. Thở dài một tiếng. Công việc có lẽ tuần sau mới bắt đầu được.

.

Hôm đến tòa soạn, tôi bị căn nhà rất nhiều về vụ “bê bối” ở Lục Ngạn. Biên tập nhắc đi nhắc lại việc tôi lên đây cả tháng trời mà không có được một bức ảnh nào. Các chị cùng chỗ làm thì nói tôi bị anh nào trên đó bỏ bùa, lúc về còn quên hết cả đồ đạc. Tôi chỉ cười trừ.

Lục Ngạn trở thành một nỗi đau. Tôi lặng lẽ xếp nó vào một góc. Có người bảo nỗi đau nếu cứ để đầy và lâu ngày không nhìn đến thì nó sẽ tự lành. Không biết nó có thực sự lành hay không, nhưng ít nhất có thể huỷ hoặc bản thân để mà không đau nữa. Những ngày tháng của tôi trôi qua bình thường. Không giống như lúc tự do đi khắp nơi chụp ảnh. Về thành phố phải lo đủ thứ chuyện. Chỉ riêng một ngày ăn uống như thế nào cũng là cả một

vấn đề. Nửa tháng đầu tôi ăn toàn mì tôm, đến mức thùng rác trong nhà không có gì khác ngoài vỏ mì. Mấy hôm sau thì bị đau bụng. Đành nấu cơm rồi mua đồ về nấu. Một chị cùng tòa soạn thấy tôi ở một mình rủ về ở cùng cho đỡ buồn. Tôi từ chối. Chẳng biết tại sao nhưng tôi không còn thích ồn ào nữa. Mỗi ngày lặng lẽ đi về, lặng lẽ ăn cơm, đi ngủ. Sáng hôm sau lại lặng lẽ đi làm.

Đến ngày lĩnh lương tôi bị trừ đến nửa tháng, chị Loan đành miễn cưỡng cho tôi vay thêm một tháng, đợi tháng sau lĩnh lương rồi trả. Tôi cảm ơn chị ấy, hứa hẹn có tiền sẽ mời chị đi ăn. Chị ấy chỉ cười.

Tôi đã từng nghĩ có lẽ sau khi trở về mình sẽ giống như một bóng ma dật dờ, sống dở chết dở, nhưng sự thực thì tôi lại sống rất ổn. Giống như chẳng còn chuyện gì có thể ảnh hưởng tới tôi được nữa. Những kí ức sâu thẳm cũng bị tôi vùi lấp, khóa kín vào góc ngách sâu nhất.

....

Cuối tháng được nghỉ một ngày, tôi thông thả tản bộ, ngắm đường phố. Những con đường lâu ngày không bước chân tới, thấy lạ lạ. Đầu ngõ có mùi hương hoa sữa sực nức. Không hiểu sao tôi không ưa loại hoa đã vào trong thơ ca này được. Mùi của nó hăng hắc, rất khó ngửi.

Trên phố vẫn ồn ào, nhịp sống dường như chưa bao giờ chậm lại. Tôi đi một hồi, không ngờ lại dừng chân trước một ngôi nhà lớn. Lúc nhìn lên, chính tôi cũng phải ngỡ ngàng. Nhà của Vũ.

Cánh cổng màu xanh nhạt đã cũ kĩ đi ít nhiều. Rặng hoa vườn ra bên ngoài giờ héo rũ, không có người chăm bón nên đã chết cả. Nằm lặng lẽ bên hàng rào. Trong nhà im lìm, tưởng chừng như không có bất cứ hơi thở nào của sự sống. Tôi lặng người. Tại sao mình lại đến đây?

Có lẽ bởi vì thói quen. Trước kia cùng cậu đi học về, cùng cậu chăm sóc những rặng hoa này. Đã lâu như vậy, không ngờ bàn chân không định hướng vẫn còn nhớ đường. Cánh cửa đã bị khóa, tôi không cách nào vào được. Bốn năm trước, sau khi xảy ra chuyện, mẹ Vũ đã sang nước ngoài. Hiện tại cũng chẳng còn ai biết tin tức.

Tôi đứng lặng trầm ngâm. Làm một việc gì nhiều lần sẽ trở thành thói quen, nhớ cũng làm một thói quen. Nhưng chỉ cần dần dần làm ít đi, đến một ngày nào đó sẽ không làm nữa, không nhớ nữa. Có thể bắt đầu một thói quen thì cũng có thể kết thúc một thói quen. Tôi xoay người, đổi hướng khác.

Đột nhiên ngang qua sân trường. Tôi dừng lại. Còn chưa khai giảng nên trong trường khá vắng lặng. Tôi đứng nhìn hồi lâu rồi mới bước vào. Đây là bằng tin tôi từng khiêu chiến với Vũ. Gian kí túc xá mà chúng tôi đã ở. Tôi chợt nghe như có giọng nói trong trẻo vang lên bên tai

- Tôi là Trương Diên Vĩ! Là bạn cùng phòng của cậu!

- Tuyết Mai! Cậu là tài sản của mình. Nếu cậu cứ bị thương như vậy thì mình sẽ mất công bảo dưỡng lắm đấy!

Nụ cười tinh nghịch. Cậu ấy là Diên Vĩ. Nhưng Diên Vĩ đã không còn nữa rồi. Tất cả chúng tôi đều không còn. Tôi nhìn về khoảng không trước mặt. Phòng hồ sơ! Vườn hoa chỗ Vũ tưới cây. Tất cả đều sống động giống như thật. Tôi giật mình nhận ra, tôi chưa bao giờ quên. Cho dù đã dấu kín như thế nào, những kỉ niệm ngày xưa cứ ào ạt ứa về. Kỉ niệm là thứ dai dẳng nhất trong đời, nó sẽ luôn tồn tại, chỉ là ta có muốn nhớ đến hay không. Tôi ngồi bệt xuống đài phun nước. Cảm thấy cái giá lạnh giữa ngày hè tháng 8 này.

- Cuối cùng cậu cũng đến rồi! – Một giọng nói vang lên làm tôi giật mình. Không khỏi kinh ngạc.

Chỉ có duy nhất một người có giọng nói này. Chỉ có một người dùng ngữ điệu cao vút ấy khi nói chuyện. Lông mày lúc nào cũng nhíu cao. Vừa ngạo mạn, vừa đáng ghét. Tôi ngỡ ngàng không nói lên lời. Vũ!

Có phải tôi đang nằm mơ không? Tại sao cậu ấy lại có thể có mặt ở đây? Thế nhưng hình ảnh trước mắt chẳng thể nào là giả được. Tôi ngẩn người.

- Cậu có biết tôi đã chờ cậu bao lâu rồi không? – Vũ hỏi nhưng khóe miệng lại mỉm cười

- Tại sao cậu lại ở đây? – Tôi không kìm nổi ngạc nhiên, hỏi máy móc

- Tôi vẫn luôn ở đây! - Dường như thấy tôi không phản ứng, cậu nói thêm – Ngày nào tôi cũng ở đây đợi cậu!

Tôi im lặng. Đợi tôi?

- Tại sao lại đợi tôi? Nếu như...nếu như tôi không đến thì sao? – Tôi chợt thấy có thứ gì ươn ướt nơi khóe mắt. Đã tưởng rằng quên đi nhưng tại sao nghe những lời nói này lại thấy khó chịu như vậy. Gần gũi đến như vậy. Nhưng nhớ đến như vậy.

- Thì sẽ tiếp tục đợi! – Cậu ấy đột nhiên nhoen cười – Cuối cùng tôi cũng biết cảm giác chờ đợi là như thế nào. Tuyết Mai! Cậu thật giỏi đấy, tôi đợi một tháng thì đã không thể đợi tiếp được rồi!

- Vậy nếu không đợi tiếp được thì sao? – Tôi hỏi mà cũng không hiểu mình đang nói gì

Vũ đột nhiên im lặng rồi tiến đến gần chỗ tôi. Cảm giác được người ấy đến bên cạnh, giống như một giấc mơ nào đó, chỉ cần mở mắt thì tất cả sẽ tan biến. Tôi muốn chạy trốn, nhưng lại chỉ có thể đứng yên. Chút tiềm thức ỉ ỏi không còn giúp tôi suy nghĩ được gì nữa. Cho đến khi Vũ đến bên cạnh. Giọng nói ấm áp vang lên bên tai tôi

- Nếu không đợi được nữa, thì tôi sẽ đến tìm cậu. Tôi không ngờ như cậu, cứ mãi đứng chờ đâu!

Một giọt nước mắt chợt rơi. Tại sao lại nói với tôi những lời này, chẳng phải cậu đã quyết định rồi ư? Tại sao lại khơi gợi tình cảm đã nằm yên trong tôi. Tôi vẫn yên lặng. Vũ đưa tay lau những giọt nước mắt của tôi. Một vạt nắng đi lạc xuyên qua kẽ lá, ánh lên trong nụ cười của cậu

Bầu trời giữa tháng tám có nắng nhạt, gió lau khô những giọt nước mắt. Tiếng cười đùa huyên náo bên một góc đường. Gió cuốn bay thảm lá mục, hắt tung chúng rồi lại trả về vị trí cũ. Nụ cười trong nắng sớm trở nên mơ hồ.

- Tôi đến đây vì quên nói với cậu một điều. Tuyết Mai! – Ánh mắt chúng tôi chạm nhau, giọng cậu thật nhẹ, rồi cứ như vậy, tan biến vào trong nắng chiều
- Thực ra, tôi cũng chưa bao giờ tin vào định mệnh!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Ngoại truyện 1

Ngoại truyện này sẽ có một chút thay đổi giữa cách xưng hô của hai nhân vật chính. Đây cũng xem như là một đoạn kết khác, có vẻ HE rõ ràng hơn. Mọi người đọc truyện vui vẻ nhé!

.....

Cuộc sống của Mai dần trở về quỹ đạo bình thường. Chỉ có một sự thay đổi nhỏ là luôn có một chai sữa được đặt trước cửa nhà cô vào mỗi buổi sáng. Mặc dù cô không hề đặt sữa. Sự việc lặp đi lặp lại đúng một tháng và cô bắt đầu tò mò về người giao sữa bí mật. Cuối cùng cô quyết định mục kích, bắt quả tang để xem người đó là ai.

Vào một buổi sáng, Mai đặt chuông báo thức trước nửa tiếng rồi ngồi rình trước cửa. Qua khe hở nhỏ, cô có thể phần nào quan sát được xung quanh. Đúng 6.00. Một chiếc xe giao hàng màu đỏ tiến đến nhà cô. Nhân viên giao sữa mặc đồng phục màu xám, trước ngực có thêu chữ nhưng cô không đọc được. Anh ta – lúc này thì cô đã xác định được giới tính của kẻ lạ mặt – khá cao, nhưng vì khe cửa thấp nên cô không nhìn thấy mặt. Vừa thấy người đó đặt chai sữa xuống, cô vội vàng mở cửa. Nhảy ra ngoài trước sự ngỡ ngàng của người lạ mặt. Trong phút chốc cả hai người đều sững lại.

– Sao...sao lại là anh? – Cô tròn mắt nhìn Vũ trong bộ đồng phục, tay trái còn cầm chai sữa chưa kịp đặt. Vũ thì sững người nhìn cô, nhưng trong phút chốc lại nở một cười gian tà

– Anh biết là em muốn quyến rũ anh, nhưng như vậy thì hơi lộ liễu quá đấy!

– Há? – Cô ngẩn người. Lúc này mới nhìn lại bản thân mình. Mặt cô trong phút chốc đỏ bừng. Á lên một tiếng rồi đóng sầm cửa lại, cầm đầu lao vào nhà vệ sinh

Thì ra vì Mai dậy sớm, chỉ lo bắt quả tang kẻ giấu mặt nên quên không thay đồ, vẫn còn mặc nguyên bộ đồ ngủ vô cùng...kiêu gợi. Thực ra nó là đồ khuyến mãi lúc cô đi mua hàng, vì hôm qua làm ướt quần áo ngủ nên đành phải lấy ra mặc tạm. Không ngờ lại bị Vũ nhìn thấy. Cô không ngừng gõ gõ vào đầu mình. Thảm nghĩ không biết đối mặt với anh ra sao.

Loay hoay một hồi mới thay được bộ quần áo đi làm, Mai lúng túng ra mở cửa. Trong lòng thầm mong Vũ bỏ đi rồi. Nhưng khi cô vừa mở ra đã thấy anh vẫn đứng nguyên vị trí cũ, cao hừng nhìn cô, trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười mà theo cô nhận xét lúc này là vô cùng, vô cùng đều giả

– Anh cười cái gì? – Mai ngượng ngùng gất lên với anh, lăm bằm – Đồ dê xồm!

Vũ nhún mày nhìn cô

– Là ai muốn quyến rũ người khác bây giờ còn đồ lỗi cho anh?

Cô lờm anh, quyết định không nên đối co với con người này. Vũ ngừng cười, đội chiếc mũ xám cùng màu lên đầu rồi đặt chai sữa vào tay cô, không quên ghé vào tai cô

– Anh phải đi làm rồi! Tạm biệt!

Nói rồi anh lên xe, còn Mai vẫn đứng sững tại chỗ, chỉ vì về trước cửa câu nói: “Anh không biết là em cũng rất tuyệt đấy!” kèm theo đó là một nụ cười trên cả đầu giả. Cô hét toáng lên theo bóng xe của anh

“Đồ biến thái Hoàng Thiên Vũ!!”

Trên chiếc xe màu đỏ đang lao nhanh, khuôn mặt anh nở một nụ cười.

....

Chiều

Mai đang ngồi thu xếp lại đồng ảnh để chuẩn bị nộp, cô có thói quen xem lại những thứ mà mình chụp được. Lúc kéo ngăn tủ để lấy kéo, cô vô tình thấy bức ảnh của Vũ. Lần tới nhà anh cô đã tranh thủ xin vài bức, luôn cất giữ cẩn thận, chỉ có bức hồi anh còn nhỏ là bị bỏ lại ở Lục Ngạn. Nhìn khuôn mặt kiêu căng đáng ghét đang cười, cô không khỏi cau mày, búng một cái. “Đồ đáng ghét” Mai hàm hừ. Nhớ lại sáng nay bị anh trêu, nỗi uất hận vẫn còn đây. Cô đặt bức ảnh xuống, nhìn sang ngôi nhà bên cạnh còn đang khép cửa. Đột nhiên chống cằm suy nghĩ.

Cô trở về thành phố được nửa năm, sau khi gặp Vũ ở trường, anh đã chuyển về đây sinh sống, thuê một nhà trọ ngay cạnh nhà cô, thậm chí chỉ cần mở cửa sổ là có thể nhìn thấy nhà nhau. Vũ nói là tình cờ vì khu này nhà rẻ, nhưng không hiểu sao cô lại có cảm giác anh cố tình thuê gần đây. Rồi anh làm thêm cho một nhà hàng gần nhà, mỗi sáng lại đi giao sữa. Có điều cô vẫn không hiểu anh đặt sữa trước cửa nhà mình là có ý gì. Sáng nay bị hớ một phen nên quên chưa hỏi.

Việc Vũ trở lại hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của Mai, bởi khi cô đã tưởng rằng có thể buông tay thì anh lại trở về. Vũ không nói cho cô nghe đã xảy ra chuyện gì, cô cũng không hỏi. Có lẽ cô sợ rằng đây chỉ là một giấc mơ, việc có Vũ bên mình, chỉ e rằng tỉnh dậy thì giấc mơ sẽ kết thúc, ngôi nhà đối diện với cánh cửa luôn hé mở và khuôn mặt mỉm cười nhìn cô hàng ngày sẽ tan biến. Cô sợ hỏi về Vũ, dường như vẫn còn một thứ rào cản vô hình ngăn trở hai người. Cô không định rõ được. Vì thế cô chọn im lặng, chọn ích kỉ để có thể giữ mãi những khoảng khắc này.

Thờ dãi một tiếng. Cô cất ảnh vào trong tủ. Quyết định xuống phố mua ít đồ, tiện thể ghé qua chỗ Vũ làm việc.

.

Đẩy nhẹ cánh cửa kính, cô đưa mắt tìm kiếm xung quanh. Hai nhân viên phục vụ vui vẻ ra chào cô. Mai mỉm cười rồi tiến đến một bàn gần cửa sổ. Nhà hàng này không rộng lắm, cũng không đắt đỏ như nhà hàng trước kia của nhà anh, tuy nhiên nó lại có một cảm giác rất gần gũi. Mai thích ngồi ở góc trong cùng, lặng lẽ quan sát xung quanh. Thực ra người mà cô muốn quan sát là Vũ. Giống như một thói quen nhất định, cô chỉ ngồi yên, không báo trước cho anh, lặng lẽ nhìn ngắm anh làm việc. Một tay tì lên cằm, hai mắt dõi theo từng cử chỉ của anh. Khuôn mặt Vũ lúc làm việc khác hẳn anh chàng giao sữa mỗi sáng, rất nghiêm nghị và tập trung. Dáng vẻ cũng chừng chạc hơn so với hồi còn đi học.

Được một lúc thì vài vị khách khác tiến vào, họ ngồi phía trên Mai một bàn, háo hức nhìn về phía quầy thu ngân rồi thì thầm.

– Đây, tớ đã bảo mà, quán này có anh quản lí tuyệt vời luôn! – Một cô bé lên phản kích.

– Ù! Ù! Ôi! Sao lại có người đẹp trai thế nhỉ! A! A! Anh ta đang nhìn tớ kia! – Cô bạn bên cạnh cũng hào hứng không kém. Khi cô nhìn ra thì chỉ thấy Vũ đang chăm chú xem cuốn sổ ghi chép.

– Bữa này tốn kém một chút cũng không tệ, coi như là phí ngắm trai đẹp! – Cô gái kia vuốt vuốt chiếc váy nâu nhạt, đoạn lại mơ màng hướng về phía Vũ. Cho đến khi anh quay lại thì lúng túng cúi mặt. Mai nghe thấy tiếng cô gái tóc xoăn cố gắng để không hét lên.

– Này! Cậu có nhìn thấy không? Anh ta vừa cười với tớ!

– Vớ vẩn! Cười với tớ chứ! – Cô bạn bên cạnh cũng không chịu, và bắt đầu tranh cãi xem rốt cuộc Vũ cười với ai.

Mai lặng yên khuấy li nước của mình. Có đôi chút không vui vì bị mất cảm giác riêng tư. Họ vẫn không ngừng bàn tán về Vũ, rồi bắt đầu nói sang hàng tá chuyện không liên quan của các cô gái mới lớn. Gần như không ý thức được là đang gây náo loạn quán. Cô chán nản ngồi lật cuốn tạp chí số mới, định ra về thì thấy hai cô gái kia đã đứng lên. Lấy túi xách rồi đi ra ngoài. Không gian trong phút chốc trở nên yên tĩnh. Từ xa thấy Vũ ra hiệu gì đó với mọi người. Cô nhân viên gạt gạt đầu, sau đó đi ra đóng cửa. Mai thoáng thấy họ treo biển nghỉ sớm.

Vũ rào bước đến chỗ cô, thì ra anh đã biết cô tới. Mai hơi mất hứng vì bị anh phát hiện

– Em tới sao không gọi anh? – Vũ ngồi xuống đối diện cô, chột cười. Tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng nụ cười của anh có độ sát thương không hề nhẹ, đặc biệt là với cô. Tuy rằng đã thấy Vũ cười rất nhiều lần, nhưng cô vẫn không khỏi cảm thấy tim đập nhanh hơn một nhịp. Chột nhớ tới hai cô gái lúc nãy, cô lại có chút cáu kỉnh.

– Sao phải gọi anh? Quản lí nhà hàng mà phải tới phục vụ từng nhân viên sao?

– Em sao thế? – Vũ nhìn cô, hơi ngạc nhiên trước thái độ kì lạ của Mai. – Anh làm sai gì à?

Cô không đáp, thăm lâu bầu

– Lúc nãy có hai khách hàng sao anh không tới phục vụ?

Nếu không phải vì họ nói chuyện quá ồn ào thì cô đã có thể tận hưởng giây phút thoải mái ngồi đây rồi. Nghĩ lại cô thấy đôi chút không vui. Vũ nhìn cô một hồi, rồi nhìn về vị trí mà Mai vừa nhìn theo. Anh bỗng nhiên bật cười. Mai còn đang bức, thấy anh cười thì càng khó chịu. Cau mày

– Anh cười gì chứ?

Vũ nhìn cô, trong mắt có gì lấp lánh

– Em ghen!

Mai giật mình. Tự nhiên nét mặt chuyển sang bối rối

– Gì chứ? Anh nói linh tinh.

Thế nhưng không thể phủ nhận là gương mặt cô đang đỏ lên. Cô ghen ư? Không thể nào. Cô đâu có phải người nhỏ nhen như vậy. Vũ chỉ cười

– Em không thừa nhận cũng không sao!

Cô ghen thật ư? Câu hỏi này cứ xoay vòng vòng trong đầu Mai, cô chợt nhận ra là dạo gần đây cô càng lúc càng không thích các cô gái bàn tán về Vũ. Cũng không thích anh cười với bất cứ ai. Nhưng cô vẫn chưa xác định được tình cảm của mình là gì. Mai vội vã chuyển chủ đề, gắng để anh không thấy mình đang lúng túng

– Sao...sao hôm nay đóng cửa sớm vậy?

– À. Hôm nay có chút việc bận nên đóng cửa sớm!

Cô lơ đãng nhìn ra bên ngoài, phố đã lên đèn, các ngã tư tấp nập xe cộ qua lại. Nhưng trong quán vẫn yên lặng, khiến cô có cảm giác như đang chậm rãi thưởng thức một thước phim đời thực. Sóng động nhưng yên bình. Đèn vàng nhẹ nhẹ chiếu xuống. Cô đột nhiên im lặng.

– Em đang nghĩ gì thế?

Mai ngẩn người hồi lâu

– Em...đang nhớ về Lục Ngan!

Cô nhớ những cánh rừng xanh mướt ở đó, nhớ có một người khiến cô rất tin tưởng và an tâm. Nhớ cuộc sống hoang dã mà bình thản ở đó. Cô nhớ cả Vì.

– Đã lâu rồi em không gặp Vì!

Câu nói của cô khiến không gian chợt yên lặng. Giống như vừa chạm vào thứ gì đó đang ngủ yên, khiến nó động dậy. Có lẽ đây chính là khúc mắc lớn nhất giữa hai người mà cô không thể gỡ bỏ. Vũ nhìn cô. Anh cũng không cười nữa. Giọng nói trở nên nghiêm túc

– Trước kia anh đã làm tưởng giữa sự báo đáp và tình yêu. Anh đã trốn tránh vì không biết phải đối mặt với em như thế nào. Nhưng vào giây phút em bỏ đi thì anh đã hiểu. Tình yêu của anh chỉ dành cho một người duy nhất mà thôi!

Cô ngỡ ngàng nhìn anh. Chợt cảm thấy nhịp tim đập nhanh. Vũ nhìn sâu vào mắt cô. Rồi mỉm cười. Anh ấy muốn nói gì? Cô đột nhiên hồi hộp, không tự chủ được muốn quay mặt đi nhưng ánh mắt giống như bị anh khóa chặt. Anh rút từ trong túi áo ra một vật nhỏ. Cô giật mình. Và khi nhìn rõ vật ấy thì hai mắt gần như biến thành hai trái nhãn to đùng.

– Tặng em cái này!

Mắt cô mở tròn. Là...Là một chai sữa! Cô đã nghĩ đến cái gì? Tia hi vọng và nhịp tim thoáng chốc bình ổn lại, cô có cảm giác như vừa bị hố, mặt nhăn lại.

– Sao trông em có vẻ thất vọng thế? Em nghĩ anh định cho em thứ gì à? – Vũ vừa cười vừa chăm chú nhìn biểu hiện của cô

Mai đỏ mặt lắc đầu.

– Em đâu có nghĩ đến thứ gì.

– Mắt em đang đảo sang phải liên tục, mặt đỏ bừng, đây là biểu hiện đầu tiên của việc nói dối đấy! – Vũ không chịu buông tha cô

– Không...không có! – Cô lấy tay ôm lấy mặt, nhưng rồi nhận ra đèn trong quán toàn màu vàng, làm sao nhìn thấy mặt cô đỏ được chứ. Hơn nữa cô rõ ràng là đang cúi mặt mà. “Anh là đồ đáng ghét”. Cô gần như gào lên

Đúng lúc đó thì đèn xung quanh chợt tắt. Cô giật mình. Còn chưa biết phản ứng ra sao thì đã thấy tiếng nhạc rất nhẹ vang lên. Tiếp sau đó, không gian đang tối mịt chợt vụt lên ánh sáng lấp lờ. Đom đóm. Cô ngỡ ngàng nhìn những chiếc đèn nhỏ xíu đang tự do bay lượn xung quanh mình. Cảm giác hết như lần đầu tiên hai người cùng nhau hẹn hò, Vũ cũng tặng cô rất nhiều đom đóm như vậy. Mai bất chợt nhìn về phía trước thì không thấy Vũ đâu nữa. Cô loạng choạng đứng dậy, lại thấy lối đi phía trước tràn ngập những cây nến nhỏ xíu. Tiếng nhạc du dương vẫn không ngừng. Cô nhận ra giai điệu If I Could See You Again của Yiruma. Vũ đang ngồi trên sân khấu, mặc một bộ lễ phục vừa thay. Chăm chú chơi đàn. Nét mặt cậu nghiêng nghiêng trong ánh sáng mờ ảo. Mai lặng người.

Tiếng nhạc vừa dứt, xung quanh cô ngập tràn ánh sáng. Thì ra anh đã sắp đặt từ trước, mọi người đã chuẩn bị sẵn điều này cho cô. Mai không kim nỏi xúc động, không gian xung quanh vẫn im lặng, giọng anh cất lên

– Em có biết vì sao anh luôn tặng em một chai sữa không? Bởi vì trước kia có một người theo đuổi anh, mỗi ngày đều tặng anh một lon nước ngọt. Cô ấy đã tặng anh cả thấy 37 lon nước ngọt. Cô ấy không biết rằng anh đã thích cô ấy từ rất lâu rồi.

Rồi anh mỉm cười, Mai chợt nhớ ra anh đã tặng sữa cho cô hơn một tháng, 6 ngày. Và hôm nay chính là chai sữa thứ 37. Giọng anh vẫn dịu dàng như vậy

– Em có biết vì sao anh thích ánh sáng của đom đóm không? Tuổi thọ của chúng ngắn ngủi, nhưng chúng luôn cố gắng sống thật trọn vẹn, cho dù có phải lụi tắt thì vẫn sẽ tỏa sáng.

Anh rời khỏi vị trí, tiến đến gần chỗ cô đứng. Xung quanh vắng lặng chờ đợi. Chỉ có nhịp tim của cô mỗi lúc một nhanh. Anh nhìn sâu vào mắt cô.

– Tuyệt Mai! Anh đã từng hứa, nếu như có thể gặp lại em. Anh sẽ không bao giờ để mất em nữa! Chúng ta đã chờ đợi quá lâu rồi.

Cô thấy một giọt nước mắt lặng lẽ rơi. Cô đã chờ đợi điều này bao lâu. Chính cô cũng không biết. Căn phòng vẫn yên lặng, mọi sự chú ý đều hướng về cô gái với khuôn mặt nhạt nhòa nước mắt. Giọng cô thật nhỏ

– Em... em phải làm như thế nào?

Vũ vuốt mái tóc cô.

– Không cần làm gì cả. Hãy nghe theo trái tim của em!

– Chuyện vui như vậy, có thể thiếu tôi sao? – Một giọng nói chợt vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Người mới đến tiến vào trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người. Cô cũng sững lại. Vĩ

– Cuối cùng thì em cũng tới! – Khuôn mặt Vũ lộ ra cảm xúc bình thản. Dường như không hề bất ngờ trước sự xuất hiện của cô.

– Tất nhiên là phải tới rồi! – Cô nhướn mày nhìn anh rồi lại quay sang Mai, chạm phải ánh mắt bình thản ấy, cô có chút lo sợ. Vĩ cười nhẹ – Tôi đã dùng hết nửa năm để suy nghĩ, nhưng vẫn không thể nào hiểu được tại sao anh ấy lại không thích tôi. Thế nên, từ giờ phút này, tôi sẽ không nghĩ nữa.

– Cậu.. – Mai lẳng lặng nhìn cô

– Đừng có tưởng là tôi sẽ chúc phúc cho hai người. Tôi không cao thượng được như thế đâu. Nếu như cậu không giữ chặt lấy anh ấy, thì một ngày nào đó, tôi nhất định sẽ tới đòi lại! – Nói đến đây cô chợt nhìn sang Vũ. Nhưng ánh mắt lại chùng xuống, giọng nói cũng thấp hơn mức bình thường – Chỉ sợ là... không đòi được!

– Xin lỗi! Mình xin lỗi! – Mai cúi đầu, cảm giác đeo bám cô suốt 4 năm qua bị trút bỏ. Nhưng giọt nước mắt lại không ngừng rơi.

Hai mắt Vĩ long lanh nhìn cô.

– Đồ ngốc! Có ai lại đi xin lỗi tình địch cơ chứ. Tình trường là chiến trường – Rồi cô chợt mỉm cười – Bao nhiêu năm rồi, cậu vẫn chẳng hề thay đổi gì cả. – Vĩ chép miệng - Không biết tại sao cái tòa soạn ấy lại nhận cậu vào làm nữa.

Mai đỏ bừng mặt, lí nhí nói

– Tòa soạn tuyển, không yêu cầu IQ cao!

Mọi người xung quanh bắt chợt cười vang. Cô ấy là Diên Vĩ. Mai nhận ra điều này khi nhìn vào mắt cô. Diên Vĩ đã trở lại, người bạn ngày xưa của cô chưa bao giờ chết. Cậu mỉm cười rồi lùi lại phía sau. Ánh đèn duy nhất chiếu về phía hai người. Nhịp tim cô chậm lại. Trong giây phút ấy, Vũ nhìn thẳng vào mắt cô, giọng nói nhẹ bằng

– Lần này, hãy để anh theo đuổi em nhé!

Phía sau vang lên một tràng pháo giấy. Tiếng vỗ tay chúc mừng không ngừng. Mai ôm chặt lấy anh, cảm nhận được sự ấm áp trong vòng tay ấy. Trước mắt ngập tràn màu pháo giấy. Lung Linh. Mờ ảo.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Ngoại truyện 2

Phòng văn Mai – Vũ

Các nhân vật. Tuyết Mai (TM) Thiên Vũ (TV) và Bình Nhi (BN) – tác giả

P/s: Ngoại truyện được viết sau khi hai bạn đã có baby nhé.

1.

BN: Đầu tiên là giới thiệu về lí lịch cá nhân. Tên:

TM: Phương Tuyết Mai! Mà không, họ đúng của tôi là họ Trương!

TV: Hoàng Thiên Vũ!

BN: (cầm cúi ghi chép) Tuổi

TM: 25

TV: 25 tuổi, 6 tháng 10 ngày

BN: Thực ra không cần tính kĩ như vậy. =.=

BN: Nghề nghiệp?

TV: Quản lý

TM: Vợ!

BN: Tuyết Mai! Vợ không phải là nghề nghiệp! -_-

TM: (gãi đầu) Vậy sao? Vậy vợ quản lý!

BN: Thôi bỏ đi!

2.

BN: Bây giờ sẽ bắt đầu vào phần câu hỏi chính. Hai người muốn được đối phương gọi là gì?

TM: Gọi tên là được rồi!

TV: Tôi cũng vậy!

TM (gãi đầu)

BN: Tuyết Mai! Có phải cô có gì muốn nói k?

TM: um..thực ra thì (liếc Thiên Vũ)...anh gọi Thiên Tuyết là Thiên Thiên, nghe rất hay!

TV: Hiểu rồi, thì ra em thích được gọi là Mai Mai!

TM (đỏ mặt)

BN: Haizzz

3.

BN: Ấn tượng của hai người lần đầu tiên gặp nhau là gì?

TV:

BN: A, tôi quên mất, ấn tượng lúc đầu của cậu có phải là cô ấy quá giống Thiên Thiên không?

TV: Không!

BN và TM cùng háo hức nhìn

TV: Xấu hơn Thiên Thiên!

BN và TM: - _ -

(Lời tác giả: Thiên Vũ, cậu không cần thật thà như vậy, TM sẽ xé xác tôi mất! T.T)

BN: còn Tuyết Mai, ấn tượng của cô lúc đầu với Thiên Vũ là gì?

TM (không suy nghĩ): Rất đẹp trai!

BN: Người ta vừa mới chê cô mà! - _ - . Ấn tượng sau đó nữa thì sao?

TM: Vẫn rất đẹp trai!

BN: Vậy ấn tượng cuối cùng! >.<

TM (hón hờ): Tất nhiên là vô cùng đẹp trai!

BN: Tuyết Mai! Tôi đâu có xây dựng hình tượng cô là một người hám gái đâu! T.T

TV: Cô ấy chỉ nói sự thật thôi mà!

BN: Hai người các người..... (tức ói máu!)

4.

BN: Vậy hai người thích nhau ở điểm gì?

TV: Tất cả!

TM: Khuôn mặt!

TV: “.....”

BN: Ngoài khuôn mặt?

TM (gãi đầu): Hình như là không còn!

TV: “....”

5.

BN: Điều sợ nhất ở đối phương?

TV: Không có!

TM: um... lúc ghen và... khi vào bếp!

BN: Vậy Thiên Vũ hay vào bếp lúc nào?

TM (lén lút nhìn): Lúc ghen!

TV: (vẻ mặt bình thản)

BN: Cậu quả thật rất cao tay! =.=

6.

BN: Cảm giác của hai người khi nhận được first kiss như thế nào?

TM (đỏ mặt): Hình như vấn đề này hơi riêng tư!

BN: Không sao. Không sao. Độc giả hiện tại rất thích tìm hiểu những vấn đề riêng tư!

TM: “....”

BN: First kiss của hai người có phải là lần trong bệnh viện không?

TM: Hình như là vậy!

TV: Không phải, trước đó rồi!

TM: Có sao?

TV: Lúc hai chúng ta rơi xuống hồ.

TM (sùng sốt): A! Thảo nào lúc đó thấy môi mình chạm vào thứ gì đó. Thì ra...thì ra...

BN: Thiên Vũ! Cậu thật sự rất biết chớp thời cơ!

TV: Quá khen!

BN: Hai người vẫn chưa nói cho tôi biết cảm giác lúc đó như thế nào? >.<

TM: (đỏ mặt) Khó diễn tả!

TV: Nhìn mặt cô ấy rất tức cười!

TM: “....”

BN: Tức cười như thế nào?

Tiểu Mỹ chen vào: Lúc nào bị ba hôn trộm mẹ cháu cũng mở tròng mắt!

TM: Tiểu Mỹ, ai cho con vào đây?

BN: Không sao! Không sao! Cháu nói tiếp đi!

TM: Hôm qua ba cũng hôn trộm mẹ cháu, thế là bị mẹ cháu dùng cái muôi dí vào miệng!

TV: “....”

BN: Có chuyện đó sao? (quay sang Tuyết Mai) Hai người đã là vợ chồng mà. Không cần phải phản ứng dữ dội như vậy!

TM (mặt đỏ ửng): Mau chuyển chủ đề đi!

BN: Không được! Tôi vẫn còn chưa khai thác xong!

TV nhắc bồng TM đẩy ra ngoài

BN: “....”

TV: Trưa nay cô muốn ở lại thưởng thức cơm tôi nấu phải không?

BN: “....” (hu hu hu) Chuyển chủ đề ngay đây!

7.

BN: Hai người cảm thấy tình yêu của mình thuộc kiểu tình yêu gì?

TV: Tiểu thuyết!

BN: Ai không biết là hai người yêu kiểu tiểu thuyết chứ? >.< Tôi muốn nói là kiểu mưa dầm thấm lâu hay kiểu tình yêu sét đánh kia!

TV: -_-

BN: Tuyết Mai! Còn cô thì sao!

TM: Ừm...chắc là...kiểu ngấm ngấm!

BN: “....”

BN: Tôi thật sự đọc và viết nhiều như vậy, nhưng chưa bao giờ thấy kiểu tình yêu ngấm ngấm!

TM: Nói thế nào nhỉ, vì hai chúng tôi ngấm ngấm thừa nhận nhưng không ai nói ra ai yêu ai trước!

BN: Thì ra là vậy!

8.

BN: Vậy lý do gì khiến hai người tin tưởng đối phương sẽ yêu mình. Hoặc không sợ tỏ tình mà bị đối phương từ chối?

TV (mỉm cười) : Vì tôi rất đẹp trai!

TM: (hón hờ) Vì tôi là nhân vật chính!

BN: (Nói cũng phải! =.=)

9.

BN (e hèm): Có vài độc giả nói Thiên Vũ yêu Tuyết Mai không nhiều bằng cô ấy yêu cậu, Thiên Vũ, cậu có gì muốn biện minh không?

TV: Không!

BN: “....”

BN: Đây là cơ hội để cậu ghi điểm trong mắt độc giả, cậu thật sự không muốn thay đổi ác cảm của họ sao?

TV: Trong tình yêu có lẽ không đong đếm được là ai yêu nhiều hơn. Nhưng tôi tin chắc sau này tôi sẽ yêu cô ấy nhiều hơn chính bản thân mình!

TM: Um.. Thiên Vũ! (mắt long lanh!)

TV (mỉm cười): Tuyết Mai! Hãy cho anh thêm một cơ hội nhé!

BN: (xoa xoa cằm) Không ngờ người như cậu cũng nói ra được những câu như vậy!

TV: “....” (Người như tôi là người như thế nào? -_-)

10.

BN: Hai người cảm thấy thế nào khi đối diện với những chuyện đã xảy ra?

TM: Ừm... thực ra những chuyện đó tôi không muốn nhắc lại, nhưng người tôi cảm thấy có lỗi nhất là Diên Vĩ. Tôi cảm thấy nợ cậu ấy rất nhiều!

TV (im lặng)

BN: Tôi cũng cảm thấy cô ấy rất đáng thương!

TV: Hay là chiều nay anh vào bếp mời com bọn họ để bù đắp!

BN và TM: “....”

BN: Tôi cảm thấy cô ấy sẽ vô cùng hạnh phúc nếu cậu không bù đắp cho cô ấy!

TV: “.....”

11.

BN: Trong truyện chỉ nhắc đến khi hai người gặp nhau thì yêu nhau, vậy trước khi gặp đối phương, hai người đã thích người nào chưa?

TV: Chưa!

BN: Xem ra cậu rất chung thủy!

TM (cúi đầu): Thực ra tôi có thích một người khác nữa!

BN (bất ngờ): Vậy hóa ra Vũ không phải là mối tình đầu của cô?

TM (liếc Thiên Vũ): Thực ra cũng là chuyện hồi nhỏ thôi. Không cần nhắc lại!

TV: Không sao đâu! Anh không để tâm chuyện quá khứ của em!

TM: Thật chứ?

BN: Thiên Vũ của chúng ta là một người rất rộng lượng mà. Cô mau nói đi! Rốt cuộc là như thế nào?

TM: Đó là chuyện lúc tôi học lớp 8. Có một bạn trai đã tỏ tình với tôi!

BN: A! Đây đúng là tin hiếm! Sau đó như thế nào?

TM: Lúc đầu tôi cũng không thích cậu ta. Nhưng cậu ta cứ liên tục tìm tôi đòi tặng quà. Sau đó...

BN: Sau đó cô đã vì tấm chân tình của người ta mà cảm động?

TM: Cũng gần như thế!

TM: Thiên Vũ! Anh không giận chứ?

Hà! Thiên Vũ đâu rồi?

Tiểu Mỹ chạy vào: Mẹ, mẹ mau ngăn ba lại đi! Ba đang vào bếp nấu cơm kia!

BN và TM: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.